

A romantic scene of a couple holding hands in a field at sunset. The woman is on the left, wearing a white top and dark shorts. The man is on the right, wearing a purple shirt and blue jeans. The background is a soft, golden glow from the setting sun, creating a warm and intimate atmosphere.

Tác giả: Triều Tiểu Thành
Editor: Hamano Michiyo

A decorative graphic of cherry blossoms in white and light pink, positioned to the left of the title.

Người yêu hoàn mỹ

Mục lục

[Giới thiệu](#)

[Chương 1: Kiểm sát viên](#)

[Chương 2: Đường Thần Duệ\(1\)...](#)

[Chương 3: Đường Thần Duệ\(2\)...](#)

[Chương 4: Binh bất yếm trá\(1\)](#)

[Chương 5: Binh bất yếm trá\(2\)](#)

[Chương 6: Binh bất yếm trá\(3\)](#)

[Chương 8: Ở chung.\(2\)](#)

[Chương 9: Gặp nhau \(1\)](#)

[Chương 10: Gặp nhau\(2\)](#)

[Chương 11: Vở kịch nhỏ.](#)

[Chương 12: Đính hôn\(1\)](#)

[Chương 19: Tác động lẫn nhau\(1\)](#)

[Chương 20: Tác động lẫn nhau\(2\)](#)

[Chương 21: Tác động lẫn nhau\(3\)](#)

[Chương 22: Thời niên thiếu\(1\)](#)

[Chương 23: Thời niên thiếu \(2\) +\(3\)...](#)

[Chương 24: Chút tùy hứng nho nhỏ\(1\)](#)

[Chương 25: Chút tùy hứng nho nhỏ\(2\)](#)

[Chương 26: Yến hội\(1\)](#)

[Chương 27: Yến hội\(2\)](#)

[Chương 28: Trọng lượng của tình yêu](#)

[Chương 29: Kế](#)

[Chương 30: Cưng chiều\(1\) + vở kịch nhỏ.](#)

[Chương 31: Cưng chiều\(2\)](#)

[Chương 32: Cảnh tránh gió\(1\)](#)

[Chương 33: Cảnh tránh gió\(2\)](#)

[Chương 34: Cân bằng.\(1\)](#)

[Chương 35: Cân bằng\(2\)](#)
[Chương 36: Đa tình\(1\)](#)
[Chương 37: Đa tình\(2\)](#)
[Chương 38: Đa tình\(3\)](#)
[Chương 39: Đa tình\(4\)](#)
[Chương 40: Violence\(1\)](#)
[Chương 41: Violence\(2\)](#)
[Chương 46: Cầu hôn\(3\)](#)
[Ngoại truyện 1: Cùng Vui Vẻ \(1\)](#)
[Ngoại truyện 2: Cùng Vui Vẻ \(2\)](#)
[Ngoại truyện 3: Gặp Phụ Huynh](#)
[Ngoại truyện 4: Sóng Gió](#)
[Kết thúc](#)

Giới thiệu

Đường Thần Duệ: Tổng giám đốc ngân hàng đầu tư, kỹ thuật trên giường tốt, tâm tư thủ đoạn có thừa.

Tịch Hương Văn: cảnh sát trưởng, thích gây rối, yêu anh trai của mình.

Ôm một người quá lâu, nếu sau này đi ôm một người khác, hai tay vẫn sẽ không tự chủ phác họa lại bóng dáng của người xưa.

Lấy trái tim, lấy linh hồn, lấy ý chí để so sánh, nhưng thân thể vẫn không bị khuất phục.

Đến cuối cùng anh mới biết, thì ra tình cảm là thứ cực kì không nên mạo hiểm mà đầu tư, một khi đã động tâm thì ngay cả tiền vốn cũng không thể thu về.

Đến cuối cùng cô mới nhận ra, anh là một người yêu tốt đến thế nào.

Đơn giản mà nói, đây chính là câu chuyện xưa về một cô cảnh sát trưởng chuyên gây rối, hờ chút là đánh người bị một anh chàng tài hoa coi trọng, theo đuổi rồi âm thầm ăn sạch.

Ừm, âm thầm rồi âm thầm, ăn sạch rồi ăn sạch...

Tuy rằng cái tên rất nông dân, tác giả của nó cũng chính là nông dân nhưng đây tuyệt đối không phải là điền văn...☞

Đặc biệt cần chú ý, những cảnh sát trưởng linh tinh xuất hiện trong này đều không phù hợp với bối cảnh hiện thực, chỉ phù hợp với hình thức cổ tích, mà cái gọi là hình thức cổ tích chính là: vì tình yêu Trái Đất và chính nghĩa nên khi cần ra tay liền ra tay.

Lời người biên tập

Anh là người đàn ông hoàn hảo dành cho cô.

Còn cô, là người phụ nữ thích hợp nhất để cùng anh đi hết đoạn đường đời.

Anh đưa cô ra khỏi cuộc sống yên bình phẳng lặng nhưng cất chứa nhiều đau thương trước kia, từng bước rộng mở tấm lòng dẫn cô tiến vào một thế giới mới, thế giới của mình.

Anh nói: "Chỉ cần em nguyện ý, cuộc sống của em sau này, anh sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm."

Anh nói: "Làm người phụ nữ của anh thì không cần chuẩn bị."

Anh nói: "Dù vận đổi sao dời, dù hoa kia có rơi theo dòng nước, cũng có anh đứng đằng sau lưng em chống chọi."

Đường Thần Duệ lần đầu tiên biết yêu thương, đem hết cả chân tình trao cho một người con gái. Yêu cô, thương cô, chiều chuộng nâng niu cô trong lòng bàn tay của mình, để rồi đến cuối cùng, ba chữ "Anh yêu em" không thể nào thoát ra thành lời được.

Nếu anh là một bức tranh đen trắng, thì cô là người điểm tô lên đó những sắc màu sáng rực. Cô như ánh mặt trời, muôn màu muôn vẻ, không ngừng tràn ngập niềm tin và hy vọng vào tương lai. Cô đưa anh ra khỏi cuộc sống nhạt nhòa, biến anh thành một người đàn ông đa tình và phức tạp.

Nhưng anh không hối hận.

Ai nói nhất kiến chung tình, không phải là vận mệnh?

Đường Thần Duệ của ngày hôm nay yêu thương Tịch Hương Vãn, là số mệnh của ông trời.

Là ông trời, đưa cô đến bên anh, an ủi trái tim băng giá đã không còn biết yêu thương ai nữa.

Là ông trời, đưa anh đến bên cô, để anh từ nay về sau vĩnh viễn bảo bọc, vĩnh viễn yêu thương, dùng quyền lực của mình cho cô một cuộc sống trọn đời hạnh phúc.

Vì thế, họ chính là người yêu hoàn mỹ dành cho nhau.

Trích đoạn:

Có một con thỏ, tên là Tiểu Tịch, bình thường nhu nhược ngốc nghếch, nhưng lúc xù lông lên thì hung mãnh dị thường, thức ăn sống nguội không kiêng kỵ, thích đánh đấm lung tung, am hiểu nhất chính là chiêu duỗi chân công kích bộ vị trọng yếu của giống đực, mọi người đều nói rằng: "Đây là một con thỏ Võ Tòng". Về sau nó bất hạnh bị kẻ xấu nhìn trúng, bị bắt cóc, tóm lên giường xào nấu rồi ăn sạch, thế là từ đó cuộc đời của bạn thỏ Võ Tòng lâm vào mờ mịt...

Chương 1: Kiểm sát viên

"Đánh nhau cũng giống như yêu đương, đều làm cho adrenalin của người ta tăng vọt trong nháy mắt." - Trình Lượng

~~~

Vùng ngoại ô.

Tại một khu nhà xưởng bỏ hoang.

Hơn ba mươi tên con trai, về ngoài chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, người nào cũng cầm trong tay một cây gậy sắt hoặc một cây côn nhị khúc, miệng nhai kẹo cao su, hình tượng bên ngoài trông có chút vô giáo dục

nhưng vẫn khá đồng nhất, cũng coi như là một tổ chức có kỉ luật đi, đều mặc một chiếc áo in hình rồng hết sức sống động.

Có bốn chữ đủ để hình dung về đám người này: Thanh niên sa ngã.

Nhưng cũng không nên xem thường bọn chúng.

Hiện tại bây giờ có một số thanh niên chẳng phải là đóa hoa mềm mại của tổ quốc cần dân chúng khắp nơi ươm mầm chăm chút làm gì. Bước vào thời kỳ đầu phát dục sẽ vẫy tay nói cô em lại đây với anh nào, đến thời kỳ thứ hai sẽ cực kỳ thống nhất nghênh đón phong trào phá thai hàng loạt, các nhà nghiên cứu đã tiến hành vô số lần tham khảo và phân tích đối với hiện tượng này, cũng không hề có được kết quả thống nhất, nhưng mà xét đến cùng thì nguyên nhân thật ra rất đơn giản: do thời thế đưa đẩy mà thôi.

Tuy nhiên đây cũng chỉ là sa ngã ở mức độ nhẹ.

Còn có một loại khác, khả năng sát thương lớn hơn nhiều.

Thời kỳ kháng chiến có một câu hát như thế này: "Chúng ta xông pha trong chiến trường bom đạn, vượt qua trận địa xe tăng đang bắn phá..."

Vốn dĩ câu hát dùng để hình dung về những chiến sĩ du kích trên tuyến đường sắt, nhưng không biết từ lúc nào nó đã bị một số người tâm địa bất lương lợi dụng để tiến hành những hoạt động trộm cắp sai trái. Bọn họ có tổ chức, có kỷ luật, có bang phái, lập lời thề độc, huấn luyện đồng nhất, thưởng phạt rõ ràng, quản lí nghiêm minh. Nhờ vậy mà họ bồi dưỡng ra được những người có thân thủ rất cao, bản lĩnh mượn gió bẻ măng đã sớm luyện đến đẳng cấp cực kì thành thạo, khiến cho xã hội tổn thất vô cùng nhiều.

Chúng ta không thể phủ nhận một sự thực: tuổi trưởng thành là một trong những giai đoạn hết sức nguy hiểm.

Nhân sinh quan của bọn họ còn chưa được hình thành chính xác, sức trẻ cuộn cuộn, ra tay vô cùng tàn nhẫn, lại bởi vì không hiểu pháp luật nên nhiều lúc sẵn sàng vì anh em mà không cần mạng sống. Tuy nhiên họ cũng không phải hoàn toàn chẳng biết chút gì về pháp luật, ít nhất vẫn hiểu rằng: "Chưa đủ tuổi thành niên thì pháp luật có thể khoan hồng", thế nên càng không thềm kiêng nề gì hết.

Mà hôm nay, đám thanh niên này đang vây quanh vị kiểm sát viên đã truy đuổi băng trộm cướp của bọn chúng được tròn hai tháng.

Chúng tạo thành một vòng vây xung quanh, ép hai người tiến dần vào nhà xưởng.

Bị vây giữa đám người là một nam và một nữ, từ quần áo đang mặc có thể đoán họ đến từ đồn kiểm sát, chính là kiểm sát trưởng.

Lại nói đến, cô kiểm sát kia có một gương mặt hết sức thanh tú, tóc dài chấm vai buộc lên thành đuôi ngựa, làn da không trang điểm, không son phấn càng thêm động lòng người, chỉ nhìn lướt qua vẻ ngoài thôi, mặc dù không có tư sắc khuynh thành điển lệ nhưng rất thanh thuần và tinh khiết, quả thật giống hệt như những giai nhân bước ra từ trong tranh thủy mặc của vùng đất Giang Nam, dễ dàng khiến cánh đàn ông phải sinh ra ý muốn bảo vệ.

Nhưng hiện thực đã chứng minh một chân lý không hề thay đổi: vẻ ngoài của phụ nữ là thứ không đáng tin nhất.

Vị nữ kiểm sát viên này chính là một ví dụ điển hình vô cùng tốt.

Hơn ba mươi người đàn ông dám cả gan xông tới chiến đấu với một cô gái, nhất thời phạm ngay phải điều tối kỵ đầu tiên trong binh pháp của Mao chủ tịch: kiêu ngạo khinh địch.

Một tên có vẻ như đại ca dùng loại ánh mắt thèm nhỏ dãi đánh giá cô kiểm sát viên từ trên xuống dưới một lần, sau đó cười hì hì mở miệng: "Cô em kiểm sát này nhìn trông cũng rất xinh đấy...như vậy đi, ngoan ngoãn cùng mấy anh đây đi chơi vài đêm, chúng ta liền cam đoan không làm em bị thương, thế nào?"

Vì muốn phối hợp với khí thế của đại ca, đám đàn em bên dưới không ngừng khua khoảng gậy gộc trong tay giống như đang im lặng cảnh cáo: chúng ta có vũ khí, vũ khí có thể chém chết người.

Đối mặt với sự trêu ghẹo và uy hiếp, nữ kiểm sát đang đứng giữa vòng vây kia không hề tức giận, cũng không hề sợ hãi, chỉ nhếch môi, ánh mắt quét về phía góc, nhàn nhạt lên tiếng: "Đồng nghiệp của tôi là bị các người đánh thành như vậy?"

Nhìn theo tầm mắt của cô có thể thấy, trong góc phòng có một người đang nằm, cũng mặc đồng phục kiểm sát, chính là cô gái đã tìm được nơi ẩn náu của bọn tội phạm và thông báo về cục.

Tên đại ca tà ác cười cợt: "Con nhóc kia muốn bắt tao sao? Năm mơ! Ông đây ra lệnh cho mỗi người đánh nó một trận!"

Trong nháy mắt, Tịch Hương Vân liền nắm chặt bàn tay, những khớp xương hung hăng kêu răng rắc.

Một vị kiểm sát khác đang đứng phía sau, tên là Trình Lượng nhìn thấy vẻ mặt này của cô, trong lòng lập tức trầm xuống: không ổn, sợ rằng cô ấy đã nhìn nhận đến cực hạn rồi....

Mà ở hiện trường lúc này, tên đại ca đang học theo tiếng kêu kinh điển của kiểm sát, bắt đầu đếm ngược thời gian: "Tao đếm đến ba, cô em liền đi tới chỗ này. 1..."

Dưới tình huống như thế, kiểm sát Tịch sẽ làm như thế nào đây?

Kiên nhẫn khuyên bảo: "Mời anh phối hợp bỏ vũ khí xuống, đất nước này sẽ cho anh thêm một cơ hội làm người lần nữa" ? Hay là học theo những người khác hào khí nói: "Bỏ vũ khí xuống! Anh có quyền giữ im lặng, mỗi một câu nói từ giờ phút này sẽ trở thành bằng chứng chống lại anh trước tòa!" ?

NO!

Giờ khắc này, đối với Tịch Hương Vân mà nói, bắt giữ những kẻ vô liêm sỉ này lại đã không còn là chuyện quan trọng nữa rồi. Trọng điểm ở đây là: đồng nghiệp của cô đã bị đánh! Một cô gái chăm chỉ thiện lương như vậy, tốt nghiệp đại học xong liền đến cục kiểm sát làm việc, nhìn thấy những chú chó đi lạc sẽ ôm trở về nhà, ngày nghỉ phép còn không quên làm việc tốt, đó là một cô gái tốt sống theo gương Lôi Phong* cỡ nào chứ! Đám vô liêm sỉ kia thế mà cũng xuống tay được! Hừ! Khinh cục kiểm sát bọn cô không có người nào hay sao? !

(*Lôi Phong: Lôi Phong là một chiến sĩ Trung Quốc đã qua đời cách đây 50 năm, là một tấm gương điển hình cho người không ngại làm việc tốt, lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân.)

Trình Lượng vươn tay lau mồ hôi lạnh vương đầy trên trán. Anh không lo lắng cho Tịch Hương Vân, người đáng lo bây giờ phải là mấy cậu nhóc này mới đúng, nhất là cái kẻ ngu ngốc tự cho mình là đúng kia, nhưng dù sao cũng đều là trẻ chưa thành niên, ngộ nhỡ đánh chết thật thì làm sao bây giờ.....

Kẻ tự cho là đúng kia vẫn còn đang đếm ngược: "2..."

Trong tai nghe của hai người không ngừng truyền đến tiếng nói từ tổng bộ: "Kiểm sát Tịch, cô cần phải cố gắng giữ tỉnh táo, không được phép tự ý hành động, tôi lặp lại lần nữa, không được phép tự ý hành động. Chi viện

sau ba phút nữa sẽ đến ngay lập tức, lặp lại lần nữa, ba phút nữa sẽ có mặt..."

Chữ "3" cuối cùng còn chưa nói ra, Tịch Hương Văn đã "vèo" một cái vút tai nghe xuống.

Sau đó, lập tức động thủ....

Trình Lượng chỉ nhìn thấy hai tay cô đem hai tên côn đồ dễ dàng đánh ngã xuống đất, cướp lấy gậy sắt từ tay hắn, quay đầu nói với Trình Lượng: "Chém!"

Sau đó, cô liền thật sự chém.

Dưới ngòi bút của một nhân vật nổi tiếng thời xưa tên Cổ Long từng có một vị Tiểu Mã phần nô, có khá nhiều điểm giống với bạn Tiểu Tịch gây rối này của chúng ta.

Cổ Long đã miêu tả Tiểu Mã như thế này: "Lúc anh ta nhìn người luôn luôn trông giống như đang muốn đánh nhau với họ vậy, hơn nữa anh ta thật sự tùy chỗ tùy lúc đánh nhau, vì thế có rất nhiều người gọi anh ta là Tiểu Mã phần nô."

Mà bạn Tiểu Tịch gây rối này mặc dù nhìn bề ngoài vĩnh viễn có bộ dáng thanh thuần mềm mại như nước, hết sức nhu nhược, đến ngay cả cái tên "Hương Văn" cũng có một loại ý thơ thanh thản vô cùng. Nhưng trên thực tế, dùng cách của Cổ Long để hình dung thì bản chất của cô nàng Tịch Hương Văn này chính là: "Lúc cô nhìn người luôn luôn trông không giống như muốn đánh nhau với họ, song cô thật sự tùy chỗ tùy lúc đánh người."

Vì thế, rất nhiều người gọi cô là Tiểu Tịch gây rối.

Chỉ nguyên cái cách cô đơn thuần nói với Trình Lượng cái chữ kia là đủ để nhìn ra người này có bao nhiêu quấy rối rồi.

Cô không giống những nhân vật trong phim hình sự ở đại lục, hùng hồn quát một tiếng: "Hành động!", cũng không như những cảnh phim nơi đất cảng khí thế ngút trời, hét to một câu: "Tất cả cùng lên cho tôi!", lại càng không giống với hình tượng đại hiệp trong phim cổ trang một lời thốt ra: "Đánh! Ya ya ya~~"

Cô chỉ nói một chữ: chém!

Lời ít mà ý nhiều.

Lại hành động mười phần mạnh mẽ.

Mấy đường hắc tuyến trên trán Trình Lượng "xoẹt" một tiếng đua nhau kéo xuống...

Tiếng tổng bộ không ngừng truyền ra trong tai nghe: "Kiểm sát Trình, mau ngăn cô ấy lại! Ngăn cô ấy lại! ..."

Trình Lượng bất đắc dĩ cũng vớt tai nghe đi.

Có cách nào để ngăn cản được chứ? Một cô gái trẻ như Tịch Hương Vân cũng đã kêu một tiếng chém rồi, người đàn ông như anh đương nhiên cũng chỉ còn cách...liều mình bồi quân tử mà thôi.

Thế là, một hồi hỗn chiến.

Người ngoài nhìn vào liền thấy, đây quả là một trận chiến gian khổ đúng nghĩa. Ba mươi chọi hai, kết quả vô cùng rõ ràng.

Nhưng mà sự thật đôi khi không hẳn là như vậy.

Không nói đến chuyện làm kiểm sát trưởng thì trước đó đều phải học qua khóa huấn luyện võ thuật nghiêm ngặt, chỉ nói về Tịch Hương Vân, người con gái vô địch kỹ năng PK ở viện kiểm sát. Kẻ gây rối này một khi đã ra

tay thì mười cái đầu trâu cũng không kéo lại được, đánh nhau đủ ngoan, đủ chuẩn.

Tịch Hương Văn mặc dù là một cán bộ nhà nước, một kiểm sát nhân dân, cảnh giới đạo đức bình thường cũng rất cao, thế nhưng một khi đã bị trêu tới mức không ra tay không được thì mọi tinh thần trách nhiệm vĩ đại như "bảo hộ đóa hoa của tổ quốc là trách nhiệm của tôi" đều quên sạch, cả đầu đều chỉ toàn suy nghĩ "Tiến lên! Người của chị đây mà các người cũng dám đánh! Muốn, tìm, chết, à!" , một ý niệm thập phần vi phạm đạo đức người kiểm sát. Vì thế, kiểm sát viên Tịch một khi đã đấu võ, mặc dù chỉ có một mình nhưng cách thức chém người lại như đang có một trăm người anh em hỗ trợ phía sau, khí thế hết sức hào hùng.

Lại nhìn đến bên này.

Hơn ba mươi tên côn đồ mặc dù cũng kêu "ya ya ya" như sói, tiến lên chém lung tung một hồi nhưng đều là võ mèo cào, không có chút chiêu thức nào hết. Bọn chúng là băng đảng nào cơ chứ? Một đám trộm cướp mà thôi! Cũng chẳng phải đội ngũ sát thủ tanh máu, bình thường cần mẫn luyện tập cho đến khi thân thủ linh hoạt làm gì, không có sức mạnh, không có kinh nghiệm chiến đấu, thế nên gần như là người người ôm theo tư tưởng bảo thủ "trước tự bảo vệ mình, sau đánh lại người ta" để xông vào, năm đám không dám vung ra, thực lực tổn hại rất lớn.

Bỗng thấy cô kiểm sát này thật sự đánh rất hăng, ba mươi mấy cậu thanh niên nhất thời luống cuống, vừa đếm ngược thời gian còn lại vừa đổ mồ hôi đầm đìa trốn ở phía sau, âm thầm kêu than: Chị hai à! Chúng em chỉ đánh bị thương có một người anh em của chị mà thôi, chị liền đánh chết ba mươi mấy người của bọn này, có công bằng không cơ chứ! Rốt cuộc chị là thổ phỉ hay bọn này mới là thổ phỉ đây? !

Trình Lượng đánh ngã hai tên côn đồ xuống đất, đồng thời đưa mắt quét về phía Tịch Hương Văn, chỉ thấy cô gái này an toàn đứng giữa năm sáu

người, thân thủ vô cùng đẹp, một tiếng hô lên, gậy sắt trong tay lập tức lao tới bộ vị yếu ớt nhất trên người đàn ông. Trình Lượng nhìn cô một đường xông tới, trên mặt đất liên tiếp có những người ôm theo "cậu em nhỏ" của mình ngã xuống gào khóc kêu ầm ĩ.

Trình Lượng co quắp khóe miệng, âm thầm cảm thấy may mắn vì trước nay chưa từng trêu chọc đến cô gái này...

Đánh nhau cũng giống như yêu đương, đều làm cho adrenalin của người ta tăng vọt trong nháy mắt. Trình Lượng vô cùng chắc chắn, cô nàng Tịch Hường Văn này hiện tại cảm thấy tâm tình tốt vô cùng.

Ba phút sau, khi đội chỉ viện của cục kiểm sát đi tới hiện trường trợ giúp thì chỉ thấy hình ảnh hơn ba mươi cậu thanh niên phạm tội đang nằm trên mặt đất gào khóc kêu đau rồi xin tha.

Khóe miệng của lão Lý kiểm sát trưởng co quắp lại: biết ngay là con nhóc Tịch Hường Văn kia sẽ không nhịn được mà...

Hai vị bác sĩ đi theo liền bước lên phía trước giúp hai người kiểm sát băng bó lại vết thương sau trận đấu.

Kiểm sát trưởng vô cùng giận dữ, đi tới trước xe cấp cứu mắng cho cô nhóc họ Tịch kia một trận: "Người vút tai nghe trước là cô đúng không? ! Động thủ đánh người ta trước cũng là cô đúng không? ! Không nghe lời cấp trên, không làm theo mệnh lệnh, cô đang muốn tạo phản đấy à? !"

Kiểm sát Tịch không hề cãi lại, chỉ tay về phía người đồng nghiệp vừa được đưa lên xe cứu thương, bĩu môi nói: "Cấp dưới của tôi bị đánh thành như vậy, tôi nhịn không được."

Đồng chí lão Lý thở dốc: "Cô nhịn không được? ! Thân là kiểm sát viên mà lại dám nói mình nhịn không được sao?"

Thế nếu như có người đào phần mộ tổ tiên nhà cô lên thì sao? Có phải cô cũng muốn cùng người ta đồng quy vu tận* hay không?

(*đồng quy vu tận: kéo nhau chết cùng)

...Ừm, cô nàng Tịch Hương Văn này có khả năng thực sự sẽ làm như vậy.

"Cô ấy nhìn được"

Trình Lượng bước tới cười với ngài kiểm sát: "Hương Văn chưa dùng đến súng, cô ấy kỳ thực có thể nhìn được."

Kiểm sát trưởng nhất thời liền im bật.

Cô quả thực là nhìn được.

Nếu như cô thật sự nhìn không nổi nữa, cô sẽ nổ súng, làm sao lại đi ngu ngốc dùng mấy cái gậy gỗ để đánh nhau với mấy kẻ kia chứ. Ra tay đánh đấm một hồi chẳng qua cũng vì muốn xả giận cho anh em mà thôi.

Thật là, thời đại này rồi mà vẫn còn có người đơn thuần lại nhiệt huyết như vậy.

Kiểm sát trưởng lau mặt một cái, hơi cứng người, chỉ có thể tiếp tục lải nhải căn vặn mấy câu, nhưng khí thế rõ ràng không còn hung hãn như khi nãy: "Cô nói đi, đường đường là kiểm sát viên lại đi dùng gậy đánh nhau với người ta, tuy nó không được tốt cho lắm nhưng dao cùn vẫn có thể chém chết được người cơ mà! Nếu nhờ xảy ra chuyện thật thì biết làm sao bây giờ..."

Kiểm sát Tịch hoàn toàn bình tĩnh, bĩu môi nói: "Chỉ bằng cái loại tay ngang như bọn này, tôi sao có thể xảy ra chuyện được..."

"Tôi không phải lo lắng cho cô!" Kiểm sát trưởng đen mặt. "Cô chém người hăng hái như vậy, ngộ nhờ làm họ bị thương thì biết làm thế nào"

chứ? !"

"..."

Khóe miệng Tịch Hường Văn hơi co quắp lại: "Lão đại..." Ông ta hóa ra đang lo lắng cho cái đám vô liêm sỉ kia sao?

Lúc mọi người vẫn còn đang đấu khẩu không thôi, có một vài chiếc xe cao cấp sang trọng mang rèm che từ phía xa phi nhanh đến.

Từ biển số cũng có thể nhìn thấy được, đó là xe của chính phủ.

Từ trên xe có vài người bước xuống, dẫn đầu là một người đàn ông ước chừng năm mươi tuổi, hơi béo, mặc tây trang phẳng phiu, giọng điệu mười phần quan chức, nhìn thoáng qua vẻ ngoài thì thấy rất có phong thái của một quan viên cao cấp chính phủ.

Lai lịch của người này không nhỏ, chính xác mà nói thì hẳn là rất lớn, bởi vì ngay cả kiểm sát trưởng cũng phải tiến lên nghênh đón.

Vị quan lớn này lại không hề để tâm đến bất kì ai, một đường đi thẳng tới chỗ Tịch Hường Văn, vẻ mặt thoáng cái trở nên ai oán.

"Tịch tiểu thư của tôi ơi, đừng tiếp tục dọa người như vậy nữa có được không...Nếu nhớ cô gặp phải chuyện gì không may thì tôi làm thế nào ăn nói được với Đường tổng bây giờ? !"

Đường tổng.

Nghe thấy ba chữ này, trong mắt cô thoáng chút thất thần.

Một giây sau, Tịch Hường Văn liền thu lại những suy nghĩ lung tung không cần thiết, hiểu rõ ông ta đang lo lắng điều gì, cô chỉ cười khẽ nói: "Anh ấy đi Mỹ làm việc, hai tuần sau mới trở về, đến lúc đó thì chút vết thương nhỏ này của tôi cũng đã sớm khỏi rồi, anh ấy sẽ không biết được đâu."

Người đàn ông trung niên lau mồ hôi trên trán, nói như trút được gánh nặng: "Như vậy, như vậy..." Cuối cùng, lại lúng túng giải thích thêm: "Cô cũng biết Đường tổng vừa mới đồng ý đầu tư vào các hạng mục then chốt của chúng tôi, nếu ngài ấy nuốt lời thì chúng tôi sẽ rất khó làm ăn về sau..."

Mặc dù xưa nay không thích người làm sếp nhưng lúc này nhìn thấy bộ dáng kính sợ của ông lớn kia, Tịch Hương Văn có cảm giác như vừa tìm được tri kỷ của mình vậy.

Sếp lớn à, không chỉ mình ngài sợ người đàn ông kia đâu, kỳ thật cô cũng rất sợ anh ta đấy...

Tục ngữ nói thật hay, sợ điều gì sẽ gặp ngay điều đó, đây quả thực rất có đạo lý.

Những người đang đứng ở đây đều không hề hay biết, ngay lúc đó, chiếc 747 chở tổng giám đốc ngân hàng đầu tư lớn nhất Đông Nam Á vừa vững vàng đáp xuống sân bay thành phố này.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: có phúc cùng hưởng, có họa cùng hóng, tiền lên ba nghìn, phát tài a phát tài ~~~~~>_____<

Hôm nay cách nhà của tôi không xa có người đánh nhau, tôi chạy như bay ra để nhìn, sau khi xem xong lại chạy như bay về nhà gõ một lèo hơn bốn ngàn chữ. Đánh nhau cũng như yêu đương vậy, tâm huyết dâng trào, tôi đột nhiên lại thích ầu đã rồi... ☺

Momo cũng có lời muốn nói: Mình lại ham (đào) hố rồi TT_____TT

Chương 2: Đường Thần Duệ(1) ...

"Tìm hiểu đời sống riêng tư của ông chủ, sao cậu lại đen tối thế chứ?" –
Đường Thần Duệ

~~~

Bốn giờ chiều, chuyến bay từ New York đúng giờ hạ cánh, mọi người vội vã bước xuống.

Trong đám người có hai người đàn ông, một trước một sau, người đàn ông phía sau kéo theo hành lý, họ Hàn, tên một chữ Thâm, đeo chiếc kính không trông tạo nên vẻ thanh nhã lịch sự, lúc này đang cùng người đi trước thấp giọng nói gì đó.

Người đàn ông đi phía trước, nói chuyện, bước đi, gương mặt, mỗi thứ đều là bộ dáng khoan thai, không nhanh không chậm mà làm, khoe môi hơi cong lên mang theo vẻ nghiên ngẫm. Anh không mặc âu phục chỉnh tề mà chỉ diện một chiếc áo sơ mi Burberry đơn giản, không sơ vin, hiện lên từng đường nét mê người, cũng không đeo caravat, tay áo xắn cao lên tới khuỷu để lộ phong thái thành thoi của mình.

Anh nhàn nhã chậm rãi bước vào phòng khách của sân bay, ánh mắt lơ đãng lướt qua mọi vật, cảnh tượng trước mặt lập tức thu hết vào tầm mắt. Anh bất động thanh sắc nhìn một chút, vẻ mặt vẫn thanh thản nhưng đáy mắt đã trầm hẳn xuống.

Nhìn thấy bóng dáng anh xuất hiện trong đại sảnh, mấy vị quản lý của ngân hàng đầu tư Đường Thịnh lập tức vội vã bước lên nghênh đón, đồng thời một đoàn dài những ký giả, phóng viên cũng la hét đổ xô nhau tiến tới, ánh đèn flash sáng lòa một mảnh.

Trợ lý tổng giám đốc của ngân hàng đầu tư Đường Thịnh-Hàn Thâm đang kéo vali hành lý đi sau vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt lập tức không ngừng kêu khổ trong lòng: rốt cuộc là cái đồ ngốc nào đã làm ra cái cảnh tượng chào đón lãnh đạo của quốc gia như thế này đây...

Đang nghĩ ngợi mông lung thì một người quản lí cấp cao, tuổi cũng trung niên ân cần tiến lên phía trước, cười thân thiện nói: "Tổng giám đốc, anh vất vả quá. Giới truyền thông hiện đang rất quan tâm đến việc anh đi Mỹ tham dự hội nghị..."

Thực sự không thể trách người quản lí lớn tuổi kia làm ra cảnh tượng hoành tráng như vậy, ông ta chỉ mới thổi chút gió thôi, đám truyền thông nghe được tin hay liền vội vàng lao tới sẵn đón người đàn ông vừa mới xuống khỏi máy bay này.

Mọi người đều biết, người đàn ông ấy bên ngoài có sắc đẹp, bên trong có tâm tư, phần mềm phần cứng đều khả quan, vô cùng có khí chất và điều kiện của một nam chính trong truyện ngôn tình mà.

Trên đời này không có người đàn ông nào không thích cảm giác được mọi người ngưỡng mộ, vị quản lí cấp cao kia vô cùng chắc chắn, nước cờ này của mình hạ xuống là quá tuyệt, thế nên ông ta cười càng ân cần hơn: "Tổng giám đốc, anh xem có nên phỏng vấn trực tiếp một chút hay không? Chuyện này cũng ảnh hưởng đến Đường Thịnh không ít..."

Nhân vật chính của tin tức lần này không nói gì thêm, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không muốn, chỉ hơi nghiêng người nói với Hàn Thâm đang đứng phía sau một câu: "Giao cho cậu xử lí." Sau đó liền mắt cũng không cần chớp đã bước ra ngoài.

Vị quản lí cấp cao mặc dù thấy xấu hổ nhưng vẫn bảo trì được sự khôn khéo cần có của một người đàn ông thành công: "Phải rồi phải rồi, Hàn trợ lý vẫn hay xử lí những vấn đề truyền thông, cũng là người cao tay mà..."

Hàn Thâm thở dài.

Nhiều năm như vậy, vô số sự thật tàn khốc đã sớm nói cho anh biết rằng, thân là một trợ lý vạn năng của thế kỷ mới, không chỉ phải đảm đương

trách nhiệm của bảo mẫu mà còn phải gánh vác sứ mạng của thần đèn Aladin nữa...

Bình thường không những cần chú ý đến những động thái khác nhau bên ngoài công ty, còn phải quan tâm đến thời sự, chính trị, những chuyện bát quái mua vui, tiểu thuyết văn học, rồi cả truyện cười, làm sao để đảm bảo khi ông chủ nghiêm túc thì nói chuyện làm ăn, khi ông chủ buồn thì kể chút truyện vui, khi ông chủ thâm trầm thì bàn về chính trị, khi ông chủ muốn tán tỉnh ai thì ít nhất còn có thể đem một vài câu truyện linh tinh của mấy người trong giới nghệ sĩ đến để giới thiệu cho nữa.

Đây cũng là lí do vì sao mà những người trợ lý cấp cao như anh luôn luôn phải giữ vẻ mặt hòa nhã với mọi người.

Nghĩ đến đây, Hàn trợ lý nuốt xuống sự ấm ức trong lòng, cầm vali đi tới, nhìn vị quản lí trung niên kia, ôn hòa mở miệng: "Hết ngày hôm nay ông hãy mang toàn bộ công việc của mình chuyển giao cho người khác, sau đó hãy đưa đơn từ chức đến phòng nhân sự vào ngày mai."

Người quản lí trung niên nhất thời kinh sợ: "Hàn trợ lý, cậu đang nói đùa sao..."

Hàn Thâm chỉ còn cách kiên nhẫn giải thích: "Vừa nãy anh ấy nói xử lí, không phải là xử lí giới truyền thông mà là ông..." Anh có chút bất đắc dĩ nhìn ông ta: "Ông ở Đường Thịnh làm việc đã lâu, chẳng lẽ không biết Đường Thần Duệ phản cảm nhất đối với kiểu lấy lòng như thế này hay sao?"

"..."

Hàn Thâm thở dài: "Số lần Đường Thần Duệ chấp nhận xuất hiện trước giới truyền thông gần như có thể đếm trên đầu ngón tay, ngay cả điểm ấy mà ông cũng không biết à?"

Nói xong, Hàn Thâm đang muốn chạy lấy người thì lại bị kẻ đằng sau chưa chịu từ bỏ ý định kiên quyết kéo lại.

"Phải, tôi biết rồi, tôi biết tôi làm sai, xin hãy để tôi nói chuyện với tổng giám đốc..."

Hàn Thâm vô cùng phiền não, Đường Thần Duệ quả là kẻ vô đạo đức, chỉ quan tâm đến sự thoải mái của mình, một đồng chuyện phiền toái to nhỏ đều ném hết về phía anh, làm như anh là kẻ toàn năng, cho con gà là có thể đẻ trứng vậy.

"Tôi khuyên ông một câu, vẫn là không nên nói chuyện với anh ấy có lẽ tốt hơn." Hàn trợ lý không hề là chiến sĩ thi đua mấy năm liền, ngay cả chuyện đuổi việc người ta cũng có thể thành khẩn và thật thà như thế: "Nếu như anh ấy mà nổi lên hứng thú với ông thì nhất định sẽ không đuổi việc đơn giản như vậy... Có thể sẽ là không thể tìm được bất kỳ công việc nào nữa, loại cảm giác này, chẳng lẽ ông muốn thử hay sao?"

...

Xử lý xong mọi việc, Hàn Thâm nhanh chóng bước đi, đuổi theo người đàn ông đã sớm rời khỏi tầm mắt của giới truyền thông phía trước.

Nghĩ một chút, Hàn Thâm liền mở miệng hỏi: "Cậu có muốn về qua công ty một chút hay không? Dù sao những vị quản lí cấp cao kia đều đã đến đông đủ."

"Không đi." Đường Thần Duệ không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, phun ra hai từ giải thích: "Tôi mệt."

"..."

Mặc dù đã sớm biết chín mươi chín phần trăm khả năng người này sẽ qua loa tắc trách cự tuyệt, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới anh ta sẽ nói ra

nguyên nhân vô si như vậy.

Thân là bạn tốt kiêm bạn học cũ của Đường Thần Duệ, thêm cả thân phận trợ lý nữa, Hàn Thâm thực sự nhịn không được, rất muốn chêm chọc một câu: Đại gia nhà cậu thì mệt cái khi gì? Bay qua bay lại đều trong khoang hạng nhất, ngay cả hành lí cũng là do tôi kéo!

Kẻ thuộc hạ làm trâu làm ngựa như tôi đây còn chưa kêu mệt, kẻ làm ông chủ cả ngày thư thái như cậu đã kêu mình mệt rồi, đây là kiểu rèn luyện gì chứ?

Trong lúc bạn học Hàn đang thao thao bất tuyệt, kêu trời kêu đất, bất bình oán thán, Đường Thần Duệ đã lấy chìa khóa mở cửa xe thể thao của mình.

Tựa vào cánh cửa xe, Đường Thần Duệ hết sức vô si bày ra đặc quyền của ông chủ: "Tôi muốn nghỉ ngơi, ba ngày sau mới đến công ty, mọi lịch trình trong ba ngày đó cậu tự mình sắp xếp đi."

Biết anh vội vã muốn chạy về nhà, Hàn Thâm trêu chọc: "Cậu thực sự coi trong cô kiểm sát kia như thế?" Chỉ là dính hôn mà thôi, còn chưa có kết hôn đã học theo người ta "tiểu biệt thăng tân hôn" * rồi à? !

(*tiểu biệt thăng tân hôn: sau khi xa cách tình cảm vợ chồng sẽ còn mặn nồng hơn cả đêm tân hôn)

Đường Thần Duệ bình tĩnh ngoảnh mặt làm ngơ, chậm rì rì ngồi vào trong xe, đóng cửa lại, khởi động máy, sau đó mới chậm rãi quay đầu quảng lại một câu cho anh chàng trợ lý: "Tìm hiểu đời sống riêng tư của ông chủ, sao cậu lại đen tối như thế chứ?"

"..."

Hàn Thâm sặc, lúc ngẩng đầu lên thì chiếc xe thể thao trước mắt đã sớm phóng đi rồi.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Sờ cảm... Phía sau một nam chủ tinh anh luôn luôn có bóng dáng của một người trợ lý ôn nhu.... (Momo: Bà tác giả sao nói nghe có mùi đam mỹ thể)

Những lời nhắn gửi và hoa khiến tôi cảm động đến nước mắt dạt dào. Chữ ơi là chữ >" <, mỗi ngày một đống chữ cũng đủ để hạnh phúc cả đời~~~~

Chương 3: Đường Thần Duệ(2) ...

"Chuyện này không cần, chú thỏ tôi nuôi đã sớm có chủ rồi." - Đường Thần Duệ

~~~

Chiếc xe thể thao màu bạc phóng nhanh trên đường.

Lúc dừng đèn đỏ ở ngã tư, Đường Thần Duệ khoác một tay lên thành cửa sổ, chống cằm suy nghĩ một chút. Thoáng cái suy nghĩ đã thay đổi, anh hơi cong môi, khi đèn xanh sáng lên thì chiếc xe đang đỗ thẳng đột nhiên quẹo sang trái, hoành tráng vi phạm luật giao thông, một đường lao đi rồi dừng lại ngay trước một cửa hàng bánh ngọt xa hoa trên phố.

Người đàn ông bước xuống xe, thuận tay đóng sầm cửa lại rồi nhàn nhã tiến vào.

Vị quản lý cửa hàng trang điểm hết sức cẩn thận vừa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang bước tới lập tức cười rạng rỡ đứng lên nghênh đón, hồ hởi bắt chuyện.

"Thì ra là Thần thiếu ... Anh thực sự đã lâu lắm rồi không tới đây. Vẫn muốn loại bánh ngọt như trước đây sao?"

Đường Thần Duệ ưu nhã nở nụ cười: "Không, lần này khẩu vị cần phải sửa lại."

"A, như vậy..." Quản lý cửa hàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Đường Thần Duệ thong thả bước đi, sau đó dừng lại trước tủ kính bày bán bánh ngọt, ngón tay thon dài chậm rãi lướt một đường qua từng món đồ bên trong, ánh mắt cũng theo đầu ngón tay mà di chuyển, cuối cùng dừng lại trước một chiếc mousse chocolate.

Vươn tay gõ lên mặt bàn bằng thủy tinh, khước môi Đường Thần Duệ khẽ nhếch: "Về sau đổi thành loại bánh này cho tôi."

"Vâng, tôi sẽ nhớ kỹ."

Quản lý cửa hàng vội vàng sai người đem chiếc bánh mousse xinh xắn kia bọc lại vào trong hộp, đồng thời không quên hiếu kỳ hỏi một câu: "Con thỏ trước đây Thần thiếu gia nuôi là thỏ Hà Lan, chẳng phải nó chỉ thích ăn bánh mousse vị dâu tây thôi hay sao?"

Nhắc tới chuyện đau lòng, Đường Thần Duệ liền buông tay, vẻ mặt đầy phiền muộn: "Ba tháng trước đem nó cho một đứa trẻ mượn chơi, đứa trẻ kia không hiểu chuyện liền cho nó ăn rất nhiều, nhiều đến nỗi chết vì no quá..."

Quản lý cửa hàng cảm thấy có chút kì lạ: "Đứa trẻ nhà ai to gan như vậy?" Cũng dám động tới đồ của Đường Thần Duệ sao?

"Không có cách nào..." Bạn học Thần bất đắc dĩ nói: "Đứa trẻ kia có hậu thuẫn phía sau mà..."

Hừ, con trai bảo bối của Đường Dịch, Đường Thần Duệ quả thực không thể làm gì được nó cả.

Sự tình thật ra là như thế này —

Ba tháng trước, tiểu bảo bối của Đường Dịch bước vào thời kỳ cai sữa. Mọi người vô cùng bận tâm, trẻ con trong thời kỳ cai sữa rất là phiền phức vì đã sớm sinh ra cảm giác ỷ lại với mẹ, cậu nhóc khóc lóc, làm thế nào cũng không chịu cai, mẹ của đứa nhỏ là Kỷ Dĩ Ninh, cũng là người quan trọng nhất đối với nhóc lại thương tiếc không muốn con rơi nước mắt, Đường Dịch muốn ngang ngược can thiệp thì Kỷ Dĩ Ninh liền cho rằng anh không thương con, trong lòng ủy khuất, nước mắt cứ thế vòng quanh khiến cho Đường Dịch không có biện pháp nào hết.

Sau đấy, vào một ngày nào đó, cứu tinh rốt cuộc từ trên trời rơi xuống! Đó chính là chú thỏ Hà Lan mà Đường Thần Duệ nuôi.

Mặc kệ là hoa lá cỏ cây hay thú cưng, Đường Thần Duệ đều quanh năm nuôi dưỡng trong nhà, những vật nhỏ ấy cho tới giờ đều chẳng phải thứ gì quý báu nhưng hễ đã qua tay người đàn ông này hao tâm tổn trí chăm sóc, chất lượng tuyệt đối là hàng thượng phẩm. Mọi thứ đều được để trong căn hộ độc thân của Đường Thần Duệ, thế rồi trong một lần vô ý Kỷ Dĩ Ninh nhìn thấy hình ảnh người đàn ông này đứng trên ban công, quỳ một chân trên đất chăm chú tưới cho cây cối, Kỷ Dĩ Ninh thanh đạm như nước không thể nhịn được ca ngợi anh một câu với Đường Dịch: "Anh ấy thật là đặc biệt." , khiến cho Đường Dịch kinh hãi đến độ suýt chút nữa muốn đem Đường Thần Duệ giết người diệt khẩu để trừ hậu họa.

Mẹ đã phải than lên thành tiếng thì con cũng không cần phải nói nhiều làm gì.

Tiểu bảo bối của Đường gia vô cùng yêu thích chú thỏ mà Đường Thần Duệ nuôi, mỗi lần bón cơm cho cậu nhóc chỉ cần nói rằng: "Cục cưng ngoan, nhìn xem, thỏ con thích nhất là ăn cái này đấy~~" , sau đó đưa một thìa cơm nhỏ cho thỏ ăn, cục cưng liền tự động ăn cơm theo nó.

Cứ như vậy, tiểu bảo bối của nhà Đường Dịch thành công qua được thời kỳ cai sữa, mà chú thỏ bảo bối của Đường Thần Duệ cũng vinh quang ra đi....

Bạn học Thần vô cùng đau lòng, vô cùng phiền muộn...

Một chú thỏ Hà Lan nhu thuận đến thế, mỗi ngày đều được anh đút cho bánh mouse dâu tây, rồi cho uống sữa để nuôi lớn! Vừa nghĩ tới chuyện nó bị cậu nhóc kia cho ăn nhiều đến chết...A, bạn học Đường Thần Duệ của chúng ta quả thực có một loại xúc động muốn tóm lấy kẻ phá hoại kia đánh cho vài đòn.

Kỷ Dĩ Ninh là một cô gái ngoan, vẻ mặt yếu đuối tổn thương của Đường Thần Duệ khiến cho lương tâm đạo đức của cô bị tra tấn hết sức nghiêm trọng. Cô vì chuyện này mà áy náy rất lâu, ba lần bảy lượt muốn đi nhận lỗi mà đều bị cha của cục cưng cản lại.

Đường Dịch cảm thấy Dĩ Ninh bảo bối của anh vì một con thỏ mà lãng phí cảm tình quả thật là không đáng, Đường Thần Duệ là người như thế nào, Đường Dịch đều rõ hơn ai hết, người đàn ông này nắm giữ trong tay hàng loạt những bí mật tối quan trọng của giới tài chính, còn đem vô số người đùa giỡn cho đến chết cũng không hề nháy mắt một cái, mọi người cho là anh ta sẽ có một góc tâm linh yếu đuối thế sao?

Thế là Đường Dịch trực tiếp gọi một cuộc điện thoại cho Đường Thần Duệ, nói thẳng: "Cậu muốn khoản đầu tư tài chính VC* kia, tôi đưa cậu gấp ba, chuyển khoản qua ngân hàng, thanh toán một lần duy nhất. Điều kiện chỉ có một, không cho phép ở trước mặt Kỷ Dĩ Ninh nhắc tới con thỏ kia nữa."

(*VC: Venture Capital, đầu tư mạo hiểm)

Đường Thần Duệ nhất thời liền khôi phục lại từ cõi bi thương vì chú thỏ đã mất, cười híp mắt lên tiếng trả lời: "Thành giao."

Cứ như vậy, sự kiện lần này kết thúc hoàn hảo, bởi vì lần đầu tư tài chính VC này đã giúp nâng kim ngạch của ngân hàng Đường Thịnh lên một điểm cao mới, thế nên truyền thông liền gọi nó là: "Chú thỏ ngoại giao." ...

Quản lý cửa hàng nghe xong chân tướng mọi chuyện, nhất thời thốn thức không thôi.

"Trách không được vì sao anh không mua vị dâu tây nữa, anh thích vị socola sao?"

"Không phải, tôi dị ứng với chocolate." Đường Thần Duệ khẽ cười: "Gần đây có nuôi một chú thỏ mới, nuôi ở trong nhà, tương đối thích vị chocolate."

"A..." Quản lý cửa hàng hiếu kỳ: "Là chú thỏ màu gì vậy ạ?"

Đường Thần Duệ nghĩ nghĩ một chút, trả lời đơn giản: "Màu đen trắng."

Nói xong, anh chàng không tự chủ được phóng túng bản thân mình ý dâm một phen.

Mỗi lần nhìn thấy cô mặc áo sơ mi trắng rồi khoác thêm đồng phục kiểm sát trưởng màu đen lên, anh đều cảm giác nó dụ hoặc hết sức hấp dẫn và cấm kị, trong lòng liền dâng trào xúc động muốn hung hăng đè cô xuống giường, thuận tiện giúp cô vượt ve một chút...ừm...

Khụ =_=!

Bụng dưới cấp tốc dấy lên một luồng dục hỏa khiến nửa thân dưới trở nên thất lễ, Đường Thần Duệ vội vàng sáng suốt phanh lại.

Quản lý cửa hàng cảm thấy rất hứng thú, liền hỏi: "Vẫn là thỏ Hà Lan sao?"

"Sản phẩm trong nước..." Đường Thần Duệ nhàn nhạt cười trả lời: "Tên khoa học của nó không được rõ ràng lắm, dân gian bình thường vẫn hay gọi

là thỏ lông xù."

"..."

Quản lý cửa hàng nhìn không được tăng bốc: "Thần thiếu gia thật là hiểu biết quá..." Cho tới giờ cô chưa từng nghe qua con gì gọi là thỏ lông xù cả....

"Tôi cũng chỉ là tay mới, nhập môn nuôi loại thỏ này không lâu thôi." Đường Thần Duệ tuyệt không cảm thấy kỳ quái, cười rạng rỡ tiếp tục trả lời: "Nhưng mà qua một thời gian xem xét thì nó quả thực tương đối dễ nuôi, thích hợp để dưỡng lâu dài."

"Như vậy thì..." Quản lý cửa hàng nhất thời hưng phấn đề nghị: "Nghe nói mùa hè sinh thỏ con ra tương đối khỏe mạnh, Thần thiếu gia hẳn là nên nắm chắc cơ hội, tìm cho chú thỏ một vài con thỏ đực để giao phối mới được."

"..."

Bạn học Đường Thần Duệ luôn luôn trấn định rồi cuộc cũng bị sặc một hồi, sau đó khụ một tiếng, cầm lấy chiếc hộp nhỏ mà nhân viên phục vụ đưa tới.

Quẹt thẻ trả tiền xong, Đường Thần Duệ cười khẽ, vẻ mặt ôn hòa, giọng nói cũng khiến người khác không thể hoài nghi nhưng lại ngầm có ý cường ngạnh.

"Chuyện này không cần, chú thỏ tôi nuôi đã sớm có chủ rồi."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: dưới sự cổ vũ của đám bạn bè tà ác xấu xa và đồng máu gà, tôi vốn định hăng hái viết thêm đến đoạn nam nữ chính gặp mặt, đáng tiếc từng ấy máu gà không đủ a..... |||||

Cũng cần phải nói tới, bạn học Thần của chúng ta đối với Đường Dịch quả nhiên vẫn có chút dung túng, tình cảm giữa đàn ông với đàn ông quả nhiên rất là kỳ diệu.

Momo cũng có lời muốn nói: Bớt mùi đam mê đi tác giả của tôi ơi TT^TT

Chương 4: Binh bất yếm trá(1)

"Tính tình dễ vụng động như vậy sẽ rất có hại cho bản thân đấy..." -
Đường Thần Duệ

~~~

(*Binh bất yếm trá: câu trong Tam Quốc này là câu thành ngữ gốc Hán 兵不厌诈/ Xuất xứ là của Hàn Phi Tử trong bộ "Hàn Phi Tử, chương Nan Nhất" viết: "战阵之间, 不厌诈伪" - Chiến trận chia gian, bất yếm trá nguy - nghĩa là: Khi chiến tranh, đánh nhau thì không loại bỏ mưu kế lừa dối. Chữ Binh nghĩa là việc binh đao, chỉ chiến tranh. Chữ Bất nghĩa là không. Chữ Yếm nghĩa là ghét bỏ. Chữ Trá nghĩa là lừa dối.)

Mua bánh ngọt xong rồi lái xe về nhà, chiếc xe thể thao màu bạc vững vàng dừng lại trước cửa khu căn hộ chung cư cao cấp.

Xe dừng, một người đàn ông bước xuống, tiện tay rút chìa khóa ra. Anh giơ cổ tay nhìn đồng hồ, vừa vặn bảy giờ.

Một thời điểm hoàn hảo. Nếu anh không đoán sai thì bây giờ cô hẳn đang ngồi trong phòng khách ôm hộp KFC-một loại thức ăn rác rưởi, chăm chú xem "Thời sự an ninh" trên tivi. Cô là một người rất dễ xúc động, mỗi khi nhìn thấy những tin tức vạch trần sự đen tối và hư hỏng của xã hội liền tức giận điên cả lên. Vậy cũng tốt, anh đi vào vừa vặn có thể an ủi vuốt ve cô một chút...

Nghĩ đến đây, khóe môi Đường Thần Duệ khẽ nhếch lên, ngón tay vô ý thức xoay xoay chiếc chìa khóa, nhàn nhã tiến vào trong thang máy. Thang máy nhanh chóng đi như bay lên trên, "đình" một tiếng, thang dừng, cửa tự động mở ra.

Anh đi ra khỏi thang máy, rút chìa khóa mở cửa nhà.

Thế nhưng, thứ nghênh đón anh lại ngoài ý muốn là một căn phòng tối đen như mực.

Trong phòng khách sang trọng rộng lớn không có một ai, nhà bếp và hành lang cũng chẳng bật đèn, cái thùng KFC rác rưởi thì im lặng dựng thẳng một chỗ trên bàn trà, bên cạnh còn có một miếng cánh gà mới chỉ gặm một nửa.

Trên bàn trà thủy tinh còn có một con thỏ Hà Lan trắng mềm như tuyết đang cúi đầu, cặm cụi gặm một cọng hành.

Con thỏ cũng có linh tính, vừa nghe được tiếng động bên ngoài cửa, hai cái tai dài liền khẽ nhúc nhích, nhìn thấy Thần Thần thương yêu của mình đã trở về, con thỏ lập tức vừa nhảy vừa cong mông vui vẻ chạy lại gần, cọt cọt lui bên chân anh, khởi nói lúc này nó đang sung sướng đến cỡ nào.

Con thỏ này là thứ Kỳ Dĩ Ninh đưa tặng anh hai tháng trước, chất lượng, bề ngoài cùng bản tính nhu thuận đều đạt được tới tiêu chuẩn của con thỏ Hà Lan mà Đường Thần Duệ âu yếm trước kia, hơn nữa cô còn lén lút một mình đi tới ngân hàng Đường Thịnh để đưa cho anh, đồng thời tỏ ý xin lỗi. Việc này khiến cho bạn Đường Dịch của chúng ta rất không vui, năm lần bảy lượt đều kiểm cố muốn làm thịt kho tàu con thỏ này một phen.

Đường Thần Duệ tiện tay ném chìa khóa lên ghế sofa, cười híp mắt ôm lấy nó: "...Chị Tiểu Tịch có chăm sóc tốt cho mày không?"

Nếu như thỏ có thể nói thì bạn thỏ trắng này đã sớm rơi lệ đầy mặt, khóc ra đến cả kg nước mắt rồi.

Thần Thần, chị gái mà anh mang về là một kẻ ngốc! Là một kẻ đại ngốc ấy!

Đường Thần Duệ đi công tác mười lăm ngày, chị gái tên Tiểu Tịch kia cả mười lăm ngày đều ăn KFC trừ cơm! Chuyện này còn chưa tính, chị ta ngốc thì ngốc thôi, nhưng cũng không thể liên lụy đến những người vô tội khác chứ, thỏ trắng bé nhỏ đáng thương cũng bị chị ta cho ăn hành tươi suốt mười lăm ngày. Bạn thỏ trắng đã sắp gấp đến độ đi vòng quanh chân chị ta: Chị gái à, tốt xấu gì cũng nên cho tôi thay đổi khẩu vị bằng rau xanh đi! Thế nhưng kết quả là, bà chị Tiểu Tịch nửa ngày không hiểu nó có ý gì, cuối cùng chìa miếng cánh gà bị gặm dở ra trước mặt nó, nói rằng: "Thích ăn thịt thì phải nói sớm chứ, ta liền mua cho mày mỗi ngày một thùng ngay!"

Bạn thỏ nhỏ máu tươi phun trào, nước mắt ào ạt tuôn rơi: Thần Thần, bà chị Tiểu Tịch này là đầu heo! Đầu heo ấy! Thỏ nào thích ăn thịt chứ? !

Đường Thần Duệ không hổ là cao thủ môn tâm lý học, ôm nó một chút rồi sờ soạng cái đầu lông xù, nói: "Chị Tiểu Tịch bắt nạt mày phải không?"

Bạn thỏ bé nhỏ lập tức tìm được đồng minh, hạnh phúc liều mạng chui vào trong ngực của anh.

Nói thật, việc này có lẽ không thể hoàn toàn trách Tịch Hương Vãn được.

Trước khi được Tịch gia nhận nuôi, cuộc sống thường ngày của Tịch Hương Vãn đều là điển hình của nếp sống nông thôn, từ nhỏ đã nuôi nòi là chó săn, gà rừng rồi thỏ rừng, ở nơi thôn dã chỉ chăn theo kiểu thả rông, vì thế đám thỏ cạnh tranh vô cùng quyết liệt, ấu đả mỗi ngày để tranh lúa non, cỏ non, thấy có cọng hành khô cũng phải sói tranh hổ cướp mà nhào vào.

Tịch Hương Vân căn bản không hề nghĩ tới, bạn thỏ sủng vật kia của Đường Thần Duệ không hề giống với những con thỏ hoang dã ở nơi nông thôn chút nào.

Thỏ của Đường Thần Duệ nhận được bao nhiêu chiều chuộng chứ, ăn uống đều là cơm và sữa Tây, mỗi ngày còn được học tâm lý, hơn nữa vì là tiểu thư thỏ nên cứ cách ba đến năm ngày là cần phải đi dạo mấy vòng~~~~

Kiểm sát Tịch suốt ngày chỉ biết đánh nhau với cả chém người đương nhiên không thể hiểu được cái loại tình cảm ôm ấp của thiếu nữ này.

Thế nên, mỗi đêm khi bạn thỏ trắng nhảy vào trong ngực cô cọt tới cọt lui, ánh mắt ngây thơ chớp chớp nhìn như muốn nói: Chị gái! Sờ em đi! Tán tình em đi! Kết quả cuối cùng, không ngoài dự đoán, bạn thỏ đáng thương bị bà chị Tiểu Tịch thần kinh thô thiển xách hai tai lên, còn lăm bà lăm bầm: "Cái gì mà thỏ chứ, [x], thích bị người xách tai..."

Cứ thế, cùng bà chị Tiểu Tịch có tư duy nuôi dưỡng thỏ theo kiểu làm thịt kia sống chung mấy ngày, bạn thỏ bé nhỏ đã phải chịu không ít khổ sở.

Đường Thần Duệ buông con thỏ nhỏ ra, nở nụ cười câu dẫn, ý vị thâm trường mở miệng: "Cô ấy bắt nạt mày, ta sẽ đòi lại cho mày gấp đôi."

...

Trong thời gian Đường Thần Duệ đang đi tới phòng ngủ, chúng ta hãy cùng hướng ống kính nhìn một chút xem bạn học Tịch Hương Vân lúc này đang làm cái gì.

Buổi chiều Hương Vân đánh nhau trở về, tuy nói rằng không có vết thương lớn nhưng những vết thương nhỏ thì không phải là ít, thế nên vừa về đến nhà cô liền bỏ thùng KFC lên bàn, đi về phía nhà tắm của phòng ngủ, chuẩn bị nước tắm rửa một chút sau đó thoa cồn và thuốc lên vết thương.

Rửa được phân nửa, bất chợt nghe thấy tiếng sập cửa "cộp cộp" mơ hồ truyền đến từ bên ngoài, tính cảnh giác của Tịch Hương Văn nhất thời liền nổi lên.

Theo lý thuyết thì mỗi phòng của căn hộ chung cư cao cấp này đều cách âm rất tốt, hiệu quả khá được, Đường Thần Duệ lại có tác phong của phụ nữ bước đi nhẹ nhàng, cô đáng lẽ phải không nghe được mới đúng.

Thế nhưng, thính giác của kiểm sát Tịch nhà chúng ta thì oai phong như thế nào chứ? Trước kia đã từng có một buổi diễn tập liên kết giữa công an và kiểm sát với nhau, trong đó có một hạng mục là xác định vị trí của mục tiêu, bên phía công an thì phái ra những chú chó cảnh sát tinh nhuệ, một đường chém quan trọng tướng không thể chống đỡ, phía kiểm sát liền thở dốc kinh ngạc, Lão Lý kiểm sát trưởng nhất thời tức giận vung tay lên, rống to: "Trình Lượng! Đem Tịch Hương Văn dắt ra đây cho tôi! !!"

Bởi vậy có thể thấy được, kiểm sát Tịch nhà chúng ta có bao nhiêu oai phong a.

Nghe thấy tiếng động, Tịch Hương Văn nhanh chóng tắt vòi nước, đi ra khỏi bồn tắm, lau qua loa thân thể một chút, mặc quần lót rồi tròng bộ đồ ngủ vào, lặng lẽ mở cửa đi ra.

Quả nhiên, bên ngoài có tiếng bước chân!

Tịch Hương Văn không hề chạy tới thực hiện cái loại tình tiết kinh điển trong phim thần tượng như "Vị hôn phu anh đã về rồi! Thật là hạnh phúc quá~, để em ôm anh một cái nào~" mà trên thực tế, thói quen nghề nghiệp khiến Hương Văn phản xạ có điều kiện nghĩ tới một khả năng duy nhất: ăn trộm!

Kiểm sát Tịch rất phiền não nghĩ: tên kẻ trộm này cũng thật quá chuyên nghiệp a! Trời vừa tối đã lập tức đi làm việc rồi!

Cô khẩn cấp nhìn quanh phòng ngủ một chút, tìm xem có thứ gì làm được vũ khí đánh nhau hay không.

Tịch Hương Văn mừng rỡ phát hiện, vũ khí ở đây rất nhiều, bình hoa, đồ trang trí, hàng thủ công mỹ nghệ, cái gì cũng có thể dùng đập bể đầu người. Thế nhưng thật bất hạnh là, ngay sau đó cô phát hiện ra trong nhà của Đường Thần Duệ, mỗi món đồ đều trị giá hàng ngàn vạn chứ không ít...

Haizz ——

Hương Văn phiền muộn, cuối cùng cầm một cái gối trong tay. May mà bằng thân thủ của cô ít nhất cũng dư dả đối phó với một tên trộm.

Mọi chuyện kể tiếp phát sinh lúc ấy hết như điện quang hỏa thạch* vậy

(*Điện quang hỏa thạch: Là chỉ ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định. Theo Baidu)

Cửa phòng vừa được mở ra, kiểm sát trưởng Tịch anh minh thần võ của chúng ta lập tức tiến lên, cầm cái gối đập mạnh vào đầu hấn, tàn bạo quật ngã đối phương xuống đất. Người nọ có lẽ là chưa kịp phòng bị đã trúng ngay một quyền, lão đảo té ngã, mặt úp sấp xuống, bất động.

"..."

Hương Văn ... Cô biết bằng khả năng của mình, đối phó với một tên trộm vặt là dư dả nhưng tuyệt đối không nghĩ tới chỉ bằng một quyền đã giải quyết được tình hình. Khụ, hôm nay hình như vừa cùng ba mươi cậu thanh niên đánh nhau xong, lực ở tay nhất thời không thu lại kịp thì phải....

Mặc dù có điểm , nhưng đồng thời cô cũng có chút đặc ý: Thế mà cũng dám đi ăn trộm! Đố mi ăn trộm được nữa đấy! Thách đấy! Hơn ba mươi thằng nhóc trộm cướp mà bà đây còn không sợ nữa là một tên trộm vặt như mi!

Nghĩ thế, lòng tự trọng của kiểm sát trưởng Tịch liền cân bằng lại. Cả người vui vẻ rạo rức, nhìn thấy toàn bộ căn phòng đều tối om, thế nên âm thầm quay đi bật đèn.

Tịch Hương Văn tuyệt đối không nghĩ tới, khi cô vừa mới bước qua người vừa bị đánh đến hôn mê ở trên đất kia, bỗng nhiên bị người ta nắm lấy mắt cá chân –

"A? !"

Cô còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị người ta dùng lực kéo mạnh xuống đất, mặt úp xuống dưới, đối phương nhanh chóng đề lên người cô, một tay đã có thể khóa chặt hai tay của cô, đồng thời vươn tay phải lên che mắt cô.

"! !!"

Tịch Hương Văn kinh hãi trong lòng: không ổn, bị tính kế rồi!

Kiêu căng khinh địch, kiêu căng khinh địch. Mao chủ tịch tại sao lúc nào cũng nói ra toàn chân lý chính xác như thế chứ? !

Hương Văn vô cùng hối hận trong lòng, rất muốn cắn kẻ kia một cái:
"Buông ra —!"

Đối phương hoàn toàn không để ý tới cô, Hương Văn còn đang suy nghĩ xem người này định làm gì với mình thì bỗng nhiên cảm thấy trên môi ẩm ướt.

Là môi của hắn, hắn ta đang hôn cô.

Ánh mắt mơ hồ bị che mất, những giác quan khác liền trở nên mẫn cảm hơn. Cô cảm thấy được môi của hắn đang ở trên da thịt mình tinh tế hôn lên, rồi mút vào, hơi thở ấm nóng, đầu lưỡi đôi lúc vuốt ve, mơn trớn phần dự hoặc, xung quanh tràn ngập hơi thở đậm chất phương Đông của hắn.

Theo lý thuyết thì, hình ảnh phát triển kế tiếp phải là một thiếu nữ khổ sở cuống quít như nai con đi lạc, nhưng đáng tiếc, đáng tiếc là, kiểm sát Tịch nhà chúng ta là một thiếu nữ có tâm hồn già cỗi, lúc này trong lòng cô không phải là nai con đi lạc mà là kẻ đi đường bị xe tải tông, lạnh buốt đến thấu xương: cô, cô chẳng lẽ đã gặp phải kẻ biến thái trong truyền thuyết rồi sao? ...

Hương Văn gần như đã có thể thấy trước được tương lai của mình: trên tờ "Tin nhanh" ra ngày sáng mai, đầu đề sẽ là "hôm qua vẫn còn là nữ kiểm sát, hôm nay đã trở thành một oan hồn", rồi kênh "thời sự an ninh" tối mai cũng sẽ có một bản tin như sau: "Hôm qua vào lúc 7 giờ tối, một vụ án mạng đã xảy ra, vốn dĩ chỉ là trộm cướp bình thường nhưng vì bị chủ nhà phát hiện nên đã biến thành vụ án cường gian rồi cướp của, người bị hại chính là kiểm sát trưởng Tịch, không ngoại trừ khả năng đây là một vụ trả thù mang tính cá nhân, mọi người đều vì sự hi sinh anh dũng của cô mà vô cùng đau lòng..."

Hương Văn luống cuống. Người xưa thường nói, sinh ra vĩ đại, chết trong vinh quang, vì sao cô sinh ra đã không được vĩ đại mà còn phải chết trong oan khuất thế này chứ?

Hương Văn nhịn không được liều mạng giãy giụa.

"Tên trộm kia! Có bản lĩnh thì đánh với bà đây một trận xem nào! Nếu thắng thì đồ của ta đều cho người trộm."

"...Bao gồm cả em nữa sao?"

Á ——

Hương Văn bất động. Giọng nói này là...

"Bình bất yếm trá..." Đường Thần Duệ chậm rãi nở nụ cười, tay phải nâng cằm của cô lên, cúi đầu hôn xuống: "Tính tình dễ vọng động như vậy sẽ rất có hại cho bản thân đấy..."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Lệ lóng lánh rơi... Hai người rốt cục cũng gặp mặt rồi.

Momo cũng có lời muốn nói: Lệ ào ạt rơi...tôi thì khóc với bà, bà chia chương kì cục quá đi, hại tôi bị độc giả ném đá rồi đây này TT____TT

Chương này quả nhiên rất buồn cười, bạn thỏ trắng sau này sẽ còn xuất hiện nhiều trong truyện đấy ạ, một tràng vỗ tay cho lần debut tuyệt vời của bạn ấy nào : D

Quả thật buồn cười nhất vẫn là cái đoạn nói của Lão Lý, trời ạ, đoạn ấy lão nói nghe như gọi chó ấy =))

Bạn Thỏ Hà Lan của Đường Thần Duệ:

Chương 5: Bình bất yếm trá(2)

"Tình yêu không phải cứ làm là có được, nhưng nếu không làm thì tuyệt đối không có tình yêu" - Đường Thần Duệ

~~~

Phòng khách thoải mái xa hoa, tối đen u ám. Trên sàn nhà có một đôi tình nhân đang nằm. Nam trên, nữ dưới.

Gặp cảnh như vậy, chỉ cần là đàn ông đều sẽ nghĩ ngay trong đầu một câu: lúc này không làm thì còn đợi khi nào nữa? !

Huống chi là Đường Thần Duệ.

Đường Thần Duệ cho tới bây giờ đều là một kẻ vô cùng tùy hứng, thờ ơ, phương châm sống chỉ có duy nhất hai chữ "hứng thú" , thế nên bất cứ chuyện gì không có niềm vui và lạc thú của cuộc sống thì anh đều mặc kệ tất cả. Càng lớn lên, căn bệnh này càng thêm trầm trọng, chỉ thích ở một mình trong nhà, cho dù di động bị người trong công ty gọi tới liên hồi cũng đều làm như không thấy, chẳng thèm tiếp luôn.

Chỉ khổ mỗi Hàn trợ lý đáng thương, mỗi khi có hạng mục hoặc dự án nào khẩn cấp đều phải như lửa cháy đến mông mà chạy tới nhà tìm ông chủ, thi thoảng phiền não liền rống âm lên với Đường Thần Duệ: "Cậu nghe kỹ cho tôi! Công việc là nhất, tán gái là nhì, Understand.... ?!" , rồi thường bị một câu hỏi hệt của Đường Thần Duệ: "Điên à, vì sao phải đem công sự đặt lên hàng đầu chứ? !" làm cho học máu chết ngay tại trận. Biến thái! Đường Thần Duệ là đồ biến thái! Ông đây làm việc cho một kẻ biến thái lâu như vậy! ...

Như thế cũng đủ để thấy được, lúc Đường Thần Duệ làm việc, "thoải mái" là điều hết sức quan trọng.

Trong bóng tối, Tịch Hương Vân cố gắng đẩy lùi sự khiếp sợ lúc đầu, chậm rãi hồi hồn, có chút không xác định hỏi: "Đường, Đường Thần Duệ... ?"

Vẻ mặt giật mình của cô đã xuất hiện trong dự đoán của Đường Thần Duệ vô số lần, thế nên bây giờ thành công dọa được cô, bạn học Đường cảm thấy vô cùng thoải mái, đồng thời lại càng ác liệt muốn bắt nạt cô tiếp.

"Là anh, anh đã trở về..."

Anh nắm trên người cô, không làm tiếp động tác nào nữa nhưng ngón tay thon dài vẫn chậm rãi vuốt ve ở phần eo cô, mang theo điều ám chỉ nào đó.

"Hương Văn, em nói thử xem, vợ chồng nhà người ta xa nhau đã nửa tháng, đến lúc gặp lại vào ban đêm, bình thường sẽ làm gì đây...?"

Kì thực cẩn thận mà nghĩ, những lời nói này của Đường Thần Duệ hoàn toàn mang theo logic của cường đạo, bởi vì bọn họ đã là vợ chồng hợp pháp đâu ! Sao có thể dùng chuẩn mực của vợ chồng đến để làm việc được chứ ? !

Nhưng giờ khắc này, Tịch Hương Văn đã bị sự thật "Đường Thần Duệ trở về" làm cho mất đi sự điềm tĩnh vốn có mất rồi.

Thế nên Đường Thần Duệ vừa dứt lời, Hương Văn liền đen mặt.

Tục ngữ nói thật hay, đêm nguyệt hắc phong cao, thích hợp làm chuyện xấu.

Đường Thần Duệ cũng chẳng phải em gái nhỏ không hiểu sự đời, tại thời điểm như thế này lại thốt ra cái loại câu hỏi không chút lo lắng kia thì quả thật là bụng dạ khó lường.

Hương Văn kiên trì, cố hắng giọng nói: "Sao anh lại trở về sớm thế? Không phải là nói sẽ đi một tháng sao? Có đi Disney Land xem chuột Mickey không? Còn có..."

Cô còn chưa nói hết lời thì đã bị một tay của Đường Thần Duệ che kín môi lại.

Anh từ trên cao nhìn vào cô, đáy mắt mang theo tia nghiền ngẫm: "Ngoan, không nên tính toán nói lảng sang chuyện khác như thế!"

"..."

Mồ hôi trên trán Hương Văn lập tức tuôn rơi như thác nước Niagara[1].
Thật là đáng sợ, người đàn ông này rốt cuộc được làm từ thứ gì cơ chứ..

Hương Văn nhụt chí: "Cái chuyện kia, hôm nay không làm có được không...?"

"Không được..." Đường Thần Duệ trả lời ngay, nửa điếm do dự cũng không có, anh khẽ mỉm cười, chậm rãi mở miệng: "Tính cách của con người anh em hẳn là cũng biết, một khi đã quyết định chuyện gì, muốn cự tuyệt sẽ là điều hết sức khó khăn mà!"

Ngữ khí chậm rãi, thậm chí còn ẩn giấu một nụ cười thản nhiên, nhưng thực chất lại cường ngạnh và vô cùng quyết liệt.

Hương Văn khẽ nức nở một tiếng trong lòng.

Sao cô lại có thể xui xẻo bị người đàn ông này quán lấy cơ chứ...

Hương Văn vẫn còn đang tự bi ai cho bản thân, Đường Thần Duệ nằm trên đã sớm linh hoạt cởi bỏ áo ngủ trên người cô rồi.

Cô cảm thấy, Đường Thần Duệ đêm nay có chút không giống với trước kia.

Trước đây, mỗi khi Đường Thần Duệ muốn làm loại chuyện này rất ít khi biểu hiện ra tư thế quyết liệt kiểu "Hôm nay em nhất định phải làm cùng anh" như thế, thông thường anh sẽ từ từ nửa khiêu khích nửa cường ngạnh ôm cô lên giường, sau đó từng chút từng chút nhìn bộ dáng không thể chống cự của cô, ánh mắt anh mới dần dần sâu lại, rồi cười nhàn nhã, im lặng cúi người xuống. Một giây trước vẫn còn là trêu chọc và thoải mái, một giây sau chính là cướp đoạt bằng tình dục.

Nhưng mà hôm nay anh lại...

Hương Văn hơi nhíu mày, cảm thấy ngón tay của anh đang nắm lấy hông của mình nâng lên. Từng động tác của anh đều luôn kịch liệt như thế, cô thậm chí còn từng nghi ngờ thất lưng của mình sẽ bị bẻ gãy mất.

Cho tới nay mọi người đều cảm thấy người đàn ông này đối nhân xử thế lạnh lùng, luôn đứng với tư thái từ trên cao nhìn xuống chỗ kẻ khác, giấu giếm tâm tư khiến đối phương không sao nhìn thấy lòng của mình, nhưng thật không ngờ, một khi anh ta buông lỏng bản thân thì sẽ trở nên...kịch liệt như vậy.

Kỳ thật, kiểm sát viên Tịch luôn kinh hãi cho rằng, người này hoàn toàn là một kẻ ăn hoài không biết no ấy. = =!

Đều nói đánh nhau cũng giống như yêu đương, Tịch Hương Văn cô ba ngày một trận đánh nhỏ, năm ngày một trận đánh lớn, thật ra hiệu quả cũng đều như việc cuối tuần làm chuyện đó hai lần mà thôi, các hoóc-môn trong người quanh năm đều được bảo trì ở mức độ tốt, cơ thể được điều hòa đến độ không tìm ra được chút vấn đề nào.

Nhưng mà bạn học Thần của chúng ta lại là kẻ đã bị đói khát quá lâu rồi.

Làm một người đàn ông ưa thích sự đầu tư và phiêu lưu, Đường Thần Duệ là kẻ hoàn toàn chỉ sử dụng đầu óc để kiếm cơm, thủ đoạn và tâm cơ đùa giỡn mới chính là tiền vốn để sinh tồn, còn phòng họp và bàn đàm phán chính là chiến trường nơi anh đứng, những chuyện đánh nhau linh tinh kia căn bản không liên quan gì hết. Thế nên, nhu cầu sinh lý đương nhiên phải dựa vào chuyện đó để giải quyết rồi.

(Momo : Chỗ này hơi khó hiểu, ai không hiểu thì tứ giải thích. Tác giả đang so sánh việc vận động bằng đánh nhau và vận động trên giường, đều có tác dụng với cơ thể. Như chị Hương Văn thì dùng việc đánh nhau để rèn luyện, nhưng anh Thần là người làm ăn, không đánh nhau bao giờ nên muốn rèn

luyện đương nhiên phải dùng đến chuyện... mà thôi. Đến chết với anh này
=]])

Vốn dĩ, lấy thân phận, bối cảnh và điều kiện của Đường Thần Duệ, muốn tìm phụ nữ còn không đơn giản hay sao? Anh độc thân từ trước đến giờ cũng chưa từng vì loại chuyện như thế mà phiền não! Thế nhưng anh chàng Đường Thần Duệ này khổ nỗi lại mắc phải căn bệnh của thiếu gia, từ nhỏ đã nghiện sạch sẽ kinh khủng, đến lúc có vị hôn thê thì càng nghiêm trọng hơn, một mực không thèm nhìn những người phụ nữ khác. Thế nên, anh đi công tác mười lăm ngày, đồng thời cũng cấm dục luôn mười lăm ngày.

Hơn nữa, Đường Thần Duệ vốn là người quen thói tùy tâm sở dục, ở một góc độ nào đó trong tình cảm tôn thờ tín điều: "Tình yêu không phải cứ làm là có được, nhưng nếu không làm thì tuyệt đối không có tình yêu", thế nên tâm tình vừa xác định liền càng làm không chút kiêng nể gì.

Trong bóng tối, Tịch Hương Vân nhin không được cản chặt môi, mỗi lần khẩn trương cô đều làm hành động như vậy.

"Đừng cản mình, " Đường Thần Duệ kéo cằm của cô xuống, nghiêng người hôn lên môi cô: "Anh không muốn làm em đau đâu..." "

Nhưng không ngờ, anh vừa mới nói xong câu đó, cô đã buồn bực hừ ngay một tiếng.

Đường Thần Duệ lập tức dừng lại tất cả động tác của mình.

Anh nghe được, thanh âm vừa rồi của cô hoàn toàn không phải vì đang chìm đắm trong tình dục mà không kiểm chế nổi, đó là thanh âm đau đớn thực sự.

Đường Thần Duệ trầm lòng, nghĩ: cô sẽ không phải bị...

Anh bỗng nhiên đứng dậy đi mở đèn của phòng khách. Chiếc đèn treo tường bằng thủy tinh sáng rực lên, chiếu xuống rõ ràng những vết bầm xanh xanh tím tím trên người cô, tuy ban nãy được ẩn giấu trong bóng đêm bí mật nhưng giờ đã hoàn toàn bị bại lộ dưới ánh sáng của đèn.

Hương Văn ngồi dậy, ôm đầu, cố gắng tìm cách kiểm soát: "Ủm, cái này là do em không cẩn thận đụng phải... "

Sắc mặt Đường Thần Duệ lập tức trầm xuống.

Hương Văn rụt cổ lại: "... Không phải đụng."

Đường Thần Duệ nhìn cô chăm chú hồi lâu, không nói thêm gì liền cúi người ôm ngang lấy thân thể cô, đặt lên ghế sofa trong phòng khách.

"Vừa nãy vì sao không nói?"

Anh hung dữ như thế, cô nào dám nói chứ...

Hương Văn rất nhụt chí.

Cô đối với những chuyện tài chính doanh nghiệp gì đó đều dốt đặc cán mai, cho nên đối với tính chất công việc của Đường Thần Duệ hoàn toàn không có bất kỳ hiểu biết nào, chỉ biết là đôi lúc anh ở nhà sẽ mở máy tính xách tay lên, xem một cái biểu đồ gì đấy, vì vậy hình tượng của Đường Thần Duệ trong lòng Tịch Hương Văn tổng thể mà nói chính là "Một kẻ thích đầu tư cổ phiếu".

Cho nên hiện tại, Hương Văn đang vô cùng buồn bực: cô đường đường là một kiểm sát trưởng thế này mà lại phải sợ một kẻ thích đầu tư cổ phiếu, chẳng phải đã mất hết cả hình tượng rồi còn gì!

Đường Thần Duệ lại hỏi tiếp, giọng nói nghe không có chút tình cảm nào: "Những vết thương này vì sao lại có?"

Tịch Hương Văn lập tức ở trong bụng sắp xếp lại từ ngữ.

Cô sẽ nói với anh như thế này, bây giờ là thời đại đổi mới, hưởng ứng lệnh triệu tập của trung ương, ba giới công-kiểm-pháp đều cần phải liên hợp lại tích cực chuẩn bị cho Expo[2] , đảm bảo cho nhân dân có được một cuộc sống tốt đẹp, hài hòa, mọi người đều hạnh phúc. Bởi vì, an ninh có tốt thì cuộc sống mới càng tốt hơn~~

Soạn tốt bản nháp xong, Hương Văn liền diễn tập trong bụng vài lần để khi nói ra có thể đánh động lòng người !

"Expo..."

Cô vừa mới mở miệng đã nghe thấy giọng nói của Đường Thần Duệ bất chợt vang lên.

"Dám dùng Expo để mượn cớ, anh hiện tại liền làm em."

Hương Văn lập tức ngậm miệng lại, cố gắng đem câu "better city, better life" đã đưa đến bên môi nuốt vào trong bụng.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Ủm, chương kế tiếp sẽ viết về nguyên nhân Tịch cực cứng vì sao sợ bạn học Thần như thế ~~~~~

Trời nóng quá.. Nhà của tôi mỗi ngày đều ba mươi chín độ liền... >O<

[1] Thác nước Niagara : Thác Thiên Đường, một trong 10 thác nước đẹp nhất thế giới. Cụ thể mọi người muốn hình dung nó ra sao thì hãy nhớ lại bộ phim hoạt hình nổi tiếng của hãng Disney có tên là Vút bay hay Up đó, cái thác mà hai ông cháu đi tìm chính là thác Niagara.

[2] Expo: Triển lãm thế giới (World Expo) là một hội chợ, nơi các quốc gia và công ty trưng bày những thành tựu khoa học và tiến bộ công nghệ mới

nhất của họ. Năm 2010, World Expo được tổ chức tại Trung Quốc.

Chương 6: Binh bất yếm trá(3)

"Anh không thích phụ nữ có lòng tham không đáy...Tuy nhiên, anh đã tặng đi thứ gì, cũng tuyệt không cho phép người khác nói không cần." - Đường Thần Duệ

~~~

Đường Thần Duệ đứng trước sofa, từ trên cao nhìn chăm chăm xuống cô gái ở phía dưới.

Con người Đường Thần Duệ mặc dù bình thường luôn có bộ dáng nhàn nhã rong chơi nhưng cũng phải hiểu rằng, bạn học Thần của chúng ta tuổi còn trẻ đã nắm trong tay một ngân hàng đầu tư với hơn mười vạn công nhân tinh anh như thế, loại khí chất không giận mà uy hiển nhiên đã thấm sâu vào tận xương tủy rồi, thế nên cho dù trên mặt vẫn là cái vẻ không âm không dương song vẫn đủ để trấn áp những cơn sóng to gió lớn.

Tịch Hương Văn và bạn thỏ trắng đang im lặng ngồi trên sô pha.

Bạn thỏ nhỏ bé rất có linh tính, đã nhạy cảm thấy ngay được quanh người Đường Thần Duệ lúc này đang tỏa ra hơi thở đầy bất lương nên ngoan ngoan ngồi im trên sô pha không hề nhúc nhích Hương Văn mặc dù đoán không ra tâm tư của Đường Thần Duệ nhưng cũng rất nhanh trí hiểu rằng, nghe bạn thỏ thì sẽ không sai, thế là cũng nhảy vào ngồi im không nhúc nhích trên ghế.

Cho nên, ở trước mặt Đường Thần Duệ đang vô cùng cường hãn, một người một thỏ trên sô pha đều im thin thít, không dám hé răng, cố gắng tránh né những áp lực vô hình....

Quả nhiên, Đường Thần Duệ nhìn cô một hồi, không nói thêm gì nữa, xoay người chuẩn bị rời đi.

Hương Văn liền vội vàng đứng lên.

Đường Thần Duệ hơi nghiêng người, mắt lạnh đảo qua. "Ngồi xuống."

Hương Văn lập tức lại ngồi xuống.

Đường Thần Duệ đi vào phòng ngủ, một phút đồng hồ sau anh đi ra, trong tay cầm theo một hòm thuốc.

Đi tới trước mặt cô, Đường Thần Duệ cau mày nói: "Cởi quần áo ra!"

"... A?"

"Có cởi hay không?"

Hương Văn tuy rằng sợ anh nhưng cũng chưa sợ đến mức "nói cởi áo liền lập tức cởi", cố cong môi trừng mắt nhìn anh, nhất định không làm.

Đường Thần Duệ nhìn cô một cái, đặt hòm thuốc xuống rồi đột ngột cúi người, vươn tay muốn cởi cúc áo ở cổ của cô.

"Này –!" Phản xạ có điều kiện, cô lập tức bắt lấy tay anh, dùng ánh mắt kháng nghị.

Đường Thần Duệ cũng không buông tay, giọng nói đều đều nghe không ra chút tình cảm: "Cởi quần áo ra, bôi thuốc."

Thì ra là anh có ý này...Cô còn tưởng rằng anh muốn cùng mình làm cái kia cái kia chứ...

Đương nhiên, cho dù cô có ngốc đến mấy cũng biết rằng vào lúc này ngàn vạn lần không nên nói những câu kiểu như "Cám ơn anh, sao em có thể

không biết xấu hổ làm phiền đến anh được chứ~". Khi vừa mới dính hôn, Tịch Hương Văn đã từng phạm phải sai lầm như thế một lần, lúc Đường Thần Duệ đưa quà cho cô, kẻ ở giai cấp vô sản như Tịch Hương Văn lập tức ngạc nhiên, không nghĩ ngợi nhiều liền ra vẻ thánh mẫu, liên tục xoa tay nói: "Cám ơn anh, em không thể nhận cái này được!", chọc cho Đường Thần Duệ không nói hai lời lập tức dạy dỗ cô suốt cả một đêm. Sau cùng, Hương Văn đời này kiếp này sẽ mãi nhớ kỹ lời anh nói khi ấy—

"Anh không thích phụ nữ có lòng tham không đáy..." Giọng nói của anh lúc này hết sức ôn nhu, nhưng mà nháy mắt đã lộ rõ bản chất: "...Tuy nhiên, anh đã tặng đi thứ gì, cũng tuyệt không cho phép người khác nói không cần."

...

Đắc tội Đường Thần Duệ quả nhiên là chuyện đáng sợ nhất trên đời này.

Những lời này đã từng có hai người đứng ở lập trường bạn bè mà nhắc nhở cô, một người là Hàn Thâm, một người là Đường Dịch.

Đường Thần Duệ có một loại khí chất âm hiểm mỹ lệ, cả người anh ta, mỗi một câu nói, mỗi một động tác đều nhìn như nhàn nhã, thờ ơ, tưởng chừng như không có mục đích nào nhưng kì thực là đang từng bước tính toán để kẻ khác không sao đoán ra được tâm tư của mình. Đối phó với một người đàn ông như vậy, phương pháp an toàn nhất không thể nghi ngờ chỉ có trầm mặc.

Thất bại chính là mẹ của thành công [1]

Nghĩ thế, Hương Văn liền gãi đầu, lập tức tự mình động thủ cởi cúc áo ra.

...

Đồng hồ trên tường tích tắc yên lặng, thời gian từng giây từng phút trôi vào trong quá khứ.

Có đôi lúc, Đường Thần Duệ sẽ đột nhiên trở nên lịch sự vô cùng, như lúc bây giờ vậy, tuyệt đối sẽ không xuất hiện cái loại chuyện "Bôi thuốc được một nửa bỗng nhiên nhào tới lăn lộn trên giường."

Hương Văn chăm chú nhìn gương mặt gần trong gang tấc của anh, từng đường cong rõ ràng, cả người sạch sẽ nhìn không ra một tia bụi bặm, còn tỏa ra một loại khí chất hơi lạnh lùng. Cô nhìn không được âm thầm cảm thán trong lòng: xem ra đàn ông con trai quả nhiên cần phải nuôi dưỡng trong một hoàn cảnh tốt đẹp ngay từ bé thì mới có thể lộ ra loại thần thái ưu nhã từ trong xương như vậy được.

Theo lý thuyết thì, làm được phân nửa bỗng nhiên bị ép dừng lại, là đàn ông ai cũng đều nổi bão, thế nhưng anh lại một chút phản ứng cũng không có, bộ dáng vẫn ưu nhàn nhìn không ra đến tột cùng là đang vui vẻ hay tức giận.

Hương Văn nhìn không được, quyết định hướng tổ chức dựa dẫm một chút.

"Thật ra trên thực tế cái loại chuyện đánh đấm này em cũng rất không thích..." Ừm, đầu tiên cần phải thẳng thắn thành khẩn thể hiện thái độ nhận sai của mình. Nội dung không quan trọng, mấu chốt chính là thái độ!

Quả nhiên, Đường Thần Duệ nhàn nhạt phụ họa một câu: "Ừm... ?"

Tiếng Hán của nước ta chính là rộng lớn sâu xa ở chỗ này đây.

Chỉ đơn giản là một trợ từ nho nhỏ mà đã có thể biểu đạt ra được đủ loại ý tứ bất đồng rồi, là hỏi lại, nghi vấn, hùa theo, cũng có khi là cảm thán hoặc mang ý chờ đợi, hứng thú, vân vân.

Anh vừa có phản ứng, tinh thần Hương Văn liền thư giãn, không còn cho rằng anh đang tức giận nữa.

Vừa thả lỏng người, cô liền nhin không được trợn tru nói tiếp: "Anh đã từng nhìn thấy một trận ẩu đả nào trên thực tế chưa? Chỉ cần nhìn thấy một lần anh liền có thể biết ngay chuyện trong tiểu thuyết toàn là gạt người, đánh đấm trong hiện thực hỗn loạn hơn nhiều, hết sức không hợp với khiếu thẩm mỹ của em."

Đường Thần Duệ tùy ý mà hỏi tiếp: "Vậy khiếu thẩm mỹ của em là...?"

"Hiệp nữ giang hồ! Nhân mã hai bên gặp mặt, rồi sau đó ôm quyền nói rằng: 'Đại hiệp, xin mời!'"

Đường Thần Duệ khẽ mỉm cười, buông tay: "Thế nên, ý của em là, thật ra em đánh người vẫn còn rất oan ức?"

"Đương nhiên..." Hương Văn rớt cuộc tỉnh ra, đầu lười bỗng nhiên rụt lại: "...Không phải."

Thu hồi nét tươi cười, Đường Thần Duệ nhướn mày, mặt không biểu cảm liếc cô một cái.

Ánh mắt của anh thật ra cũng chẳng phải là "lạnh lùng", "tàn khốc" gì, trên thực tế cái nhìn đó chỉ giống như không mang theo chút tình cảm nào mà thôi, nhưng chỉ cần anh chậm rãi liếc mắt một cái, Hương Văn liền lập tức rụt đầu lại.

"Chuyện này...Em có thể giải thích." Hương Văn nuốt nước miếng, những lời này cô đã sớm muốn kể khổ với anh từ lâu. "Mỗi người đều có một cách giải tỏa áp lực khác nhau, những lúc anh gặp phải áp lực đều thích ngủ, còn em thì những lúc có áp lực liền hay..." Hương Văn ngậm miệng lại, biểu tình trên mặt tràn ngập năm chữ: ngứa tay, muốn đánh người.

"..."

Anh lớn từng này cũng chưa từng thấy qua người con gái nào thẳng thắn lại thành khẩn như cô cả, ánh mắt Đường Thần Duệ lúc này nhìn Tịch Hường Văn quả thực giống như đang nhìn một loài động vật hiếm có vậy.

Nhưng mà dù sao những lời cô nói cũng đều là sự thật, lúc đưa ra đề nghị đính hôn anh cũng đã biết cô là kiểu người thế nào rồi, coi trọng một cô gái như thế thật ra vấn đề không phải từ cô, mà là ánh mắt của anh có vấn đề mới đúng.

Nghĩ đến đây, động tác bơi thuốc của Đường Thần Duệ dần chậm lại, giọng nói cũng có điểm hòa hoãn hơn.

"Công việc gặp phải áp lực sao?"

Hường Văn chíp chíp oa oa "Ừ" một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Thấy vẻ ủ rũ của cô, Đường Thần Duệ liền dừng tay lại, ba giây sau lập tức hiểu rõ ngay mọi chuyện.

"... Đêm nay lại phải viết một bản kiểm điểm ba nghìn chữ nữa sao?"

"..."

Hường Văn vội vàng ngẩng đầu lên: "Làm sao anh biết? ??"

Đường Thần Duệ hờ hững đáp lại: "Bởi vì anh sẽ dùng đầu óc..."

Hường Văn đen mặt.

Cái gì là sẽ dùng đầu óc? Là bởi vì những người lãnh đạo đều giống nhau, khi ngược đãi cấp dưới thì hay có phương thức tự hỏi như vậy à?

Giống như lần đầu tiên khi anh thấy cô cầm bút máy, ôm đầu đau khổ viết bản kiểm điểm ấy, anh bưng cốc nước đứng ngay bên cạnh, nhìn nhả nhìn cô khổ sở một hồi, chờ cô viết xong thì anh cũng uống nước xong, chậm rãi cảm thán một câu: "Nếu như anh mà có một cấp dưới như vậy thì..." Nói được nửa chừng liền lắc đầu đầy tiếc hận, tự mình đi ra ngoài, lưu lại Hương Văn mặt mũi đen xì ở lại.

Cũng bởi vì thế nên Hương Văn rất để tâm đến việc cấp dưới của Đường Thần Duệ một khi làm sai việc thì sẽ có kết quả như thế nào. Cuối cùng, khi tận mắt nhìn thấy bộ dáng các vị quản lí cấp cao bị Đường Thần Duệ chinh đến tới bờ, Hương Văn chấn động trong lòng, chỉ có thể dùng một câu để khái quát tình trạng lúc ấy—

Các đồng chí, những phần tử trí thức mau đứng lên chống trả lại đám rác rưởi xấu xa kia đi...phải hoàn trả lại chúng gấp mười lần chứ!

Rất nhiều thời gian sau, Đường Thần Duệ sở dĩ có thể sớm dự liệu được và xử lí chu toàn những hậu quả nghiêm trọng do sai sót của cấp dưới ấy, hầu hết là vì anh đã quá giỏi giang trong việc đứng ở góc độ của đám rác rưởi để suy nghĩ cách giải quyết vấn đề.

Vì thế, hình tượng của Đường Thần Duệ ở trong lòng Tịch Hương Văn chỉ có thể dùng một câu để mô tả: đầu óc hạng nhất, nhân phẩm hạng ba.

Lúc Hương Văn vẫn còn đang len lén khinh bỉ nhân phẩm hạng ba của bạn học Thần thì bất chợt nghe anh lơ đãng hỏi một câu.

"Có muốn anh giúp em một tay hay không?"

Hương Văn ‘A?’ một tiếng: "Giúp cái gì cơ?"

Đường Thần Duệ lau rửa một vết thương trên bả vai của cô, cúi người, cầm bông thấm cồn xoa xoa nhằm tiêu độc, rồi chuẩn bị xử lí vết thương tiếp theo, nhân tiện đáp lại đầy tùy hứng: "Bản kiểm điểm ba nghìn chữ ấy."

"..."

Tịch Hương Văn lúc này đang rơi vào trạng thái đấu tranh tư tưởng đầy ghê gớm!

Từ "giúp" theo như lời của Đường Thần Duệ, Hương Văn tự nhiên hiểu rõ anh đang có ý gì. Nhưng mà lòng tốt bất ngờ của anh lại khiến cho cô rơi vào hoàn cảnh hết sức mâu thuẫn, cô đường đường là một kiểm sát trưởng, viết có mỗi cái bản kiểm điểm mà cũng phải nhờ một người đàn ông giúp thì có phải là quá quắt lắm không...? Nhưng mà nếu như nói rằng "không cần" , anh chủ động mở lời như thế, chẳng hóa ra cô đang đẩy lợi ích đi à? Phóng viên Tô cũng từng nói rằng, có mỡ không bu vào tức là đồ đầu đất. Tịch Hương Văn bây giờ đang rất dao động...

Nghĩ đến đây, Hương Văn bỗng nhiên lại nhớ tới phóng viên Tô vĩ đại. Từng có một cơ hội khiến cô được quen biết với đồng chí Tô Tiểu Miêu, hai người hợp tác hành động, kết quả là cùng nhau kháng lệnh, đánh lộn ngay tại chỗ với người ta. Tiểu Miêu không biết đánh nhau nhưng đâm thọc kích động quần chúng lại rất rành, đánh được một nửa liền chạy ra ngoài tìm mấy người thôn dân to khỏe, xúi giục họ đấu tranh đến cùng cho chính nghĩa, sau đó lập tức dốc sức kéo Hương Văn ra bên ngoài, vừa kéo vừa nói: "Cô ngọc này, liều mạng như vậy để làm gì cơ chứ?"

Làm chuyện xấu thì sẽ có sự cảnh tỉnh bản thân khi làm việc xấu, trên đường về nhà, Hương Văn đã sớm nghĩ tới việc viết bản kiểm điểm rồi. Còn phóng viên Tô thì lại hết sức nhàn nhã, nằm ngay tại chỗ ăn ngon ngủ khỏe. Lúc xuống xe, Hương Văn tò mò không biết Tiểu Miêu định làm thế nào để chống lại sự tức giận của Đường Kính và cấp trên. Chỉ nghe thấy phóng viên Tô vĩ đại của chúng ta xông lên phía trước đánh đòn phủ đầu, gào to:

"Là bọn chúng ra tay trước! Thật là bọn chúng đánh em trước! Năm người liền xúm vào chỗ em! Một quyền cứ thế vung ra!"

Cảnh giới cao nhất của nói dối chính là ngay cả mình cũng phải tin tưởng không hề nghi ngờ, bạn Tô Tiểu Miêu vĩ đại kia hiển nhiên đã đạt tới cảnh giới ấy rồi. Trong giọng nói của cô có chút run run hỗn loạn, lại phần nộ, còn có một chút bất đắc dĩ khi bị ép phải động thủ nữa, tuồng kịch cứ thế sống động diễn ra, hơn nữa đặc tả còn y hệt như thật.

Nhớ đến việc xưa, nhất thời mọi chướng ngại tâm lý của Hường Văn đều hoàn toàn biến mất. Dựa vào đàn ông thì dựa vào đàn ông, rác rưởi thì rác rưởi, tốt xấu vẫn còn cô nàng Tô Tiểu Miêu cảnh giới đạo đức tồi tệ kia đứng dưới đêm lưng cho mình, sợ cái khi gì chứ? !

(Momo: Cái này đơn giản có thể hiểu là, xấu thì xấu, ít nhất trên đời vẫn còn kẻ xấu hơn mình=])

Hường Văn mặt dày mày dạn, cắn răng một cái, thốt ra: "Ừm, thế thì cảm ơn anh..."

Đường Thần Duệ tất nhiên không thể nghĩ tới việc cô đã phải trải qua hàng loạt hoạt động tâm lý phức tạp đến thế, anh chỉ "ừ" một tiếng, gọi điện thoại tới chỗ Hàn Thâm: "Vẫn quy định cũ, ba nghìn chữ, ngày mai giao cho tôi, chú ý phải viết cho nó chân thực tình cảm chút."

Hường Văn chỉ nghe thấy thanh âm phần nộ và kích động của trợ lý Hàn từ đầu kia điện thoại vọng tới: "Đường Thần Duệ! Đây đã là cái thứ tám trong tháng này rồi! ..."

Hường Văn càng cúi thấp đầu xuống.

Hàn trợ lý của chúng ta tuy rằng hết sức phần nộ nhưng vẫn có được cái đạo đức của người làm công tác văn hóa, sẽ không mắng chửi người, cho dù có mắng chửi thì cũng quanh đi quẩn lại chỉ có hai câu: "Đường Thần Duệ, cậu là đồ vô sỉ!" , "Đường Thần Duệ, cậu vô sỉ đến cực điểm!".

Đường Thần Duệ nghe xong một điểm áy náy cũng không có, xoay tay một cái liền cúp điện thoại.

Trong nháy mắt lúc này, từ đáy lòng Tịch Hương Văn cảm thấy hết sức xúc động và không biết xấu hổ nghĩ rằng: "Có một vị hôn phu như thế quả là tuyệt thật..." , trách không được nhiều kẻ muốn giả bộ nai tơ ngoan ngoãn để câu lấy ông chồng giàu có như vậy...

Thế là, cảm nhận được mùi vị thoải mái của việc làm vợ kẻ giàu có, kiểm sát viên Tịch lập tức dập tắt hết một chút lương tâm "nên tự viết bản kiểm điểm" của mình, nhanh chóng rơi xuống cảnh giới đạo đức của phóng viên Tô vĩ đại.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Lúc đầu chương hình như tôi đã nói sẽ viết về nguyên nhân Hương Văn sợ bạn học Thần thì phải? Ừm...biến hóa khó lường a...Hai ngày nay mãi mê viết về khách mời mới lên sân khấu Tô Tiểu Miêu, thế nên liền quên mất việc này |||||...Chương sau sẽ cố gắng! Cố gắng!

Tiểu Miêu là người vô cùng quyền thế =v=, trẻ ngoan không nên học theo cô ấy...OTL

[1] Thất bại là mẹ của thành công: Nguyên văn là "Cật nhất trí, bốn nhất tiệm." Tiếng trung: 吃一堑, 长一智。 . Hố: chiến hào, ví von khó khăn, ngăn trở. Trí: trí tuệ, kiến thức. Ăn một hố(cật nhất trí) ý là thụ một lần ngã quy trong kho giáo huấn. Toàn bộ câu nói là đã bị một lần ngăn trở, liền đạt được một lần giáo huấn, tăng trưởng một phần tài trí. Là trải qua thất bại lấy được giáo huấn đạo lý. Tức là thất bại là mẹ thành công, đi một ngày đàng học một sàng khôn.

Cảm ơn ss Elvie Yuen vì đã giúp em giải nghĩa từ này.

Chương 7 : Ở chung(1)

"Đính hôn cũng là kết hôn, nếu như để anh nghe thấy em nói những lời này thêm một lần nữa, vậy thì loại chuyện cưỡng bức trước khi cưới, anh cũng có thể làm được."

~~~

"Hai ngày sau phải nhớ chỗ bôi thuốc không được để dính nước, nhiễm trùng sẽ rất phiền toái."

"Ừm, em biết."

Đường Thần Duệ thu dọn lại hòm thuốc, vừa nhấc mắt lên đã thấy Tịch Hường Văn xoa xoa cái bụng đói của mình, vội vàng vươn tay về phía miếng cánh gà bị gặm dở ban nãy.

Đường Thần Duệ bước tới, không nói hai lời lập tức đem toàn bộ thùng KFC kia ném vào thùng rác.

"Loại vật này từ lần sau không cho phép ăn nữa."

"! !!" Hường Văn ảo não quay đầu nhìn anh: "Em phải dùng bảy mươi tám đồng tiền để mua đấy!" Nó vừa tăng giá mà!

Đường Thần Duệ dùng loại tư thái đứng từ trên cao nhìn xuống phía cô, sau đó quay người cầm lấy hộp bánh chocolate mousse vừa mới mua kia, chậm rãi đi tới đặt ở trước mặt Tịch Hường Văn.

"..." Hường Văn mở ra nhìn, vui mừng hỏi: "Cho em sao?"

Đây không phải là lời nói vô nghĩa à, cả cái nhà này kẻ thích ăn chocolate cũng chỉ có mình cô mà thôi, anh và thỏ con không thích ăn cái đó.

Đường Thần Duệ đi tới quầy bar rót cho mình một chén nước đá, điệu bộ thanh thản, nhìn thấy cô đang vui mừng cầm đầu vào ăn, anh liền khó có lúc tốt bụng không đi dọa cô nữa, cầm cái cốc thủy tinh đi vào nhà bếp.

Phía sau lưng truyền đến tiếng nói mơ hồ không rõ của Tịch Hương Vân: "Anh còn mua cả một túi lớn bánh bích qui loại nhỏ đúng không? Em vừa thấy trên bàn ăn, bánh quy nhỏ đủ loại màu sắc ấy." Ủm, Đường Thần Duệ mua đồ, trên nhãn hiệu toàn là tiếng Đức, cô đọc không hiểu nhưng ngốc cũng biết đó là hàng cao cấp.

Ngụ ý là: cô có thể ăn không?

Đường Thần Duệ đối với loại chuyện nhỏ nhặt này luôn không hề bận tâm, liền "Ừ" một tiếng xem như trả lời.

Hương Vân cầm một nắm bánh bích qui loại nhỏ bỏ vào trong miệng, nhai rồi nuốt xuống xong lại cầm một cái lên ăn từ từ.

Vừa ăn, cô vừa đề nghị: "Đường Thần Duệ, bánh bích qui loại này không tồi đâu, nhưng em không thích vị hành, lần sau anh mua vị socola được không?"

Đường Thần Duệ ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, giọng nói lo lắng truyền ra từ nhà bếp.

"Đấy là thức ăn cho chó."

Hương Vân: "....."

Ngồi trên bàn ăn hết bánh ngọt xong, Hương Vân sờ sờ bụng, cô vẫn còn chưa ăn no nha, đang chuẩn bị đi tới nhà bếp tìm xem có gì ăn được không thì nhìn thấy Đường Thần Duệ bưng một chén cháo hải sản bước ra.

Đặt cháo ở trước mặt cô, mặc dù bận nhưng anh vẫn ung dung đứng ở một bên nhắc nhở: "Đi rửa tay, ăn cháo."

"VẬY CÒN ANH? ANH ĐÃ ĂN TỐI HAY CHƯA? CÓ MUỐN CÙNG ĂN HAY KHÔNG?"

Hương Vân đứng lên đi rửa tay.

Rửa tay xong quay lại, cô liền thấy Đường Thần Duệ đang nhàn nhã tựa vào bàn ăn, cầm cốc nước đá trong tay không nhanh không chậm uống, ngậm trong miệng rồi lại nuốt xuống, yết hầu anh phát ra một tiếng động rất thấp nhưng trong màn đêm yên tĩnh lại đặc biệt mê người.

Thấy cô đã trở về, anh mới hời hợt đáp lại: "Sai múi giờ, anh không có khẩu vị."

"À..."

Hương Văn lục soát cả bụng mà cũng chẳng nghĩ thêm được cái từ gì để nói nữa, thế là đành gãi đầu, ngồi xuống ăn cháo.

Đường Thần Duệ đang ngồi ở bên cạnh đột nhiên hỏi: "Năm nay em bao nhiêu tuổi?"

"Ừm..." Hương Văn nuốt một thìa cháo xuống, liếm môi trả lời: "Hai mươi sáu."

Đường Thần Duệ cong môi, uống một hớp nước, thuận miệng hỏi tiếp một câu: "Em có biết bình thường, một cô gái hai mươi sáu tuổi sẽ có vẻ ngoài như thế nào hay không?"

Hương Văn đầu đầu, cô hoài nghi không biết có phải Đường Thần Duệ đi một chuyến đến tiếp xúc với chủ nghĩa đế quốc ở Mĩ liền chẳng những sai múi giờ còn sai lệch cả đầu óc hay không nữa?

Thấy anh vẫn đang đợi mình trả lời, Hương Văn vội vàng phối hợp lắc đầu: "Không biết."

Đường Thần Duệ kéo dài giọng nói: "Đi dạo phố, mua sắm, nói chuyện yêu đương. Phong hoa tuyết nguyệt, trước hoa dưới trăng, ăn uống cẩn thận, dùng tuổi thanh xuân để đổi lấy tương lai tươi sáng phía trước..."

Anh còn chưa nói hết, Hương Văn đã "phì" một tiếng phun ra.

"Anh đùa em đấy à, đó là mười sáu tuổi mới đúng!"

Đường Thần Duệ rũ mắt xuống, chậm rãi liếc mắt nhìn cô một cái, lập tức thành công khiến cho Hương Văn rụt đầu trở lại.

"... Hai mươi sáu tuổi, hai mươi sáu tuổi."

Đường Thần Duệ buông cốc thủy tinh ra.

"Em thích đánh nhau như thế, vì sao không đi làm cảnh sát?"

Hương Văn hiển nhiên không nghĩ tới anh sẽ đột ngột hỏi vấn đề này, theo trực giác lắc lắc đầu: "Em không muốn làm cảnh sát."

"Ah... ?"

"Bởi vì kiểm sát viên mới là người cuối cùng có khả năng thay người chết nói chuyện."

Lời này vừa nói ra, hai người đồng thời dừng động tác lại.

Hương Văn có chút giật mình, cũng có chút ảo não.

Sao cô lại cùng anh nói nhiều chuyện như vậy để làm gì chứ? Đề tài này quá mức nặng nề, tuyệt đối không thích hợp để tâm sự hàn huyên!

Ở trong lòng cô, những lời như thế này phải nói vào lúc râu tóc đã bạc phơ cùng với người bạn đời đã già cỗi giống mình mới đúng. Nếu như cô có thể cùng một người con trai đi tới tận lúc ấy, giữa vợ chồng cùng hội cùng thuyền cũng đã hơn mười năm, như thế thì bất kể là về lý tưởng, về niềm tin hay ý chí đều đủ điều kiện đáng giá để hai người tâm sự, chuyện trò, chia sẻ cùng nhau.

Cũng vì lý do ấy mà cô chưa từng cùng anh trai nhắc tới đề tài này bao giờ.

Hướng Văn khụ một tiếng, hắng giọng.

"Trẻ em thành phố không sợ quan, đứa nhỏ nông thôn không sợ sói. Anh không cần phải lo lắng cho em, mỗi lần trước khi hành động em đều có tính toán thiệt hơn mà..." Cô cười với anh: "Dù sao, anh cho Tịch gia nhiều... thời gian như vậy, khoản đầu tư tài chính cũng lớn như thế, em đương nhiên cũng phải cho anh...một thứ gì đó có giá trị mới được."

Nếu nữ chính đã muốn nói ra nguyên nhân đính hôn của mình thì người viết truyện là tôi cũng không có ý định giấu giếm giúp họ nữa. Phải, Tịch tiểu thư sở dĩ kiên dè bạn học Thần như vậy, ở trước mặt anh hoàn toàn không dám động tay động chân, xét đến cùng nguyên nhân chỉ có một: đó là tiền.

Ngàn vạn lần đừng ai mạnh miệng nói cái gì mà "Tiền không quan trọng, nghị lực mới là thứ cao hơn tất cả" ở đây.

Thời đại xa xưa với kế hoạch ăn chung nôi của Mao chủ tịch đã sớm qua, thị trường kinh tế vừa lên đài, chế độ tư hữu càng thêm phát triển, giá cả mỗi ngày một tăng cao, thị trường chứng khoán mỗi ngày một loạn, chẳng lẽ vật có giá trị như tiền mặt không hề quan trọng chút nào hay sao?

Lấy một ví dụ đơn giản nhất thử đi, gần đây thiên hạ đang đồn thổi rất nhiều chuyện liên quan đến cô tiểu thư người Hồng Kông Lương Lạc Thi [1] với anh chàng siêu nhân Lý Trạch Giai, việc này nói trắng ra thì kỳ thực chính là câu chuyện về một cô thiếu nữ chưa lập gia đình vì một ông chú trung tuổi sinh ba đứa con riêng, trước đây gặp phải loại chuyện này cô ta nhất định sẽ bị nhốt vào lồng heo thả xuống nước, nhưng bây giờ thì sao? Cô ta lại được toàn thể đám chị em phụ nữ hâm mộ, nguyên nhân rất đơn giản: tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì chẳng thể làm được gì.

Tịch Hương Vân là một người hiểu rõ về lịch sử phát triển của thời đại, dĩ nhiên sẽ không mâu thuẫn, cũng không phản kháng loại chuyện này. Trên thực tế, cô có muốn phản kháng cũng không được.

Vì thế, khi Tịch gia lâm vào cảnh khốn đốn, một câu của Đường Thần Duệ lập tức khiến hơn mười công ty khác đồng ý rót vốn vào, Hương Vân cũng có cảm động trong lòng... một chút, nhưng nhiều hơn cả là xúc động muốn vì sự chênh lệch quá lớn giữa giàu và nghèo ngày nay mà chửi ầm lên: đám tư bản kia quả nhiên là béo bở không ít mà! Con mẹ nó, ngày xưa những thanh niên nhiệt huyết vì cách mạng dân tộc mà đầu rơi máu chảy, đánh đến hơi thở cuối cùng là vì cái gì chứ...

Măng chửi xong, vấn đề liền tới.

Anh muốn đính hôn cùng cô.

Phải đến rất nhiều năm sau, Tịch Hương Vân mới biết, ngay từ lúc bắt đầu, những biểu hiện của Đường Thần Duệ luôn luôn thay đổi, vừa phức tạp, vừa hời hợt lại ngầm mang theo sự kì lạ yếu ớt như vậy, tất cả đều là vì người đàn ông ấy đã yêu cô đến phát điên rồi.

Đáng tiếc năm đó, cô không hiểu.

Tất nhiên, quy tắc ngầm cũng có luật lệ của quy tắc ngầm, đại loại như những kẻ ở đẳng cấp thấp thì hay bao nuôi những cô em ở trong tiệm mát xa gội đầu, đẳng cấp trung lưu thì thích bao nuôi những cô sinh viên tươi trẻ, đẳng cấp cao hơn nữa thì ham mê thú vui bao nuôi những cô em minh tinh, người mẫu. Thế nhưng đã có ai nghe nói qua có người thích bao nuôi kiểm sát viên chưa? ??

Vì thế, ngay từ lúc bắt đầu Hương Vân đã hết sức tỉnh táo.

"Em và anh mặc dù đính hôn, nhưng nếu như tương lai..."

Nói đến đây, Hương Vãn dừng một chút, nhớ tới những cách mà đám đàn ông trong giới thượng lưu trước đây vẫn hay làm.

Ví dụ điển hình chính là năm đứa con trai của ông chủ một doanh nghiệp lớn trong vùng tạo thành "hội những kẻ chơi gái Great Britain".

"Hội những kẻ chơi gái Great Britain" này đương nhiên không phải là đến từ nước Anh mà do công ty của nhà họ ở nơi giao dịch chứng khoán có treo biển hành nghề rất quang minh chính đại với cái tên là "Công ty cổ phần đầu tư tài chính Great Britain."

Vì sao họ lại có tên tuổi vang dội như vậy ư? Nguyên nhân nằm ở chỗ năm đứa con trai của ông chủ doanh nghiệp ấy. Năm kẻ này chính là người đã khai sáng cho phong trào "Đính hôn chơi đàn bà" của giới thượng lưu, lấy cái mã đính hôn đi chơi gái âm âm, trong một năm mà thay đổi một đồng vị hôn thê, ngay cả pháp luật cũng không có cách nào xử trí mấy người này hết. Những cô gái bị thiệt thòi cũng chỉ còn cách tự nhận lấy xui xẻo, ai bảo nhà của họ nợ tiền người ta cơ chứ? !

Nghĩ tới những điều đó, trong lòng Hương Vãn liền cảm thấy lạnh lẽo.

Mặc dù nhìn bề ngoài thì Đường Thần Duệ quả thật không giống với mấy loại người như vậy, nhưng anh lại là người mà ngay cả hội những kẻ chơi gái Great Britain kia cũng phải kính sợ, có thể thấy được một khi người đàn ông này tức giận lên thì chẳng phải là một chú chim ngoan hiền gì cho cam.

Đường Thần Duệ đứng ở một bên, ôn hòa hỏi: "Nếu như tương lai... Thế nào?"

Đối phó với người đàn ông này, Tịch Hương Vãn hiển nhiên khuyết thiếu những hiểu biết cần có, cô không hề biết đôi khi Đường Thần Duệ ôn hòa kỳ thật cũng chẳng phải là thật sự.

Nghe thấy anh hỏi, cô liền đơn thuần trả lời: "Nếu như tương lai anh muốn hủy bỏ hôn ước thì không cần lo lắng đến em, em sẽ nghe lời anh."

Đường Thần Duệ bỗng nhiên cúi người, vươn tay khẽ lau một chút lên khóe môi cô.

Hương Văn giơ tay lên tự mình sờ: "Miệng em dính cháo sao?"

Anh không nói gì, nhưng ngón tay vẫn lưu luyến trên môi cô không hề dừng lại, chậm rãi vuốt ve.

Anh nhìn cô bằng vẻ mặt rất dịu dàng.

"Những lời vừa nãy, sau này không nên để anh nghe thấy lần thứ hai..."

Hương Văn có chút sợ hãi, trong nháy mắt bất chợt cảm thấy miệng mình tê tê, hàm răng bị anh mạnh mẽ cạy mở, ngón tay theo đó ra vào, động tác nông sâu rõ ràng mang theo tính bạo lực.

Anh cười dịu dàng với cô, thanh âm cũng rất nhẹ nhàng.

"Đính hôn cũng là kết hôn, nếu như để anh nghe thấy em nói những lời này thêm một lần nữa, vậy thì loại chuyện cưỡng bức trước khi cưới, anh cũng có thể làm được."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Khụ khụ, bạn học Thần oai phong quá....

[1] Lương Lạc Thi: Một ca sĩ, diễn viên người Hồng Kông-Ma Cao, mang trong mình ba dòng máu Anh – Trung – Bồ Đào Nha. Cô sinh năm 1988, bước chân vào làng giải trí từ năm 16 tuổi, không quá nổi tiếng với những vai diễn, cái tên Lương Lạc Thi được nhắc đến nhiều hơn do chuyện tình cay đắng với đại gia Lý Trạch Giai.

Nói chung là cô này sinh cho anh chàng hơn mình 22 tuổi kia ba đứa con, nhưng khi hai đứa út được nửa tuổi, vào năm 2011 thì quyết định chia tay, và vẫn chưa có danh phận gì cho đến lúc ấy ~

Chương 8: Ở chung (2)

"Nghe lời, không nên tùy tiện thử điểm mấu chốt của anh, anh đã từng nói với em rồi, nó rất nguy hiểm đấy."

~~~

Động tác phối hợp với ý đồ, lời nói của Đường Thần Duệ vừa thốt ra, Tịch Hường Văn nhất thời ngơ ngác.

Xác thực mà nói, là choáng váng mới đúng.

Đường Thần Duệ là một người rất phức tạp, dáng vẻ của anh lúc này thậm chí còn quý dị không rõ ràng nữa, mặc dù miệng đang nói đến những lời đe dọa mang tính bạo lực nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười dịu dàng, thậm chí lúc thu tay về còn không quên vén những sợi tóc tán loạn của cô ra sau vành tai, cử chỉ ôn nhu cùng với những từ vừa mới thốt ra hoàn toàn đối lập.

Nếu như giờ khắc này đổi thành một cô gái bình thường đang ngồi ở đây, nói không chừng sẽ thốt ngay ra một câu "Anh đáng ghét ~~~" để làm nũng một chút nhằm dụ đi không khí, đáng tiếc Tịch Hường Văn không phải là một người bình thường, lý trí còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã tự tạo thành phản xạ có điều kiện rồi –

Bị người đe dọa sẽ một cước đá bay kẻ đó...

Động tác lén lút ấy của Tịch Hường Văn quả thực rất phù hợp với tác phong từ trước đến giờ của cô, trước sau đều như một, Đường Thần Duệ

tựa hồ đã sớm đoán ra được hành động tiếp theo ấy nên đã nhanh tay nhanh mắt bắt lấy cái chân phải đang đá tới kia.

Nói về đầu óc, cô không sánh bằng anh, nói về thân thủ, cô lại càng không sánh được với anh!

Hương Văn bị chọc tức, trợn mắt lên: "Anh—!"

Đường Thần Duệ hết sức kiên trì, ôn hòa hỏi: "Uh? Thế nào?"

Thế nào? Anh hỏi thế nào à? Gân xanh trên trán Hương Văn liền nổi lên.

Ngang nhiên hăm dọa, khinh bỉ chỉ số thông minh của cô còn chưa tính, lại còn dám khinh bỉ khả năng chống trả của cô nữa! Hương Văn lúc này đã hoàn toàn bị chọc giận, rất muốn mắng một trận thật ầm ĩ cho sáng khoái, thế nhưng lại bị ai phát hiện những lời thóa mạ bỉ ổi kia cô không thể thốt ra thành lời được.

Cuối cùng Hương Văn đành trừng mắt nhìn anh, mắng ra một câu mà cô cho rằng nó lưu manh và có lực phản kích lớn nhất—

"... Không biết xấu hổ!"

Đường Thần Duệ nhất thời bật cười.

A, Hương Văn của anh, lúc tức giận cũng rất phong tình đấy chứ.

Anh nhàn nhã cầm chặt lấy chân phải của cô, ngón tay theo đùi cứ thế một đường lướt lên phía trước, vạt váy ngủ từng tắc từng tắc bị kéo cao, sau đó Đường Thần Duệ dừng lại, tầm mắt đảo qua những phong cảnh bên dưới váy cô, vẻ mặt gian tà không hề giấu diếm khiến mặt của cô nhanh chóng nóng bừng lên thành gan heo hồng.

Anh mặc dù bận vẫn ung dung cười với cô một cái: "Kẻ không biết xấu hổ mới có thể thống trị thiên hạ, đạo lý đơn giản như vậy mà em cũng không

hiếu sao?"

Hương Văn gương mặt đờ đẫn, ngân tò te không thốt nên lời, cô quả nhiên quá khờ rồi!

Cô vụn vụn không ngờ được rằng Đường Thần Duệ có thể đáp lại bằng một câu nói vô sỉ đến thế, nghẹn họng trân trối nhìn anh một lúc rồi cứng rắn thốt ra hai chữ: "... Trâu điên."

Con mẹ nó chứ, quá là trâu bò mà [1] , câu nói không biết xấu hổ như thế mà anh cũng có thể thốt ra hùng hồn như vậy, đây là cái loại trình độ gì chứ?

Đường Thần Duệ nở nụ cười, buông chân cô ra. Anh vốn dĩ chỉ muốn trêu cô một chút mà thôi, loại chuyện dạy dỗ bà xã này phải từ từ làm, không gấp gáp được, hôm nay đến đây là đủ rồi.

Bát cháo hải sản trước mặt Hương Văn mới chỉ ăn được phân nửa, Đường Thần Duệ chạm tay vào bát: "Nguội rồi!"

Giọng nói của anh vẫn trước sau như một, bình thản và nhàn nhã, dường như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì cả, khẽ sờ soạng mặt cô rồi ôn hòa nói: "Trong bếp vẫn còn cháo nóng, ăn thêm một chút không?"

Nói xong, anh cầm cốc thủy tinh trên bàn, vừa uống nước vừa đi đến phòng bếp —

Một giây sau, bỗng nhiên có người từ phía sau tóm lấy tay anh, dùng sức kéo ngược anh trở lại, Đường Thần Duệ vẫn còn đang bất ngờ thì chợt cảm thấy trên môi có một hơi thở ấm nóng phả vào, môi dưới lập tức bị người ta cắn mạnh một cái.

"..."

Hai tay anh bị ép buông lỏng, cốc thủy tinh trong tay cứ thế rơi xuống mặt thảm, nước văng tung tóe khắp nơi.

Môi của Đường Thần Duệ vốn có màu nhàn nhạt lãnh đạm, lúc này lại trở nên đậm sắc hơn, anh vươn tay sờ sờ, môi dưới bị cắn rách da, mùi máu tươi quanh quẩn trong khoang miệng, kích thích bản tính dã ngử say từ lâu trong người.

Ngẩng đầu lên nhìn, cảnh tượng Tịch Hường Văn đang giơ tay chùi chùi miệng nhất thời đập vào mi mắt anh.

Cô hướng anh biểu thị uy quyền, thêm cả sự cao ngạo bên trong: "Không phải là không biết xấu hổ sao? Ai mà chẳng biết."

Hường Văn vẫn luôn cảm thấy nói ra được những lời khốn nạn này quả thật là khó gần chết, cô còn sợ mình nói không nên lời, dù sao cái cảnh giới tối cao của Tô Tiểu Miêu kia không phải cứ luyện mà có được, bằng không Đường Kính cũng sẽ không coi cô ấy trở thành bảo bối mà thương yêu trong tay như thế.

Nhưng một khi đã rộng lên thành lời, Hường Văn bỗng nhiên như được khai sáng.

Đúng vậy. Người không biết xấu hổ, quyền thống trị đều nằm ở trong tay. Nếu thế ở trước mặt anh cô còn để ý vấn đề mặt mũi làm gì, không phải là đồ ngốc hay sao?

Nghĩ thế, Hường Văn đột nhiên cảm thấy rất hoan hỉ trong lòng.

Đường Thần Duệ khom lưng, chậm rãi nhặt chiếc cốc thủy tinh trên đất lên, đặt xuống bàn, sau đó anh ngược mắt nhìn cô, mỉm cười.

"Hường Văn, anh đã nói với em rồi, tính tình vọng động như thế sẽ rất dễ có hại cho mình đấy..."

Anh không hay gọi tên của cô, cho nên thỉnh thoảng khi nghe thấy anh gọi tên mình, Tịch Hường Văn liền có một loại ảo giác hết sức dịu dàng. Cô bị tiếng nói dễ nghe và sự tươi cười của anh đầu độc trong nháy mắt, ngây ngốc một giây đồng hồ.

Chính trong một giây ấy, Đường Thần Duệ bỗng nhiên dùng tốc độ cực nhanh ra tay, nắm lấy hông của cô, dùng sức kéo cả người Tịch Hường Văn vào trong ngực mình. Một tay anh nắm chặt hai tay cô, đồng thời chân trái có sự cưỡng chế chen vào giữa hai chân Hường Văn, không nặng không nhẹ áp sát vào.

Hường Văn thở dốc vì kinh ngạc: "Đường..."

Mới chỉ thốt ra được một chữ, miệng của cô đã bị người ta ngăn lại. Không phải sự ngỡ ngàng ngừng lướt qua rồi dừng lại giữa các cặp tình nhân mà là triệt để xâm lược cùng chiếm lĩnh. Đầu lưỡi tiến vào trong miệng cô, linh hoạt bắt ngay lấy cái lưỡi không kịp chạy trốn của Hường Văn, kéo ra ngoài, ngậm chặt vào trong miệng của anh rồi vừa hôn vừa mút thật nhiệt tình. Từng chút, từng chút một, anh đâm vào đầu lưỡi của cô theo tiết tấu cố định, một nông một sâu, hơn nữa chân trái cùng thân dưới của anh cứ nửa vô tình, nửa cố ý đụng chạm cơ thể cô, toàn bộ cộng lại chính là sự ám chỉ hết sức rõ ràng.

Từ trước đến giờ, với những chuyện có liên quan tới sex, Đường Thần Duệ đều không thích giả bộ chơi đùa làm gì. Cho dù chỉ là hôn môi cũng nhất định phải đi sâu đến trình độ này mới đủ.

Không nhiều không ít, quần quýt ba phút liền.

Đầu óc Tịch Hường Văn trống rỗng, cả người thiếu dưỡng khí cực độ, lúc anh rút cuộc chịu buông cô ra, Hường Văn liền lão đảo thiếu chút nữa đứng không vững, để anh phải đỡ lấy.

"Anh..."

Cô chỉ mới nói được một chữ thì khí lạnh bỗng nhiên đi vào khí quản, cùng với hơi thở nóng rực khi này chênh lệch nhiệt độ với nhau, kết quả cô liền ho khan dữ dội.

Đường Thần Duệ vô cùng kiên nhẫn vỗ vỗ lưng cho cô, rất giống như đang ôn nhu dụ dỗ vậy, chờ cô chậm rãi thuận khí xuống.

Anh lấy từ trong túi quần ra một chiếc khăn tay thuần sắc trắng luôn mang theo bên người, chậm rãi chà lau khóe môi cô. Những giọt nước vẫn còn lưu lại khi hai người đang kịch liệt quấn lấy nhau trên môi cô giờ phút này lóe lên trong suốt, nhìn vừa cấm kị lại mê người, cứ thế từng chút từng chút bị khăn tay của anh lau sạch.

Gạt những sợi tóc tán loạn trên trán cô ra, Đường Thần Duệ vuốt ve gương mặt đã bị dọa đến ngơ ngác của Hương Vân, nở nụ cười rất dịu dàng.

"Nghe lời, không nên tùy tiện thử điểm máu chốt của anh, anh đã từng nói với em rồi, nó rất nguy hiểm đấy."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Thuyền nhỏ lẳng lẳng come, thuyền nhỏ lẳng lẳng go, mái chèo cũng khua nước thật im ắng nhé, không kinh động đến một vị quản lí JJ nào a....

[1] Quá là trâu bò mà: Nguyên văn của câu này là thái ngưu xoa liễu, tiếng Hán太牛叉了, tức là Trâu bò quá đi!

Cảm ơn sự giúp đỡ của ss Hoài Phạm.

Chương 9: Gặp nhau (1)

"Anh không có vẻ ngoài khiến người ta kinh diễm nhưng lại có đầy đủ những nét đẹp làm người ta mơ màng."

~~~

Các chuyên gia đã từng nói, buổi tối nếu mọi người muốn thuận lợi tiến vào giấc ngủ, đồng thời có được một giấc ngủ chất lượng cao, như vậy trước khi nằm xuống tốt nhất không nên làm những việc quá mức kích thích với hệ thần kinh, ví dụ như ăn uống thật nhiều, hoặc là cười nhiều, cũng có thể là hôn thật nồng nhiệt chẳng hạn...

Thế nên, trước khi đi ngủ đã bị Đường Thần Duệ cường chế dạy dỗ, làm chuyện đầy tính chấn động như vậy, Tịch Hương Văn không hề ngoài ý muốn, mất ngủ cả đêm.

Nhìn bầu trời đêm tối đen như mực bên ngoài cửa sổ và những vì sao lấp lánh trên cao, cô lại nhớ tới những ngày còn sống trong Tịch gia trước đây, buổi tối mỗi khi đi ngủ, từ cửa sổ phòng cô cũng có thể thấy được một bầu trời đêm đầy sao như vậy.

Bắt đầu từ lúc nào, người bên cạnh cô đã biến thành Đường Thần Duệ thế?

Thời gian ngắn ngủi, cảnh vẫn còn mà người đã sớm mất.

Suy nghĩ lo âu của Hương Văn bỗng nhiên trôi về nửa năm trước...

Lúc ấy.

Trong sinh mệnh của cô vẫn chưa hề xuất hiện ba chữ "Đường Thần Duệ" này, anh trai của cô cũng vẫn chưa sang Mỹ, cuộc sống ở Tịch gia của Hương Văn khi đó bình thường và đơn điệu, dùng một câu nói đơn giản để hình dung thì đó chính là: "Số mệnh chân chạy của cô nàng tiểu thư."

Chạng vạng một ngày, Hương Văn phụ trách một vụ án bên phòng công tố, như thường lệ tan sở đi về nhà. Vừa bước vào hoa viên của Tịch gia, sự miễn cảm của nghề kiểm sát giúp cô lập tức cảm nhận được sự khác lạ của mọi người.

Quản gia đang ở trong vườn hoa cẩn thận từng li từng tí chỉ huy đám người hầu xếp các chậu hoa lan ngay ngắn trên lối vào, nhìn thấy cô đã trở về liền vội vàng chào hỏi:

"Cô chủ đã trở về rồi?"

Hương Văn cười cười đáp lại quản gia, đồng thời hiếu kỳ hỏi: "Hôm nay là ngày gì đặc biệt à?" Đột nhiên lại huy động nhân công như vậy. "Bây giờ không phải là mùa hoa lan nở, những thứ này là cố ý tìm mua về sao?"

"Vâng, là phu nhân dặn dò riêng..." Quản gia nói cho cô biết: "Đêm nay có một vị khách quý muốn tới, phu nhân đặc biệt nhắc lại với mọi người đều phải trang hoàng lại mọi thứ cho phù hợp với sở thích của vị khách kia."

"À..."

Hương Văn đối với khách khứa của Tịch gia không rõ ràng lắm, vì thế cũng chỉ đơn thuần cảm khái trong lòng, không biết là nhân vật lớn nào muốn tới nhà mà bà Tịch phải coi trọng kính như vậy.

Đang trò chuyện cùng quản gia, cô chợt nghe thấy một giọng nói không giận mà uy, có chút già cỗi song vẫn oai phong mừi phần phát ra từ cửa biệt thự: "Hương Văn."

Quản gia vội vã lui đi, Hương Văn liền chậm chạp chạy tới, cung kính gọi một tiếng: "Dì!"

Đây chính là chỗ hiểu chuyện của cô.

Sống ở nơi này mười ba năm, Tịch Hường Vãn chưa bao giờ xưng hô với bà một câu "Mẹ ~~~" gì gì đó, nhà người ta tuy nhận nuôi dưỡng nhưng chưa chắc đã thích cô, có khi từ tận đáy lòng chẳng thiện cảm với cô chút nào, thế nên làm người tự biết thân biết phận vẫn là tốt hơn.

Thái độ của bà Tịch trước sau như một đều phù hợp với thân phận oai nghiêm và lạnh lùng của mình, thậm trọng nói: "Đêm nay có một vị khách rất quan trọng muốn tới nhà, không được phép có nửa điểm sai sót gì, cô hiểu không?"

Ngay cả những điều nhỏ nhặt như thế cô còn biết được, làm sao có thể không hiểu chuyện này chứ.

"Vâng, con biết, đêm nay con sẽ ở lại trong phòng, không quấy rầy đến mọi người."

Trên đường lên lầu trở về phòng, ở chỗ gấp của cầu thang, cô gặp được người mà mình thích nhất trong căn nhà này.

"Anh." Cô gọi một tiếng.

Tịch Hường Hoàn mới đi ra từ thư phòng, đang vội vàng đến sát đầu mé trán, nghe thấy giọng nói của cô, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng ban nãy liền thoáng hòa hoãn đi đôi chút, mở miệng ra, câu nói đầu tiên là: "Đêm nay trong nhà có một vị khách rất quan trọng muốn tới, họ Đường."

"A..."

Hường Vãn quả thực rất thán phục, không biết vị khách sắp tới đây đêm nay là ai nhỉ? Địa vị lớn như vậy...

Cô gãi đầu, thức thối nói: "Vậy em về phòng trước nhé!"

Tịch Hương Hoàn gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc lại cẩn trọng, cố kiềm chế nhìn theo bóng lưng của cô ba giây rồi ngấp ngừng lên tiếng: "Hương Vân."

"Dạ?"

Anh đi lên cầu thang, tới bậc thềm gần cô nhất thì dừng lại, lấy từ trong túi ra một thanh socola đặt vào trong tay cô, trong giọng nói mang chút hối lỗi: "Lại để em phải chịu ủy khuất rồi."

Hương Vân ở trong nhà này chưa từng được thừa nhận qua, mỗi khi Tịch gia có dịp quan trọng, cô đều phải tránh mặt. Loại cảm giác này người ngoài không thể nào biết được, chỉ có mình cô rõ ràng mà thôi.

Hương Vân xua tay: "Không sao đâu...". Có anh đối tốt với cô như vậy là đủ rồi. Cô vẫy vẫy thanh socola trong tay: "Em có cái này là được."

...

Bây giờ nghĩ lại, cô khi đó đích thực là đang ở trong giai đoạn thiếu nữ "hữu tình ăn no uống cạn, đem tuổi thanh xuân đánh đổi với ngày mai" rồi.

Cầm thanh socola trong tay, cô vui sướng đến quên cả trời đất, giống như trong mấy cuốn tiểu thuyết hạng ba hay viết là: "Ăn được loại kẹo mà mình yêu thích thì trong lòng liền cảm thấy ngọt ngào như mật" vậy, ngay cả cơm tối cũng không thèm ăn. Khi trở về phòng, trong bụng có chút khó chịu, vết thương trên người từ mấy ngày hôm trước lại vẫn còn đau, thế nên Hương Vân quyết định bò lên giường đánh một giấc trước đã, chờ đến khi tỉnh dậy thì vị khách quý kia có thể đã đi rồi.

Sự thật chứng minh, cô đã quên mất rằng thân thể tươi trẻ của mình đang ở trong thời kỳ phát dục, cho nên hậu quả của việc không ăn cơm chiều chính là tỉnh ngủ vì đói.

Đứng lên uống hai cốc nước lớn để kiềm chế cảm giác này, không ngờ nó lại càng khiến cho bụng kêu gào lợi hại hơn.

Cô cầm lấy đồng hồ ở đầu giường nhìn, 11: 21 PM.

...

Nói cách khác, thời gian đến bữa điểm tâm còn rất dài.

Hương Văn gãi đầu.

Có thể xuống nhà bếp tìm đồ ăn được không nhỉ?

Bà Tịch không thích cô có tiếp xúc gì với khách khứa hoặc bạn làm ăn của Tịch gia, điểm này cô biết rõ, cũng có thể lý giải được, dù sao cô chẳng qua chỉ là người ngoài, vì thế lúc này Hương Văn rất mâu thuẫn, vạn nhất bây giờ đi xuống dưới đây tình cờ gặp được vị khách quý kia thì quả thực là tình ngay lý gian rồi.

Thế nhưng, ở tại nhà mình mà cũng phải chịu đói, điều này thật sự là...

Hương Văn nhin không được suy nghĩ: Đã muộn thế này, người khách kia có lẽ là đi rồi chẳng? Dù còn chưa đi cũng có thể đã ngủ rồi! Giờ đã mười một rưỡi, người ấy cũng chẳng phải thủ tướng chính phủ gì, đâu cần phải kiếm được bạc tỷ trong ngày đâu chứ? !

Hơn nữa, địa hình trong nhà cô rất quen thuộc, chỉ cần đi nhẹ một chút đến nhà bếp thì sẽ không quấy rầy tới ai cả.

Nghĩ thế, Hương Văn liền đánh bạo xuống lầu.

Con người quả nhiên là không nên quá tự tin, trên đời này sự trùng hợp thật sự có rất nhiều, bằng không xã hội sẽ không thường hay xuất hiện loại tiết mục "Bà xã đi công tác về sớm, muốn cho chồng yêu một sự bất ngờ, ai dè

lại vừa lúc bắt gặp cảnh ông xã mình cùng cô bảo mẫu đang lăn lộn trên giường" như thế.

Hương Văn thật cẩn thận đi tới nhà bếp, trên thực tế thì cô đã điều động toàn bộ tài trí và tâm cơ của mình ngang như lúc đi truy lùng tội phạm rồi, tất cả chỉ vì muốn tìm một bát cháo lấp bụng mà thôi...

Thời gian không phụ lòng người, chỉ trong vòng một phút đồng hồ ngắn ngủi, một nồi cháo nhỏ nóng hằm hập đã được ra đời, Hương Văn vội vã múc ra bát, nhanh chóng bưng cháo lên trở về phòng, kiên quyết không dừng lại thêm giây nào ở hiện trường phạm tội này nữa.

Nhưng mà, khi cô vừa giặt xong cái giẻ, lau bàn thật sạch sẽ chuẩn bị rời đi thì cửa phòng bếp bỗng nhiên bị ai đó đẩy ra, có người bấm công tắc đèn trong nhà bếp, trong nháy mắt nơi này đèn đuốc sáng trưng.

Ngay sau đó, một thanh âm ôn nhuận truyền đến: "Nếu mọi người đói bụng thì để tôi làm bữa ăn khuya cũng được. Tay nghề làm đồ ăn khuya của tôi cũng cần được mọi người kiểm định chứ..." Rồi giọng của bà Tịch vang lên: "A? Hàn trợ lý còn có thể xuống bếp? Đường tổng, cậu có một vị trợ lý vạn năng quá..."

Ánh đèn màu trắng chói lóa chiếu rọi vào mắt, trong lòng Tịch Hương Văn bỗng nhiên trầm xuống.

Xong đời rồi.

Trực giác nói cho cô biết, người khách có thể làm cho Tịch gia coi trọng như vậy, tất nhiên không phải là nhân vật đơn giản. Nhất là khi bà Tịch cùng Tịch Hương Hoàn đều trịnh trọng nhắc nhở cô như thế, mà loại trịnh trọng nhắc nhở này đã tạo thành tâm lý bất an cho cô, hậu quả là: Tịch Hương Văn còn chưa nhìn thấy mặt vị khách kia đã sinh ra sự e ngại với người ấy, khí thế thua ngay lập tức rồi.

Tiếng cười đến gần cửa phòng bếp, tiếng bước chân bỗng đột ngột dừng lại. Hương Văn cảm thấy da đầu mình tê dại.

Bọn họ thấy cô.

Hương Văn khó nhọc xoay người lại.

Đối phó với người khách quý như vậy, cô lẽ ra nên ăn uống đầy đủ, mặc vào quần áo mới, lại trang điểm nhẹ nhàng, đảm bảo thể lực và ý chí đều ở trong trạng thái đỉnh cao thì mới có thể bình đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn được...

Không như lúc này, cô chỉ mặc có một chiếc áo ngủ bằng vải gai, bụng đói xẹp lép, bởi vì vừa mới tỉnh ngủ nên tóc tai tán loạn trên đầu, hơn nữa vì không muốn đi đường phát ra âm thanh nên hai chân cũng hoàn toàn trần trụi.

Hương Văn cứng ngắc ngẩng đầu, đập vào mi mắt quả nhiên là thân ảnh của một người đàn ông xa lạ, nụ cười tươi nhàn nhạt đọng ở bên môi, ánh mắt đằng sau chiếc kính không tròng vô cùng hiền hậu, khí chất ôn hòa thanh nhã, thậm chí lúc nhìn thấy cô còn hơi gật đầu chào hỏi, dù chỉ là một động tác rất nhỏ nhưng lại thể hiện ra phong thái quý tộc hết sức nhuần nhuyễn.

Người khách kia...Nhìn qua có vẻ...Không khó ở chung lắm thì phải...

Hương Văn đánh bạo nở nụ cười, cúi thấp người chào hỏi: "Xin chào, Đường tiên sinh."

Người đàn ông ôn nhuận liền cười.

"Không phải, tôi họ Hàn."

A? Không phải anh ta—? Hôm nay trong nhà rất cuộc có bao nhiêu vị khách quý thế?

Hương Văn hoàn toàn ngẩn người.

Một giây sau, người họ Hàn kia đứng sang một bên, phía sau xuất hiện ba người, bà Tịch, Tịch Hương Hoàn và một người đàn ông đi ở chính giữa, cả ba cùng tiến vào, mà Tịch Hương Văn cứ thế không hề che chắn bại lộ trước mắt mọi người.

Cô rất cuộc cũng được nhìn thấy mặt của vị khách quý ấy.

Cho dù rất nhiều năm sau, Tịch Hương Văn vẫn luôn nhớ tới khoảnh khắc lần đầu tiên nhìn thấy Đường Thần Duệ, cô đã kinh ngạc đến thế nào?

Quá trẻ tuổi.

Anh không có vẻ ngoài khiến người ta kinh diễm nhưng lại có đầy đủ những nét đẹp làm người ta mơ màng. Hương Văn nhìn vào ánh mắt anh, nó ôn nhu gọn sóng như từng làn nước, cho dù khi ấy anh và cô chỉ là hai người xa lạ, cô cũng không thể không thừa nhận, một người đàn ông như thế chính là kẻ có thể dễ dàng gọi lên dục vọng của con người.

Anh mặc một bộ âu phục tối màu, trên mặt lộ vẻ lãnh đạm như sương, mặc dù có tươi cười nhưng nhìn kỹ thì lại thấy nó như gần như xa, đem mọi tâm tư ẩn giấu vào đáy mắt, không để nó lộ ra bên ngoài. So sánh với Hàn trợ lý, người này hiển nhiên càng thâm trầm, càng khó ứng phó hơn.

Vừa nhìn đã biết, anh tuyệt đối không phải là loại người dễ mặc kẻ khác gây khó dễ cho mình. Trực giác nói với cô rằng, người đàn ông này, không dễ chọc.

Anh mỉm cười nhìn cô, trong giọng nói có chút thăm dò: "Người này là..."

Phải nói rằng bạn học Thần của chúng ta, tuổi còn trẻ đã vững vàng ngồi lên chức vị tổng giám đốc điều hành như thế, tuyệt không ngốc nghếch đến mức nói ngay ra thân phận của người khác khi chưa nắm rõ tình hình, hơn nữa bạn Thần còn là điển hình của loại người lòng muông dạ thú, tuy rằng trong đầu đã có ngay ý định muốn "ăn sạch cô" nhưng vào lúc này, bản chất của cường đạo ấy vẫn chưa lộ ra, người thông minh đều biết nên giả ngu mới là đạo lý.

Quả nhiên, khách quý đã hỏi vậy, bà Tịch đành vội vã đáp lời: "Đây là cô con gái mà tôi nhận nuôi, tên là Hường Văn." Dứt lời, một ánh mắt lạnh lùng băng giá liền bắn thẳng về phía Tịch Hường Văn, ý bảo cô tuyệt đối không thể làm hỏng việc được.

Hường Văn quyết định thật nhanh chóng, lập tức dùng vẻ mặt đơn thuần chất phác của tổ tiên ba đời là bần nông trưng ra, mỉm cười hết sức vô hại: "Xin chào Đường tiên sinh."

...

Về sau, mỗi khi Hường Văn nhớ lại nụ cười bần nông khi ấy của mình cùng với những lời nói dối khách sáo, rồi nhìn đến bộ dạng động cái là đập bàn nhảy lên với Đường Thần Duệ bây giờ, căn bản là không thèm để tâm đến vấn đề mặt mũi nữa, cứ thế kéo gần lại khoảng cách giữa hai người. Hai biểu hiện hoàn toàn khác nhau, nghĩ tới là muốn đổ mồ hôi lạnh rồi.

Đương nhiên, những chuyện này đều là về sau.

Còn đêm hôm đó, mọi chuyện tiếp theo chỉ đơn giản là bắt tay, khách sáo nói chuyện, vui mừng hàn huyên mà thôi.

Lúc anh và cô bắt tay, cô chỉ thuần túy nhẹ nhàng cầm lấy tay anh rồi buông ra, đối với lễ nghi ngoại giao mà nói, bắt tay như thế là vô cùng thất lễ. Cô có lẽ là sợ mọi chuyện xấu đi thật, thế nên nhanh chóng trốn đằng

sau lưng Tịch Hương Hoàn, cúi đầu giải thích: "Em đói bụng, muốn xuống dưới này tìm cái gì ăn..."

Ai cũng không hề thấy, sắc mặt Đường Thần Duệ lúc ấy nhất thời hơi trầm xuống, nở một nụ cười không rõ tâm tình.

Sự tín nhiệm và ý lại với Tịch Hương Hoàn hiện ra quá rõ ràng trong ánh mắt cô, chuyện này đối với anh mà nói thì là một thói quen rất xấu.

Nhưng Đường Thần Duệ là một người am hiểu tâm lý học, tất nhiên sẽ biết được cách che giấu tình cảm thật sự của bản thân, trên mặt lại không hề tỏ ra giả dối một chút nào. Chẳng qua khi Hương Vãn nói với anh cô phải trở về phòng, anh bỗng nhiên đột ngột nắm lấy tay cô, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, dịu dàng nói: "Trời lạnh vậy, cẩn thận bị cảm đấy." Nói xong, tầm mắt hướng về phía đôi chân trần của cô.

Hương Vãn có chút kinh ngạc, cũng có chút cảm động. Người đàn ông này quả nhiên rất chu đáo. Vội vàng nói lời cảm ơn với anh ta, cô không chần chừ lâu nữa, vội vã chạy về phòng của mình.

Tịch Hương Vãn không hề biết rằng, sau khi cô đi, bốn người còn lại ở nhà bếp đã bắt đầu một cuộc nói chuyện mới, mà dăm ba câu của Đường Thần Duệ thốt ra khi đó giống hệt như sóng thét biển gầm, đã triệt để thay đổi số phận của tất cả mọi người.

Bà Tịch cất tiếng: "Về bữa ăn khuya, không biết cháo tổ yến có hợp với khẩu vị của Đường tổng không nhỉ?"

Đường Thần Duệ nhướn mày, nụ cười trên mặt lãnh đạm như sương, thâm thúy nói: "Chủ tịch Tịch, chẳng lẽ bà thật sự cho rằng, tôi đến nhà bếp là vì muốn ăn cháo sao?"

"Ý của ngài là..."

Đường Thần Duệ thu lại nụ cười, thong thả bước lên phía trước rồi xoay người, dùng cặp mắt sâu xa không thấy được đáy, chậm rãi lật ra con bài cuối cùng.

"Quý công ty hiện tại đang cần gấp ba tỷ để quay vòng vốn, tôi có thể từng bước từng bước một đầu tư vào số cổ phần này, không sử dụng hình thức người cho vay nợ mà sẽ sử dụng dưới tư cách là một cổ đông, đồng thời, cái ghế chủ tịch hội đồng quản trị tôi cũng chỉ yêu cầu bảo lưu là được, mọi quyết sách và chiến lược kinh doanh về sau, Đường Thịnh sẽ không tham dự."

Trừ bỏ Hàn Thâm, hai người còn lại đang ở trong phòng lập tức ngơ ngác.

Chuyện này...khác gì với việc ném tiền qua cửa sổ chứ?

Đường Thần Duệ khẽ cười, đưa ánh mắt sang ý bảo Hàn Thâm tiếp tục trình bày.

Nhận được chỉ thị, trợ lý Hàn vội vã mở miệng, tiếp tục nói rõ vấn đề.

"Ba ngày sau, Đường Thịnh sẽ công khai một bản báo cáo về hiệp ước này cùng quý công ty, với tình trạng nguy cấp của quý công ty bây giờ, chỉ cần một phần báo cáo ấy của Đường Thịnh cũng đã đủ để cứu vãn được uy tín và danh dự của mọi người trước công chúng rồi."

Nếu nói hiện tại nhu cầu tài chính của Tịch gia đang hết sức cấp bách thì nhu cầu đối với một phần báo cáo phía sau lại càng gấp gáp hơn.

Ở đây tất cả đều là người sành sỏi trong nghề, bởi vậy ai cũng biết rõ, Đường Thịnh công khai viết báo cáo như vậy có lực ảnh hưởng lớn đến cỡ nào.

Năm 2007, Đường Thịnh đưa ra một bản cáo, ngay sau đó chỉ bằng bản báo cáo này đã có thể thâm tóm được ngân hàng HF của Hồng Kông. Bản báo

cáo dự đoán lãi suất và vay nợ ngân hàng sẽ cao tới 301 tỷ đô la Mỹ, phí tổn thất cũng lên tới 15 tỷ đô la Mỹ liền. Kết quả bản báo cáo này vừa được công bố, ngân hàng đó trong vòng một tuần bị hao hụt một phần tư giá trị hiện có, cổ phiếu cũng theo đó sụt xuống mất 25%.

Sau đó, Đường Thịnh lại viết một bản báo cáo nghiên cứu khác, đứng từ góc độ trên cao nhìn vào vấn đề dầu mỏ của đất nước, dẫn đến nguồn cung dầu mỏ trong một tuần hạ giá xuống 12.82%, hàng loạt người đua nhau bán ra, đồng thời Đường Thịnh lại âm thầm thu mua vào, sáu tháng sau, nguồn cung thiếu dần, giá dầu thô tăng mạnh, Đường Thịnh lập tức tung hàng, lợi nhuận thu về nhiều không kể xiết.

Đường Thịnh thậm chí có cả năng lực để thao túng cả kinh tế đất nước. Năm 2008, nguy cơ YN bùng nổ, chính nhờ có ngân hàng đầu tư quốc tế Đường Thịnh dẫn đầu kêu gọi các nhà đầu tư mua vào, dưới sự nâng đỡ của nó, giá cổ phiếu nhà đất mới tiếp tục tăng cao, rồi cuối cùng không biết vì nguyên nhân gì, toàn bộ vốn đầu tư bị rút sạch, cổ phiếu nhà đất lập tức đóng băng, không chỉ có một nơi ngã xuống, lạm phát vào thời điểm này tăng cao tới gần 25%.

Đó là Đường Thịnh.

Hoàn toàn có đầy đủ lý do để nói rằng, Đường Thịnh chính là người cầm đầu của giới tư bản tài chính quốc tế hiện nay, cũng đồng thời là kẻ đứng phía sau chân chính thao túng mọi sóng gió trên thương trường.

Mà người có đủ khả năng để khởi xướng hàng loạt những sóng gió ấy, không ai khác chính là người cầm quyền cao nhất của ngân hàng đầu tư Đường Thịnh, Đường Thần Duệ.

Đường Thần Duệ là một người đáng sợ, không phải do anh ta mạnh mẽ, mà bởi anh ta có thể dễ dàng tha thứ và khoan dung, nhìn như một biểu tượng

ôn hòa nhưng thật ra, cất giấu bên dưới lớp mặt nạ ấy chỉ có duy nhất một mục đích: chiếm đoạt lâu dài.

Vì thế, khi Đường Thần Duệ vừa nói ra điều kiện, Tịch Hưởng Hoàn gần như lập tức làm theo bản năng tâm lý của mình, bất chấp hình tượng phong độ cần có, thốt ngay ra một câu: "Anh muốn cái gì?"

Đường Thần Duệ sẽ không làm một giao dịch lỗ vốn, anh ta nói ra được điều kiện hào phóng như thế, có thể biết ngay được kẻ này bụng dạ khó lường.

Dường như đang rắp tâm xác minh sự sợ hãi và lo lắng trong lòng Tịch Hưởng Hoàn lúc này, Đường Thần Duệ liền nở một nụ cười nhàn nhã, khẽ vươn tay lên chạm vào chiếc thìa cháo mà Tịch Hưởng Văn để lại, ở trên ấy phảng phất vẫn còn lưu lại nhiệt độ trên đôi môi cô khiến hạ thân anh không khỏi nóng bừng.

Trong nháy mắt, mặt Tịch Hưởng Hoàn liền biến sắc: người này chẳng lẽ muốn....

Đường Thần Duệ xoay người đối mặt với anh ta, trong ánh mắt mang theo sự khôn khéo, cười một cái, phong thái đầy dụ hoặc, cố tình muốn Tịch Hưởng Hoàn sớm chết tâm ngay từ bây giờ.

"Tịch tiên sinh, anh thông minh như vậy, lẽ nào lại không thể đoán ra được..." Anh nở một nụ cười thật đẹp, chậm rãi nói hết: "... lòng dạ Tư Mã Chiêu [1] của tôi cũng đã rõ ràng đến thế rồi mà..."

...

Một ngày đầu năm, Hưởng Văn cùng với người trong cục kiểm sát – anh em tốt, chị em tốt Trình Lượng và Giản Tiệp đi leo núi, lên ngôi chùa trên đỉnh để cầu bình an, hy vọng năm sau sẽ bắt tội phạm và đánh người được

thuận lợi. Lúc gần ra về, bỗng nhiên thầy tướng số nói với cô rằng: vị thí chủ này, chỉ sợ năm nay sẽ gặp phải tai họa thất thân...

Khi đó, loại dân đen như Tịch Hương Văn nghe vậy chỉ cười nham hiểm, cười đến dâm tà mà thôi.

Tai cái gì mà tai, đây phải là tin vui mới đúng chứ!

Trong cuộc sống của cô lúc ấy cơ bản chỉ có ba người đàn ông, Lão Lý kiểm sát trưởng, Trình Lượng và Tịch Hương Hoàn.

Hai người đàn ông phía trước, kiểm sát trưởng Lý thì đã sắp ôm cháu rồi, còn Trình Lượng, tên này cho dù có bị hạ thuốc kích thích mà nhìn thấy Tịch Hương Văn thì chỉ e sẽ sợ đến mức công hiệu của thuốc tự động tiêu tan mất, lúc còn học ở trường cũng đã từng nhìn qua thân thể của nhau, hai người xưng huynh gọi đệ như thường, hoàn toàn không có chút gì tư tưởng cả.

Như vậy người đàn ông còn lại chỉ có Tịch Hương Hoàn.

Cái loại người hay gây rối như Tịch Hương Văn khi ấy liền mang theo trong mình tâm tư nham hiểm chờ đợi thời khắc bị thất thân đến, cô thậm chí còn suy nghĩ đến rất nhiều khả năng có thể xảy ra: nào là anh trai uống rượu say nên vừa bày tỏ lòng mình vừa ôm lấy cô đè xuống; hoặc là bà Tịch bỗng dưng bị tấm lòng chân thành của cô làm cho cảm động, rồi cuộc tạo nên một giai thoại động lòng người; cũng có thể là do cô uống rượu say, đơn giản cưỡng bạo anh trai rồi đồng ý phụ trách...

Vì chuyện này, Tịch Hương Văn còn đặc biệt từng ngày từng giờ ân cần thăm hỏi ông trời trên cao: %*\$@#! Đều đã qua năm mới rồi! Thế nào mà bà đây vẫn chưa thất thân thế!

Có lẽ là ông trời rốt cuộc cũng bị cái kẻ gây rối như cô làm cho động tâm, thế nên vào đêm giáng sinh cuối năm này đã đem đến cho cô một vị hôn

phu y như ước nguyện.

Chẳng qua là, vị hôn phu này không phải Tịch Hương Hoàn, mà là kẻ nửa đường nhảy ra-Đường Thần Duệ.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Lễ tình nhân không có bạn trai, tôi đành phải dựa vào những câu chữ để an ủi tâm hồn thiếu nữ đã trống vắng tịch mịch bấy lâu, nhưng chỉ chốc lát đã viết ra được hơn năm nghìn chữ, chẳng lẽ tôi đã đói khát đến mức này rồi sao...OTL

Lại nói đến mấy vị Đường gia này, đại khái chỉ có Đường Kính là kiên nhẫn chậm rãi bắt bà xã về nhà, còn những người khác thì...đều bộc lộ bản chất cường đạo cả...

Về phần bạn Thần và bạn Dịch có gì khác nhau thì...ừm.. nên nói như thế nào nhỉ...Đại loại là, Đường Dịch mặc dù trông hung dữ nhưng mỗi lần ôn nhu thì đều thật ôn nhu, chưa từng một mặt dịu dàng nói với Dĩ Ninh, một bên thì nghĩ "Anh muốn ăn em" cả, nhưng bạn học Thần của chúng ta thì khác, mặc dù chưa bao giờ hung dữ với ai nhưng dịu dàng thì cũng khó nói lắm, phần lớn đều không phải là dịu dàng thật sự.

Momo cũng có lời muốn nói: Chưa thấy ai như chị Tịch này TT_____TT, mong ngày mong đêm chờ bị phá thân, mẹ ời ~~~~~

Tô Tiểu Miêu thích náo loạn nhưng ít nhất còn dùng đầu để nghĩ, bằng không đã chẳng mưu mô chước quỷ sống được lâu thế trong nghề nhà báo, còn cái chị Tiểu Tịch này, e là không dùng não luôn mất ^^~

[1] Lòng dạ Tư Mã Chiêu: Nguyên gốc là Tư Mã Chiêu chi tâm, một câu thành ngữ ý chỉ dụng ý của Tư Mã Chiêu ai ai cũng biết. Xuất xứ của câu nói này là từ "Tam Quốc chí- Ngụy Thư-Cao Quý Hương Công ký".

Cuối thời Tam Quốc, quyền bính của nước Ngụy dần dần rơi vào tay dòng họ Tư Mã. Khi Cao Quý Hương Công Tào Mao tại vị, Tư Mã Chiêu làm đại tướng. Khi thấy họ Tào ngày một suy đồi, còn dòng họ Tư Mã thì ngày một lộng quyền ngang ngược, Tào Mao vô cùng căm tức, mới viết một bài thơ nhan đề "Tiềm Long" để giải bày tấm lòng u uất của mình. Tư Mã Chiêu xem xong bài thơ này liền nổi giận lớn tiếng quát hỏi Tào Mao, khiến Tào Mao khiếp sợ toát mồ hôi lạnh, không nói năng được câu nào.

Tào Mao sau khi vào hậu cung, trong lòng cảm thấy Tư Mã Chiêu có ý tiếm ngôi vua, mà việc này người trong triều ai nấy đều biết. Tào Mao không thể nhịn nhục được nữa bèn quyết định áp dụng biện pháp để diệt trừ Tư Mã Chiêu. Nhà vua triệu tập các đại thần lại để bàn kế. Khi các đại thần đến đông đủ, Tào Mao tức giận nói: "Tư Mã Chiêu có dã tâm đoạt ngôi vua, điều này các khanh đều đã biết, trẫm không thể ngồi đợi để người ta phế truất, hôm nay ta sẽ cùng các khanh bắt tội hắn ". Các đại thần nghe vậy đều bày tỏ không đồng ý, nhưng Tào Mao không thể chờ đợi được nữa, liền tuốt kiếm lên ngựa, dẫn theo hơn 300 thị vệ và tùy tùng tiến sang phủ đệ Tư Mã Chiêu, nhưng liền bị đám vệ binh của Tư Mã Chiêu giết chết tại chỗ.

Chương 10: Gặp nhau(2)

"Từ đó cô rơi vào điểm mù của ái tình, cho rằng thế giới dù có rộng lớn đến đâu thì chỉ khi ở bên cạnh Tịch Hương Hoàn, đó mới là miền đất hứa, mới là vùng đất Neverland của Peter Pan, nơi họ có thể làm những đứa trẻ chẳng cần quan tâm đến bất cứ điều gì, không cần lớp vỏ bao bọc bảo vệ bản thân, không tranh, không đấu, như một người chiến sĩ đã rời xa chiến trường vậy."

~~~

Rất khó để hình dung sự khiếp sợ trong lòng Tịch Hương Vân khi được bà Tịch báo cho biết hai chữ "Đính hôn" này.

Ngây người nửa ngày mới tìm lại được tiếng nói của mình, cô không xác định hỏi lại: "Đính, con đính hôn?"

Bà Tịch không hề là mẹ đẻ của anh chàng hoàn mỹ lạnh lùng Tịch Hương Hoàn, trình độ mặt lạnh so với con trai chỉ hơn chứ không kém, hơi gật đầu một cái, khẳng định mọi chuyện.

Cho dù đang làm cái loại chuyện bán con cầu vinh nhưng bà ta vẫn duy trì được phong thái đẳng cấp của mình trước sau như một, không nói năng dài dòng, chỉ thốt ra vồn vện mấy chữ—

"Hương Vân, Tịch gia này nuôi nấng cô đã mười ba năm rồi."

Tịch Hương Vân á khẩu không sao đáp lại được.

Bà Tịch ý ở ngoài lời song vẫn biểu đạt được hết sức rõ ràng: mười ba năm công ơn nuôi dưỡng của chúng tôi, cô có thể làm như không thấy hay sao?

Thế là, một đêm kia, Tịch Hương Vân mất ngủ.

Cô đối với Đường Thần Duệ có hảo cảm rất mộc mạc, đối với những người họ hàng thân thích xung quanh anh ta cũng có hảo cảm mộc mạc như thế.

Thuận theo tự nhiên, đêm hôm ấy, bạn học Tiểu Tịch của chúng ta dùng toàn bộ sự kiên nhẫn cần có khi truy lùng đầu mối và dấu vết của thủ phạm, tìm hiểu cặn kẽ về quá khứ của Đường Thần Duệ ngày trước, sau đó tìm đến chuyện cũ của Đường Dịch và Kỉ Dĩ Ninh, rồi lại tới chuyện xưa của Tiểu Miêu và Đường Kính, rồi tìm tới tận gốc gác của những người đã sớm ra đi cùng năm tháng.... (các đồng chí, chúng ta cần phải tin tưởng rằng những kẻ thích gây rối đều rất là cố chấp...)

Sau đó, liên tục truy đuổi, không ngừng truy đuổi, đuổi đến kết quả máu chảy đầm đìa, bạn học Tiểu Tịch của chúng ta cuối cùng đã phải hít vào một ngụm khí lạnh.

Nói về bạn Đường Dịch, người có quan hệ rất mật thiết với Đường Thần Duệ trước đi, cả một quãng thời gian dài xa xưa giữa anh ta và Kỷ Dĩ Ninh đã được bạn Tiểu Tịch giản lược khái quát thành: Một gia đình phú nhị đại* bất hạnh, sản nghiệp sa sút, cô thiếu nữ nhà giàu vì thế rơi vào bàn tay của ác ma, bị giam lỏng, bị đoạt mất đêm đầu, cuối cùng đành chấp nhận kiếp sống làm tính nô, bị buộc sinh đứa nhỏ, rồi vì đứa nhỏ mà nhẫn nhục sống tạm bợ qua ngày, ở lại bên cạnh tên ác ma, dùng chính máu và nước mắt của mình để tề với trời cao sẽ nuôi dưỡng đứa nhỏ nên người...(Ừm, nửa về đầu cô ấy đoán đúng, còn nửa về sau thì...chỉ có thể nói, sức tưởng tượng của con người quả nhiên là không thể khinh thường = =)

(*phú nhị đại: thế hệ con nhà giàu thứ hai, chỉ những người là con của nhà giàu có, có tiền có của...)

Trong nháy mắt, câu chuyện xưa bi thảm và kinh khủng này lập tức trở thành những hình ảnh thâm căn cố đế [1] , ăn sâu vào tiềm thức của bạn Tiểu Tịch.

Có thể thấy được, Đường Dịch đã là kẻ không bằng cầm thú như vậy(...mồ hôi tuôn rơi |||) , người cùng anh ta có quan hệ mật thiết gắn bó như Đường Thần Duệ thì có thể tốt hơn chỗ nào đây? !

Cô thậm chí đã có thể tiên đoán ra được tương lai về sau của mình: vào một ngày nào đó không xa, Đường Thần Duệ tay cầm roi da và ngọn nến, nở một nụ cười đầy dâm dăng, tiến hành sự tra tấn ác liệt cả về thể xác và tinh thần với cô, đem cô biến thành một Kỷ Dĩ Ninh thứ hai mặc cho người ta xâm lược...(chúng ta phải tin tưởng một điều rằng sức tưởng tượng của một kẻ gây rối là không có giới hạn = =)

Nghĩ tới những điều này, mồ hôi lạnh của Tịch Hưởng Vân liền thi nhau chảy ào ạt.

Chẳng lẽ cứ mở to mắt mà nhìn cả đời cô bị hủy trong tay một tên nhà giàu mới nổi như thế hay sao?

Không được.

Không được!

(...aizzz, tâm tư của bạn học Thần quả nhiên là đã phung phí rồi = =)

Tịch Hưởng Vân toát mồ hôi lạnh cả đêm liền, sang ngày thứ hai, cô không thể ngồi yên thêm được nữa, một đường chạy thẳng tới phòng làm việc của Tổng giám đốc tập đoàn Tịch thị, bất luận thế nào cũng phải tìm được anh trai làm cây rơm cứu mạng cho mình đã.

Làm thế nào để hình dung được tâm tình của Tịch Hưởng Vân trong suốt quãng đường đi tìm Tịch Hưởng Hoàn đây nhỉ?

Chỉ một câu thôi: đó chính là sợ hãi và bi tráng song song cùng tồn tại.

Sợ hãi chính là cô sẽ phải cô độc mà chiến đấu, còn Tịch Hưởng Hoàn sẽ vì nghĩa quên thân, dập tắt đi ngọn lửa hy vọng cuối cùng này; bi tráng chính là việc cô đang đứng ngay giữa ngã tư, không còn khả năng để quay đầu và cần phải dũng cảm đấu tranh với những tàn dư còn tồn đọng của thế lực phong kiến, ngón tay của Mao chủ tịch sẽ dẫn đường cho cô đi lúc này.

Thế là, dưới áp lực của sự tồn tại song song giữa sợ hãi và bi tráng, Tịch Hưởng Vân đánh một hồi trống cổ vũ tinh thần mình, hăng hái chạy thẳng tới phòng làm việc của Tịch Hưởng Hoàn, thậm chí ngay cả lời cảnh báo của cô thư ký "Chủ tịch và tổng giám đốc đang họp cùng các vị cố đồng" cũng không thể ngăn cản được bước chân tự do của cô khi đó.

Ngay lúc Hường Vãn đang chuẩn bị tông cửa mà vào, bất chợt cô nghe thấy từ bên trong vang lên một giọng nói quen thuộc —

"...Bất luận là thế nào, con tuyệt đối sẽ không dùng sự thuần khiết của em gái mình để đổi lấy tương lai sau này của Tịch gia! Mẹ muốn làm như thế thì xin lỗi, con từ chức! Chẳng lẽ mẹ chưa từng nghĩ tới, năm đó là ai đã làm hại em ấy không còn nhà để về hay sao..."

Lời còn chưa nói xong, bên trong phòng họp đã vang lên một tiếng đánh nặng nề, chấn động lỗ tai của mọi người.

Dường như đã bị đâm vào nơi đau đớn nhất trong lòng, bà Tịch giận không thể át, lớn tiếng kêu lên: "Tịch Hường Hoàn, anh nghe rõ cho tôi! Tịch gia chúng ta chưa từng nợ cô ta bất cứ điều gì hết!"

...

Kết quả ngày ấy, Hường Vãn không hỏi thêm gì nữa, cũng không làm thêm gì, chỉ im lặng về nhà một mình.

Mặt trời buổi chiều đã ngả về phía Tây, màn đêm mông lung mờ ảo cũng dần dần hạ xuống, sương mù dày đặc nổi lên, những đóa hoa yên chi đang từ từ hé nở, sương rơi đọng lại trên từng cánh hoa, mỗi khi có ai đó không cẩn thận khẽ chạm tay vào liền rơi xuống và biến mất.

Quản gia thấy Tịch Hường Vãn ngồi cả đêm trên bậc thang trong hoa viên, nhịn không được đi tới vỗ vai cô: "Buổi tối có gió lạnh, cẩn thận không cảm mạo, cô trở về phòng đi."

Cô khẽ bật cười, giật giật khoe môi.

"Bác cứ để cháu ngồi thêm một lúc nữa đi."

Qua một lúc nữa thôi, sợ rằng cô sẽ không thể ngồi ở đây được nữa...Đối với nơi này, có lẽ vẫn còn lưu luyến.

"Bác Phúc, cháu sắp phải rời xa mọi người rồi..."

Vốn tưởng rằng mình đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng không ngờ khi lời vừa thốt ra, mũi cô vẫn chua xót, trong khóe mắt như có những dòng nước đang chực chờ trào ra vậy.

Cô thấy tiểu thuyết tất cả đều là gặt người.

Trong tiểu thuyết chẳng phải vẫn hay viết thế này sao: một đứa nhỏ được một gia đình nhận nuôi, mặc dù lúc đầu bị xa lánh, bị bắt nạt, nhưng cuối cùng vẫn có thể dùng sự kiên cường và mị lực của bản thân để thay đổi số phận mình, tất cả mọi người đều bị cô chinh phục, bị cô làm cho cảm động, phàm là thanh niên tài tuấn đều sẽ đem lòng yêu thương cô, phàm là những cô gái thì sẽ trở thành bia đỡ đạn cho cô, rồi cuối cùng mọi người nắm tay đoàn kết chặt chẽ lại với nhau để làm thành một tổ chức, lấy cô làm trụ cột, tùy ý để cô thống nhất thiên hạ, Happy Ending mà...

Quả nhiên những thứ này đều là giả.

Tịch Hương Vân cúi đầu che giấu sự chua xót trong lòng, cô thật vất vả mới sống được đến cái lứa tuổi như hoa như ngọc này, còn chưa kịp thi triển nhân cách và mị lực của mình ra đâu, thế mà Tịch gia đã sớm đá cô ra khỏi cửa, sung quân nơi biên cương như thế rồi.

Không phải trước giờ cô chưa từng có tư tâm muốn trả thù.

Những khi tức giận, Tịch Hương Vân thậm chí đã nghĩ tới cả hai thủ đoạn cụ thể để trả thù, cho bọn người xấu nhận được những đả kích trí mạng nhất rồi.

Một, cô sẽ chịu nhục, tạm nhân nhượng vì lợi ích trước mắt, dùng thân thể làm thứ để đánh đổi, giống Hàn Tín [2] khi xưa nhẫn nhục chịu đựng vậy, mê hoặc Đường Thần Duệ, lá mặt lá trái *, trả giá bằng thân thể và tôn nghiêm của mình, chậm rãi lấy được lòng tin của anh ta rồi âm thầm thu thập những chứng cứ Đường Thịnh buôn bán trái phép đưa ra ngoài ánh sáng, sau đó một tay đẩy anh ta vào nhà lao, lạnh lùng nói cho anh ta biết: "Tôi chưa từng yêu anh!" , sau đó " A ha ha ha ha..." cất tiếng cười sáng khoái...

Hai, hoặc là cô âm thầm hoạt động trong bóng tối, xúi giục mâu thuẫn giữa hai nhà Đường Tịch, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình mồi, để cho bọn họ đánh đấm lẫn nhau, còn cô tay trái vô gian đạo**, tay phải phóng ám khí, quanh co ngoằn ngoèo! Gian khổ! Lâu dài ! Giày vò! Cuối cùng tâm nguyện sẽ được đền bù thỏa đáng, cô đứng giữa bật cười nhìn hai bên lưỡng bại câu thương, mà khi ấy, có lẽ cô đã sớm gần đất xa trời...

(*lá mặt lá trái: Thành ngữ này được dùng để chỉ lòng dạ đổi thay tráo trở của con người. Xem chi tiết bên dưới. **vô gian đạo: tạm hiểu là làm nội gián hai mang, đâm bên này một cái, đâm bên kia một cái =]))

Nghĩ đi nghĩ lại, chính cô còn bị cái loại liệu pháp tinh thần AQ này chọc cho bật cười, cười đến độ nước mắt đều rơi xuống.

Tịch Hường Văn cô có bao nhiêu trọng lượng, cô còn không rõ ràng hay sao? Bà Tịch và Đường Thần Duệ, cô có thể đấu thắng ai cơ chứ? !

Cha mẹ đã cho cô một thân thể hoàn hảo vô khuyết như thế này, cô sao có thể nhẫn tâm để bọn họ trên trời cao nhìn cô đem sinh mạng ngăn ngui của mình vùi đầu vào thù hận đây!

Còn cả anh trai nữa.

Tịch Hường Hoàn ở ngay trước mặt ban giám đốc, ở trước mặt toàn thể cổ đông trong công ty nhận một cái tát kia đã ảnh hưởng đến cô không hề nhẹ.

Có một người anh trai như vậy, cô còn có thể cầu thêm điều gì nữa?

Khinh rẻ cuộc sống của mình, loại chuyện ấy cô làm không được, không được.

Mãi đến rất nhiều ngày sau, Tịch Hường Vãn mới biết, lúc Tịch Hường Hoàn vì cô nhận một cái tát này, đồng thời anh đã đem lại cho cô không ít ảo giác. Từ đó cô rơi vào điểm mù của ái tình, cho rằng thế giới dù có rộng lớn đến đâu thì chỉ khi ở bên cạnh Tịch Hường Hoàn, đó mới là miền đất hứa, mới là vùng đất Neverland của Peter Pan, nơi họ có thể làm những đứa trẻ chẳng cần quan tâm đến bất cứ điều gì, không cần lớp vỏ bao bọc bảo vệ bản thân, không tranh, không đấu, như một người chiến sĩ đã rời xa chiến trường vậy.

Còn đối với Đường Thần Duệ, cô chưa từng thật sự hiểu được anh bao giờ. Cùng anh yêu đương nhưng chưa từng đi đến hôn nhân, trong lúc bất tri bất giác Tịch Hường Vãn đã để mặc bản thân mình bị anh kéo rơi xuống một đoạn tình cảm phí hoài trong sự ăn mòn và phụ lòng lẫn nhau, thế nên càng về sau, Đường Thần Duệ càng không còn đủ dũng khí nói với cô ba chữ "Anh yêu em!" được.

Đó là lý do vì sao ta lạc lối, như một điều tất yếu trong cuộc sống này vậy.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Cho nên nói, có thể như Đường Dịch một phát liền cướp được cô vợ "tâm không tạp niệm, chưa từng có nửa điểm gây rối trong thời kỳ trưởng thành" như Kỉ Dĩ Ninh, loại vận mệnh cứt chó này quả thực không nhiều....

Tôi cam đoan, câu chuyện này rất là vui vẻ, không hề ngược đâu ~~~ thực sự không ngược đâu mà ~~~

Momo cũng có lời muốn nói: Bà nó chứ, bạn là bạn ghét cái bà mẹ anh Tịch Hưởng Hoàn lắm. Mọi người đọc tiếp về sau sẽ hiểu, có người sẽ thương hại bà ta, riêng bạn là bạn thấy khinh bỉ. Mẹ nào con nấy, tất nhiên, anh Tịch Hưởng Hoàn là ngoại lệ, anh này chỉ vì không quyết đoán thế nên đành trơ mắt nhìn Đường Thần Duệ cướp đi người yêu mà thôi : D

Con là chỉ một đứa con khác của bà ta kìa, hai mẹ con thi nhau làm khổ chị Tiểu Tịch nhà ta, uống công ăn học lắm mà chỉ biết ích kỷ vì bản thân mình, loại người như thế bạn khinh.

[1] Thâm căn cố đế: tiếng Hán là 深根固蒂, Thâm: Sâu, kín đáo, sâu sắc, rất, quá. Căn: rễ. Cố: bền. Đế: cuống hoa. Thâm căn cố đế là rễ sâu cuống bền. Ý nói: Thế lực chắc chắn, không thể lay chuyển được.

[2] Hàn Tín: Hàn Tín (chữ Hán giản thể: 韩信, chính thể: 韓信, latin hóa: Hán Xìn) (229 – 196 TCN) , còn gọi là Hoài Âm hầu (淮陰侯) , là một danh tướng bách chiến bách thắng, thiên hạ vô địch, được vua Hán Cao Tổ ca ngợi là "Năm trong tay trăm vạn quân đã đánh là thắng, tiến công là nhất định lấy thì ta không bằng Hoài Âm Hầu". Thời Hán Sở tranh hùng, là 1 trong "tam kiệt nhà Hán" có công rất lớn giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang đánh bại Hạng Vũ lập nên nhà Hán kéo dài 400 năm. Sau đó bị chính Lưu Bang giết vì bức thư để lại của Hạng Vũ.

[3] Lá mặt lá trái: Thành ngữ này được dùng để chỉ lòng dạ đổi thay tráo trở của con người. Người ta quen dùng thành ngữ lá mặt lá trái song có lẽ cũng ít ai biết đến xuất xứ của nó. Lá mặt tức là mặt phải của lá (trong tiếng địa phương miền Nam mặt là bên phải, tay mặt là tay phải, và lá trái tức là mặt trái của lá. Thành ngữ lá mặt lá trái có thể bắt nguồn từ cách làm các loại bánh lá.

Thông thường, đối với các loại bánh lá, người ta có thể phân biệt chúng qua hình thức bên ngoài như bánh gai gói bằng lá chuối khô, bánh nếp gói bằng lá chuối tươi. Song đối với một loại bánh mà có nhân khác nhau phân biệt

sẽ trở nên khó khăn. Trong trường hợp này, người làm bánh phải đánh dấu bằng kiểu buộc lạt hoặc bằng cách tạo dáng khác nhau. Và cách đánh dấu đơn giản nhất là dùng ngay lớp lá ngoài cùng của chiếc bánh: Quay mặt phải của lá ra ngoài hay mặt trái của lá ra ngoài. Chẳng hạn, đối với bánh nếp khi gói mặt phải lá quay ra tức là bánh nhân mặn (đỗ xanh, thịt lợn) còn mặt trái lá quay ra là bánh nhân ngọt (đỗ xanh, đường). Cách đánh dấu như vậy hoàn toàn có tính chất quy ước, chỉ có giá trị đối với từng vùng, từng làng, thậm chí từng người làm bánh. Khi quy ước tạm thời được chấp thuận thì những kẻ không có lương tâm nghề nghiệp đã cố tình vi phạm quy ước, làm ra những chiếc bánh có chất lượng kém thậm chí đánh tráo cả loại bánh "lá mặt" với loại bánh "lá trái" để kiếm nhiều lời! Thành ngữ lá mặt lá trái ra đời từ đó và được dùng phổ biến để biểu thị sự tráo trở, lật lọng của con người.

Chương 11: Vở kịch nhỏ.

"Anh ấy không cần tìm cũng đã đủ giết tôi rồi!"

~~~

Vở kịch nhỏ...Chính là một ngoại truyện nhỏ a...

Bác sĩ Thiệu lại xuất hiện làm bia đỡ đạn nữa rồi

Một ngày trong năm nào đó, trong thành phố có dịch bệnh X bùng phát, truyền nhiễm rất nhanh, ba vị Đường phu nhân sợ tiêm liền bị ép đến bệnh viện của bác sĩ Thiệu tiêm phòng, tuy nhiên mỗi khi tiêm xong đều gặp phải tác dụng phụ là: trong vòng một tuần không thể H được. (Chúng bà con: Bà cũng chém quá đi.)

Vì thế mới có những câu truyện cũ như sau.

Cảnh tượng thứ nhất:

Bác sĩ Thiệu(hung dữ) : "Tiểu Miêu! Không được chạy! Qua đây tiêm!"

Tiểu Miêu (hung dữ +1) : "Anh dám tiêm tôi đánh anh liền!"

Bác sĩ Thiệu (đã sớm dự liệu từ trước) : "Cô không tiêm tôi gọi Đường Kính tới giết chết cô!"

Tiểu Miêu (đã sớm dự liệu từ trước +1) : "Anh ấy giết tôi? Buồn cười quá đi thôi! Chẳng lẽ tôi lại không biết đi trước một bước xử lí anh ấy à? "

Thiệu bác sĩ (☹) : "Tiểu Miêu, coi như cô thắng..."

Tiểu Miêu không chịu tiêm, Tiểu Thiệu đối với cô sử dụng bạo lực, cô liền cắn anh ta, Tiểu Thiệu không dám động đậy nữa, gửi tin nhắn cầu viện binh tới.

Nửa giờ sau, Kính thiếu gia đến.

Đường Kính (mặt không biểu tình) : "Ô Tiểu Miêu, em lại ngứa da rồi đúng không?"

Tiểu Miêu (dũng cảm-ing, lật bàn-ing) : "Em không tiêm! Không tiêm!"

Đường Kính (buông tay) : "Không tiêm đúng không? Như vậy là em muốn cùng chơi mặt chược với Kỳ Dĩ Ninh rồi?"

Tiểu Miêu (đổ mồ hôi) : "...Thi thoảng tiêm một chút cũng được."

Mười phút sau, Tiểu Miêu tiêm phòng xong, tay xoa mông-ing, nước mắt lưng tròng-ing.

Bác sĩ Thiệu chợt nhớ ra điều gì đấy, nói với Đường Kính: "Quên mất, thuốc này có tác dụng phụ, trong vòng một tuần tới anh không thể cùng cô

ấy làm chuyện đó được."

Kính thiếu trầm mặc trong năm phút đồng hồ.

Năm phút sau, Đường Kính(phiền não) : "Sao anh không nói sớm."

Bác sĩ Thiệu (kinh ngạc) : "Bây giờ mới nói không phải đều như nhau sao?"

Đường Kính(vô cùng phiền não) : "Cô ấy khỏe như trâu điên thế này, cần gì phải tiêm chứ? Anh làm bác sĩ kiểu gì vậy?"

Bác sĩ Thiệu (hết sức [囧]) : "Tôi bảo Đường Kính, anh thật là..."

Cảnh tượng thứ hai:

Bác sĩ Thiệu(cười hiền lành) : "Dĩ Ninh, qua đây tiêm có được không ~~~~"

Dĩ Ninh(yếu ớt nói...) : "Bác sĩ Thiệu, có thể không tiêm được không?"

Bác sĩ Thiệu(vô sỉ tiếp tục đe dọa) : "Dĩ Ninh, nếu cô không tiêm thì Đường Dịch sẽ tìm đến giết chết cô đấy ~~~~ "

Dĩ Ninh(bị dọa sợ) : "..."

Bác sĩ Thiệu(đắc ý) : Haha, ông đây thắng rồi!

Dĩ Ninh tiêm xong, về nhà.

Lên lầu, ôm Hải Bảo ngủ trong tình trạng úy khuất, nước mắt vòng quanh.

Đường Dịch về nhà, lên lầu, tiến vào phòng ngủ, ôm lấy vợ yêu.

Nước mắt của Dĩ Ninh liền tuôn rơi, Đường Dịch(giận dữ) : "Ai bắt nạt em?"

Dĩ Ninh (không chịu nói) : "Không có..."

Đường Dịch (nâng cằm cô lên) : "Nói, ai bắt nạt em?"

Dĩ Ninh (ủy khuất) : "Bác sĩ Thiệu...bác sĩ Thiệu nói rằng nếu em không tiêm thì anh sẽ không còn cần em nữa..." (bạn học Thiệu: Này này! Tôi có nói như vậy đâu chứ! TT^TT)

Đường Dịch cầm lấy di động, gọi đến số của Khiêm Nhân(đăng đăng sát khí) : "Cho cậu nửa giờ, xử lí Thiệu Kỳ Hiên cho tôi."

Bác sĩ Thiệu(khóc lóc) : Dĩ Ninh cô thắng rồi...

Biết được tác dụng phụ là không thể H, Đường Dịch liền u ám, Dĩ Ninh liền phát sầu.

Dĩ Ninh (đề nghị) : "Hay là anh đi tắm nước lạnh xem sao...?"

Đường Dịch giận.

Mặt trắng mọc lên, Đường Dịch biến sói. Mặc kệ! Đều là do mặt trăng gây họa! Đường Dịch không thèm đếm xỉa đến nhắc nhở của Tiểu Thiệu, động thủ ăn thịt Dĩ Ninh.

Dĩ Ninh (chân thành) : "Thật ra chúng mình có thể cầm đèn nói chuyện đêm khuya cũng được, em kể cho anh nghe chuyện cũ thời đại học giữa em và Tôn Huyền được không?"

"..."

Dục vọng của Đường Dịch nhất thời tiêu tán, so với nước lạnh còn hiệu quả hơn...

= =

Cảnh tượng thứ ba:

Bác sĩ Thiệu(chuyên nghiệp mím cười) : "Tịch tiểu thư, mời tiêm!"

Tiểu Tịch (không có hứng thú với bác sĩ) : "Không tiêm."

Bác sĩ Thiệu (tốn hơi thừa lời) : "Cô không tiêm Đường Thần Duệ sẽ tìm đến giết cô đấy!"

Tiểu Tịch (vò đầu) : "Anh ấy không cần tìm cũng đã đủ giết tôi rồi!"

Thiệu bác sĩ (đầu đầy mồ hôi) : Tên khốn nạn Đường Thần Duệ này...cậu thắng....

Tiểu Tịch không chịu tiêm, Tiểu Thiệu bắt đầu gọi viện binh, gửi tin nhắn tới chỗ Đường Thần Duệ.

Mười giây sau, Đường Thần Duệ nhắn lại: "Thuốc này có tác dụng phụ gì không?"

Bác sĩ Thiệu: "....."

Một phút đồng hồ sau, di động của Tiểu Tịch rung lên.

Tin nhắn của Đường Thần Duệ gửi tới: "Về nhà đi, không cần tiêm cái đó, anh sẽ không tìm giết em đâu."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: hình như đem đặt vở kịch ngắn ở đây hơi sớm khiến mọi người mới tới đều không tìm được thì phải... =|||... Vẫn là nên đi thẳng tới chương sau là tốt rồi...Những bạn học đã lướt qua thôi không cần xem cũng được...

Momo cũng có lời muốn nói: Giải trí giải trí thôi ấy mà, những dấu biểu cảm đều là của bà tác giả đấy nhá, Momo ko có can hệ gì đâu, ngoại trừ các chú thích thì bạn Momo chỉ tung hoành bên dưới góc cuối chương này thôi =]]

Nếu bạn đã đọc Đen trắng trước đó thì đọc ngoại truyện này sẽ dễ hiểu hơn. Lý do Tiểu Miêu sợ đánh mặt chược với Kỳ Dĩ Ninh chẳng hạn : D

Chương 12: Đính hôn(1)

"Ánh mắt Đường Thần Duệ từ lúc nào mà trở nên...đặc biệt như thế vậy?"
- Đường Kính

~~~

Có lẽ sẽ có người muốn hỏi, ấn tượng về Đường Thần Duệ trong lòng Tịch Hường Vân thấp như thế, cô ấy liệu có làm theo mấy tình tiết khoa trương lại giả tạo trong phim truyền hình hay không? Ví dụ như đêm trước ngày đính hôn chạy đi bày tỏ với Tịch Hường Hoàn, muốn cùng anh ân ái một lần, rồi lệ rơi như mưa, ghen ngào nói: "Anh trai, em bây giờ đã là người của anh, cả đời này.... vẫn sẽ là người của anh." vân vân chẳng hạn, sau đó lại ôm theo toan tính đến đối phó với vị hôn phu của mình.

Đáp án đương nhiên là không phải rồi.

Quả thật Tịch Hường Vân đối với Đường Thần Duệ chỉ có hảo cảm đơn thuần, nhưng cô nàng tuyệt đối sẽ không làm cái loại chuyện cầu huyết sét đánh như vậy, lý do vì sao ư? Đó là bởi vì bạn học Tiểu Tịch của chúng ta, ở sâu trong tâm vẫn còn giữ lại những tư duy cổ hủ của người đi trước, rất thuần khiết, rất trong sạch, nói rằng cô mắc bệnh sạch sẽ cũng được, nhưng cô cho rằng, hôn nhân và tình yêu đều hết sức thiêng liêng, đính hôn cũng là kết hôn, mặc kệ Đường Thần Duệ xuất phát từ mục đích gì mà muốn

cùng một chỗ với cô, nếu cô đã quyết định sẽ ở cùng với anh ta thì nhất định sẽ không để lương tâm mình phải thất vọng, mà biểu hiện cụ thể chính là: không chần chừ, không bắt cá hai tay, nhất định phải dùng một suy nghĩ tích cực và lạc quan hướng về phía trước để nghênh đón cuộc sống mới...

Đương nhiên, không thể phủ nhận được một điều, trong tiềm thức Tịch Hường Văn vẫn còn bị áp lực về tâm lý: nếu Tịch gia đã cầm tiền của anh thì cô không thể bày ra cái vẻ: "Hôn nhân là một điều thiêng liêng, anh không thể đối với tôi thế này thế này..." với Đường Thần Duệ được, trên thực tế anh xác thực có quyền lợi đối xử với cô như vậy, như vậy, loại giác ngộ này cô đương nhiên hiểu được.

Thế giới tinh thần của Tiểu Tịch rất phóng khoáng, nói chung cô cảm thấy, một người khi lẫn lộn ở bên ngoài, dù sao ít nhất cũng cần phải...tuân thủ đạo nghĩa giang hồ mới phải.

Cứ như thế, chuyện đính hôn được quyết định, rồi từng ngày từng ngày trôi đi. Buổi tối đêm giáng sinh, bữa tiệc đính hôn được cử hành.

Lúc buổi trưa Đường Thần Duệ có gọi điện cho cô, hẹn cô gặp nhau tại một cửa hàng lễ phục để chọn lựa quần áo hai người sẽ mặc trong đêm nay.

Khi Tịch Hường Văn nhận được điện thoại liền đồng ý ngay, thái độ vô cùng nghiêm chỉnh, thế nhưng vừa xoay người một cái, nhận được mệnh lệnh "tới hiện trường" của cấp trên, cô lập tức tự nhiên đem mọi chuyện liên quan tới Đường Thần Duệ quên sạch không còn chút gì.

Bốn giờ chiều, kết thúc công việc trở về, cô mới đột nhiên nhớ tới còn có một vị hôn phu đang chờ mình ở cửa hàng lễ phục. Thế là cầm điện thoại lên kiểm tra, Tiểu Tịch cảm thấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng lẫn lộn: kinh ngạc bởi vì di động chỉ có ba cuộc gọi nhớ, còn vui mừng là bởi vì cô thả chim bồ câu cho anh một ngày mà chỉ có ba cuộc gọi nhớ thôi.

Bạn Tiểu Tịch của chúng ta là người vô cùng am hiểu đạo lý "Thẳng thẳng được khoan hồng, kháng cự thì nghiêm trị" , tuyệt đối không lấy thân mình ra thử nghiệm, thái độ nhận lỗi cũng tương đối thành khẩn, nhanh chóng quẳng một câu cho Trình Lượng "Tôi đang vội, cho mượn xe của cậu dùng một lát!" liền lập tức cưỡi lên xe đạp của anh ta chạy đi.

Kiểm sát Trình đứng ở phía sau nhìn theo bóng lưng cô, vẻ mặt không sao tin nổi: "Cô nàng này là đầu heo à? Đang vội thì sao không hỏi mượn xe bốn bánh của mình, cướp cái xe đạp đó để làm gì chứ? !" Cái xe đạp ấy là anh ta mới mua từ mấy ngày hôm trước, chỉ vì muốn buổi tối cùng bạn gái ra công viên đạp xe hóng gió, hoài niệm những ngày tháng thanh xuân thôi mà...

- - - - -

Cảnh, chuyển.

Trong cửa hàng lễ phục.

Sự kiên trì của Đường Thần Duệ quả nhiên không thể nói là tốt bình thường được.

Đợi từ ban ngày đến lúc trời nhá nhem tối, tròn năm tiếng đồng hồ, sắc mặt anh vẫn không hề trầm xuống chút nào, dường như đã sớm ngờ tới việc cô sẽ làm như thế cho nên cũng không quá bận tâm, dù bận bịu vẫn cứ ung dung nhìn đủ loại kiểu dáng lễ phục trong cửa hàng, kiên nhẫn nhìn cô gái thử đồ của cửa hàng mặc từng bộ lên người.

Tuy nhiên trợ lý Hàn Thâm đang đi cùng với anh thì lại rất cẩn trọng, sợ rằng Tịch Hương Văn sẽ lỡ buổi tiệc đính hôn ngày hôm nay, năm lần bảy lượt nói với anh: "Để tôi đi đón cô ấy cũng được."

"Không cần, " Đường Thần Duệ đáp trả bằng bộ dáng không có việc gì, không hề sao cả. "Cô ấy đang ở hiện trường, kệ đi."

Qua mấy phút sau, Tịch Hưởng Văn đang đợi vẫn không thấy đến, ngược lại đám bạn bè xấu xa trục lợi của anh đã có mặt. Đường Thần Duệ dính hôn, hiển nhiên không thể thiếu mặt Đường Dịch và Đường Kính được rồi.

Tầm mắt của Đường Dịch đảo một lượt qua toàn bộ cửa hàng, chỉ thấy nam chính mà không gặp nữ chính, khóe môi anh liền nhếch lên, ánh mắt nhìn Đường Thần Duệ trở nên nghiền ngẫm: "Đêm nay đã là tiệc dính hôn rồi mà vẫn ngang nhiên không nể mặt cậu như thế, người như vậy cũng không có nhiều đâu..."

Đã biết sẽ bị cậu ta cười nhạo mà, anh chàng Đường Dịch này tuyệt đối là kẻ theo chủ nghĩa độc quyền, trong mắt chỉ thấy được mỗi vợ mình, hình như ngoại trừ bà xã của cậu ta ra, những cô gái khác đều không phải là người vậy.

Đường Thần Duệ chậm rãi đánh trả, "Đường Dịch, mỹ nhân không phải chỉ có một mình Kỳ Dĩ Ninh nhà cậu..."

Lúc trước chỉ cần một ánh mắt lướt qua, bạn học Thần đã rất có lòng tin với vị hôn thê của mình rồi: chờ xem, một lát nữa sẽ cho đám đẽ truì các người được mở rộng tầm mắt, biết được cái gì gọi là xinh đẹp, là tố chất!

Có lẽ là ông trời ở trên cao không bị sự tự tin quá mức này của anh làm cho cảm động, một giây sau đã lập tức đưa nữ chính của chúng ta đến hiện trường.

"Xin lỗi, tôi tới chậm!"

Cửa vừa mở ra, một cô gái người đầy bụi đất nhất thời đập vào ánh mắt của mọi người.

Đều nói hình tượng kiểm sát trưởng hẳn là nên thế này: thân mặc đồng phục, phong độ hoàn mỹ, hình ảnh bậc nhất, đẳng cấp xa vời.

Quả thật, phần lớn thời gian đích thực họ là như vậy, nhưng mà cũng có một phần nhỏ thời gian, bọn họ cũng có thể...người đầy bụi đất.

Những ví dụ như vậy ở trong điện ảnh và truyền hình nhiều không kể xiết, ví dụ như anh chàng công tố viên Kwon Hyuk Joo [1] anh tuấn đẹp trai do Gwak Do Won thủ vai trong phim Hàn, lúc nào nhìn cũng thấy ôn hòa, hoàn mỹ, tuy nhiên đôi lúc cũng sẽ đánh nhau cùng với đám xã hội đen rồi bị đưa vào bệnh viện, hoặc ví dụ như công tố viên Kuryu Kohei [2] tiếng tăm lẫy lừng trong một bộ phim của Nhật, dưới sự diễn xuất của Kimura đại thần lập tức biến thân thành một người toàn thân bùn đất vàng khè, bộ dáng đến không thể hơn được chẳng hạn...

Mà bạn Tiểu Tịch của chúng ta quả thật không phải cố ý, nhưng giờ khắc này, cô cùng với những anh chàng trong phim thần tượng rất giống nhau, người đầy bụi đất, dùng loại bộ dáng y như đế trũi kia để lên sàn.

Tất cả những người đàn ông đang có mặt ở đây, Đường Dịch, Đường Kính, Hàn Thâm, trong những giây đầu tiên, không ai không ở trong trạng thái ‘...’ như thế này hết.

Mặc dù đã sớm biết thưởng thức của Đường Thần Duệ luôn không giống người thường, nhưng quả thật không nghĩ tới ánh mắt của anh ta có thể kinh khủng đến cỡ này.

Đường Dịch đối với sinh hoạt cá nhân của Đường Thần Duệ không có hứng thú, đối với vị hôn thê của Đường Thần Duệ cũng không có hứng thú, thế nên anh cũng không điều tra qua xem vị hôn thê này rốt cuộc có thân phận gì, chỉ nghĩ rằng thấy sẽ tự nhiên biết ngay thôi.

Thế nên hiện tại, gặp được Tịch Hướng Văn, bạn học Đường Dịch tài trí sáng láng của chúng ta liền cảm khán muôn vàn trong lòng, anh đã bảo đàn ông không nên chịu quá nhiều đả kích và kích thích mà, trước đây bọn họ đúng là có hay pha trò trên chộc Đường Thần Duệ mắc bệnh sạch sẽ nặng

thế sẽ không cưới được vợ, đại khái có lẽ người này gặp phải bóng ma trong lòng nên liền bằng bất cứ giá nào kiếm đại một cô vợ chưa cưới về cho mọi người nhìn rồi.

Giờ khắc này, Đường Dịch cảm thấy hơi có chút xin lỗi với Đường Thần Duệ: bộ dáng chạy đôn chạy đáo, thi thoảng vội vàng sai bước của anh ta bọn họ còn có thể lý giải, nhưng người này sẽ không đến mức muốn đi làm con rể nông thôn thật đi...

Thực sự không thể trách Đường Dịch có loại suy nghĩ cực đoan như thế được, bởi vì ngay cả Đường Kính trong giây đầu tiên thấy được Tịch Hương Văn cũng bị cái bộ dáng của cô đá kích cho đến mức trong đầu chỉ còn tồn tại duy nhất một suy nghĩ: "Không nghĩ tới trên đời này vẫn còn có người so với Tiểu Miêu càng nông dân hơn tồn tại..."

Ngay cả người tu dưỡng tốt như Đường Kính cũng phải không nhịn nổi mà nhỏ giọng thì thầm bên tai Hàn Thâm: "Ánh mắt Đường Thần Duệ từ lúc nào mà trở nên...đặc biệt như thế vậy?"

Hàn trợ lý xoa xoa tay, tỏ vẻ vui mừng nói: "Cậu ta rốt cuộc cũng hiểu được cách thưởng thức vẻ đẹp bên trong nội tâm chứ làm sao nữa!"

Đường Kính: "..."

Mà ở bên này, Tịch Hương Văn hiển nhiên không ngờ trước được ở đây có nhiều người chờ mình như vậy, cô cho rằng sẽ chỉ có một mình Đường Thần Duệ thôi nên cũng không chú ý đến vẻ ngoài của mình lắm, nghĩ rằng đã mặc mặc thì cứ để nó mặc mặc đi, trên mặt có chút bẩn thì đi vào rửa một cái là được rồi. Cái loại chuyện chú trọng vẻ bề ngoài là hết sức nông cạn! Mị lực của cô tự nhiên có thể phát sáng được cơ mà!

Thế nhưng khi đẩy cửa bước vào, khí thế tự tin vào mị lực của Tịch Hương Văn liền giảm đi phân nửa.

Trong cửa hàng lúc này có bốn người đàn ông, ngoại trừ Đường Thần Duệ ra, những người còn lại đều dùng một loại ánh mắt lễ phép mà thâm thúy đánh giá cô khiến cho nữ chính của chúng ta bị áp lực tinh thần vô cùng lớn, hoảng loạn nhìn quanh, ánh mắt liền rơi vào trên người Đường Thần Duệ.

"Em...vừa có nhiệm vụ, cho nên mới tới chậm..."

Những lời này của cô là nói với Đường Thần Duệ, mắt cũng chỉ nhìn anh, nhìn hết sức mong chờ, sự tín nhiệm này đương nhiên không phải là tình yêu gì gì đó, mà chỉ thuần túy bởi vì ba người đàn ông kia cô đều không quen, nhìn qua thấy tương đối áp lực mà thôi.

Nhưng loại ánh mắt mong chờ này lại khiến cho Đường Thần Duệ như mở cờ trong bụng.

Đặt những món lễ phục đủ kiểu dáng trên tay xuống, anh đứng lên, đi tới bên người cô, khẽ gạt những sợi tóc tán loạn trên vầng trán xuống, ôn hòa hỏi: "Em tới rồi à?"

"Ừm.." Anh càng dịu dàng, cô lại càng cảm thấy xấu hổ hơn, tiến gần bên tai anh thấp giọng nói: "Em vừa mới từ hiện trường về nên trên mặt có chút bẩn...Bạn bè của anh đều ở đây, em có phải đã khiến anh mất mặt rồi không? Buổi tiệc đính hôn vẫn còn kịp chứ?"

Bàn tay đang đút trong túi quần của Đường Thần Duệ cứng lại một giây đồng hồ, cùng lúc đó, một bộ vị nào đấy ở nửa người dưới cũng theo đó cứng rần hơn một chút...

Tịch Hương Văn không biết, lúc cô dán vào lỗ tai anh khẽ phun khí nóng, lộ ra hơi thở đặc biệt chỉ thuộc về mình, quả thực rất là khiêu khích những dây thần kinh rối loạn của bạn học Thần ~~~

Ừm, thế nào? Rất muốn đúng không? Rất muốn làm đúng không? Chịu đựng rất vất vả đúng không? Rất muốn ác độc đè cô xuống ngay tại chỗ làm một hồi đúng không?

Đường Dịch đứng ở một bên, nửa cười nửa không hừ một tiếng: "Đường Thần Duệ, cậu mà cũng có ngày hôm nay..."

Nhớ năm đó, người này lúc còn độc thân tiêu sái biết bao nhiêu, chỉ dùng đúng một chiêu mà gây ra tai họa cho không ít người, bây giờ rốt cuộc cũng phải tự làm tự chịu. Thật là đáng mừng, thật là đáng mừng mà!

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Tịch đối với anh trai của mình thật ra chẳng phải là tình yêu gì cả đâu...cô ấy chẳng qua tiếp xúc với quá ít con trai mà thôi, mới chỉ có ba người.... đây là sự nổi loạn của thời kỳ trưởng thành ấy mà...

Momo cũng có lời muốn nói: Đây là chú thích kèm hình ảnh cho mọi người

[1] Kwon Hyuk Joo: Nhân vật trong phim Ghost của Hàn Quốc. Tớ không chắc lắm về cái tên này.

[2] Kuryu Kohei: Tớ tra tên nhân vật từ tên diễn viên đóng, trong bản convert ghi tên nhân vật là Giuly, nhưng tớ chẳng tìm ra được ai mang tên này hết. Ngược lại, Kimura đại thần mà chị Tịch nói chính là Takuya Kimura, hay còn gọi là Mộc Thôn Thác Tai, một diễn viên Nhật Bản có tên tuổi và thanh danh vang xa tận Hollywood, nói thế chắc mọi người đã hiểu bác ấy nổi tiếng thế nào rồi. Phim có liên quan đến công tố viên mà Kimura đóng thì tớ có tìm thấy một bộ, đó là HERO THE MOVIE. Phim phác họa những nỗ lực không ngừng nghỉ của các công tố viên nhằm vạch trần tội ác và vụ bê bối tham nhũng chính trị được che giấu đằng sau một vụ ngộ sát Nhân vật Kimura đóng chính là Kuryu Kohei.

Ảnh của phim:

Link down vietsub, đặc biệt trong phim này còn có sự xuất hiện của anh chàng Lee Byung Hun, người đóng vai Bảo Bồng trong biệt đội G. I. Joe và là diễn viên chính của Iris: <http://vietsub.vn/forum/showthread.php?t=324>

Chương 13 : Đính hôn(2)

"Cuộc sống trước kia do em làm chủ, vì thế trước đây em từng thích ai, yêu ai, thậm chí đã từng yêu đương cùng ai đó, anh sẽ không quản đến... Nhưng từ hôm nay trở đi, cuộc sống của em về sau là do anh phụ trách."

~~~

Đường Thần Duệ bật cười, vươn tay trái cầm lấy tay phải của Tịch Hường Văn, đưa cô đến phòng trang điểm. Có lẽ bởi vì động tác của anh quá mức tự nhiên nên Hường Văn tạm thời không hề có cảm giác bài xích gì, chỉ để mặc anh dắt tay đi, không hề ý thức được hành động này có bao nhiêu thân mật.

Thật ra thì Hường Văn cũng đang rất kiểm điểm bản thân vì cả người toàn là bụi đất thế này, cô lén lút liếc trộm về phía Đường Dịch một chút, ánh mắt của người này có lẽ đại khái là đang tiếc hận thay cho Đường Thần Duệ đi.

Ai bảo cô hôm nay trông quá giống dễ trũi chứ...

Lúc hai người đi qua chỗ Đường Dịch, Đường Thần Duệ gọi một nhân viên trang điểm đến đưa cô vào trước, anh mỉm cười nói với Hường Văn: "Lát nữa anh sẽ vào cùng em."

Tâm tư của nhân viên trang điểm trong cửa hàng đang lung lay hết mức, nghe thế vội vàng cười rạng rỡ nói theo: "Tịch tiểu thư, không cần khăn trang, cứ thoải mái là được rồi."

"Uh..."

Hương Văn không biết anh muốn làm gì, thế là đi theo nhân viên trang điểm vào bên trong.

Trong đại sảnh chỉ còn lại mấy người đàn ông. Đường Thần Duệ chậm rãi xoay người, dù bận vẫn ung dung nhìn Đường Dịch, "Thế nào, đối với ánh mắt của tôi có ý kiến sao?"

"Vị hôn thê của cậu đó phải không?" Đường Dịch từ trước đến nay vốn quen làm theo ý mình, thẳng thắn đáp trả: "Xác thực, thua Dĩ Ninh."

Làm ơn đi! Anh còn có thể chết mà vẫn không biết xấu hổ thêm một chút nữa được không? !

Đường Kính đứng ở một bên nghe thế liền im lặng, anh nghĩ Đường Thần Duệ lúc này có lẽ đang muốn phát hỏa rồi.

Phản ứng của Đường Dịch tựa hồ đã sớm ở trong dự đoán của Đường Thần Duệ từ trước, anh chỉ cười cười, không tỏ vẻ gì, thoải mái nhắc tới một chuyện khác chẳng liên quan chút nào: "Nghe nói gần đây Dĩ Ninh đang buồn bực về chuyện của quán mỹ thuật tạo hình nơi cô ấy đang làm đúng không...?"

Đường Dịch lập tức cảnh giác: "Cậu hỏi cái này để làm gì?"

Chuyện mà Đường Thần Duệ nhắc đến thật ra đều do quán trưởng của quán mỹ thuật tạo hình kia chỉ chú trọng đến việc thưởng thức nghệ thuật mà không quan tâm đến lợi nhuận và thị trường, tích lũy dần dần, vấn đề ngày càng lộ ra, quán mỹ thuật tạo hình lại kinh doanh theo kiểu "vỗ tay tán thưởng không mời ngồi" , Đường Dịch muốn nhúng tay, Dĩ Ninh lại chết sống không chịu để cho anh và công việc của mình liên quan đến nhau, nói là "Muốn mình cùng các đồng nghiệp chung tay mở ra chân trời mới" vân vân và vân vân, những người làm việc theo kiểu văn nghệ chính

là không tốt ở điểm này, không đặt nặng vấn đề thực tế, quá mang màu sắc cổ tích, cho họ một ánh sáng le lói họ liền rạng rỡ như ban ngày, Đường Dịch quả thật không có biện pháp nào cả.

"Mắt nhìn máu mỹ nhân nhuộm đỏ cánh hoa đào không phải là tác phong của người quân tử..."

Đường Thần Duệ chậm rãi thong thả bước, vừa nhấc mắt lên, bên môi đã lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý: "Đường Dịch, cậu không có biện pháp can thiệp, vậy nếu như...thay đổi người khác thì thế nào?"

Đường Dịch như đinh đóng cột cắt ngang lời của anh: "Chuyện của Kỷ Dĩ Ninh, không cho phép cậu nhúng tay vào."

Quá quan tâm sẽ dễ bị rối loạn, cậu ta càng khẩn trương thì lại càng thú vị, Kỷ Dĩ Ninh chính là điểm mù vĩnh hằng của Đường Dịch.

Đường Thần Duệ đột nhiên tỏ vẻ hưng phấn nói: "Nếu như, tôi thật sự giúp đỡ đầu tư vào chỗ đó thì sao?"

Nụ cười nhàn nhạt quanh năm đọng ở trên môi anh lúc này càng thêm mấy phần sâu sắc: "...Cậu nói xem, Dĩ Ninh liệu có thể có thêm hảo cảm với tôi hay không nhỉ?"

Sắc mặt Đường Dịch trầm xuống: "Đường Thần Duệ, cậu không muốn cùng tôi chơi cái trò này đâu."

"Một chút tiền này chẳng qua chỉ là số nhỏ, cậu biết tôi có thể làm được mà." Vẻ mặt Đường Thần Duệ mềm mại y như giọng nói của anh lúc này, đồng thời thanh âm bị hạ thấp trở nên gợi cảm và dụ hoặc vô cùng: "Dĩ Ninh là một cô gái ngoan như thế, nếu như tôi có ý muốn lừa gạt, Đường Dịch, cậu có thể ngăn cản được mấy phần..."

Đường Dịch bắt đầu tức giận, đứng trước mặt người đàn ông khó đoán tâm tư này, sắc mặt anh luôn không thể nào tốt được.

Mặt đối mặt, sau mấy phút, Đường Thần Duệ bỗng nhiên nở nụ cười.

Khóe mắt cong cong, ý cười tràn ngập, anh nhìn không được vươn tay sờ sờ gương mặt đẹp trai của Đường Dịch, động tác trêu tức, trong giọng nói có bảy phần ve vãn, ba phần nghiêm ngẫm.

"Cho nên nói, Dịch, lần sau không nên tùy tiện bắt nạt con thỏ nhỏ mà tôi mới nuôi này nghe chưa. Một khi tôi và cậu đã trở mặt, tôi đây sẽ không từ thủ đoạn cướp lấy Dĩ Ninh bên người cậu đi đâu..."

...

Đường Thần Duệ cười cười mở cửa phòng trang điểm, bộ dáng nhàn nhã khó có thể nhìn ra người đàn ông này vừa mới trêu đùa Đường Dịch một trận xong. Hường Vãn vừa mới thay bộ đồ đồng phục, rửa mặt sạch sẽ, trên tay có vài vết trầy da đang chuẩn bị đem đi rửa sạch.

Tầm mắt Đường Thần Duệ đảo quanh căn phòng một lần, hai tay vẫn đút trong túi quần, ra lệnh: "Tất cả ra ngoài trước đi."

"Vâng, Thần thiếu gia."

Các cô gái lập tức đi ra ngoài, thuận tay khép cửa phòng lại.

Hường Vãn trừng mắt nhìn, "Này?" Cô thấy người này thật quá nhàn nhã đi, còn không chịu để cô thay lễ phục nữa? Bảy giờ chính là lúc bắt đầu tiệc đính hôn rồi đấy!

Đường Thần Duệ cầm lấy một hòm thuốc nhỏ ở bên cạnh đi tới, chỉ chỉ vào sofa rồi nói với cô: "Ngồi." Thuận tiện vươn đôi chân dài, đem chiếc ghế sofa nhỏ kéo qua, ngồi xuống đối diện với cô.

Tầm mắt anh đảo qua bộ dáng chững chạc đàng hoàng của cô từ trên xuống dưới một lần, sau đó liền ôn hòa, thiện lương mở miệng: "Em hình như rất sợ anh?"

"..."

Đại gia, nếu như anh bị người ta coi như là miếng thịt đặt trên thớt, liệu anh có sợ hay không chứ?

Thực ra thì, cô đúng là sợ anh thật. Mà cái loại cảm giác sợ hãi phát ra từ đáy lòng này, cẩn thận mà nghĩ, là vì một nguyên do không thể nói nên lời.

Lúc xác định đính hôn xong, hai người bọn họ từng hẹn hò mấy lần, đều vào lúc chạng vạng, anh gọi điện cho cô, rồi chọn địa điểm ăn tối, sau khi ăn xong anh sẽ đưa cô về nhà trọ nhỏ nơi Hướng Văn đang sống, thái độ không xa không gần, anh chưa bao giờ từng hôn cô, ngay cả nắm tay cũng vô cùng ít, chẳng qua mỗi lần anh đưa cô về nhà trọ xong, Hướng Văn đều nhìn qua cửa sổ thấy chiếc xe thể thao của anh đỗ lại trong đêm, cô cup mắt xuống chống lại ánh nhìn của anh, nhưng chưa từng nhìn thấu được rốt cuộc nơi đáy mắt ấy đang nhìn về phía nào.

Vốn tưởng rằng đến gần anh hơn thì ít nhất cũng sẽ hiểu biết thêm về anh đôi chút, nhưng sự thật thì, cô càng tới gần anh, lại càng không thể hiểu được anh.

Người đàn ông này sạch sẽ, gầy gò, ánh mắt bình tĩnh mà ôn hòa, ẩn chứa tia nhìn sắc bén nơi đáy mắt, nụ cười trên môi vĩnh viễn là mười phần đúng mực, lặng yên không một tiếng động nào. Đôi khi cô đứng từ xa nhìn về phía anh, chỉ cảm thấy khí chất của anh không có bất kì nhiệt độ nào, lạnh đọng như ngọc, song khi đến gần với anh hơn, lại có thể nhìn thấy vẻ mặt buông lỏng của con người này, đủ để khiến toàn thân rục nóng, sau đó bị dụ dỗ hoàn toàn.

Thấy anh nhìn mình, Hương Vãn cảm thấy những lời muốn thốt ra như dính lại với nhau: "Không phải là sợ, chỉ là chưa quen thôi...Đại khái là do, thời gian quen biết anh còn quá ngắn..."

"Như vậy..."

Anh gật đầu, nhìn không ra một chút cảm xúc.

"Đưa tay phải đây cho anh."

Cô nhu thuận đưa tay cho anh, để mặc anh đem tay áo của mình xắn cao lên, cẩn thận để lộ ra vết thương. Anh không nói gì, ngay cả chân mày cũng không hề nhăn lại, chẳng tỏ vẻ tức giận hay yêu thương, chỉ cầm cồn sát trùng chà lau tiêu độc, động tác thuần thục, lưu loát liền mạch vô cùng.

Anh mở miệng nói chuyện phiếm cùng cô, ngữ khí rất thanh đạm.

"Em có bạn trai không?"

"..."

Hương Vãn ngẩn người, có chút mờ mịt hỏi lại, thái độ cẩn thận từng li từng tí một: "Bạn trai hiện tại của em...Không phải là anh sao...?"

"Anh nói là chuyện trước khi gặp được anh."

À, thì ra là như vậy...

Hương Vãn lập tức lắc lắc đầu, "Không có."

Đường Thần Duệ thay bông tẩm cồn sát trùng, lại cầm lọ đựng cồn lên, tùy ý hỏi tiếp:

"Vậy còn bạn bè bình thường thì sao?"

"..."

Một ngụm khí lạnh tức thì tắc lại trong khí quản, Hương Văn nhất thời không khống chế được kịch liệt ho khan, ho đến mức mặt đỏ cả lên. Phản ứng lớn như vậy của cô khiến Đường Thần Duệ cảm thấy rất ngạc nhiên, anh liền đặt lọ cồn sát trùng xuống, đứng dậy rót cho cô một chén nước ấm.

Hương Văn một hơi uống cạn sạch chén nước, lúng túng đáp: "Không, không có..."

Đường Thần Duệ cười hết sức ôn hòa, có lẽ vì cảm thấy bộ dáng kinh hãi này của cô thật là đáng yêu, cũng không hỏi thêm vấn đề nào gây sốc đến cô nữa, chỉ cúi đầu, ánh mắt dịu dàng, động tác cẩn thận giúp cô xử lí sạch sẽ vết thương trên tay thôi.

Đại khái bởi vì bản chất của những suy nghĩ kia và độ dày da mặt quá mức kinh người, Tịch Hương Văn liền bất cần để sự tò mò trong lòng chạy ra khỏi miệng.

"Vậy anh có sao?"

"...Hử?"

"Anh trước đây có bạn gái sao?"

"Ừm, chỉ tính có kinh nghiệm, không có tình nhân."

"..."

Hương Văn đầu đầy mồ hôi.

Đường Thần Duệ thật đúng là...

Người đàn ông này sao có thể thản nhiên thốt ra những lời nói như thế được chứ? !

Rõ ràng đang nói đến vấn đề tình dục ái muội như vậy, bộ dáng của anh lại tỏ ra vẻ hời hợt vô cùng, thậm chí ngay cả giấu diếm cũng lười làm, hoàn toàn không chút bận tâm, không chút để ý, tình dục, tình nhân, ham muốn, tất cả những thứ đó đều bình thường hết như ăn cơm ngủ nghỉ vậy, không hề quan trọng đối với cuộc sống của anh, cũng không hề khơi gợi được nửa điểm hứng thú của con người này.

Hương Văn nhìn anh, cảm thấy Đường Thần Duệ quả thực không sao tưởng tượng nổi, làm sao anh có thể bình tĩnh, thẳng thắn và thành khẩn được như thế chứ...

Qua mấy phút, Hương Văn bỗng nhiên nhỏ giọng mở miệng.

"Đường Thần Duệ, có mấy lời em nghĩ hiện tại nên nói trước với anh."

"Uhm..."

"Ừm, mặc dù em chưa từng có bạn trai, cũng chưa từng làm cái chuyện kia... Thế nhưng, em có thể có người trong lòng."

Đường Thần Duệ bật cười, ngay cả ánh mắt cũng không thèm nâng: "Phải không?"

"Ừm, đương nhiên, thích mà em nói ở đây không phải là cái loại thích giữa nam và nữ, không phải là tình yêu, chỉ đơn thuần tin tưởng đó là thích mà thôi, hy vọng anh ấy sẽ được vui vẻ, bởi vì anh ấy đối với em rất tốt... Ai, chính em cũng không nói được rõ ràng..."

"Tại sao muốn nói cho anh biết?"

"Bởi vì, em cảm thấy mình có trách nhiệm cần thẳng thắn với anh, một khi đã muốn đính hôn, không thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình, đối với anh mà nói là không công bằng."

Đường Thần Duệ cảm thấy rất có ý tứ.

"Em không sợ sau khi mình thắng thắn rồi, anh ngược lại sẽ càng thêm tức giận sao?" Anh giương mắt nhìn cô: "Một khi anh đã tức giận, hậu quả sẽ như thế nào, em hẳn là cũng biết được chút ít đúng không?"

Hương Văn trầm mặc.

Một lát sau, cô len lén hỏi: "Vậy anh có tức giận không...?"

Đường Thần Duệ dừng động tác tay lại, bỗng nhiên đặt lọ cồn sát trùng xuống, mỉm cười đứng dậy.

Anh vươn tay mơn trớn những sợi tóc dài buông xõa tán loạn của cô, vén gọn sang hai bên, những ngón tay thon dài luồn qua mái tóc rồi thắt lại một cách khéo léo. Khoảng cách của hai người gần nhau tới mức ngay cả hô hấp cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, mùi hương thoang thoảng hòa quyện với hơi thở lượn lờ xung quanh khiến Hương Văn trầm mê. Anh sửa sang lại những sợi tóc còn rơi ra ngoài của cô, sau đó chậm rãi buông tay. Chỉ trong vòng hai phút ngắn ngủi, một Hương Văn tinh xảo liền ra đời.

Anh mỉm cười vuốt ve mặt cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua làn da trắng nõn bên dưới, cảm giác thật là thích, khiến cho kẻ khác phải mơ màng. Anh cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô: "Có thích không?"

Hương Văn nhìn thấy chính mình trong gương.

Trong thoáng chốc, cô có ảo giác giống như mình đang được anh yêu chiều sủng nịch vậy.

Trước giờ Tịch Hương Văn luôn đi trên con đường của hiệp nữ giang hồ, đột nhiên quay ngoắt một cái trở thành hình tượng thiếu nữ nhỏ bé cần được người bảo hộ, trong nội tâm không khỏi bị đả kích sâu sắc.

Cuối cùng Hương Văn nhin cười không được, đáp rất thành thật. "Thích, thế nhưng.... chẳng hề phù hợp với em."

"Phù hợp chứ..." anh nói, "Đường phu nhân tương lai của anh, phù hợp với hình ảnh được người cưng chiều như vậy mới đúng."

Nói xong, Đường Thần Duệ xoay người, chuẩn bị đi ra ngoài, "Anh gọi bọn họ đi vào, thời gian không còn nhiều lắm, em thay quần áo xong liền đi ra ngay."

"Nhưng, " Cô vội vàng gọi anh lại: "...Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em."

Cô thẳng thắn nói rõ tình cảm của mình như vậy, anh có tức giận không?

Đường Thần Duệ giống như vừa mới nhớ ra chuyện này, lơ đãng đáp: "Cái kia à...Bình thường."

"Hả?"

Anh đút hai tay vào túi quần, cười hết sức dịu dàng: "Thiếu nữ mới lớn ai mà không như thế, nếu như ở trong lòng không có một hai người mới là chuyện kì lạ. Anh không có tình nhân là bởi vì anh không có quá nhiều hứng thú với loại chuyện này. Về phần trước đây em từng yêu thích ai, đó là cuộc sống của em, không cần hỏi ý kiến của anh."

Quả nhiên là phần tử trí thức, tư tưởng sáng sủa biết bao a...

Hương Văn cảm thấy kinh ngạc, đồng thời cũng có một loại cảm giác thờ dãi nhẹ nhõm.

"Nhưng mà..." Anh nhìn cô, vẻ mặt hết sức rõ ràng: "Đoạn cảm tình này, dừng lại ở đây, hiểu không?"

"A?"

Đường Thần Duệ vươn tay đặt lên nắm cửa, chăm chú nhìn cô, ánh mắt không một tia gợn sóng.

"Cuộc sống trước kia do em làm chủ, vì thế trước đây em từng thích ai, yêu ai, thậm chí đã từng yêu đương cùng ai đó, anh sẽ không quản đến... Nhưng từ hôm nay trở đi, cuộc sống của em về sau là do anh phụ trách."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Đường Dịch là một người quá mức yêu thương vợ con, bạn học Thần thế nên liền đặc biệt thích ở sau lưng anh ta đâm lén một dao... _ (_ _ _ _) _ , nói một cách thẳng thừng thì bạn ấy chính là đồ kị Đường Dịch ấy mà...

Chuẩn bị đi nghe bài hát "Người lái đò tình yêu" đây, viết hết chương xong sẽ đi lái đò thật...

Momo cũng có lời muốn nói: Bà tác giả bảo đi lái đò, chính là đi lái thuyền tình đấy, ý muốn nói chương sau sẽ có H ấy mà...

Có điều, chắc chúng ta cũng chẳng lạ gì với cái kiểu nói rồi lại không kịp làm của bà tác giả này đâu nhỉ =))

Nguyên cái tựa đề chương thôi cũng kéo dài tới 5 phần liền, thế nên chương sau chẳng H gì đâu, bà ấy nói nhảm đấy : D

Chương 14 : Quán quít yêu đương(1)

"Hàn Thâm, nếu muốn có những quãng thời gian vui vẻ, cần phải sống bằng một thái độ không để tâm đến bất cứ thứ gì!" – Đường Thần Duệ

~~~

Đại sảnh khách sạn, ăn uống linh đình.

Đối với loại trường hợp tiệc tùng tràn ngập những ánh đèn flash của giới truyền thông này, lúc vừa mới tiếp nhận Đường Thịnh, Đường Thần Duệ còn miễn cưỡng giữ lấy một phần ý thức trách nhiệm, giả bộ phẩm chất đạo đức của mình một chút, về sau mỗi khi cái ánh sáng chớp lòa ấy hiện lên, anh ngay cả giả bộ cũng lười, lại không có hứng thú đối phó với mấy kiểu ra vẻ đạo mạo, thế nên liền trực tiếp ném toàn bộ sang Hàn Thâm cho đơn giản.

Hàn Thâm không phải người trong ban giám đốc của Đường Thịnh, cũng không phải nhân viên hành chính, chỉ là người đại diện phát biểu cho giới tư sản mà thôi, tác phong của anh tỉ mỉ chuyên nghiệp nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ lo lắng khi đứng trước giới truyền thông, lực thuyết phục của mình không đủ, giống như việc bản thân ở Đường Thịnh không có tiếng nói nào vậy. Mặc dù trước giờ anh chưa từng nhắc qua chuyện này với Đường Thần Duệ để tránh những chuyện nghi ngờ phức tạp, mâu thuẫn lẫn nhau, anh đi theo Đường Thần Duệ bao lâu như vậy, tất nhiên nhận thức vấn đề này rõ ràng hơn so với bất kỳ ai. Nhưng không lâu sau, một câu hỏi hột của Đường Thần Duệ vừa buông ra, quyền lực liền tập trung vào tay anh, mặc cho ban giám đốc nghiêm khắc có phản đối ngăn cản thế nào, cậu ta vẫn bất động thanh sắc ngăn chặn những lời ra tiếng vào không đáng có trong nội bộ. Lúc này Hàn Thâm mới biết, người này kỳ thực cái gì cũng nhìn thấu, chẳng qua chỉ không thèm nói ra mà thôi.

Người xưa đã nói, quân thành thật đãi thần, vậy thì thần lấy gì để báo đây?

Thượng sách trong việc dùng binh là lấy mưu lược để thắng địch, kế đó là thắng bằng ngoại giao, kế nữa là dùng binh giao chiến, hạ sách là tấn công thành trì [1], Đường Thần Duệ không thể nghi ngờ chính là người giỏi nhất. Tốt nghiệp bằng xuất sắc của khoa tâm lý học, cho đến bây giờ anh ta đã trở thành một cao thủ thâm tàng bất lộ trên thương trường, mỗi lần ra tay đều mau, nhanh và chuẩn, vô cùng ngoan độc.

Vì thế có đôi lúc Hàn Thâm đối với Đường Thần Duệ cười rất bất đắc dĩ, thi thoảng lại không cam lòng phản bác: "Cậu đây là đang thử tôi sao, không sợ tôi phản bội cậu à?"

Lúc anh nói những lời này, Đường Thần Duệ đang lấy một túi đựng đá lớn từ trong tủ lạnh của phòng làm việc đặt bên cạnh chú thỏ Hà Lan của mình.

Buổi sáng trước khi đi làm, bạn thỏ Hà Lan nhỏ bé cứ cắn ống quần lặng yên nhìn anh, nhanh chóng khiến cho tấm lòng nhân ái của người đàn ông độc thân Đường Thần Duệ bộc phát, thế là cười híp mắt ôm bạn thỏ cùng nhau đi làm. Không nghĩ tới hệ thống sưởi và điều hòa nhiệt độ ở trong phòng tổng giám đốc của ngân hàng đầu tư Đường Thịnh hoạt động quá mức tốt, bạn thỏ Hà Lan không chịu được nóng, sau khi bị Đường Thần Duệ quăng ở trong phòng rồi bỏ đi làm việc khác đã vinh quang trúng gió. Chạng vạng, Đường Thần Duệ họp xong trở lại phòng làm việc, chỉ thấy hai cái tai dài của bạn thỏ nhỏ không hề cựa quậy, gục ở trong tay anh không sao nhúc nhích được, mở to cặp mắt ngập nước tràn đầy uất hận và bất mãn nhìn anh, toàn thân tỏa ra oán niệm ngút trời: nóng quá.... Thần Thần, ta nóng quá....

Anh ôm bạn thỏ bảo bối vào lòng, tâm tư vô cùng lo lắng. Hàn Thâm thực sự không rõ rốt cuộc hồn của người đàn ông này có còn ở đây hay không, thế là đành khụ một tiếng nói tiếp: "Đường Thần Duệ, người chết vì tiền, chim chết vì ăn, tôi đây cũng không phải thánh nhân."

"Cậu sẽ làm thế sao?"

"A?"

"Tôi hỏi cậu, cậu sẽ làm thế sao?"

Hàn Thâm không hiểu lắm ý anh, nhất thời quyết định ngang ngược một lần.

"Nếu như tôi nói, tôi sẽ thì sao?"

"Tương lai của cậu do cậu quyết định, tôi chỉ làm chuyện mình muốn làm. Về phần cậu muốn làm như thế nào, đó là chuyện của cậu, không cần hỏi đến ý kiến của tôi."

Anh không hề giống như trong phim truyền hình, đăm đúi đưa tình nói "Hàn Thâm, tôi tin tưởng cậu hoàn toàn", cũng không thẳng thắn vạch trần "Hàn Thâm, cậu không thích hợp với việc nói dối đâu!", Đường Thần Duệ chỉ mặc kệ, không thèm tiếp chiêu mà thôi.

Đối thủ không tiếp chiêu, sao có thể bắt gọn được hẳn?

Thế là Hàn Thâm đành bất đắc dĩ bỏ cuộc, bản thân thắng hay thua anh không biết, anh chỉ biết Đường Thần Duệ đã thắng mình.

"Thần, cậu rất biến thái."

Đường Thần Duệ bật cười.

Đặt túi đá cùng bạn thả xuống, Đường Thần Duệ đứng thẳng dậy, nhìn anh chăm chú, khẽ mỉm cười.

"Hàn Thâm, quãng thời gian tốt đẹp nhất của cuộc đời ngắn ngủi như thế, dùng ít đi hay dùng nhiều hơn cũng chẳng khác nhau, lúc này đây bớt phô trương đi một chút, bớt quan tâm đến mọi thứ hơn một chút, cuộc sống sẽ vui vẻ hơn rất nhiều. Vì thế nếu muốn có những quãng thời gian vui vẻ, cần phải sống bằng một thái độ không để tâm đến bất cứ thứ gì!"

Anh rất ít khi nói những lời như thế, cũng rất ít khi nói được nhiều như vậy, cho nên trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Đường Thần Duệ vừa nói hết một đoạn "có thể" rồi "không thể" kia, Hàn Thâm nghe xong, ba phút sau đó hoàn toàn rơi vào trạng thái "..."

Đường Thần Duệ đi tới tủ lạnh, nhìn thoáng qua Hàn Thâm, giọng nói bình tĩnh bay vào trong lòng anh.

"Hàn Thâm, ở bên cạnh một người, an tâm là được rồi."

Thời gian trôi đi.

Lúc Hàn Thâm nhìn thấy thân ảnh Đường Thần Duệ đang ôm Tịch Hương Vân, đúng bảy giờ xuất hiện ở hội trường bữa tiệc, nhìn những ánh đèn flash của giới truyền thông lóe lên sáng lòa một khoảng trời, nhìn người đàn ông mặc âu phục màu đen với vẻ mặt chẳng khác gì đang giao thiệp với chính phủ ấy, anh chợt nhớ tới hai câu nói mà Đường Thần Duệ đã thốt ra cách đây rất lâu trước kia.

"Hàn Thâm, nếu muốn có những quãng thời gian vui vẻ, cần phải sống bằng một thái độ không để tâm đến bất cứ thứ gì! ... Ở bên cạnh một người, an tâm là được rồi."

Hàn Thâm nhìn Đường Thần Duệ đang tiến vào trong bữa tiệc, bỗng chốc minh bạch hết mọi điều.

Cậu đối với bạn bè còn như vậy, đối với người tình tất nhiên sẽ càng tốt hơn, đúng không?

Vì thế, cậu mới bằng bất cứ giá nào vung ra ba tỷ để đổi lấy cô ấy, mới chịu tham gia loại chuyện xã giao khiến cậu không kiên nhẫn nhất này, mới có thể không thèm giải thích, không để ý cũng chẳng hề quan tâm đến mọi thứ xung quanh, chỉ liều mạng đem hạnh phúc kéo đến đặt trong tay mình là được rồi. Có phải như vậy không, Thần?

Tịch Hương Vân đứng ở trên bục dương nhiên không biết Hàn trợ lý bên dưới lúc này đây đang cảm xúc mạnh mẽ trào dâng đến thế nào, cô chỉ cảm thấy mình cười đến mức sắp rớt cả quai hàm rồi. Cô mới quen biết người đàn ông này trong một thời gian ngắn mà thôi, trước mặt công chúng phải

tỏ ra ân ái thăm thiết quả thực chính là một khảo nghiệm không nhỏ với kẻ diễn xuất củi mục như cô đây mà!

Nhìn Đường Thần Duệ xem, tay ôm thắt lưng cô tự nhiên như vậy, trước mặt bao người tạo dáng hôn lên má cũng tiêu chuẩn đến thế, so với anh, cô hình như đã giả bộ quá cứng nhắc rồi.

Hương Văn tâm hoảng ý loạn, hết sức thẹn thùng với diễn xuất quá mức tự nhiên của Đường Thần Duệ. Cô nhịn không được nghiêng răng ken két nửa ngày: anh ta có cần dùng nhiều sức như vậy không, định nhân cơ hội sờ soạng cô đấy à?

Đang âm thầm u uất, oán trách Đường Thần Duệ, Tịch Hương Văn đột nhiên nhìn thấy trợ lý Hàn ôn hòa đi tới chỗ mình. Anh ta dừng lại trước mặt cô, mỉm cười nhẹ giọng mở miệng.

"Đối xử với anh ấy tốt hơn một chút, được chứ?"

"A?"

"Hương Văn, đối xử với anh ấy tốt hơn một chút." Thanh âm của trợ lý Hàn nhàn nhạt nhưng lại có thể đánh lui tất cả những tiếng động âm ỉ xung quanh. "Anh ấy không đùa đâu."

...

...

...

Mạch suy nghĩ quay trở về nửa năm sau, cũng chính là ngày hôm nay.

Hồi ức từ từ chấm dứt, hình ảnh cuối cùng dừng lại trong đầu Tịch Hương Văn chính là vẻ mặt Hàn Thâm đêm ấy, nhàn nhạt và mong manh.

Làm thế nào để hình dung sự đả kích mà câu nói của Hàn Thâm mang lại cho cô đây nhỉ? Lúc đó trông anh ta như một bà mẹ đang gả con gái yêu đi vậy, hy vọng cô có thể đối xử với Đường Thần Duệ tốt hơn một chút.

Điều này thật sự là...Quá, quý, dị...

Mồ hôi lạnh của Hường Văn thi nhau tuôn rơi, trong đầu quật khởi một cơn xúc động muốn học theo loài tinh tinh ngửa đầu, đấm ngực kêu gào: mặc dù ta đây hay đánh người một chút nhưng nội tâm vẫn rất là mong manh đấy...Một đóa hoa không sợ gió thổi, không sợ nắng chiếu như ta rồi cuộc có tài đức gì để trở thành chốn dừng chân cho tâm hồn Đường tổng cao quý kia chứ? ...

Anh chàng Đường Thần Duệ này cô nhìn không thấu được. Thái độ đối xử của anh với cô không quá khẩn cấp, cũng không quá ung dung, càng không vô lễ chút nào, anh chẳng qua chỉ là tình cờ gặp gỡ, rồi bỗng nhiên bắt lấy tay cô, không cho cô đi nữa mà thôi.

Hường Văn hoảng hốt suy tư, nhìn lên trần nhà, ngăn ngại không có mục đích, mãi cho đến lúc hai má cảm nhận được sự mơn trớn ôn nhu từ một bàn tay khác.

Tiếng nói của Đường Thần Duệ vang lên trong đêm đặc biệt trầm thấp, quanh quẩn trên đỉnh đầu cô.

"Ngủ không được?"

Nghe nói năm ấy, Thang Duy nhờ vào bộ phim "Sắc giới" [2] của Lý An đã trở thành danh hậu, Lý An cũng từng đánh giá cô ấy như thế này: Trong mắt Thang Duy thường xuyên toát ra một vẻ do dự và u buồn, cực kỳ giống với Vương Giai Chi ma mị yêu lãnh kia. Đối với câu nói này, Thang Duy đáp lại là, khi ấy cô vẫn còn là một người mới, được chọn đóng vai nữ chính trong một bộ phim có nhiều cảnh nóng khiến nhiều người tranh cãi, điều đó làm cô thường xuyên cảm thấy mờ mịt với sự nghiệp diễn xuất sau

này của bản thân, nhưng dù có cảm thấy mờ mịt đến đâu đi nữa, cô vẫn cố tận lực che giấu sự bất an, tuy vậy mỗi lúc ở một mình, cô vẫn không tự chủ được nghĩ ngợi về nó, cho nên cô vô cùng kinh ngạc và khâm phục... vân vân đối với sự nhạy bén và sáng suốt của đạo diễn Lý An...

Trước lúc nghe được đoạn phỏng vấn này, Đường Thần Duệ đang buồn chán ở nhà một mình xem bộ phim "Sắc giới", bản chưa cắt giảm vẫn còn nhiều cảnh nóng, nhìn thấy Vương Giai Chi cùng với Dịch tiên sinh ở trong khách sạn triền miên cuốn lấy nhau, bất chợt anh nhớ ra mình còn chưa cho bạn thỏ nhỏ ăn cơm, thế là cầm chén nước đi vào nhà bếp tìm thức ăn cho thỏ, tivi trong phòng khách chưa tắt, Đường Thần Duệ vừa nhấc mắt lên đã thấy được đoạn phỏng vấn này.

Hôm ấy là cuối tuần, Đường Thần Duệ trước sau vẫn nhàn rỗi như thế, một người khi quá nhàn rỗi thì sẽ làm ra những chuyện không sao tưởng tượng nổi, thế là Đường Thần Duệ tựa vào quầy bar, thong thả uống nước, vừa uống vừa xem hết đoạn phỏng vấn kia, sau khi xem xong, anh nhin không được lo lắng suy nghĩ: một người phụ nữ rất cuộc cần phải mơ màng đến mức nào thì trong ánh mắt mới có thể toát ra sự do dự và u buồn đây?

Thế là, từ ngày đó, Đường Thần Duệ có thêm một thú vui lúc nhàn rỗi nữa: quan sát ánh mắt phụ nữ. Cần phải mơ màng đến tình trạng ấy nhất định phải là một cô gái tràn ngập sắc thái thần bí của Phương Đông, có thể khiến cho linh hồn và linh hồn va chạm, nữ tính truyền kỳ...

Nhưng mà rất nhiều năm sau, sự xuất hiện của Tịch Hương Văn đã phá vỡ tất cả những điều mà anh từng suy nghĩ khi ấy, điều này khiến cho Đường Thần Duệ vô cùng nghiền ngẫm.

Cô không có sự thần bí của phụ nữ Phương Đông, cũng không làm sống dậy được sự va chạm lẫn nhau của linh hồn, càng không hề có quan hệ với bốn chữ "nữ tính truyền kỳ" kia. Tịch Hương Văn thậm chí còn chẳng có được sự tu dưỡng rèn luyện hàng ngày, thâm sâu triết lý như Kỉ Dĩ Ninh

nữa, nhưng chính vì cô là một người phụ nữ bình thường như vậy mới có thể khiến Đường Thần Duệ nhìn mình bằng ánh mắt hứng thú hơn những người con gái khác.

Giống như lúc này, dáng vẻ cô mở to mắt, ngây ngốc nhìn trần nhà chằng hạn.

Vô vàn những tình tiết cầu huyết trước kia đều đã nói rõ cho chúng ta một chân lý rằng: thân thể của đàn ông thường rất dễ... hưng phấn.

Ngón tay của Đường Thần Duệ lưu luyến trên gương mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, nhiệt độ từ đầu ngón tay truyền đến da thịt cô, là nhiệt độ chỉ thuộc về một mình Đường Thần Duệ, lạnh lẽo, tinh tế mà ấm áp.

Tịch Hương Văn đột nhiên cảm thấy mềm lòng, nơi nào đó trong tim bỗng dưng trào dâng sự háo hức kỳ lạ. Ngày thường, Đường Thần Duệ vĩnh viễn đều dùng bộ dáng thờ ơ để đối mặt với mọi người, đến cả cô đôi lúc cũng sẽ không hiểu, vì sao một người đàn ông lúc nào cũng không nhanh không chậm như thế lại có được vẻ mặt động lòng người đến vậy, mỗi khi anh nhìn cô chăm chú, chẳng hiểu tại sao cô lại thấy thương xót, sẽ không đành lòng nhìn anh yếu ớt như vậy, chỉ muốn vươn tay ôm lấy anh thật chặt mà thôi.

Thế là, cô nâng tay lên, dọc theo những đường cong hoàn mỹ của gò má anh, nhẹ nhàng xoa lên.

Từng đó ám chỉ là đủ rồi, cô không cử động thêm một bước nào nữa, bởi vì Tịch Hương Văn hiểu rằng người đàn ông trước mắt mình này, tuy nhìn như ôn hòa nhưng một khi đã rơi vào tình dục, tác phong tuyệt đối sẽ là nói một không hai, nhất là những lúc trên giường, Đường Thần Duệ không chút nào giấu diếm sự chán ghét việc đảo khách thành chủ, giống như việc ban nãy cô cắn anh một cái, một giây sau anh liền lập tức trả lại cô gập đôi vậy.

Thoáng chốc, cô chợt nhớ về đêm giáng sinh ấy, cũng chính là đêm hai người đính hôn, về sau cô uống say, bị anh ôm vào phòng, hai người lúc ấy từng có một cuộc nói chuyện vụn vặt mất trật tự như thế này.

"Vì sao anh lại chọn em?"

"Thích em."

"...Chỉ gặp qua một lần đã thích? Aizz, loại tình cảm như vậy không thể đánh thẳng được thời gian."

"Anh sẽ chứng minh cho em thấy."

"A, vậy anh thử nói xem, tình yêu của em là như thế nào?"

"Tình yêu của em sao, em cho rằng mình chỉ là một người con gái bình thường, không quá xinh đẹp, không quá thông minh, cũng không hay làm nũng, thậm chí ngay cả gia thế cũng không tôn quý, ngoại trừ chăm chỉ làm việc, chịu khó lao động ra thì chẳng có đức tính tốt nào cả, vì thế em luôn nghĩ rằng, nếu như sau này có người đàn ông nào đây chịu yêu em, cưới em, em nhất định sẽ đem hết khả năng của mình ra để đối tốt với người ấy, thành tâm sống với người ấy, làm sao có thể để cho anh ta phải chịu khổ được chứ? Anh ta chịu ở cùng em đã là ủy khuất lắm rồi... Vì sao em lại tự hạ thấp mình đến thế? Bởi vì em đã từng yêu một người không thể với tới được, cho dù tình cảm ấy không thể gọi là yêu, nhưng em vẫn mặc nhiên coi như nó đã từng tồn tại, anh ta là ngòi nổ trong cuộc sống của em, còn người cầm kíp nổ là em thì lại tự ti không dám làm gì..."

Nghe anh nói, cô nhất thời liền thanh tỉnh vài phần, thậm chí còn có chút kinh sợ.

"Đường Thần Duệ, anh..."

Anh chỉ mỉm cười, bước chân xoay tròn đi vòng qua phía sau lưng cô, cúi đầu, dùng răng khéo léo cởi bỏ móc khóa trên lễ phục của Hương Vãn, vang lên những âm thanh động lòng người.

"Con người càng lớn lên, mùi hương trên thân sẽ ngày càng phai nhạt, đến cuối cùng sẽ trở thành trong suốt, không thể nào phân biệt được mình với những người xung quanh, cuối cùng biến mất hoàn toàn, tuân theo quy luật tự nhiên của thế giới, trở thành một phần của chúng sinh..."

Anh cởi bỏ lễ phục của cô, bước chân vẫn tiếp tục xoay tròn ôm lấy hông Hương Vãn giống như đang mời cô một điệu nhảy.

"...Nhân lúc em còn chưa trở thành như vậy, anh phải nắm chắc cơ hội bảo vệ một em hoàn chỉnh như thế này. A, đừng quá kinh ngạc, anh có tư tâm, anh đã nói mình thích em rồi mà."

Trở về hiện tại.

Quá khứ dần trôi đi.

Đường Thần Duệ nhìn ánh mắt của cô, nơi cổ họng bỗng nhiên dâng trào sự xúc động không rõ nguyên nhân, anh tháo bỏ áo ngủ của Hương Vãn, cúi người hung hăng cắn xuống phần xương quai xanh tinh xảo bên dưới.

Anh có dự cảm, một khi đã yêu cô gái trước mắt này, rồi bỗng một ngày lại mất đi, mỗi ngày mỗi đêm về sau có lẽ anh sẽ không thể ngăn cản mình làm duy nhất ba việc: không để mình tưởng niệm, làm cho mình không còn tưởng niệm và tiếp tục tưởng niệm đến cô mà thôi.

Vì sao đã biết rõ nguy hiểm mà anh vẫn để bản thân mình động tâm đối với cô cơ chứ?

Aizz, bệnh nghề nghiệp.

Đã quen đam mê sự phiêu lưu, nhìn thấy thứ càng nguy hiểm lại càng mỹ lệ.

Đã biết rõ mà vẫn cố phạm vào, đã dạy mãi mà vẫn không sao sửa chữa được, đơn giản bởi vì những người phụ nữ khác đối với anh không đủ đã nghiên.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Thật xin lỗi các đồng chí nha...Kế hoạch không cần nổi biến hóa.... Viết viết viết rồi mới phát hiện thuyền tình này trôi đi có vẻ chậm rồi...TAT.. Thôi để tôi đi chuẩn bị máu gà, chương sau tiếp tục đốt lửa nóng LOVE LOVE

[1] Nguyên gốc tiếng hán 上兵伐谋, 其次伐交, 其次伐兵, 其下攻城. Đây là một câu nói trong Binh pháp Tôn Tử, Tôn Tử nói: Đại phàm cái phép dụng binh, làm cho cả nước địch khuất phục trọn vẹn là thượng sách, đánh nó là kém hơn. Làm cho toàn quân địch chịu khuất phục là thượng sách, đánh nó là kém hơn. Làm nguyên lữ quân địch khuất phục là thượng sách, đánh nó là kém hơn. Làm nguyên một tốp địch khuất phục là thượng sách, đánh nó là kém hơn. làm nguyên một ngũ địch khuất phục là thượng sách, đánh nó là kém hơn. Thế nên bách chiến bách thắng cũng chưa phải cách sáng suốt trong sự sáng suốt. Không cần đánh mà làm kẻ địch khuất phục mới gọi là sáng suốt nhất trong sự sáng suốt. Cho nên thượng sách trong việc dùng binh là lấy mưu lược để thắng địch, kế đó là thắng địch bằng ngoại giao, kế nữa là dùng binh thắng địch, hạ sách là tấn công thành trì.

Về sau, đây được coi là thiên thứ ba của Binh pháp Tôn tử trong kinh doanh, được biết đến với cái tên Mưu công, tức là trên thương trường, chiến thắng hay nhất là dùng mưu.

Cảm ơn sự giúp đỡ của ss Hoài Phạm : D

[2]" Sắc giới" : Sắc, Giới (tiếng Trung: 色, 戒) là tên một bộ phim của Lý An làm đạo diễn được ra mắt trong năm 2007. Bộ phim nhận được 7 giải tại liên hoan phim Kim Mã Đài Loan. Phim dựa trên truyện ngắn cùng tên xuất bản năm 1950 của nhà văn Trung Quốc Trương Ái Linh. Cả phim và truyện đều dựa trên sự kiện có thật diễn ra những năm 1930-1940.

Bộ phim lấy bối cảnh tại Thượng Hải trong Chiến tranh Trung-Nhật của thập niên 1930 và xoay quanh một nhóm sinh viên yêu nước kháng Nhật. Vương Giai Chi (Thang Duy) – một cô sinh viên năm thứ nhất bị cha bỏ rơi tại Trung Hoa khói lửa – được giao nhiệm vụ quyến rũ một tên trùm mật thám thân Nhật họ Dịch (Lương Triều Vĩ) để cả nhóm tìm cách thủ tiêu. Tuy nhiên, khi gần gũi xác thịt với Dịch, Giai Chi đã rơi vào cạm bẫy của sắc dục và gián tiếp phản bội lại các bạn mình để dẫn đến một kết cục bi thảm cho cả nhóm.

Phim cũng gây nhiều dư luận báo chí và phản ứng của người xem vì trong phim có quá nhiều cảnh quan hệ tình dục. Tổng cộng, trường đoạn sex kéo dài đến trên 30 phút với nhiều cận cảnh chi tiết đã khiến bộ phim bị phân loại cấm người xem dưới 17 tuổi (NC-17) tại Bắc Mỹ. Bản công chiếu tại Trung Quốc Đại Lục bị cắt hầu hết các cảnh này. Bộ phim đã gây nhiều tranh cãi về giá trị nghệ thuật cũng như sự cần thiết của các cảnh sex đối với việc truyền tải nội dung bộ phim.

Chắc phần anh Duệ xem là phần không cắt =)), ai có hứng thú thì xem cũng được. Cảnh hot trong phim kinh lắm í~~~

Chương 15 : Quấn quít yêu đương(2)

"Yêu cầu của em cao như vậy, nếu anh đây không cố gắng một chút, chẳng phải là thật mất mặt hay sao..." – Đường Thần Duệ

~~~

Xuống tay với một người con gái trên người vẫn còn mang thương tích, Đường Thần Duệ không có loại ham mê biến thái này, vì vậy đêm nay anh vốn không định làm gì cô cả, cũng chẳng hề có cái loại ý niệm "ngủ đến nửa đêm rồi cởi hết quần áo" trong đầu. Nhưng mà vừa rồi khi Hường Văn kìm lòng không được sờ soạng mặt của anh, trong mắt mang theo một chút hoang mang, một chút kinh ngạc, nhất thời khiến Đường Thần Duệ lâm vào mơ hồ, nhanh chóng phủ định mọi quyết tâm nhân đạo của mình, tất cả cái gì đạo đức, cái gì lương tâm đều không còn cần đến nữa.

Đêm khuya, hoa nở, mèò kê, xuân tâm của anh cũng theo đó dâng trào.

Dục vọng của đàn ông một khi đã đến thì thật sự không thể nào chặn được...

Hường Văn giơ tay lên ôm lấy lưng anh, rầu rĩ nói: "Liệu có đau hay không?"

"Sẽ không."

"Anh lừa người."

"..."

Cô đối với cảm giác đau đớn trong đêm đầu tiên đã sớm khắc cốt ghi tâm trong lòng, quả thực là bị dọa cho kinh hãi, chỉ nhớ rõ anh giơ chân cô lên, động thân liền tiến vào trong cơ thể, lúc ấy, bản thân mình có bao nhiêu đau đớn, cô biết chứ. Cô vốn là kiểu người có thể chịu đau, khi lớn lên rồi, mỗi lúc bị thương chỉ cần mím môi, cắn răng một cái liền trôi qua, chỉ có lần ấy, duy nhất một lần ấy, cái cảm giác đau đớn thấu tận xương tủy, cảm giác cơ thể hoàn toàn bị xé rách, sau đó bị tiến vào mạnh mẽ, thân thể bị mở ra, quấn vào với anh là khiến cô không sao chịu được, cho dù trước đó có dạo đầu nhiều đến mấy cũng không thể làm cho cảm giác đau đớn này hoàn toàn biến mất.

Cô không có thói quen khóc vì đau đớn, cho dù đau đến toàn thân đổ mồ hôi cũng chỉ ôm chặt lấy lưng anh, giống như một con thú bé nhỏ sợ hãi, không ngừng cầu xin: "Em không muốn làm, một chút cũng không vui, em lại không phải đồ ngọc, đồ ngọc cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ..."

Đêm ấy cô uống say, vì thế, lúc tỉnh lại vào ngày hôm sau, Hương Văn hoàn toàn không còn nhớ rõ ngày hôm qua Đường Thần Duệ đã tốn bao nhiêu thời gian và công sức, thủ đoạn cùng kỹ xảo để dụ dỗ mình, cũng hoàn toàn không nhớ được chuyện lúc năm giờ sáng, sau khi Đường Thần Duệ ôm cô đi tắm rồi đặt về giường, anh vẫn luôn ngồi ngay bên cạnh cho đến khi cô đi vào giấc ngủ mới đứng dậy rời đi.

Đường Thần Duệ dừng tay lại.

Nhìn bộ dáng của cô liền biết, cô gái này đối với chuyện mây mưa quả thật chỉ như một cái gối thêu hoa ruột cỏ thôi, mà đối với một cái gối ruột cỏ, anh bắt cô nhúc nhích, cô liền tỏ vẻ lộn chết không sợ nước sôi ngay, thật là thách thức với sự kiên trì và nhẫn nại của anh.

Đường Thần Duệ không làm gì nữa, chỉ khẽ nâng nửa người trên, vươn tay chống cằm, tay trái khẽ cầm một vài lọn tóc của cô nghịch ngợm, thưởng thức. Bỗng nhiên anh mở miệng, không nhanh không chậm cùng cô trò chuyện giết thời gian.

"Em có biết một nữ tác gia đã từng đem phụ nữ chia làm hai loại hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng không?"

"Biết, là Trương Ái Linh [1] còn gì!"

"Vậy em chắc cũng biết, một người phụ nữ hoàn mỹ phải là một người mang được trên mình cả hai loại tính chất đặc biệt như thế, vừa có sự nhiệt tình của hoa hồng đỏ, vừa có sự thuần khiết của hoa hồng trắng đúng không?"

"Đó là theo cách nói chính thức thôi, nói như dân gian bây giờ thì phải là, ra cửa làm phu nhân, trên giường làm dâu phụ mới đúng!"

"Ừm~" Anh hừ một tiếng khảng khái, biểu thị sự đồng tình của mình.

Tịch Hương Văn có chút khó hiểu nhìn anh, người này đêm hôm khuya khoắt bỗng đứng ngồi dậy cùng cô thảo luận cái chuyện này để làm gì?

Ánh mắt Đường Thần Duệ khẽ lướt qua, có chút nghiền ngẫm nhìn cô:
"Em không cảm thấy, mình rất có tiềm năng trở thành hoa hồng đỏ hay sao...?"

Hương Văn đen mặt.

Ai thèm có tiềm năng làm dâu phụ chứ? ! Cô vội vàng phủ nhận: "Không có!"

Đường Thần Duệ bật cười, chậm rãi mở miệng: "Nghe nói, em cùng với hai bạn đồng nghiệp chơi game online, rất nổi danh thì phải..."

Lời còn chưa dứt, Hương Văn đã "xoẹt" một cái kêu lên: "Làm sao anh biết? !"

Hai người đồng nghiệp của cô mà Đường Thần Duệ nhắc tới, dĩ nhiên chính là Trình Lượng và Giản Tiệp.

Chuyện này thật ra rất đơn giản thôi.

Công việc ở cục kiểm sát luôn áp lực không gì sánh nổi, khi truy tố không cẩn thận làm sai một bước thì không biết sẽ có bao nhiêu số phận và mạng người bị liên lụy theo, hơn nữa thỉnh thoảng còn xuất hiện nhiều tình huống tranh chấp nguy hiểm, khiến cho tinh thần của mọi người luôn căng như dây đàn, bị áp lực là điều có thể tưởng tượng được. Làm thế nào để giảm stress trong công việc vì thế trở thành một vấn đề nan giải ở đây.

Mà Trình Lượng, Giản Tiệp, hai con người này có một đặc điểm chung chính là: am hiểu PK*, hơn nữa làm người không biết xấu hổ là gì. Thế nên, hai người liền nhất trí lựa chọn một phương thức giảm áp lực hằng ngày đơn giản nhất: chơi game online, PK giết người.

(*PK: Là tên viết tắt của cụm từ Personal Killing, ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game online và từ này không dùng cho các trường hợp tự vệ.)

Tịch Hướng Văn vốn không thích chơi game, cách thức giảm áp lực hầu hết đều là đi theo sau ông Tịch Hướng Hoàn chạy tới chạy lui làm người hầu. Kết quả bị hai kẻ điên nhân trong cục kiểm sát kia xui khiến: "Chơi đi, chơi thử đi! Ba người chúng ta liên thủ! Đi giết người! Tàn sát cướp bóc!" , cứ thế đem một thanh niên gương mẫu của xã hội kéo xuống bùn lầy.

Cho nên về sau, nói đến việc Tịch Hướng Văn càng chơi càng nghiện, thăng cấp vù vù, không thể không nhắc tới công lao của hai kẻ rác rưởi Trình Lượng và Giản Tiệp được.

Vấn đề tiếp theo, nên chọn ID gì thì hay nhỉ? Có một chân lý là: càng bị khinh bỉ, càng được yêu thích. Có lãng mạn, có sắc thái, có văn vẻ, đấy là niềm vui mà cả ba đời mới có.

ID của Trình Lượng tên là "Ban ngày hết quần áo" , ID của Giản Tiệp thì cao cấp hơn một bậc, gọi là "Mật dịch chảy vào đại dương" , kẻ dân đen như Tịch Hướng Văn tự nhiên không cam lòng rút lại ở phía sau, lập tức vung tay lên đặt ra một cái ID hết sức gây loạn: "Vạn lý trường pháo vĩnh viễn không ngã"

Thế là từ ngày ấy, ba người cùng nhau chơi game, một đạo sĩ, một dũng sĩ, một kiếm khách, cấp tốc luyện cho tên tuổi ngày một nổi danh, hễ có các loại hoạt động bạo lực như đánh nhau gây lộn, chém giết báo thù, ba kẻ này nhất định sẽ hiện thân xưng bá thiên hạ.

Những người chơi khác thường có ấn tượng ban đầu đối với tổ ba người này như sau: ‘Nhất định đó là mấy tên côn đồ thường xuyên ngâm mình trong tiệm Internet, đánh người đen đúa, suốt ngày không chịu học tập cho tốt, chỉ lo đàn đúm chơi bời, tương lai chắc chắn sẽ là những kẻ sâu mọt của xã hội, không khéo lại trở thành tội phạm cường gian, giết người cướp của chứ không chơi....’, không ai biết rằng khi ấy, tổ ba người này đang chễm chệ ngồi trong phòng làm việc của cục kiểm sát, mặc đồng phục chỉnh tề, nghiêm nhiên trở thành tinh anh của xã hội, rường cột của nước nhà.

Đây là bí mật nho nhỏ giữa ba người bọn họ, đôi khi Tịch Hường Văn cũng sẽ tự hỏi mình ngoài mặt thanh cao, sau lưng lại lén lút làm chuyện bỉ ổi như vậy có quá vô sỉ hay không, nhưng ngay sau đó một giây liền lập tức nhụt chí, tự nhủ với lòng mình: ta cũng muốn làm người cao thượng, một người thoát ly khỏi đẳng cấp hèn kém, không thú vị, nhưng mà ta...rất cuộc vẫn chỉ là một người bình thường mà thôi.

Chỉ là một trò chơi, cần gì phải quá nghiêm túc chứ. Hường Văn nghĩ vậy liền yên tâm.

Vì thế lúc này Tịch Hường Văn vô cùng khiếp sợ: "Đường Thần Duệ, anh...làm sao anh biết?!"

Đường Thần Duệ hờ hững cười: "Những chuyện anh biết mà em lại không biết, còn có rất nhiều."

"..."

"Vạn lý trường pháo vĩnh viễn không ngã, hử?"

Âm cuối vừa rơi xuống, Đường Thần Duệ bỗng nhiên nắm lấy tay cô, kéo xuống nơi đó của anh, không nhẹ không nặng, dịch chuyển trên dưới. Nhìn gương mặt đỏ hồng lên của cô, anh ý vị sâu xa nói: "Yêu cầu của em cao

như vậy, nếu anh đây không cố gắng một chút, chẳng phải là thật mất mặt hay sao..."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Khụ khụ, đặc biệt nói rõ một chút nha, tổ ba người chuyên gây rối này tuyệt đối không phải là hình tượng đại diện cho những vị kiểm sát viên anh tuấn vĩ đại đâu = =, trong truyện và ngoài đời là hai việc khác nhau mà...

Momo cũng có lời muốn nói: Vạn lý trường pháo vĩnh viễn không ngã=pháo đi ngàn dặm không đổ =))

Đường Thần Duệ, anh cũng thật quá biến thái đi =)))))))

[1] Trương Ái Linh: Bà này là một tác giả rất nổi tiếng bên Trung Quốc, rất nhiều truyện do bà viết đã được chuyển thể thành phim, và nếu bạn nào chịu đọc hết chú thích các chương trước thì sẽ biết, "Sắc, giới" cũng là một trong những bộ phim chuyển thể từ truyện ngắn của bà. Chi tiết về Trương Ái Linh mời lên Wiki để tìm hiểu.

Ở đây tớ muốn nói về tác phẩm "Hoa hồng đỏ, hoa hồng trắng" của Trương Ái Linh mà Đường Thần Duệ đã nhắc tới trên kia. Đây là một tập truyện khá hay của bà, thông qua việc miêu tả những âm mưu day dứt, những chuyện ly kỳ không thể xiết giữa những đôi nam nữ yêu nhau và cả những cảnh ngộ mà phần lớn nữ giới gặp phải, tác giả muốn phơi bày những bi kịch gia đình mà nhân tình bị tổn hại và dày vò...

Nguyên tác Anh ngữ: "Red rose, white rose" , nguyên tác Hán ngữ là "Hồng mân cô, Bạch mân cô" , đây cũng là tên của bộ phim chuyển thể từ truyện ngắn này, sản xuất năm 1994 và đã đoạt được giải thưởng Kim Mã.

Ebook truyện này có khá nhiều trên mạng, mọi người có hứng thú mời tìm đọc thêm.

Cảm ơn sự giúp đỡ của ss Lãnh Huyền Tuyết cho một đoạn của chương này
: D

Chương 16 : Quán quít yêu đương(3)

"Vốn tưởng rằng gặp được một kẻ biến thái rồi bị cưỡng gian, sau đó giết chết là chuyện đáng sợ nhất trên đời, nhưng giờ cô mới biết, gặp phải loại người bên ngoài tinh anh bên trong biến thái mới là khủng bố nhất." - Tịch Hường Văn

~~~

Ánh trăng từ ngoài cửa chiếu vào, một khoảng không mát lạnh.

Ngón tay của Đường Thần Duệ không ngừng vờn quanh mép quần lót của cô, không rời bỏ cũng không buông ra, chỉ hờ hững ve vuốt, ngón tay dọc theo mép quần chậm rãi dao động, thỉnh thoảng lại chạm vào làn da bóng loáng, lập tức có thể cảm nhận được cơ thể Hường Văn run lên từng đợt.

Vẻ ngoài không gian không giết này của anh rất cuộc khiến cho Hường Văn không sao chịu nổi.

Vốn tưởng rằng gặp được một kẻ biến thái rồi bị cưỡng gian, sau đó giết chết là chuyện đáng sợ nhất trên đời, nhưng giờ cô mới biết, gặp phải loại người bên ngoài tinh anh bên trong biến thái mới là khủng bố nhất.

Hường Văn nhịn không được giãy dụa nói: "Em không quen cảm giác có người sờ soạng mình."

Anh cúi người hôn lên vành tai cô, hờ hợt đáp lại: "Từ từ rồi sẽ quen."

"Sẽ không quen," Hường Văn bĩu môi, thành thật đáp: "Các buổi huấn luyện của trường cảnh sát thường yêu cầu rất cao về sự nhanh nhạy và linh mẫn khi đánh nhau, quy định một khi có ai chạm đến mình, nhất định phải

công kích ngay kẻ đó, bằng không người bị đánh sẽ chính là bản thân, em đã được huấn luyện như thế rất nhiều năm rồi."

Đường Thần Duệ ôn hòa cười, vẻ mặt giống như hoàn toàn không sao cả.
"Vì thế?"

"Vì thế bây giờ anh vừa chạm vào em đã muốn đánh anh rồi...Em cũng không muốn thế đâu, nhưng thật sự không thể khống chế được, em không quen có người đụng chạm mình mà."

Trên thực tế, Hương Văn đã nhịn lâu lắm rồi, vất vả muốn chết đi được. Trước đây nếu có người đàn ông nào dám sờ tới sờ lui trên người cô, Hương Văn đã sớm phản xạ có điều kiện vung một quyền về phía hắn ngay, chẳng qua nhờ lý trí khống chế nên mới có thể nhịn được tới bây giờ.

Đường Thần Duệ nở nụ cười, ngón tay bỗng nhiên khẽ dùng sức, đột ngột kéo mạnh quần của cô xuống, động tác không chút kiêng nể gì.

"A, anh—!"

Anh nhanh chóng chặn môi cô lại, cạy mở miệng ra, đầu lưỡi thăm dò tiến vào, vừa hôn vừa mút, đồng thời tay khẽ tách hai chân cô, dọc theo làn da nhẵn nhụi mà trượt vào, dừng lại ở nơi đó, rồi chậm rãi lúc nặng lúc nhẹ xoa lên đỉnh mẫn cảm bên trong.

Hương Văn sao có thể chịu được chuyện này, thoáng cái đã thở dốc dồn dập, vô ý thức giơ chân lên muốn đá anh. Ngón tay của Đường Thần Duệ lập tức rút khỏi hai chân cô, bắt lấy mắt cá chân trần trụi kia, động tác hôn vẫn không hề ngừng lại, nhẹ nhàng cắn vào đầu lưỡi cô, hạ thấp giọng nói:

"Anh đã nói, em muốn làm gì, là chuyện của em, anh sẽ không quản. Nhưng, em cũng phải hiểu rõ một điều, một khi anh đã không quản chuyện của em, thì tự nhiên sẽ có biện pháp đạt được mục đích của mình..."

Anh không nặng không nhẹ nói xong, hàm nghĩa sâu xa mà kín đáo. Đáng tiếc Tịch Hương Văn lúc này đã bị anh đùa bỡn trong lòng bàn tay, tâm tư yếu đuối và tôn nghiêm đều bị tổn thương nghiêm trọng, sao có thể nghe lọt được mọi điều, không chịu nhận thua, bàn chân trái không ngừng giẫy dụa muốn phản công trở lại.

Đáy mắt Đường Thần Duệ hiện lên vẻ nghiền ngẫm thoáng qua.

Bỗng nhiên anh đột ngột dùng sức, đặt cả người cô dưới thân không cho nhúc nhích tiếp, cường thế tách rộng hai chân cô, thái độ cứng rắn, ngón tay lập tức cắm vào, đi thẳng tới đáy, mang theo sự thô bạo.

Thành trong mảnh mai ở thân dưới của cô va chạm với đầu ngón tay anh, ma sát rồi ma sát, từng chút từng chút một, đau đớn là điều không thể tránh né, nhưng đồng thời cũng mang tới khoái cảm mãnh liệt vô cùng, Hương Văn nhịn không được kêu lên, thái độ thoáng chút mềm mỏng hơn, ôm lấy vai anh hút không khí: "Em đau..."

Ngón tay Đường Thần Duệ trong cơ thể cô dừng lại một chút, yên lặng nhìn cô, trầm mặc không nói gì, hai người mặt đối mặt với nhau. Một người đơn thuần trong sáng, một người thâm thúy xa xôi, Hương Văn không dám nhúc nhích dù chỉ là một cử động nhỏ nhất, bởi vì Đường Thần Duệ lúc này nhìn không ra bất cứ biểu tình gì.

Bây giờ cô đã hoàn toàn tỉnh ngộ, không nên tính toán phản kháng anh, bởi vì người đàn ông nhìn như ôn hòa này một khi đã bộc lộ bản chất thật của mình, phong thái tuyệt đối sẽ là nói một không hai, bất luận hành động nào có khuynh hướng đảo khách thành chủ đều sẽ khiến anh thấy ngứa mắt.

Đường Thần Duệ khẽ cười, kề sát bên môi cô thì thầm: "Nghe lời, thả lỏng một chút, mở rộng chân ra, em thật chặt..."

Cái này... Mẹ nhà nó, anh ta đang nói tiếng người hay sao? !

Hương Văn trợn mắt há hốc mồm nhìn anh, cả hàm răng lẫn nắm tay đều đồng thời ngửa ngáy...

"Đừng nên nhúc nhích..." Đường Thần Duệ ôn hòa nhìn cô: "Đối với em, anh luôn luôn hết sức dịu dàng. Nhưng mà nếu em lại tiếp tục không nghe lời, anh sẽ không để tâm đến việc đổi một phương pháp khác đâu, lần này anh nói thật đấy."

Cô rõ ràng đã không nhìn thấu được bản chất cầm thú của tên đàn ông này!

Trước khi đính hôn, ấn tượng của Tịch Hương Văn với Đường Thần Duệ không nhiều cho lắm, nhưng tiếp xúc được một thời gian ngắn về sau, ấn tượng của cô với anh vẫn chỉ dừng lại ở trình độ "Công dân tốt" mà thôi, khiêm tốn, bình tĩnh, thần bí, gần như là toàn bộ những gì mà Đường Thần Duệ bày ra cho người bên ngoài nhìn được.

Đường Thần Duệ không có bất kỳ một tin đồn tiêu cực nào, trên thực tế anh cũng chẳng có bất kỳ một tin tức chính diện nào hết, thao túng toàn bộ mọi việc trong tay, ẩn phía đằng sau Đường Thịnh, bất động thanh sắc nắm giữ mọi đặc quyền, cuộc sống riêng tư thì bí ẩn.

Quãng thời gian cùng anh quen nhau, Hương Văn đã tra xét khắp một vòng tư liệu mà vẫn không thể tìm được những loại tin đồn kiểu như Đường Thần Duệ bao dưỡng tình nhân, hay say rượu rồi làm ra những chuyện sai trái vi phạm pháp luật nào, chỉ tra được chuyện Đường Thần Duệ nuôi dưỡng một con chó Hà Lan mà thôi. Thịnh thoảng anh lái xe mang chó đi làm, đội chó săn không dám chụp ảnh anh, thế thì chụp chó cũng đáng lắm, thế là máy ảnh cùng đèn flash không ngừng điên cuồng nháy lên. Tính theo tuổi tác, bạn chó nhỏ của Đường Thần Duệ vừa lúc đang bước vào thời kỳ gây rối của thiếu nữ, biểu hiện rất quá khích, cho nên không chút khách khí nhảy lên cửa kính tạo dáng không ngừng, vì vậy về sau Tịch Hương Văn kiểm tra tư liệu chỉ thấy được một đồng ảnh chụp bạn chó theo đủ các góc

độ khác nhau, chiếm cứ phần lớn các trang bìa của những tạp chí bát quái trong nước, phong cảnh vô hạn.

Hương Văn không khỏi cảm thấy một chút an ủi: không tệ không tệ, chưa từng có những hành vi vi phạm chuẩn mực đạo đức, cũng không hề vi phạm pháp luật, nói rõ hơn tức là nhân phẩm đã có thể qua cửa trót lọt, hơn nữa còn nuôi dưỡng thỏ con, chứng tỏ là một người có tấm lòng nhân ái, lại còn có tinh thần nhiệt huyết với công việc, một con người hiếm có cỡ nào chứ? Đây chính là điển hình của một công dân lương thiện sống sờ sờ trước mắt nha...

Dựa vào ấn tượng với vị công dân lương thiện này, Hương Văn thậm chí còn từng tự cổ vũ mình trước đêm bắt đầu tiệc đính hôn: đừng sợ đừng sợ, chí ít vận số của mày so với cô nàng Kỷ Dĩ Ninh kia còn tốt hơn, không đụng phải cái loại người biến thái như Đường Dịch...

Lời cổ vũ cô lẩm bẩm trong miệng tình cờ bị Đường Kính đi ngang qua nghe thấy, anh nhất thời sặc một trận. Cũng không biết Đường Kính là xuất phát từ mục đích muốn gìn giữ hình tượng Đường Dịch trong mắt mọi người hay vẫn là xuất phát từ tấm lòng thương tiếc đối với vị hôn thê của Đường Thần Duệ, chỉ thấy anh ôn hòa nói với cô một câu: "Đôi khi, những thứ ta nhìn thấy lại không phải là những điều chân thật, Đường Thần Duệ, cậu ta..."

Ngừng một chút, dường như anh đang suy nghĩ xem có nên nói rõ cho cô biết hay không, nhưng cuối cùng, có lẽ ánh mắt đơn thuần của Tịch Hương Văn đã khiến cho Đường Kính mềm lòng, nhịn không được mở lời nhắc nhở cô: "...Cậu ta rất phức tạp, không phải đơn giản như cô nghĩ thế đâu."

Bây giờ cô mới hiểu, hóa ra Đường Kính thật sự không gạt mình, lúc ấy, cô còn tưởng anh ta đang thiên vị cho Đường Dịch nữa...

Cô nhớ tới vẻ mặt của Đường Thần Duệ ban nãy, anh ngược mắt lên nhìn cô, con người đen thẳm không biểu lộ bất cứ tình cảm gì, chỉ có đôi mắt mang theo sự thâm thúy xa xôi.

Hương Văn cảm thấy sợ hãi, bắt đầu lùi bước. "... Không làm, không làm có được không?"

Đường Thần Duệ khẽ bật cười. "Chuyện này không phải do em quyết định."

Nói xong, anh bỗng nhiên mềm lòng, ngừng dẫn vật cơ thể cô, ngón tay chậm rãi rút ra ngoài, nhìn thấy bộ dáng cô thống khổ, căn môi cố gắng không lên tiếng, Đường Thần Duệ liền chậm rãi an ủi thân dưới của cô, để Hương Văn có thể thoải mái hơn.

"Nghe lời, thả lỏng một chút, nếu không em sẽ đau."

"..." Năm mơ! Mặc kệ! Thà chết chứ không chịu khuất phục!

Đường Thần Duệ nghiêng người hôn lên khóe môi cô, chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm thấp cất giấu sự nguy hiểm: "Mở ra, anh không thích nói một câu tới hai lần."

Hương Văn lập tức nghe lời!

Đường Thần Duệ bất đắc dĩ nhìn cô, có chút đau đầu, âm thầm thở dài trong lòng.

Sao lại có thể đơn thuần như thế chứ? Để lộ một nhược điểm lớn đến như vậy, bảo anh không lợi dụng thì quả thật xin lỗi chính mình...

Anh bỗng nhiên mềm lòng, giương mắt, nâng nửa người trên dậy, chậm rãi tới gần trán của cô, đôi môi hơi lạnh in lại trên đó một nụ hôn nhẹ nhàng, bàn tay vươn ra luồn vào mái tóc rồi dừng lại.

Đây là một động tác thương yêu.

Từ một cử động rất nhỏ của anh, Hương Văn liền biết mình đang được thương tiếc, trong nháy mắt, cô có chút ngây ngốc giật mình. Trong trí nhớ, dường như chỉ có người cha đã sớm ra đi từng thương yêu cô như thế, ôm cô trong lòng, vừa hôn lên trán, vừa ôn nhu cất tiếng gọi tên cô.

Hương Văn hơi động lòng, Đường Thần Duệ, người này, nói không chừng cũng không quá xấu xa như vậy...

Bầu không khí trở nên rất dịu dàng, Đường Thần Duệ cũng cười thật ôn nhu. Hương Văn cho rằng anh đang muốn nói một câu gì đấy yêu thương, đại loại như "Anh yêu em" chẳng hạn, vì thế nhin không được đỏ bừng mặt, nhưng thật không ngờ, anh lại chậm rãi cất tiếng——

"Đầu óc mặc dù hơi ngốc, thân thể lại không sai..." Anh nhắc chân cô lên, dùng nơi đó của mình đặt vào chỗ đã sớm ẩm ướt của cô, chậm rãi nói nốt nửa câu cuối: "...Chỗ này là tốt nhất."

Tịch Hương Văn méo miệng nhìn anh, xúc động muốn cào xé tim người này bộc phát.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Nghe bài ca tình yêu người lái đò, một giờ liền viết xong một chương H ~~~

Lửa nóng dần tích tụ, người kéo thuyền tình cũng thế nha ~~~~ lửa nóng nóng buồm nóng nóng H nha~~~~

Momo cũng có lời muốn nói: *trùm chẵn* Bà con tự động bỏ qua phần này đi, dù biết làm editor, chém là một việc rất sai trái, nhưng quả thật bạn không thể nào bỏ đầu bà tác giả ra xem bà ấy đang nghĩ cái gì được, thế nên đoạn trên hoàn toàn là bạn chém, vì chả biết bà ấy đang nói cái gì

TT_____TT. Đành bừa bãi ra mấy câu gọi là cho tác giả được tí đất diễn, hic.

Giờ thì các tình yêu đã tin ta chưa, anh Đường biến thái chỉ có vô cùng và vô hạn mà thôi...

Chương sau sẽ tiếp tục >_<

Chương 17 : Quán quít yêu đương(4)

"Trên thế giới này có một loại người, tố chất tâm lý bình tĩnh đến mức gần như biến thái, có thể dùng một giọng điệu thản nhiên như thường để nói về những điều được cho là cấm kỵ nhất."

~~~

Một đêm hoan ái.

Trên thực tế, quan hệ giữa người với người, đi tới tình trạng sâu nhất, cũng chỉ có dùng thân thể để diễn tả mà thôi.

Hương Văn ngửa đầu, tóc đã ướt đẫm, nhin không được dùng thanh âm đã sớm mất tiếng cầu xin anh tha thứ: "Anh mau xuống đi...Trời đã sắp sáng rồi."

"Sao em không nói sớm..."

Tiếng nói trầm thấp của Đường Thần Duệ nghe qua có vẻ rất kinh ngạc, khiến Hương Văn mừng thầm tưởng rằng anh chuẩn bị buông tha cho mình, nhưng chỉ cảm thấy anh bỗng nhiên lao tới lật ngược người cô lại, rồi đột ngột tiến vào từ phía sau, Hương Văn không kịp đề phòng, bất ngờ kêu một tiếng.

"Đường Thần Duệ ——!"

"Anh ở đây..." Anh thật kiên nhẫn đáp lời cô, đồng thời khống chế thân thể đang không ngừng giãy dụa bên dưới, khẽ cắn nhẹ vành tai cô, thấp giọng nói: "Không nên lãng phí thời gian, một tắc thời gian một tắc vàng [1] đấy."

Hương Vân: "..."

Tịch Hương Vân lớn đến từng này, tuyệt không dám nói trong hai mươi sáu năm trước kia của cuộc đời mình chưa từng tiếp xúc với một nửa kiến thức về chuyện kia. Lúc ở trường học, mọi người đều ngoan ngoãn học hành, còn cô chính là một thiếu nữ đang độ tuổi trưởng thành, nhiệt huyết này ~, phấn khởi này ~, gây rối nữa này ~, bình thường ở phương diện kẻ vai sát cánh với đồng đội thường vui đùa không chút kiêng nể gì. Sau đó ở trường cảnh sát, tiếp xúc với một nơi tụ tập khá nhiều hormone của giống đực, kẻ rối loạn Tịch Hương Vân này liền chững chạc đàng hoàng phát biểu quan niệm của mình khi ấy: nguyên tắc của tôi đây, lừa gạt bịp bợm, không trộm cắp! Ăn uống chơi bời, không thuốc phiện!

Không nói đến việc tuyên ngôn dũng cảm của bạn Tiểu Tịch nhà chúng ta khi đó được bao nhiêu người lên tiếng ủng hộ theo, chỉ có thể khẳng định chắc chắn một điều: những lời cô nói tuyệt đối là đùa giỡn, hoàn toàn không có đi qua sự kiểm duyệt của đại não mà đã phát ra ngoài. Bốn chữ ăn uống chơi bời này, Hương Vân miễn cưỡng lắm cũng chỉ làm được hai chữ đầu, còn hai chữ cuối, mặc kệ là về mặt tri thức lý luận hay kinh nghiệm thực tiễn cô đều thất bại thảm hại.

Thế nhưng Đường Thần Duệ không như vậy.

Lúc mới quen nhau, mọi người gần như đều có ảo giác với anh như thế này: Công dân lương thiện kìa... Công dân lương thiện chân chính đấy...

Không đi dạo quán bar, không đắm chìm trong rượu, không thức trắng đêm, không uống rượu không hút thuốc không cà phê, khát thì uống nước tinh khiết, mệt mỏi chỉ thích ngủ, hoạt động lúc rảnh rỗi cũng chỉ có ba thứ:

trồng hoa nuôi thỏ xem chiếu bóng. Còn cả thói quen tự mình xuống bếp, món ăn làm ra hoàn toàn có thể sánh được với tiêu chuẩn đồ ăn cho chính phủ, bốn món mặn một món canh phối hợp hoàn mỹ với nhau. Bệnh sạch sẽ của Đường Thần Duệ nói nặng không nặng mà nói nhẹ cũng không nhẹ, đối với những thức ăn bên ngoài đều tồn tại cảm giác khó nhìn, vẫn quen tự tay mình làm hơn.

Ngay cả Đường Dịch lúc mới quen anh cũng mơ màng suy nghĩ vấn đề sâu xa ấy mấy lần: một ông già sáu bảy mươi tuổi còn nhịn không được mỗi tháng muốn chuyện kia một lần, làm sao người này có thể thanh đạm được như thế chứ?

Thế nhưng dần dần, bản chất của Đường Thần Duệ trong lúc vô thức liên tục bộc lộ ra.

Một buổi tối nào đó, Đường Dịch có hoạt động trong quán bar của mình, lúc rời đi thì quản lý cửa hàng chợt nhỏ giọng nói với anh: "Đêm nay Thần thiếu gia tới..."

Cái tên này quả nhiên đủ để thu hút sự hiếu kỳ của mọi người.

Đường Dịch hứng thú hỏi: "Cậu ta thường đến sao?"

"Không thường xuyên lắm..." Quản lý cửa hàng vội vã cung kính nói: "Đôi khi hai ba tháng mới tới một lần, nhưng mà mỗi lần tới đều chơi rất hăng, chẳng thèm quản có phạm tội hay không nữa."

Đường Dịch dứt hai tay vào túi quần, trong ánh mắt nổi lên sự hiếu kỳ quý quýt, chậm rãi thông thả bước đi.

Để có thể dễ dàng quản lý mọi chuyện vào buổi tối, các gian phòng trong này đều được gắn cửa kính làm từ thủy tinh trong suốt, ánh sáng màu vàng cam xuyên qua khung cửa, Đường Dịch vừa đến gần, ngẩng đầu lên nhìn đã thấy Đường Thần Duệ bên trong.

Dưới ánh đèn, cả người Đường Thần Duệ ngập trong ánh sáng, mang theo vẻ mông lung, huyền hoặc. Áo sơ mi của anh đã bị người cởi ra phân nửa, anh đang đem một cô gái trẻ đặt xuống sô pha, thái độ cứng rắn, rồi cúi đầu cười, thì thầm bên tai cô gái câu gì đó khiến gương mặt cô gái trẻ vốn đã ửng hồng nay càng đỏ hơn. Đường Dịch nhìn thấy ánh mắt Đường Thần Duệ ngập nước, sự đậm đặc ngày thường thoáng chốc đã trở nên mỹ miều đến cướp đoạt lòng người.

Nhìn người ta làm tình, Đường Dịch không có loại ham mê biến thái như thế, vậy nên chỉ khẽ nhếch môi, xoay người muốn rời khỏi hiện trường, nhưng không ngờ bên trong đột nhiên lại xảy ra biến cố.

Giọng nói ôn hòa của Đường Thần Duệ vang lên: "Lần đầu tiên?"

Cô bé kia ngượng ngùng gật gật đầu: "Vâng..."

Đường Thần Duệ sờ soạng mặt cô gái, biểu tình nhìn rất động lòng người, cực kỳ giống như đang yêu chiều, thương tiếc người ta, nhưng câu nói thốt ra khỏi miệng lại hoàn toàn không phù hợp chút nào. "... Đi ra ngoài đi."

Không nhìn phản ứng khiếp sợ của cô gái, anh vươn tay nhặt quần áo đang vương vãi khắp nơi lên, không nhanh không chậm giúp cô mặc vào, đột nhiên lại bị ngăn bởi cô gái chưa từ bỏ ý định kia, cô cúi người xuống, vượt ve thân dưới của anh, nóng lòng muốn thử: "Em sẽ không làm anh đau đâu."

Sự ve vãn mất hồn như vậy cũng không đủ để anh phản ứng, Đường Thần Duệ im lặng, nắm lấy chiếc cảm tinh xảo của cô, vẻ mặt lãnh đạm gần như không nhìn ra chút tình cảm nào. "Nhưng tôi sẽ làm đau em."

Nói xong, anh đứng lên, xoay người muốn chạy lại bị cô gái kia kéo tay, không cam lòng nhìn anh: "Mặc dù đây là lần đầu tiên của em, nhưng kỹ thuật của em thực sự không tồi... Hơn nữa cũng rất sạch sẽ, tuyệt đối không bệnh mà."

Đường Thần Duệ từ chối cho ý kiến, rút tay về, thái độ rất dửng dưng, đứng từ trên cao nhìn xuống cô, mỉm cười nói: "Nhưng tôi có bệnh."

Vừa chỉnh lại quần áo vừa đi ra ngoài, lúc nhìn thấy Đường Dịch, áo sơ mi của Đường Thần Duệ vẫn chưa kịp cài hết, trên xương quai xanh hẳn rõ một dấu hôn nồng đậm, nhưng anh không chút để tâm, chỉ nhàn nhạt lên tiếng: "Nhìn đủ chưa?"

Đường Dịch nhíu mày, trong giọng nói có chút nghiên ngẫm: "Bệnh ưa sạch sẽ của cậu hình như càng ngày càng nghiêm trọng..." Làm được phân nửa rồi mà vẫn có thể dừng lại, những người đàn ông tầm thường tuyệt đối không thể làm được loại chuyện như thế này.

Ngược lại, Đường Thần Duệ vô cùng thẳng thắn thành khẩn, vuốt tay chân thật nói: "Cậu cũng biết tôi không quen cùng những cô gái nhỏ chưa có kinh nghiệm làm mà..." Cài xong cúc áo, giọng điệu của anh hết sức thiện lương: "Đối với loại chuyện này tôi có nhu cầu không lớn, thả lỏng mà thôi, không cần thiết phải bắt nạt trẻ con, lãng phí con gái tốt nhà người ta."

"..."

Trên thế giới này có một loại người, tố chất tâm lý bình tĩnh đến mức gần như biến thái, có thể dùng một giọng điệu thản nhiên như thường để nói về những điều được cho là cấm kỵ nhất. Đường Thần Duệ chính là điển hình của kiểu người như thế. Những lời như vậy thốt ra từ miệng anh, nghe qua thì thấy rất có lý, nhưng suy nghĩ sâu xa thêm một chút thì sẽ cảm thấy vẻ thiện lương đến quý quyết đó làm người ta giận điên lên được.

Thấy Đường Thần Duệ xoay tròn chiếc chìa khóa trong tay, bước đi ra ngoài, Đường Dịch liền gọi anh quay lại: "Cậu đi đâu thế?" Chẳng lẽ muốn đi tìm thú vui ở nơi khác sao?

Đường Thần Duệ dừng chân, xoay người nói với vẻ mặt hết sức đương nhiên: "Về nhà ngủ chứ còn làm gì nữa, cậu muốn đi cùng sao?"

"..."

Thu phóng thoải mái, người đàn ông này dường như không hề biết hưng phấn là gì, cũng không hề có giới hạn, tùy thời có thể tiến, cũng có thể lui, khả năng điều khiển bản thân gần như là hoàn hảo.

Đường Dịch nhìn anh, sâu xa nghĩ: quả nhiên mình không có nhìn lầm, đây chính là một kẻ biến thái đẳng cấp mà...

...

Dựa vào sự đối lập khác biệt ấy, Tịch Hương Vân và Đường Thần Duệ, một kẻ bên ngoài dân đen bên trong ngậy ngọc, một kẻ lại có vẻ ngoài lương dân nhưng bên trong phức tạp, hai người này một khi đã giao chiến ở trên giường thì kết quả căn bản không cần phải bàn cãi cũng biết...

Khi Đường Thần Duệ tiến vào cơ thể cô từ phía sau lưng, càng vào sâu bên trong, nơi ấy càng chặt khít, khiến cô nàng Hương Vân gần như không có chút kinh nghiệm nào khó lòng nhận được, rên lên một tiếng rồi níu chặt lấy tay anh. Cô bị anh làm cho trướng đau không ngớt, nhất thời khó khống chế sức lực của mình, vạch ra vài vết xước đậm màu trên mu bàn tay anh.

Đường Thần Duệ cũng rất đau, bị nơi chặt khít của cô làm cho đau đớn, bạn học Thần của chúng ta liền ngàn lần cảm thán trong lòng, ý vị sâu xa nói: xem ra, muốn biến phế thành bảo* cái bao cở dưới thân này, anh cần phải vất vả khai khẩn đất hoang thêm một chút mới được...

(*biến phế thành bảo: Biến món đồ phế vật trở thành bảo bối, đồ dùng trân quý.)

Nụ hôn của anh dừng lại trên khoe môi cô: "Thoải mái sao?"

Hương Vân thở phì phò, trên người toàn là mồ hôi, sức lực đã mất đi hơn nửa nhưng vẫn cố gắng mở miệng: "Làm sao có thể thoải mái được, đồ

ngốc cũng sẽ không cảm thấy thoải mái chút nào."

Đường Thần Duệ bật cười, đột ngột bứt khỏi cơ thể cô, rồi lập tức ngoan độc tiến thẳng vào, ác liệt bức cô phát ra những tiếng rên ái muội, tiếng vang vọng về trong đêm khuya yên tĩnh đặc biệt dụ người.

"Không thoải mái phải không?" Anh cười đầy lời cuốn, cúi đầu hôn cô:
"Khẩu thị tâm phi*."

(*Khẩu thị tâm phi: Nói một đằng nghĩ một nẻo, miệng nói điều này nhưng tâm lại nghĩ điều khác.)

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Thuyền tình này hình như đi có chút hơi chậm thì phải... ..

Hôm nay tôi gặp được một vị bác sĩ đại tiên , đi tới chỗ bệnh viện, vị bác sĩ khoa nội thấy tôi là một nữ thanh niên không mang bầu, thế là hết sức yên tâm cầm ống nghe hướng xuống bộ ngực của tôi, rồi nhìn hai mắt, sau đó nhanh chóng viết ra một đơn thuốc rồi bảo tôi có thể đi...Thật thần phục quá thôi, hiệu suất làm việc của bệnh viện này quả thật nhanh ghê nha...

Còn có còn có, tác phẩm này hình như được đưa vào bảng xếp hạng thì phải (mặc dù đến lúc này cũng chỉ có một mình tôi biết, ☺) , các bạn trẻ mau mau cho bạn học Thần và Tiểu Tịch một phiếu đi nào ~~ cảm ơn ~~~

[1] Một tắc thời gian một tắc vàng: Nhất thốn quang âm nhất thốn kim.
Nguyên gốc: Một tắc thời gian một tắc vàng, tắc vàng khó đổi tắc thời gian.
Tắc vàng lỡ mất còn tìm được, để mất thời gian hết cách tìm.

Chương 18 : Quán quít yêu đương(5)

"...Nếu như đó không phải là người tốt nhất, thế thì quãng thời gian sau này làm thế nào để trôi qua, cùng với ai trôi qua cũng chẳng hề khác biệt, cũng sẽ chẳng thể nào quan trọng được như thế." – Đường Dịch

~~~

Đêm tình nhân, hương thầm lan tỏa.

Tịch Hương Vân không hề biết được, về mặt Đường Thần Duệ lúc này nhìn qua có vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng cũng đang cảm thán vạn phần.

Mặc dù nhờ có ví dụ Đường Dịch yêu Kỉ Dĩ Ninh đến máu chảy đầm đìa, anh đã biết rõ vô luận là mẫu đàn ông như thế nào, một khi đã rơi vào lưới tình, kết quả chắc chắn sẽ không thể sai được, nhưng điều khiến Đường Thần Duệ trở tay không kịp chính là, anh không hề ngờ tới, mình có thể sai lệch đến mức này.

Anh nhịn không được nghĩ tới bộ dáng của Đường Dịch lúc vẫn còn độc thân, luôn luôn đứng một mình, rồi về sau khi gặp gỡ Kỉ Dĩ Ninh, cho dù cô gái nhỏ nhắn ấy không hề có một chút tính công kích nào, vẫn có thể dễ dàng kéo Đường Dịch xuống khỏi thần đàn.

Đàn ông, cho dù lúc còn độc thân có lạnh lùng đến mấy, một khi đã bị kéo xuống thần đàn, cam tâm tình nguyện kết hôn thì chỉ có một kết quả duy nhất, đó chính là sụp đổ dưới chân vợ mình mà thôi.

Nhớ có một lần, buổi tối hôm ấy, Đường Thần Duệ vừa mới bay từ nước ngoài trở về, hậu quả của việc ngồi trên máy bay suốt mười hai tiếng đồng hồ chính là cả người mệt lả, vừa về đến nhà anh liền tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ. Sau đó, canh ba nửa đêm, Đường Dịch đột nhiên gọi điện thoại đến, anh rút dây điện thoại không nhận, cậu ta liền trực tiếp lái xe qua chỗ này, gõ cửa đòi vào.

Đối với loại việc ngủ đến nửa đêm rồi bị người ta kéo chăn gọi dậy, Đường Thần Duệ cảm thấy hết sức khó chịu, xoa đầu ngồi thẳng người lên, u ám nhìn Đường Dịch: "Đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, cậu đuổi theo tôi không buông để làm gì?"

Sắc mặt Đường Dịch nhìn qua có vẻ không tốt, anh ngồi phịch xuống ghế sofa, không nhiều lời vô ích, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Tôi đang rất phiền, giữa tôi và cô ấy xảy ra chút chuyện, mới vừa rồi cô ấy bị tôi làm cho bật khóc..."

"..."

Khóe miệng Đường Thần Duệ co quắp lại, im lặng không nói gì. Thì ra người đàn ông trước mắt này coi anh trở thành chị gái thân thiết trong chương trình radio lúc nửa đêm, chuyên trực các đường dây nóng để tư vấn và trả lời các câu hỏi sao?

Nói đến chuyện này, cũng coi như sơ sót của anh. Năm ấy anh vốn là kẻ giết sạch không chừa một mống, thế mà lúc Đường Dịch vì chuyện đùa nhỏ khiến tâm tư rơi xuống vực sâu, anh không cẩn thận thử khuyên bảo cậu ta một lần. Thề với trời đất, lúc ấy anh hoàn toàn không có ý định làm Lôi Phong gì hết, chỉ muốn đem quả bóng bóng tay này ném cho bác sĩ Thiệu thôi, lại không nghĩ tới việc mình đánh bậy đánh bạ lại hiệu quả tốt đến không ngờ, kết quả từ đó về sau, Đường Dịch liền coi anh như một người bạn tốt.

Đàn ông, quả nhiên không thể tùy tiện làm theo tấm gương Lôi Phong được mà ~~~~

Trong lòng Đường Thần Duệ vô cùng phiền muộn: tôi bảo này ~~ tôi với cậu không hề quen biết ~~ tôi thực sự không hề quen biết cậu ~~ được rồi, cho dù đã từng có chút xíu nghĩa tình ra mặt khuyên bảo cậu vài câu, nhưng chuyện này đã qua bao nhiêu năm rồi chứ? Một đám phụ nữ suốt ngày đuổi

theo Đường gia Dịch thiếu kia đâu, sao cậu không đi tìm bọn họ, cứ bám lấy tôi không buông để làm gì chứ? ...

Nói thật, cho tới bây giờ Đường Thần Duệ vẫn cảm thấy ánh mắt của Đường Dịch có vấn đề, Kỳ Dĩ Ninh quá mức yếu ớt, quả thật chính là làm từ nước mà ra, nước mắt tùy lúc tùy chỗ đều có thể rơi xuống, Đường Dịch cảm thấy Kỳ Dĩ Ninh chính là người con gái đáng yêu, khiến người ta đau lòng nhất, còn Đường Thần Duệ hoàn toàn không có được gu thẩm mỹ hiếm có như Đường Dịch, chỉ cảm thấy một cô gái động chút liền khóc như thế quá mức dọa người...

Nội dung nói chuyện giữa hai người tối hôm ấy, Đường Thần Duệ không còn nhớ rõ nữa, chỉ biết khi ấy Đường Dịch đã nói một câu khiến sau này anh nhớ mãi không quên.

Đường Dịch ngồi trên sofa trong phòng ngủ của anh, cả người chìm trong bóng tối, chậm rãi nói: "...Nếu như đó không phải là người tốt nhất, thế thì quãng thời gian sau này làm thế nào để trôi qua, cùng với ai trôi qua cũng chẳng hề khác biệt, cũng sẽ chẳng thể nào quan trọng được như thế."

Anh nở nụ cười, mọi vẻ cao ngạo cùng diễm lệ đều giống như những ngôi sao trên bầu trời đêm, tan biến dưới đáy biển sâu, trong giọng nói mang theo sự tuyệt vọng và đau đớn: "Tôi thật sự không có cách nào..."

Phải, không có cách nào.

Anh đã xong đời rồi.

"..."

Ngủ đến nửa đêm bỗng nhiên bị Đường Dịch trở mình làm rơi chăn, Đường Thần Duệ cực kỳ khó chịu, chui vào trong chăn ngủ quyết tâm không thèm để ý đến cậu ta nữa, nhưng khi nghe thấy cậu ta nói những lời này, lòng anh không hiểu sao bất chợt mềm đi, cảm giác có chút dụi dằm.

Bất đắc dĩ thở dài, anh xoay người đứng lên, đi rót một chén nước trắng rồi nhét vào trong tay Đường Dịch, giọng nói nhàn nhạt: "Nửa đêm canh ba, không ngủ đi, còn suy nghĩ lung tung cái gì?"

"Cậu nói nghe đơn giản quá..." Trong giọng nói của Đường Dịch có vài phần ý xấu: "Tôi đang chờ đến ngày nhìn cậu bị chiếm đóng đấy!"

Đường Thần Duệ khẽ cười một tiếng, lơ đãng cho qua, ngay cả cái lại cũng lười.

Cả cuộc đời người, nhấp nhô lên xuống nhiều hơn nữa chẳng qua cũng chỉ là vội vã yêu thương một vài người, rồi rời xa một vài người khác mà thôi, nghĩ đến điều này, một chút động lực để yêu đương trong Đường Thần Duệ liền vụt tắt.

Cuối cùng, trời cao cũng phải đổ kị anh tài.

Ông trời bất ngờ để Đường Thần Duệ gặp được Tịch Hương Văn, một lần sơ sẩy, anh liền gục ngã trước số phận đổi thay của cô, con người trước nay luôn sống trong bóng tối, cẩn thận vô cùng như anh vẫn phải để lộ chút dịu dàng chỉ trong chốc lát của mình.

Anh đối với chuyện tình cảm quá mức lãnh đạm, nhưng cho dù có cẩn trọng đến đâu vẫn có lúc sơ sót.

Thật ra, lúc ví dụ máu chảy đầm đìa của Đường Dịch hiện ra trước mắt, anh nên sớm nghĩ tới mình sẽ có ngày này.

Cho dù có thêm nhiều cao nhân chỉ điểm hơn đi chăng nữa, một người sau khi biết yêu vẫn sẽ rơi vào đường cùng.

...

Cho đến ngày hôm nay, anh ôm cô đặt ở dưới thân, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của cô lúc đối diện với mình, trong mắt là vẻ không sao tưởng tượng được rất rõ ràng. Vẻ mặt này vô cùng quen thuộc, Đường Thần Duệ nhớ trước kia đã từng có rất nhiều người nói với anh như thế, biểu tình của anh lúc lên cao trào thật sự rất mê người, khi đó, anh chỉ mỉm cười lơ đãng cho qua, nhưng giờ khắc này đứng trước mặt cô, anh không hề để ý cho bản thân phóng túng một lần.

"Ôm lấy anh..."

Anh cúi đầu, ngậm chặt môi dưới của cô, đậy mắt đen thẳm, mí mắt khép hờ, trong chốc lát hiện lên vẻ mơ màng đến mị hoặc.

Hương Văn nhìn anh chăm chú, cảm thấy cổ họng mình trở nên khô lại.

Đường Thần Duệ lúc này cùng với Đường Thần Duệ thờ ơ lãnh đạm của ngày thường giống như hai kẻ hoàn toàn khác nhau, anh khiến cô không sao phân rõ được phương hướng, thật giả nữa rồi. Thế nên cô chỉ có thể nghe lời ôm lấy anh, hơi giơ chân lên để tới gần anh hơn nữa, trong nháy mắt hai người hợp lại làm một, kháng khí thân mật, cứ như vậy duy trì liên tục đến phút cuối cùng.

Đường Thần Duệ dừng lại bên trong cơ thể cô một lúc lâu, ôm cô bình an ngủ, nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt của cô từ từ hòa hoãn xuống, anh mới chậm rãi lui ra.

"Văn khỏe chứ?"

Lấy cá tính tùy tâm sở dục của bạn học Thần nhà chúng ta, lúc này đây anh thật ra rất muốn hỏi một câu: "Anh có làm cho em thoải mái hay không?" , nhưng chỉ sợ nếu thốt ra những lời đó, cả kiếp này đừng nghĩ đến việc ôm cô lên giường thêm lần thứ hai, thế là chỉ còn cách khiêm tốn một chút, văn minh một chút, giả bộ nhã nhặn một chút...

Hương Văn nói quá nhiều, sức lực chẳng còn nữa, thở phì phò một lúc thật lâu, cuối cùng giơ chân lên đạp đạp anh: "Em khát, anh mau đi rót nước."

Đường Thần Duệ thở dài, nghĩ thầm: cô nàng tiểu thư này thực sự càng lúc càng to gan mà.

Mặc dù oán thầm trong lòng như thế, anh vẫn hôn nhẹ lên khóe môi cô rồi đứng dậy mặc áo ngủ vào, đi ra ngoài rót nước.

Hương Văn nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, nhịp tim dần bình ổn như thường nhưng cả người vẫn như đang trôi dạt giữa sóng to biển rộng, không chút nào tĩnh lặng.

Trước đây cô muốn tuân thủ theo đạo nghĩa giang hồ, nghĩ rằng nếu Đường Thần Duệ thích mình thì cô nhất định sẽ tận lực thích anh, nếu như anh lại đàn độn vô vị thì cô chỉ cần vung tay lên nói hẹn gặp lại là được rồi. Loại đạo nghĩa ấy, giờ nghĩ tới mới thấy quá đơn thuần.

Đã gặp được anh rồi, sau đó lại tách ra, sao có thể dễ dàng trở lại cảnh giới tâm trong như nước giếng lúc ban đầu.

Chỉ cần nhớ tới dáng vẻ của Đường Thần Duệ ban nãy, cô liền kinh hãi không thôi. Tịch Hương Văn chưa từng nhìn thấy ai trong lúc ân ái đẹp đến mức dụ hoặc như thế, ngày thường vẻ ngoài của anh luôn sạch sẽ, rẻo rắt, du dương, mang theo một tia lạnh lùng không quá rõ, như gần như xa, cũng không thể tính là quá quyến rũ được. Cô có dự cảm, anh đang che giấu một bộ mặt khác của mình, chỉ ở đúng tình huống mới có thể bộc lộ ra, hôm nay anh để cô nhìn thấy, nếu như sau này anh lại để cho nhiều người khác thấy nữa, có lẽ, cô sẽ không thể tránh được việc đau lòng.

Tình yêu, quả nhiên ở trong hư cấu và thế giới hiện thực hoàn toàn khác biệt.

Cô nhớ những lúc mình chơi game online, sắm vai hiệp nữ giang hồ, mặc dù nhân vật cô điều khiển không tồn tại mấy cái gọi là tự tôn, chí khí hào hùng gì hết, nhưng mỗi lần được các nhân vật nam qua đường tỏ lòng quan tâm, đại loại như "MMMM*", ta thích nàng, hãy làm thê tử của ta đi" , vẫn phảng phất có chút xúc động xông thẳng tới đỉnh đầu.

(*MM: muội muội, em gái)

Chỉ có những lúc đối mặt với anh là không.

Câu "anh thích em" mà Đường Thần Duệ nói trong đêm đính hôn ấy, đến nay cô vẫn còn nhớ rõ. Rõ ràng là ba chữ giống nhau, vì sao từ miệng anh nói ra lại không đủ để lòng cô chấn động? Đường Thần Duệ ngay từ lúc còn bé đã biết được cách đùa cợt người khác khiến kẻ đó giận mà không dám nói gì, thật giả khó phân, huyền hoặc đến tột cùng.

Nhưng Tịch Hương Vân chỉ là một kẻ tầm thường, người con gái như cô, trên không đại nhân đại nghĩa, dưới không đại gian đại ác gì, tuy nói là giữ chức kiểm sát viên nhưng nhiều nhất chỉ có thể phát huy tinh thần trượng nghĩa trong một phạm vi nhỏ mà thôi, miễn cưỡng giữ lấy chén cơm ăn, những vụ án lớn quan trọng đều không tới lượt cô nhúng tay vào, về phần những vấn đề to tát như Đài Loan, Nhật Bản càng không tới phiên cô nhọc sức. Trong thế giới này, kẻ như cô không nhiều, song cũng không phải là ít.

Không như Đường Thần Duệ, chỉ một cử động nhỏ của Đường Thịnh thôi đã có thể tạo nên một cơn địa chấn rồi.

Hương Vân nhắm mắt lại, yên lặng một chút, bỗng nhiên cảm giác trước mắt có ánh sáng lóe lên, cô liền mở mắt, phát hiện ra di động của mình đang báo có người gọi tới. Cô luôn có thói quen trước khi ngủ sẽ tắt máy, nhưng mới vừa nãy bị Đường Thần Duệ quấy lấy không ngừng, nhất thời đã quên mất chuyện này, chỉ đặt ở chế độ im lặng rồi ném đến đầu giường mà thôi.

Cô cầm điện thoại lên, không nhìn tên hiển thị đã nhấn nút trả lời, trong giọng nói có vẻ mệt mỏi uể oải, lại mơ hồ có chút mất tiếng sau cao trào: "Alo...?"

"..."

Nghe thấy tiếng nói của cô, đối phương dừng lại một lúc, không thấy nói gì.

Tiếng hít thở trầm tĩnh kéo dài từ ngàn dặm xa xôi truyền tới nơi đây, cảm giác có người bên kia khiến Hương Văn tỉnh táo hơn không ít, lúc này cô mới phát hiện giọng nói của mình có bao nhiêu trầm đục, mới từ cao trào đi xuống, âm cuối vừa trượt ra đã mang theo sắc thái tình dục mơ hồ nhưng sắc nét, kẻ không ngu ngốc liền có thể đoán được ngay cô vừa mới trải qua một cuộc hoan ái kiệt sức đến thế nào.

Hương Văn hơi đỏ mặt, hắng giọng cất tiếng: "Xin hỏi —" là ai vậy?

Cô còn chưa nói hết, đối phương đã cúp ngay điện thoại, ạch một tiếng, Hương Văn mơ hồ nghe được anh ta nói một câu "Ngủ ngon" thì phải, anh ta không hướng vào điện thoại nói, chỉ giống như thuận miệng thốt ra với không khí mà thôi, bởi vậy khó phân biệt âm sắc, cô thậm chí còn không thể kết luận anh ta đã nói những gì nữa.

Gọi nhầm số sao? Hương Văn đặt điện thoại xuống, không suy nghĩ nhiều nữa, chui vào trong chăn tiếp tục quần quýt với những tâm sự về Đường Thần Duệ.

"Đang suy nghĩ gì?"

Trên má có chút lạnh, thì ra anh đã trở về, trên tay cầm theo cốc thủy tinh khẽ chạm vào mặt cô.

"Không có."

Cô ngồi dậy, được anh đỡ lấy rồi cầm cốc thủy tinh trong tay anh.

Hương Văn chậm rãi uống nước. Anh ngồi yên ở mép giường nhìn cô, vươn tay xoa nhẹ vầng trán cao, ngón tay chậm rãi lướt qua những sợi tóc của cô, âu yếm và dịu dàng.

Cô có chút bùi ngùi, bỗng nhiên gọi tên anh: "Đường Thần Duệ."

"Sao?"

"Anh làm cho em nghĩ đến một bài hát."

"Là gì?"

"Đã bách hợp cũng có mùa xuân."

Nói rồi, đại khái cô cảm thấy có chút ngượng ngùng, liền gãi đầu, cười hì hì nhìn anh.

Ngón tay đang luồn vào mái tóc cô của Đường Thần Duệ đột nhiên dừng lại, không tự chủ được mạnh mẽ kéo cô về phía mình, anh hơi nghiêng người cắn lên môi cô, ngậm vào trong miệng, vuốt ve dịu dàng.

"... Anh đang ở đây."

Anh nói với cô những lời như thế, nói xong liền dùng sức cạy mở hàm răng cô, cẩn thận triển miên, không liên quan đến tình dục, chỉ đơn thuần là tình yêu. Dùng sự tồn tại của anh để bảo vệ cô suốt cả một đời.

Đến giờ phút này anh mới biết, Đường Dịch đã đúng.

Cuộc sống từ nay về sau của anh, thời gian trôi qua như thế nào, cùng với ai trôi qua, cũng không còn quan trọng nữa.

Nếu như không phải cùng với người tốt nhất đi qua.

Chương 19: Tác động lẫn nhau(1)

"Người ta vẫn thường nói, một người tình tốt luôn khiến cho cô gái của mình cảm thấy được mình không chỉ là một người bạn trai, mà còn là một bậc cha chú, một người anh, một người thầy của mình, cho cô ấy tình yêu thương ấm nồng, đưa cô ấy đến với một thế giới chưa từng được biết đến trong quá khứ."

~~~

Hôm sau chính là ngày chủ nhật.

Đường Thần Duệ luôn có thói quen vào buổi sáng, sau khi rời giường sẽ ra phòng khách bật nhạc nhẹ, sau đó vào phòng bếp không nhanh không chậm chuẩn bị điểm tâm. Thói quen sinh hoạt như thế khiến người nhìn vào luôn cho rằng anh giống như cô bé khăn quàng đỏ, ngây thơ và thiện lương, kỳ thật ban ngày và buổi tối là hai kẻ khác nhau hoàn toàn.

Mà bên kia, bình thường thì Hường Văn cũng có thói quen vào lúc sáng sớm, sau khi rời giường sẽ đi chạy bộ một giờ, mỗi lần mồ hôi đầm đìa trở về nhà thì Đường Thần Duệ đều mới chỉ làm xong phân nửa bữa sáng mà thôi.

Không thể không thừa nhận, bất cứ thành phẩm nào được Đường Thần Duệ tự tay làm ra đều không hề kém cỏi, đây chính là con người Đường Thần Duệ, một khi đã quyết định chuyện gì đều nhất định sẽ đi tới tận cùng. Dựa vào điều đó, muốn ăn được bữa sáng do chính tay Đường Thần Duệ làm cũng là một chuyện thách thức tính kiên trì không nhỏ. Gần đây Trình Lượng luôn cảm thán tính kiên trì của Tịch Hường Văn càng ngày càng tốt, thật ra anh ta không hề biết được trong lòng Hường Văn có nỗi khổ không nói nên lời, cùng một người đàn ông như Đường Thần Duệ sống chung, không kiên trì thì tuyệt đối sẽ bị anh bức cho điên thật.

Nhưng đứng từ góc độ nào đó mà nói thì hai người này, một tĩnh một động cũng phối hợp khá là ăn ý.

Tối hôm qua Hương Văn vô cùng mệt mỏi nên sáng sớm ngủ khá sâu, Đường Thần Duệ không đánh thức cô dậy, cho nên lúc Hương Văn tỉnh lại đã thấy Đường Thần Duệ nhẹ nhàng thư thái đi ra từ nhà bếp, tay phải cầm một cốc sữa, tay trái cầm theo di động, đang trả lời điện thoại: "Nghe đây, đứng ở lập trường của Đường Thịnh, những gì tôi nói phải làm..."

Trong lúc nói chuyện, anh lơ đãng quét mắt nhìn qua đây, thấy bộ dáng cô mặc áo ngủ đang đứng ở cửa phòng gội đầu, Đường Thần Duệ liền chuyển lời, nói với người bên kia điện thoại: "Tạm dừng mười phút", sau đó ấn nút tắt cuộc gọi, tiện tay ném điện thoại xuống sofa bên cạnh, buông cốc sữa ra rồi đi tới chỗ Hương Văn.

Anh vươn tay khẽ gạt những sợi tóc tán loạn trên trán cô, cất giọng rất dịu dàng: "Tỉnh sớm thế?"

"Ừm, quen rồi, năm mãi cũng không ngủ được nữa nên liền dậy."

Vừa nghĩ tới những chuyện đã làm cùng anh đêm qua, lúc ban ngày nhìn thấy anh cô liền có chút lo lắng. Tố chất tâm lý của Đường Thần Duệ luôn luôn tốt, tình cảm giữa hai người trưởng thành khi đến một độ sâu nào đó có thể hoan ái với nhau là chuyện hết sức bình thường, khi anh nhìn thấy hai người ngủ cùng với nhau mà chuyện gì cũng không làm mới gọi là quý dị.

Nhưng Hương Văn không thể tự nhiên như vậy được.

"Hình như hôm nay anh có rất nhiều việc thì phải?" Thuần túy là kiếm chuyện để nói mà thôi ~~~~

"Tạm thời có chút việc thôi."

"A, vậy thì anh mau đi làm việc đi." Đi đi, anh đi làm rồi em mới có thể an tâm chơi game ~~~

"Không phải em đang nghĩ muốn cùng hai người đồng nghiệp kia của mình một ngày một đêm chơi game đấy chứ? !"

"...!" Khiếp sợ!

Cô vội vàng phủ nhận: "Ha ha, làm sao có thể được ~~ em biết tiết chế mà ~~"

"Hôm nay có lẽ anh không có thời gian ở cùng em."

"Được ~~ "

"Ở nhà một mình, buổi trưa không cho phép ăn đồ cho cả gia đình nữa, không có chút dinh dưỡng nào."

"Vâng vâng ~~ em với thỏ cùng nhau ăn củ cải ~~"

"Có việc thì gọi điện thoại cho anh."

"Vậy đi vậy đi ~~"

"Được rồi, anh đi."

—— con mẹ nó, rốt cuộc cũng nghe được cái chữ "Đi" này!

Cô vội vàng lên tiếng đáp lại: "Ừm, đi đi." Ngẫm lại, hình như không đủ thành ý lắm thì phải, mặc dù xác thực cô cũng chẳng có chút thành ý gì nhưng bộ mặt sĩ diện vẫn cần phải được xây nên, thế là bồi thêm một câu nữa: "Anh đi mạnh khỏe ~~~"

Không thêm mấy chữ này thì thôi, thêm vào ngược lại càng khiến cho người ta cảm thấy không có thành ý....

"..."

Cần dặn dò đã dặn dò xong, nhưng vẫn cảm thấy chưa được thỏa mãn, Đường Thần Duệ liền chăm chú nhìn cô.

"...Em không có gì muốn nói cùng anh sao?"

Hương Văn nhúc đầu, lại gãi gãi đầu, "Có mà."

Đường Thần Duệ nhướn mày, "Nói". Không thể phủ nhận trong lòng anh có chút mừng rỡ thoáng qua ~~

"Sao anh còn chưa đi đi? Buổi tối không cần trở về sớm đâu ~~~"

"..."

Nghe được câu trả lời của cô, Đường Thần Duệ đút tay vào túi quần, tròng mắt hơi trầm xuống, sâu xa thâm thúy nhìn cô từ trên cao.

Rất rõ ràng, vị hôn thê bé nhỏ này của anh hoàn toàn không hề có chút tự giác nào của một người vợ sắp cưới cả, đối với mối quan hệ của hai người cũng không có những hiểu biết cần thiết, có khi không nhập nổi vào đầu đến một phần ba cũng nên. Dễ dàng thấy được, muốn từ miệng cô nói ra những lời làm nũng đại loại như 'Anh đừng đi, em muốn anh ở bên cạnh em cơ...' có lẽ chỉ ở trong vọng tưởng của anh mà thôi ~~~

Đường Thần Duệ bất âm bất dương nhìn cô, trong lòng nảy sinh những suy nghĩ ác độc: đáng đánh đòn, vì sao mình không cầm thú với cô ấy thêm một chút nữa...

Bên này, Tịch Hương Văn vẫn hoàn toàn không có nửa điểm ý thức được nguy cơ, nghĩ rằng điều gì cần nói đã nói hết, thế là một chút lưu luyến cũng không có, dù sao mỗi ngày đều nhìn thấy anh, anh cũng chẳng có

cánh dài mà bay đi đâu được cả, nếu như có cánh để bay đi thật mới là chuyện tốt ấy.

Hương Văn xoa xoa mắt, xoay người: "Vậy thì, em đi đánh răng rửa mặt..."

Đường Thần Duệ đột nhiên nắm lấy tay phải của cô.

Trước mắt Hương Văn bỗng tối sầm đi, người này sẽ không cầu huyết tới mức muốn một nụ hôn tạm biệt gì gì đó chứ? !

"Em còn chưa đánh răng." Không phải anh mắc bệnh ưa sạch sẽ nặng hay sao?

Cánh tay dài của anh khẽ kéo một cái đã có thể dễ dàng ôm cô vào lòng: "Em là ngoại lệ."

Lời còn chưa dứt, anh đã cúi đầu chiếm lấy môi cô.

Nhớ năm đó, mỗi khi Đường Thần Duệ thấy Đường Dịch hể có cơ hội là kéo Kĩ Dĩ Ninh vào một góc triền miên dây dưa, anh luôn đứng ở một bên thốn thức không ngừng: người này mới vừa sải bước vào xã hội bậc trung, anh cũng hiểu được, nhưng có cần phải đói khát đến thế hay không chứ, không biết bề mặt là cái gì...

Thời gian trôi đi đến hiện tại, bây giờ Đường Thần Duệ đang cấp tốc sửa chữa những quan niệm sai lầm trước đây của mình, không hề có nguyên tắc chạy sang đứng cùng chiến tuyến với Đường Dịch. Không mất mặt, tuyệt đối không mất mặt ! Nói đùa sao, giờ anh đang độ tuổi thanh xuân, là lúc huyết khí tràn đầy, rất có nhu cầu đấy.

Anh nắm chặt hông cô, đem cả người cô đặt trong góc tường, hơi thở triền miên tối qua dường như vẫn còn phảng phất trên cơ thể, câu dẫn lòng người. Nâng cằm cô lên, đầu lưỡi anh không nhịn được thăm dò tiến vào,

không ngừng quần lấy cái lưỡi đang muốn chạy trốn, ngậm nhẹ rồi mút chặt, hơi thở hai người quần quýt lấy nhau, trong lúc nhất thời không thể phân rõ ai là ai được.

Triền miên sâu sắc, dây dưa không ngừng, một lúc sau, Đường Thần Duệ buông cô ra, sờ sờ đám tóc luôn vểnh lên hướng về phía trước trên đỉnh đầu cô, đám tóc ngốc này đã đủ để nói lên bản chất tự nhiên đơn thuần của chủ nhân nó rồi. Tâm tình Đường Thần Duệ rất tốt, đem một cái thẻ nhét vào trong túi áo ngủ của cô.

"Một món quà nhỏ."

Anh vỗ vỗ đầu của cô: "Đi thôi. Bữa sáng ở trên bàn, nhớ phải ăn đấy."

Nói xong, anh xoay người chậm rãi bước đi, tiện tay cầm lấy chiếc điện thoại vừa mới bị ném trên sofa, nhấn nút gọi, tiếp tục cuộc trò chuyện khi này. Hường Văn chỉ nghe được một âm thanh rất nhỏ truyền tới từ đầu bên kia: "Tổng giám đốc?", sau đó liền nhìn thấy Đường Thần Duệ một tay cầm điện thoại, tay kia thuận tiện nắm lấy chìa khóa xe, đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa lên tiếng trả lời: "Trong vòng mười phút nữa tôi sẽ đến phòng họp, đưa tư liệu cho tôi, anh nói tiếp."

...

Đường Thần Duệ đi rồi, Hường Văn đứng ngây người tại chỗ một lúc lâu, nửa ngày mới hoàn hồn, chậm chạp đi vào nhà vệ sinh, nhìn gương soi, gỡ gãi đầu, mặt có chút đỏ ửng lên, mãi không kịp phản ứng lại.

Nếu như nói nụ hôn sâu của anh khiến cho chân cô mềm nhũn, thì động tác cuối cùng của anh chính là thứ khiến cho cô mềm lòng.

Lúc cuối bị anh vỗ đầu thì phải, coi cô là thỏ sao? Thật đúng là...

Đường Thần Duệ lớn hơn cô bốn tuổi, người ta đều nói năm năm một luân hồi, cô cùng anh cũng coi như đang đứng cùng trong một vòng luân hồi như vậy, thế nhưng, giữa anh và cô, một người đàn ông và một cô gái đã trưởng thành vẫn cách biệt bởi một giới tuyến rất rõ ràng.

Sự thật thì, anh quả thực cũng được coi là một người tình hoàn mỹ. Không nhanh không chậm, không vội vàng thúc giục, từng chút từng chút dạy cho cô cách làm thế nào để dung nhập được với cuộc sống của anh. Người ta vẫn thường nói, một người tình tốt luôn khiến cho cô gái của mình cảm thấy được mình không chỉ là một người bạn trai, mà còn là một bậc cha chú, một người anh, một người thầy của mình, cho cô ấy tình yêu thương ấm nồng, đưa cô ấy đến với một thế giới chưa từng được biết đến trong quá khứ.

Trước đây lúc Tịch Hương Văn nghe được lời thoại này trong một vở kịch, chỉ cảm thấy vô cùng chua xót. Có nhầm hay không vậy, vừa giống như cha vừa giống như anh, lại còn giống cả thầy, đây chẳng phải là nhân cách phân liệt hay sao?

Nhưng bây giờ, cô đã tin Đường Thần Duệ đối với cô, tuyệt đối không đơn giản chỉ là một người tình hoàn hảo, càng ngày anh càng khiến cô cảm thấy cuộc gặp gỡ này có lẽ cũng không phải là một chuyện quá xấu.

Hương Văn lấy lại bình tĩnh, bắt đầu đánh răng rửa mặt. Dòng nước ào ào chảy qua lòng bàn tay, tâm tư của cô cũng giống như những giọt nước ấy, tuôn chảy ra ngoài.

Thích anh sao? Cứ cho là như vậy.

Yêu anh sao? Chuyện này hình như vẫn còn quá xa vời...

Đánh răng rửa mặt ăn điểm tâm, sau khi ăn xong, Hương Văn thu dọn bàn ăn sạch sẽ, đứng ở phòng bếp lau chùi một mạch. Buổi sáng đầu thu, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào căn phòng nhỏ khiến người đang phơi nắng lập

tức cảm thấy rất thư thái, nhất là loại người không ôm chí lớn như Tịch Hường Văn, càng một lòng gửi vào trong gió: A...Mùa thu là mùa thích hợp để chơi game đó nhé ~~~

Xoa xoa tay đi tới, vốn đang định cho thỏ ăn cơm, lại phát hiện bạn thỏ nhỏ vừa này đã được Đường Thần Duệ cho ăn rồi, ợ một cái no nê, thư thái nằm trên tấm thảm trong phòng khách phơi nắng. Hường Văn đi tới ngồi xồm trước mặt nó, sờ tới sờ lui bộ lông mềm mượt của bạn thỏ.

Lúc cô vừa mới tới nhà của Đường Thần Duệ đã nhanh chóng thiết lập mối quan hệ cách mạng hữu nghị với bạn thỏ này rồi, quá trình cụ thể như sau:

Thời gian: Buổi chiều đầu tiên từ khi bắt đầu sống trong nhà Đường Thần Duệ.

Địa điểm: Phòng ngủ chính trong nhà Đường Thần Duệ.

Diễn biến:

Bạn thỏ nhỏ () : Ngao ngao ngao! Người mới tới! Giường của Thần Thần không đủ lớn!

Hường Văn (hỏi) : "Vậy làm sao bây giờ?"

Bạn thỏ nhỏ (lăn) : Ngao ngao ngao! Ta không muốn ngủ trên sàn nhà!

Hường Văn (mừng rỡ, xung phong nhận việc) : "Vậy ta đi ngủ trên sàn nhà!"

Đường Thần Duệ (như đinh đóng cột) : "Không cho phép."

Hường Văn (nhanh chóng phản ứng) : "Vậy anh đi ngủ trên sàn nhà."

Đường Thần Duệ: "..."

Khụ một tiếng, chỉ chỉ thỏ, Đường Thần Duệ (chậm rãi) : "Mi đi ngủ trên sàn nhà."

Ngao ——!

Bạn thỏ nhỏ ngồi chồm hồm trên giường, không nhúc nhích nhìn chăm chăm anh, ánh mắt vừa bi phẫn vừa ủy khuất, tuyệt đối là biểu hiện khi bị vũ nhục, Đường Thần Duệ vừa gương mắt đối diện với nó, nó liền oạch một cái xoay người sang chỗ khác, dùng cái mông nhỏ trắng như tuyết phản đối anh, lấy sự trầm mặc làm hành động kháng nghị.

Hương Vãn (cấp tốc đứng về phía chiến tuyến của bạn thỏ) : "Em với nó cùng nhau ngủ trên sàn nhà!"

Đường Thần Duệ: "..."

Đây thực sự là ở đâu có áp bức, ở đó có đấu tranh mà ~~~

Đường Thần Duệ không nhiều lời vô ích, chặn ngang ôm lấy cô ném lên giường, lại nhìn chăm chăm bạn thỏ một lúc. Dưới khí thế áp bức không tiếng động của Đường Thần Duệ, bạn thỏ ngao ô một tiếng, lập tức thua trận. Tính tình Đường Thần Duệ nói xấu không xấu, nhưng cũng không hề tốt chút nào, cứng mềm đối với anh đều không có tác dụng. Bình thường Đường Thần Duệ luôn dung túng nó, không quản thúc quá nhiều, cho đến một ngày anh mệt muốn chết đi, đang ngủ lại bị nó âm ỉ muốn cùng chơi với mình, kết quả Đường Thần Duệ tức giận đứng lên, không nói hai lời nhốt nó vào lồng tre, treo ngược lên lan can của ban công, cho hứng gió suốt một đêm liền.

Phải nói, trước đây Đường Dịch cũng thường xuyên dùng chiêu này để bắt nạt Kỷ Dĩ Ninh, nhưng tốt xấu gì bạn Dịch của chúng ta cũng chỉ xách nhẹ Dĩ Ninh lên sân thượng, dọa hai phát rồi thả xuống, còn Đường Thần Duệ thì không như thế, đem thỏ bắt vào lồng tre rồi treo lên lan can ban công

suốt cả một đêm, nửa điểm chướng ngại tâm lý cũng không có, thoải mái đi ngủ.

Căn hộ nằm ở tầng thứ năm mươi bảy a, ở trong gió đêm lất lất suốt một đêm là cảm giác như thế nào ~~~ mỗi lần gió thổi qua, cái lồng liên kẻo kệt kẻo kệt đong đưa, giống như một khúc ca của những chiến sĩ cách mạng ngày ấy: ‘Gió đang lên, ngựa đang cất tiếng, Hoàng Hà đang gầm thét ~ Hoàng Hà đang gầm thét~~’, tùy lúc đều nhắc nhở bạn tỏ đáng thương rằng, một khi đã ngã xuống thì phải chết là điều không thể nghi ngờ...

Phòng ngủ tuy đáng quý, giường lớn tuy cao sang, nhưng so với sinh mệnh, hai thứ ấy đều không là gì hết!

Suy nghĩ như vậy, bạn tỏ nhỏ liền thương tâm chậm rãi bò xuống...

"Qua đây đi."

Vẻ mặt Đường Thần Duệ có chút giãn ra, vươn tay ôm lấy bạn tỏ, đặt giữa người mình và Hương Văn, sau đó vuốt ve lông nó, cất tiếng: "Cả ba cùng nhau ngủ."

Ngao ——!

"Ngao ——!"

Hương Văn cùng bạn tỏ nhỏ đồng thời phát ra tiếng khóc nức nở, đồng thời cảm động nhìn anh: người này còn chưa tính là quá xấu a ~~~

Không ai biết lúc này, diễn biến tâm lý của Đường Thần Duệ là như vậy: tốt xấu gì cũng là tỏ của Kỷ Dĩ Ninh cho, Đường Dịch vốn là kẻ không thể nói đạo lý, chỉ cho mình làm thật nó mà không cho người khác gây sự với con tỏ này, gây sự với tỏ Kỷ Dĩ Ninh tặng chính là gây sự với Kỷ Dĩ

Ninh, gây sự với Kỳ Dĩ Ninh chính là gây sự với Đường Dịch, gây sự với Đường Dịch chính là...chán sống rồi sao?

Đường Thần Duệ thở dài.

—— Đường Dịch là người đầu tư lớn của anh, quan hệ tình cảm với người đầu tư là chuyện không thể thiếu được.

Căn cứ vào chuyện này, Tiểu Tịch cùng bạn tỏ nhỏ nhanh chóng hình thành sự thống nhất về mặt trận tư tưởng, rất có cảm tình cách mạng.

Hương Văn sờ soạng vuốt ve một lúc, thấy bạn tỏ lúc đầu còn thoải mái phát ra tiếng ngao ô, dần dần liền chìm vào giấc ngủ. Cô ôm máy tính xách tay ngồi xuống đất, kích đúp chuột vào biểu tượng trên màn hình, mở ra cửa sổ trò chơi.

Vừa mới online, tin nhắn của Trình Lượng đã tới.

‘Ban ngày hết quần áo’: **【Đem máu rót đầy! Cầm vũ khí! Chúng ta đi chém người!】**

Tịch Hương Văn lấy tay che miệng, nở nụ cười.

Những người quen Trình Lượng đều biết, nguyên tắc sống của cậu ta chỉ có duy nhất hai chữ: thả lỏng và thả lỏng. Kiểm sát trưởng Trình có được toàn bộ sự lý trí và bình tĩnh mà một nhân viên tư pháp nên có, tầm nhìn rộng mở, miệng lưỡi sắc bén, trình độ đấu võ mồm trước giờ không hề có đối thủ, ở trong trò chơi cậu ta cũng luôn khoe khoang tự xưng là hiệp khách giang hồ, cho dù thường xuyên tham gia các cuộc ẩu đả đánh nhau. Thế nên đại anh hùng ‘Ban ngày hết quần áo’ đi tới chỗ nào, chỗ ấy nhất định sẽ phát sinh loại chuyện cầu huyết anh hùng cứu mỹ nhân như trong truyền thuyết~~~

Mặc dù bận bịu nhưng Hương Văn vẫn ung dung đáp lại: 【 Ban ngày, thật không giống cậu nha ~~~】

Giản Tiệp đang đứng bên cạnh chậm rãi nháy ra, giải thích: 【 Cậu ta bị mấy người rác rưởi giày xéo chà đạp... 】【

Đám rác rưởi ấy ngày nào cũng có, nhưng hôm nay lại đặc biệt nhiều.

Đồng chí Trình Lượng mới sáng sớm nay đã hết sức chăm chỉ, treo máy rồi bắt đầu đào thảo dược, một cốc bổ xuống được một cây cỏ lác, lại một cốc nữa bổ xuống được một cây cỏ lác. Bầu trời cuối thu thoáng mát, vô cùng thích hợp với việc lao động và hái thuốc nhé ~~~ Tâm tình Trình Lượng vô cùng tốt, cúp điện thoại liền cầm sách luật học ngồi ở một bên chăm chỉ nghiên cứu.

Lại không ngờ rằng, đột nhiên có một đám người kéo tới, trong đó có cả dũng sĩ, cả đạo sĩ, còn có cả y sư, đám người này trước đây từng có mối thù bị cướp mỹ nhân với Trình Lượng, một tuần trước Trình Lượng vừa cứu được từ tay thủ hạ của bọn chúng một tiểu mỹ nhân vóc người dịu dàng, ôn nhu mềm mại, tên là ‘Ô mai hồng phấn’, lúc nào cũng nhỏ nhẹ kêu một tiếng "Tần ca ca ~~~*" , hiệu quả thu được không hề thua kém như Hoàng Dung gọi Quách Tĩnh[1] , khiến cho bản tính anh hùng thương hương tiếc ngọc của đại hiệp ‘Ban ngày hết quần áo’ bộc phát mấy ngày liền. Vì thế, hôm nay đám người đó kéo đến báo thù.

(*Nguyên văn tên ID của Trình Lượng là Bạch nhật y sam tần, thế nên em này mới gọi là Tần ca ca : D)

Đám người này hiển nhiên rất có tố chất làm điều phi pháp, không hề hào hào cả đám xông lên mà là từng người từng người một tiến tới, đây là vì sao chứ? Rất đơn giản thôi, một khi đã muốn giết người, một đao trí mạng mới thoải mái hay từng đao từng đao chậm rãi đâm xuống mới là thoải mái đây? Đương nhiên là cái thứ hai rồi. Thế nên đám người đó lập tức quơ gậy

gỗ và rìu chặt củi, lần lượt từng kẻ tiến lên, ta chém một đao, người bắn một mũi, vô cùng tàn ác đem đại hiệp ‘Ban ngày hết quần áo’ đang treo máy luân từng nhát một.

Lại nói, trong game online lấy bối cảnh là võ hiệp thời trung cổ thế này, thông thường khi bị công kích, nhân vật nữ sẽ kêu lên vô cùng dâm dăng, còn nhân vật nam sẽ hét to cực kì bi tráng, song người thiết kế ra trò chơi này có lẽ là người đề cao chủ nghĩa bình đẳng, nam nữ ngang hàng, thế nên đã để cho nhân vật nam sau khi bị công kích có tiếng kêu dâm dăng không kém gì nhân vật nữ. Thế là chỉ thấy ‘Ban ngày hết quần áo’ đứng đó nhận lấy vô số công kích từ khắp nơi, ‘ừm ừm a a ~~~’ thảm thiết vô số lần, cuối cùng rốt cuộc nổ tung thành từng mảnh.

(Momo: Là bị công kích hay bị cường gian đây = =, người thiết kế trò này BT kinh đi được)

Đám con nhà giàu rác rưởi mừng rỡ như điên, thừa dịp thắng lợi liền chạy lên các diễn đàn của Baidu phát lại những đoạn mắng chửi dành cho Trình Lượng: "Kẻ vô tình bạc nghĩa, lấy oán trả ơn, đặc chí ngông cuồng đã chết, kháo*! Mẹ nó! Đã chết đi được! ..."

(*Kháo: Một từ chửi tục, đồng nghĩa với F**k. Chỗ này có một đoạn tứ hơi thối mắ, vì sao trong convert lại có Baidu ở đây = =, theo như tứ hiểu, chẹp, rút ra từ kinh nghiệm đọc võng du ít ỏi của mình, diễn đàn mà mấy kẻ này lên phải là diễn đàn của game online này chứ, Baidu nào ở đây @@.
Thôi bà con cứ tạm hiểu như thế nhé : D)

Hai câu trước người này chửi mắng cái gì không quan trọng, mấu chốt là Trình Lượng chỉ xem hiểu hai câu sau, phiên dịch thành văn xuôi hiện đại thì chính là: xxx người một hồi, mẹ nó, ông đây thật thoải mái!

Trình Lượng đọc xong sách luật học đi tới vừa lúc nhìn thấy những lời này, cảm thấy trong lồng ngực lập tức tích tụ một ngụm máu tươi chỉ chực chờ

phun thẳng ra ngoài.

Con mẹ nó! Người là cái thứ gì! Chỉ là một kẻ nhãi nhép cấp 50 cũng dám đến cường bạo đại thần cấp 130 như ta sao? !

Giản Tiệp đem đoạn chữ mắng Trình Lượng ấy đưa cho Tịch Hương Vãn, Hương Vãn tập trung nhìn vào, nhất thời thốn thức không thôi: Baidu ơi là Baidu, thật đúng là tinh hoa trí tuệ của nhân dân lao động mà ~~~ còn nhỏ như vậy đã biết cách dùng kiểu nói ấy để mắng chữ người rồi, bi ai cho nền giáo dục của Trung Quốc quá ~~~

‘Ban ngày hết quần áo’ lửa giận ngút trời: **【Biến thái! Nhất định là những kẻ bất mãn với đời sống hiện thực nên mới chạy vào trong game phát tiết sự biến thái của mình! 】**

‘Mật dịch chảy vào đại dương’ luôn luôn thích làm loại chuyện đổ thêm dầu vào lửa: **【Đúng đúng! Nhất định phải đánh hội đồng chúng nó đi! !】**

Tịch Hương Vãn sờ cảm nghĩ nghĩ, tâm tư suy nghĩ sai lệch mục tiêu, nhin không được gõ một câu cảm khái.

‘Vạn lý trường pháo vĩnh viễn không ngã’: **【Tớ đây cũng bất mãn với hiện thực mà, vì sao tớ không biến thái chứ...? 】**

‘Ban ngày hết quần áo’: **【... 】**

‘Mật dịch chảy vào đại dương’: **【...】**

‘Ban ngày hết quần áo’ : **【Đừng có méo mó thế nữa = =】**

‘Vạn lý trường pháo vĩnh viễn không ngã’: **【Được rồi được rồi...nhất thời quên mất việc chính...】**

Nói rồi, tổ ba người chuyên gây rối này cấp tốc trang bị thêm máu và vũ khí, đi khắp nơi tìm đám người kia dạy dỗ cho một trận.

Ngay sau đó, trên màn hình lập tức hiện lên một hồi hỗn chiến.

Bạn đã từng nhìn thấy một trận đánh trong game bao giờ chưa? Tất nhiên, tuyệt đối không hề giống như sở thích của Tịch Hương Vân, giang hồ nhi nữ cùng các giáo phái, hai bên nhân mã tương phùng, ôm quyền hành lễ với nhau: "Hôm nay hai người chúng ta cùng nhau luận kiếm tại Hoa Sơn, đại hiệp, mời! Dao kiếm không có mắt, nếu có lỗi đắc tội, mong đại hiệp sẽ rộng lòng bao dung!" Sau đó từng người từng người một liền vì giang hồ, vì đạo nghĩa, vì mỹ nhân, rút kiếm sắc ra khỏi vỏ ~~

Đánh nhau trong game còn xa mới theo kịp loại khí chất võ hiệp như thế này, hơn nữa lại có điểm giống với cảnh tượng đốt pháo hoa trong đêm giao thừa của dân gian, khắp bầu trời tràn ngập các ánh sáng trắng xanh xuất hiện lúc mọi người triển khai kỹ năng của mình, lộng lẫy như đang mở hội, âm âm một chiêu ‘Lôi đình vạn quân’, lại rầm rộ lóe lên một ‘Tia chớp đoạt mệnh’, rồi đột ngột xuất hiện một chiêu ‘Phiêu hương phi vũ’ hoa lệ vô cùng, trên màn ảnh nhất thời rực sáng ánh hồng như mặt trời phương Đông.

Hai bên đều là kẻ mạnh, thực lực tương đương nhau, thế nên trận hỗn chiến này đánh tương đối tổn sức.

Tịch Hương Vân vẫn còn đang suy nghĩ làm sao để chiến thắng, tay trái liền vô ý thức đút vào trong túi quần, thế là mò được tấm thẻ mà Đường Thần Duệ vừa đưa. Cô cầm lên nhìn, mặt trên có một tài khoản cùng tên đăng nhập, phía dưới là một hàng chữ rõ ràng. Nét chữ của Đường Thần Duệ rất tuấn tú và hữu lực: một món quà nhỏ, chơi vui vẻ nhé!

Đây là tài khoản trong trò chơi này sao...

Hương Vân có chút đau đầu, trong cuộc hỗn chiến quyết định nửa đường thoát ra, rồi lại đăng nhập vào một lần nữa bằng tài khoản trên tấm thẻ mà Đường Thần Duệ vừa đưa, nhất thời, một cái tên vàng lấp lánh hiện lên trên màn ảnh, cũng đồng thời xuất hiện trước mắt cô.

Tính danh: Thanh Thần Hương Văn Quy

Nghề nghiệp: dũng sĩ

Đẳng cấp: 130

Cấp này cũng không quá ngạc nhiên, tài khoản trước kia của Tịch Hương Văn cũng đã luyện đến cấp 130 rồi, điều khiến cô ngạc nhiên chính là đám trang bị bên trong này, toàn bộ đều lóng lánh ánh vàng.

Hương Văn mở to mắt nhìn: vàng, là trang bị vàng kim đó!

Trang bị chuyên dụng dành cho chức danh võ sĩ, nếu tính ra giá thị trường bây giờ thì ít nhất cũng phải là một hai vạn....

Oa, là người chơi nhân dân tệ trong truyền thuyết đây mà...

Bạc dân đen như cô quả nhiên không thể theo kịp được ~~~

Dũng sĩ tên vàng vừa bước lên sân khấu, tiến vào đội ngũ rồi thuận tay vung lên đại đao, quả nhiên một chiêu tuyệt sát, yêu ma quỷ quái nháy mắt đều chết sạch. Vốn dĩ, lấy đặc tính đánh rã đập đầu của tổ ba người rối loạn này, tuyệt đối sẽ đuổi tận giết tuyệt mọi người, thế nhưng bây giờ có chuyện còn hấp dẫn hơn mấy kẻ trước mắt, cho nên Trình Lượng và Giản Tiệp đều dừng lại.

‘Ban ngày hết quần áo’ & ‘Mật dịch chảy vào đại dương’: 【Hương Văn, cấp bậc này là do cậu luyện?】

‘Vạn lý trường pháo vĩnh viễn không ngã’: 【Đường Thần Duệ cho...】

‘Ban ngày hết quần áo’ & ‘Mật dịch chảy vào đại dương’: 【.....】

Mở tư liệu cá nhân của tài khoản này ra, ba người càng không còn gì để nói.

‘Ban ngày hết quần áo’ : 【Tài khoản này chỉ trong vòng một tuần đã luyện đến cấp 130, tốc độ quả đúng là kinh người...】

‘Mật dịch chảy vào đại dương’ : 【Là kinh sợ...】

‘Vạn lý trường pháo vĩnh viễn không ngã’ : 【...】

Nhất thời, tổ ba người rối loạn không khỏi cùng lúc thốn thức không thôi.

Nghĩ đến ngày xưa, bọn họ mới chơi game này, vì luyện cấp mà đã phải ném không ít trái đăng, cả đêm treo máy làm nhiệm vụ, rồi diên đảo câu cá đào cỏ lác, thế mà vẫn bị đám vô danh rác rưởi chém chết một lần lại một lần, mỗi khi có bang chiến thì liều mạng chống trả, đánh đến đâu rơi máu chảy, tiến vào ngục giam cũng không từ; vì mấy phần thưởng khích lệ của hệ thống biểu tặng mà quơ đao múa rìu ra sức chém boss, rồi rơi vào tình trạng một nghèo hai trắng, đành phải đập nôi bán sắt kiếm trang bị.

Nhìn lại ngày xưa, đó rõ ràng chính là một trang sử đẫm máu và nước mắt cùng với những giọt mồ hôi của tuổi xuân đã tuôn rơi ~~~~

Hồi ức trở về trong chốc lát, khi nhìn thấy vị dũng sĩ trang bị vàng kim lấp lánh trên màn ảnh, ba người liền không nhin được méo miệng, lòng ghen tỵ nhanh chóng bùng cháy, vùng lên đến một cấp độ cao hơn, xúc động đến mức chỉ muốn chửi ầm lên rằng: nẹm nó, chênh lệch giữa giàu nghèo vì sao lại lớn thế chứ!

Tịch Hương Văn vội vàng yếu ớt thoát khỏi tài khoản này, quyết định vẫn là nên cất kỹ đừng dùng thì hơn. Tuy rằng đây chỉ là trang bị trong trò chơi nhưng nếu xuất ra ở trong thị trường thì đó chính là vàng thật bạc trắng đấy, lấy quan hệ của cô và Đường Thần Duệ lúc này, hình như vẫn chưa đến độ có thể ăn bớt tiền của anh thì phải ...

Đúng lúc Hương Văn đang chuẩn bị thoát ra ngoài, hai người kia bỗng nhiên mắt sáng rực hẳn lên, không hổ là kiểm sát viên, một chút đầu mỗi

cũng không để chạy thoát.

‘Ban ngày hết quần áo’ : 【Tên của tài khoản này rất có ý tứ nhỉ...】

‘Mật dịch chảy vào đại dương’ : 【Hương Văn, Đường Thần Duệ đang tán tỉnh cậu kìa...】

‘Vạn lý trường pháo vĩnh viễn không ngã’ : 【...】

(Momo: Tên của tài khoản này là Thanh Thần Hương Văn Quy, tức là Hương Văn trở về bên người Đường Thần Duệ =])

‘Ban ngày hết quần áo’ : 【Hương Văn, bình thường cậu hay gọi anh ấy là gì? Thần sao?】

‘Vạn lý trường pháo vĩnh viễn không ngã’ : 【Không phải.】

‘Mật dịch chảy vào đại dương’ : 【Thần Thần?】

‘Vạn lý trường pháo vĩnh viễn không ngã’ : 【Đó là cách gọi của thờ.】

‘Ban ngày hết quần áo’ : 【...】

‘Mật dịch chảy vào đại dương’ : 【...】

Liếc về phía bốn chữ Thần Hương Văn Quy, Tịch Hương Văn nhất thời lúng túng, nhanh chóng log out.

‘Vạn lý trường pháo vĩnh viễn không ngã’ : 【Thôi, tớ đi đọc sách đây.】

‘Ban ngày hết quần áo’ : 【Cậu ấy xấu hổ kìa.】

‘Mật dịch chảy vào đại dương’ : 【Of course~~~】

‘Ban ngày hết quần áo’ : 【Aizz... Mùa thu là mùa của tình yêu a~~~】

...

Cũng không biết có phải bởi vì lúc log out nhìn thấy câu nói cuối cùng của Trình Lượng hay không mà lúc này Hương Văn đột nhiên cảm thấy tâm động không rõ lý do.

Ở trong phòng khách không đầu không đuôi lung lay hai vòng, thấy chiếc di động đặt trên mặt bàn, Hương Văn nghĩ ngợi một chút, nhịn không được vươn tay nhanh chóng bấm một dãy số.

Vừa nhận máy, thanh âm của Đường Thần Duệ đã vang lên rõ ràng ở đầu kia điện thoại. "Chuyện gì thế?"

Nghe thấy giọng nói của anh, nhất thời mọi điều muốn nói đều quên sạch, Hương Văn lắc lắc đầu: "Không..."

Giọng điệu của Đường Thần Duệ nghe rất công việc hóa, Hương Văn gần như có thể cảm nhận được lúc này bên kia đang đắm chìm trong bầu không khí với áp suất thấp đến mức nào.

Anh nhanh chóng trả lời: "Bây giờ anh đang bận, một giờ nữa sẽ gọi lại cho em."

Lời còn chưa dứt, anh đã tắt điện thoại.

Cúp điện thoại, trong lòng Hương Văn nhất thời có chút trống rỗng.

Đường Thần Duệ ban nãy cùng với Đường Thần Duệ đêm qua, và Đường Thần Duệ sáng nay hoàn toàn khác biệt, khôn khéo bình tĩnh, lý trí lạnh lùng, chỉ có hai chữ đủ để hình dung anh lúc này: hoàn mỹ.

Hương Văn đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Ai, rõ ràng chỉ nghĩ nói với anh một tiếng cảm ơn mà thôi, thế mà đến lúc ấy cái gì cũng nói không nên lời. Hơn nữa, bình thường cô đâu phải như

thế, mỗi khi trình diện cấp trên cô đều rất bình tĩnh, lý trí và thành thực đấy chứ ~~~~

Hương Văn nhìn chăm chăm chiếc di động trong tay, trong lòng âm thầm phiền muộn: sao anh không gọi lại ngay chứ!

Nếu như Đường Thần Duệ gọi điện lại, cô nhất định có thể biểu hiện ôn trọng và hoàn hảo nhất có thể, cách nói năng bộc lộ rõ trí tuệ của mình, còn cả vẻ nữ tính thành thực bốc lửa nữa ~~~

Dây dưa tự kỷ rửa mặt một hồi, sau khi cảm giác thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn, bạn học Tiểu Tịch nhà chúng ta đối diện với chiếc gương, nhìn gương mặt ướm đẫm của mình, nhịn không được buông lời thăm thía: "Tịch Hương Văn, cái loại tính cách sĩ diện khố vào thân này của mi vẫn là nên mau sửa đi..."

~~~

[1] Quách Tĩnh và Hoàng Dung: là cặp vợ chồng trong tiểu thuyết "Thần điêu đại hiệp" của Kim Dung.

Chương 20: Tác động lẫn nhau(2)

"Cô rất đặc biệt, mà Đường Thần Duệ, anh ấy luôn thích những người đặc biệt như thế." – Hàn Thâm

~~~

Một giờ sau, điện thoại của Đường Thần Duệ quả nhiên đúng hẹn gọi đến. Đôi lúc Tịch Hương Văn cảm thấy khả năng của Đường Thần Duệ thật chẳng giống người bình thường chút nào, lúc không tập trung thì ai nói cũng không nghe, còn lúc có tinh thần thì giống hệt như máy móc cao cấp, đúng giờ đến từng phút từng giây.

Anh vừa mới bước ra từ phòng họp, hơi thở áp bách trên bàn đàm phán vẫn còn chưa lui đi, thế nên giọng nói trong điện thoại mặc dù đã tận lực đè nén xuống nhưng vẫn không che giấu được sự sắc bén bên trong: "Mới vừa này có chuyện gì thế?"

Hương Văn trả lời hết sức công thức: "À, chính là cái món quà nhỏ kia đó, em đã nhận được rồi, dùng rất tốt, cảm ơn anh, anh đã vất vả rồi."

Tay trái của Đường Thần Duệ đang cầm di động, tay phải đẩy cửa phòng làm việc ra, nghe được câu trả lời vô cùng máy móc của cô, động tác đóng cửa của anh liền có chút chậm lại, năm giây sau, thuận thế đóng luôn cửa.

Hương Văn không hề biết, nói chuyện điện thoại cùng cô luôn là một chuyện khiến Đường Thần Duệ tương đối nhức đầu.

Không biết làm nũng còn chưa tính, lại còn dùng cái loại khẩu khí giống như đang báo cáo công việc với cấp trên để nói chuyện, cô thường xuyên nói liền hai câu trong điện thoại như thế này: ‘Đã làm phiền anh rồi’, ‘Vất vả cho anh quá’, khiến cho Đường Thần Duệ rất hay có ảo giác, hình như mình không phải đang cùng vị hôn thê nói chuyện yêu đương mà đang cùng bộ trưởng bộ ngoại giao đàm phán thiết lập quan hệ hai nước thì phải.

Hương Văn tất nhiên không biết được hoạt động tâm lý của Đường Thần Duệ lúc này, vẫn ở đầu dây bên kia vô cùng công thức cảm khái nói tiếp: "Trong vòng một tuần đã luyện đến cấp 130, tốc độ thật là nhanh quá."

Đường Thần Duệ nở một nụ cười yếu ớt, từ chối cho ý kiến về vấn đề này, đột nhiên lại nhớ đến ánh mắt sâu đen và thâm như mắt gấu mèo của vị trợ lý bảo bối suốt một tuần vừa rồi.

Đều nói một ông chủ biết cách khai thác triệt để tiềm lực của cấp dưới mới là một ông chủ tốt, vậy thì trình độ tận dụng khai phá của Đường tổng nhà chúng ta đây quả thực chỉ có thể hình dung bằng bốn chữ ‘Vật tận kỳ dụng’* mà thôi. Miễn là chuyện anh muốn làm, mặc kệ Hàn Thâm dùng

cách gì để hoàn thành, ‘Viết một bản kiểm điểm giao cho tôi, nhớ là phải chân thực tình cảm một chút’, nói xong liền lễ thẳng khí hùng cúp máy, hoặc đột nhiên có một ý niệm nảy lên trong đầu, lập tức nhắn tin cho Hàn Thâm ‘Giúp tôi luyện cấp cho một trò chơi, cho cậu thời gian một tuần, lên đến cấp 130, tiền không là vấn đề.’

(*vật tần kỳ dụng: vật gì cũng có chỗ dùng)

—— Thì ra trợ lý còn kiêm luôn cả chức bảo mẫu, sao chép viên và người luyện cấp thuê cho game nữa.

Đường Thần Duệ buông lỏng biểu tình, đi tới bên cạnh quầy bar rót cho mình một chén nước, vừa uống vừa hỏi: "Bữa trưa ăn rồi sao?"

Ở đầu kia điện thoại, Hường Vân nghe thấy tiếng anh đang uống nước, dòng nước mát trượt xuống yết hầu phát ra những tiếng động tĩnh lặng mà xa xưa, khẽ vang lên trong không gian yên tĩnh, câu dẫn lòng người. Đôi khi loại chuyện quyến rũ gợi cảm này không hề có một nguyên tắc nhất định nào hết, Hường Vân nghĩ đến hình ảnh Đường Thần Duệ đang bưng chén nước, không hiểu vì sao tim bỗng đập rộn ràng, vốn đang định mở miệng nói láo ‘ăn rồi ăn rồi đã sớm ăn no rồi ~~’, cuối cùng lại không cần thận để lời nói thật chạy ra khỏi miệng: "Vẫn chưa ăn..."

Không ngoài dự liệu.

Đặt chén nước thủy tinh lên quầy bar, Đường Thần Duệ vô ý thức vươn tay vuốt ve miệng chén, trong mắt ánh lên sự trong suốt của thủy tinh, phiếm một chút nước trong lành, bỗng khiến anh nhớ đến bộ dáng của cô nằm dưới thân mình đêm qua, đôi mắt ngập nước hết sức đơn thuần lại vô cùng dụ hoặc, ôm lấy cổ anh cầu xin tha thứ: Đường Thần Duệ, anh chậm một chút đi, em chịu không nổi...

Anh bỗng nhiên mở miệng.

"Qua đây đi."

"A?"

"Cùng nhau ăn cơm."

Hương Văn chững chạc đàng hoàng trả lời, vô cùng nghiêm túc: "Không phải anh rất bề bộn nhiều việc sao? Em đến sẽ quấy rầy anh mất."

—— các đồng chí, cô ấy chính là một kẻ rối loạn như vậy đấy.

Rõ ràng mới vừa rồi trong lòng còn muốn nhìn thấy anh, đến lúc anh mở miệng mời thì cô lại không nhận được tỏ vẻ rụt rè giống như bao người khác. Đôi lúc Tịch Hương Văn vô cùng thống hận loại tính cách phiến toái này của mình, sẽ ở trong lòng xây dựng rào cản tâm lý, song đến khi mặt đối mặt với Đường Thần Duệ, rào cản tâm lý ấy của cô liền giống như một công trình bằng bã đậu, không chịu nổi một kích, cứ thế liền đổ sập.

Tính cách của cô như thế nào, Đường Thần Duệ đương nhiên rõ như lòng bàn tay, không cho cô quá nhiều thời gian để lo lắng, tiếng nói du dương của anh đã truyền tới từ bên kia.

"Cho em ba mươi phút, anh ở Đường Thịnh chờ em."

Nói xong, anh liền cúp điện thoại.

Bên này, Hương Văn cầm điện thoại trong tay, ngây ngốc năm phút đồng hồ.

—— anh đang chờ em anh đang chờ em anh đang chờ em

Rõ ràng cũng không phải là một lời tỏ tình kinh thiên động địa gì, nhưng mà hết lần này đến lần khác, nghe qua vẫn thấy thật hài lòng.

Hương Văn sờ sờ đầu, ném điện thoại đi, cười hắc hắc, nhảy xuống sô pha, y như một viên đạn vọt vào trong phòng ngủ thay quần áo.

Phải nói cô nàng Tịch Hương Văn này, thật đúng là thâm trầm tới độ một người bình thường không cách nào sánh kịp, thay quần áo xong, trước khi ra khỏi nhà còn không quên mang theo thỏ nữa. Thậm chí ngay cả cố để nhìn thấy Đường Thần Duệ cũng đã được cô chuẩn bị kỹ càng: bạn thỏ này nhớ anh, không chịu ăn cơm ở nhà, vì thế em mang nó qua đây. Ngụ ý rất rõ ràng, là bạn thỏ nhỏ muốn gặp anh nhé, không phải em đâu ~~~~

Ra khỏi nhà, một đường đi trên phố, Tịch Hương Văn xuyên một sợi dây đỏ tinh xảo qua chiếc vòng cổ của bạn thỏ, nắm vào rồi chậm rãi bước đi, cảnh tượng này rất giống với hình ảnh hiện lên dưới ngòi bút Benjamin về những con người thích dạo chơi trong thời buổi công nghiệp hiện đại, áo mũ chỉnh tề, dưới ánh đèn thủy tinh rạng ngời của thiên đường mua sắm Pari tráng lệ, dắt rùa đi tản bộ.

Tịch Hương Văn nhin không được thắm cảm thán trong lòng: đời người quả nhiên luôn biến đổi thất thường.

Ai có thể ngờ được điều này, nửa năm trước đây cô vẫn còn sống tại Tịch gia, vì anh trai, vì dì mà làm việc, mỗi cuối tuần đều chạy tới chạy lui xung quanh Tịch Hương Hoàn, giúp anh chỉnh lý văn kiện gì gì đó trong phòng làm việc, rồi mỗi khi được anh trai khen một câu ‘Hương Văn ngoan quá’ liền mừng rỡ đến mức chỉ muốn bay lên. Mà bây giờ thì sao chứ, cô đang dắt một bạn thỏ trắng, trên đường đi tới Đường Thịnh.

Nghĩ ngợi loanh quanh, tâm tư của cô liên dao động.

Giờ không biết anh trai như thế nào...

Kể từ lúc anh đi Mỹ liền không còn liên lạc lại với cô, NewYork là nơi loạn như thế, không biết liệu anh có bị người ngoài bắt nạt hay không, nghe nói phụ nữ Phương Tây rất cởi mở, thích dụ dỗ đàn ông Trung Quốc và đàn

ông Mexico vô cùng, vạn nhất anh trai bị cuốn vào một tam giác tình yêu không có lối thoát rồi gặp phải một tình địch người Mexico thì biết làm thế nào? Nếu như có cô ở bên cạnh thì tốt rồi, ít nhất vẫn có thể làm một chân hộ vệ.

...

Mang theo bạn thỏ nhỏ cùng Đường Thần Duệ dùng cơm trong phòng xong, Hương Vãn liền phát hiện, Đường Thần Duệ quả thực không nói dối, thật sự anh đang rất vội vàng, một phút thời gian rảnh rỗi cũng không có.

Sau khi cơm nước xong, trở lại phòng làm việc, Đường Thần Duệ lặng yên không một tiếng động bất ngờ ôm cô từ phía sau lưng, bàn tay xấu xa thò vào bên trong vạt áo bắt đầu sờ soạng. Hương Vãn còn chưa kịp nói gì, cánh cửa phòng làm việc đã đột nhiên mở tung, một đám quản lí đứng trước cửa, trợn mắt há hốc mồm nhìn Đường tổng anh minh vĩ đại của bọn họ đang làm chuyện xấu, lập tức vô cùng biết điều đóng cửa lại, tất cả lui ra ngoài.

Toàn bộ quá trình diễn ra liên tục trong một phút đồng hồ, Đường Thần Duệ không chút sứt mẻ, hôn lên vùng cổ trắng nõn mịn màng kia, ngón tay vẫn còn lưu luyến bên hông cô, ngay cả mi mắt cũng không hề dao động.

Hương Vãn trợn mắt há hốc mồm nhìn anh: "...Vậy mà anh không phản ứng lại?"

Đường Thần Duệ đáp rất đương nhiên: "Anh nên có phản ứng gì?"

Hương Vãn đẩy anh ra, đỏ mặt lên án: "Chúng ta vừa mới yêu đương vụng trộm rồi bị bắt quả tang ngay tại hiện trường!"

"..."

Người này thật sự mắc bệnh nghề nghiệp sao, động một chút là yêu đương vụng trộm này nọ, cô nghĩ mình đang đi càn quét tệ nạn chắc? Anh một không đi tìm tiểu thư, hai không nuôi dưỡng tình phụ, cùng vị hôn thê ở trong phòng làm việc triền miên một chút thì ai dám có ý kiến chứ? Đen tối đến vậy à?

"Đừng lớn tiếng như vậy, " Anh khẽ vuốt ve làn môi cô, thanh âm trở nên vô cùng ái muội: "Tiếng gọi của em đêm qua dễ nghe hơn so với bây giờ nhiều."

"——!"

Hương Văn lập tức giơ chân tung ra một cước.

Cuối cùng, vẫn là Hàn Thâm tiến vào đem Đường Thần Duệ lôi đi. Thật là, vô sỉ cũng cần có một trình độ, có loại tổng tài nào như Đường Thần Duệ, để cấp dưới đứng chờ bên ngoài trong khi mình cùng vị hôn thê triền miên ở trong phòng làm việc hay sao?

Trong phòng làm việc chỉ còn lại Hương Văn cùng Hàn Thâm, Hương Văn dùng máy tính của Đường Thần Duệ để chơi trò chơi, được một lát liền cảm thấy có nhiều thắc mắc, không nhịn được liền dừng tay lại, quay sang nói chuyện phiếm với Hàn Thâm.

"Hàn tiên sinh."

Hàn Thâm buông văn kiện trong tay, ôn hòa nói với cô: "Gọi Hàn Thâm đi."

"Ừm, Hàn Thâm," Hương Văn hết sức nghe lời. "Tôi có thể hỏi anh một vấn đề được không?"

"Đương nhiên có thể."

"Đường Thần Duệ, anh ấy...có phải, có chút hư hỏng hay không?"

Nghe vậy, Hàn trợ lý lập tức mím chặt miệng.

Còn biết hỏi ý kiến của người khác, có thể thấy được Tịch Hường Văn chưa phải ngốc cho lắm. Nhưng cô nàng này vẫn là đầu đất, tự nhiên hỏi anh vấn đề này, là bởi vì tin tưởng phẩm chất của người đã viết bản kiểm điểm giúp mình ư, không sợ anh cùng Đường Thần Duệ là đồng bọn à, không sợ anh và Đường Thần Duệ liên hợp lại lừa mình sao? Nếu như anh xấu xa như thế, nói dối với cô rằng: "Anh ấy không xấu đâu~~~ tôi cam đoan~~~ cô yên tâm yêu anh ấy đi~~" , chẳng phải cô đã bị đẩy vào hố lừa hay sao?

Hường Văn rất không có ý tứ gãi gãi đầu, "Anh đừng hiểu lầm, không phải tôi đang nói xấu gì anh ấy đâu, tôi chẳng qua chỉ không hiểu rõ mà thôi, anh ấy rất cuộc là...một người như thế nào chứ?"

Trong lòng Hàn Thâm đang âm thầm nghiên lại.

Nói thật, anh cực kỳ không quen loại chuyện sắm vai người giáo huấn truyền thụ như thế này. Trả lời rồi giải đáp các loại vấn đề, lại cần phải biết đúng mực, chuyện gì có thể nói liền nói, những điều không cần nói liền không được hé răng, những điều ấy quả thực vô cùng khó mở miệng.

Nếu như có thể nói thì, trong tưởng tượng của Hàn Thâm lúc này có chút gia trưởng kiểu như, đối mặt với đứa con ngây thơ thuần khiết đang đặt ra câu hỏi 'Mẹ, vì sao tiểu kê kê* của con lại không lớn như ba? ', người mẹ liền hàm hồ thốt ra lời ứng phó 'Đúng là một vấn đề nan giải, mẹ cũng không biết được đâu ~~~'

(*tiểu kê kê: Có bạn nào cần trợ giải thích cái này là gì không = =)

Tâm quan trọng của Tịch Hường Văn trong lòng Đường Thần Duệ, người khác có thể không rõ ràng, nhưng Hàn Thâm lại vô cùng minh bạch, thế nên càng phải nói năng cẩn thận hơn, vạn nhất lỡ miệng nói sai điều gì,

khiến cho cô ấy phản cảm, chọc cho Đường Thần Duệ bốc hỏa thì hậu quả của anh nhất định sẽ vô cùng thê thảm...

Suy nghĩ vậy, Hàn Thâm liền mỉm cười, hỏi ngược lại: "Vậy cô cảm thấy, anh ấy là một người như thế nào?"

Hương Văn liền hạ thấp thanh âm, trắng trợn đáp lời: "Tôi cảm thấy...anh ấy như một đại tiên vậy."

"..."

Hàn Thâm vô cùng túng quẫn.

Đại tiên...Cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng nghe thấy có ai đánh giá Đường Thần Duệ như vậy hết...

Hàn Thâm buông văn kiện trong tay, giương mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt thuần túy của Hương Văn.

Rõ ràng mỗi khi động thủ cùng người ta là một cô gái dũng mãnh như thế, rõ ràng thân là một kiểm sát viên, mỗi ngày luôn phải đối diện với sự đen tối của thế giới này, vậy mà cô vẫn có thể giữ được ánh mắt tinh thuần đến vậy, quá mức sạch sẽ, quá mức tốt đẹp, khiến người ta không tự chủ được sinh ra ý muốn bảo hộ, không để cô nhiễm một tia bụi bặm nào.

"Biết không? Cô là một người hết sức đặc biệt."

"... A?"

Hàn Thâm mỉm cười nhìn cô, nói: "Cô rất đặc biệt, mà Đường Thần Duệ, anh ấy luôn thích những người đặc biệt như thế."

...

Hàn huyền một lát, chơi game một lát, rồi lại ngồi đọc sách một lát, bất tri bất giác Tịch Hường Văn đã cảm thấy mệt nhọc, thế là mở miệng chào Hàn trợ lý một câu rồi đi vào căn phòng nghỉ tư nhân ngay sát vách phòng làm việc của Đường Thần Duệ để ngủ.

Lúc mặt trời lặn xuống, Đường Thần Duệ mới xử lý xong công việc, quay trở lại văn phòng.

Biết trong lòng anh đang suy nghĩ tới ai, Hàn Thâm liền vội vã chỉ tay vào phòng nghỉ: "Cô ấy ở bên trong."

Đường Thần Duệ vươn tay mở cửa phòng nghỉ, lập tức nhìn thấy vẻ mặt say sưa an giấc của cô, bàn thờ trắng cũng nằm ngay bên cạnh, hai người ngủ trông hết sức đáng yêu. Chiếc giường màu trắng, chiếc chăn cũng trắng muốt theo, một người một thờ, hình ảnh ấy yên tĩnh nhu hòa, mỹ lệ đến mức khiến người ta không đành lòng phá vỡ. Bình thường Hường Văn rất cố gắng làm việc, giống hệt như được lên dây cót, chạy tới chạy lui không biết mệt là gì, tối hôm qua lại còn phải ứng phó với anh, bị giăng co suốt một đêm như thế, cho dù thể lực tốt đến mấy cũng sẽ thấy mệt mỏi.

Đường Thần Duệ ngồi ở mép giường nhìn cô một lát, sờ soạng mặt Hường Văn rồi đứng dậy đóng cửa phòng, đi ra ngoài.

Hàn Thâm nhìn anh, cười rộ lên, "Một đêm xuân?"

Đường Thần Duệ từ chối cho ý kiến, "À?"

"Ở đây," Hàn Thâm chỉ chỉ cổ anh, "Quá mức rõ ràng." Một vết hôn sâu như vậy, cúc áo phía trên cùng của anh lại không hề cài vào khiến dấu vết đêm qua không được che chắn, bị lộ ra bên ngoài.

"Trong thời gian họp, toàn bộ quản lý các tầng không ai dám nhìn cậu hết."

Đường Thần Duệ vốn quen thói tùy tâm sở dục, không hề có ý định che lấp làm gì. Trên phố đồn rằng tư thái chìm đắm trong tình dục của Đường Thần Duệ cực kỳ đẹp mắt, cùng hợp với một ông chủ sáng sớm và chiều tối có hai nhân cách như vậy khiến cho một đám cấp dưới có áp lực vô cùng lớn lao.

"Được rồi."

Hàn Thâm bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, gương mặt nhìn anh, thấp giọng hỏi: "Tịch Hưởng Hoàn muốn trở về, chuyện này cậu đã nói với Hưởng Văn chưa?"

Đường Thần Duệ rõ ràng không yên lòng, "Chưa."

"Cậu thật là..." Hàn Thâm không nói nổi nữa. "Trong bữa tiệc của hội nghị cấp cao tại Mỹ gặp được Tịch Hưởng Hoàn, không phải anh ta đã nhiều lần dặn cậu ân cần thăm hỏi Hưởng Văn giúp sao?"

Thái độ của Đường Thần Duệ vô cùng hồ hững: "Quên mất rồi."

"..."

Hàn Thâm lập tức đổ mồ hôi trong lòng.

Lấy tâm cơ đùa giỡn và tính cách tư bản của Đường Thần Duệ, Hàn Thâm gần như đã có thể đoán trước, cuộc sống trong tương lai, một khi hai bên trở mặt, cho dù toàn bộ người trong Tịch gia liên hợp lại với nhau cũng không phải là đối thủ ngang tầm với Đường Thần Duệ.

"Cậu không nên bắt nạt Hưởng Văn như thế, tôi thấy cô ấy là một cô gái rất đơn thuần."

Hiện tại Tịch Hưởng Hoàn vẫn chưa quay trở lại, trạng thái tâm lý của Đường Thần Duệ đã ẩn chứa một tia âm trầm, sau này anh ta trở lại thật,

nếu như Hương Văn không cẩn thận tỏ vẻ anh em tình thâm một chút, chọc tới Đường Thần Duệ, lấy cá tính bất lương của cậu ta, nhất định kết quả của cô ấy sẽ không thể nào khá được...

Hàn trợ lý của chúng ta luôn là một phần tử trí thức thích nói chuyện đạo lý, nhịn không được vì chính nghĩa đứng ra bênh vực kẻ yếu: "Đường Thần Duệ, có đôi lúc cậu đúng là rất quá phận..."

Đường Thần Duệ bỗng nhiên lên tiếng cắt ngang lời của anh ta.

"Hàn Thâm."

"Gì?"

"Hương Văn thật đáng yêu, đúng không?"

"..."

Hàn Thâm hiểu rất rõ người đàn ông này, Đường Thần Duệ hỏi một câu như thế cũng không phải cái chuyện gì tốt, anh tuyệt đối không ngốc đến mức hòa theo đáp lại rằng 'Đúng vậy, cô ấy thực sự rất đáng yêu~~~', ngược lại, Hàn trợ lý chỉ ngậm miệng, im lặng là vàng.

Đường Thần Duệ ngồi trước bàn làm việc, ngón trỏ vô ý thức đều đặn gõ lên mặt bàn, từng chút từng chút một. Nhìn thẳng vào trợ lý của mình, vẻ mặt của anh vô cùng nghiền ngẫm.

"Nghe nói nửa năm trước, Tịch Hương Hoàn vì cô ấy mà không tiếc nhận một cái tát, còn vỗ bàn phản đối với toàn bộ ban giám đốc và Tịch gia, Hàn Thâm, tôi thấy cậu cũng có vẻ rất yêu thương Hương Văn, nếu như tương lai có một ngày, tôi thật sự hạ thủ ngoan độc, bắt nạt cô ấy, khi đó liệu có phải, cậu cũng sẽ vì cô ấy mà vỗ bàn với tôi không?"

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Tịch cô phải ngoan... Nếu không Thần Thần sẽ rất hung ác đấy... _ (_ _ _ _) _

Chương 21: Tác động lẫn nhau(3)

"Nửa năm trước, thân phận của Hương Văn là em gái con, mà bây giờ, so với cái thân phận em gái ấy, càng quan trọng hơn, con bé đã là người phụ nữ của Đường Thần Duệ."

~~~

Âm cuối vừa rơi ra từ miệng Đường Thần Duệ, trong nháy mắt đã khiến Hàn Thâm phải rùng mình.

Nhìn từ bên ngoài, những lời vừa rồi của Đường Thần Duệ đều không chút nặng nề, thật sự không nặng, thậm chí anh không hề dùng vẻ mặt lạnh lùng để nói ra, mà dường như chỉ là một câu đùa cợt vui vẻ vậy. Nhưng Hàn Thâm là người hiểu anh rất rõ, Đường Thần Duệ luôn có thói quen chỉ nói ba phần ý, đúng chỗ thì dừng, khi đó ý tứ trong câu không nói mà tự rõ ràng.

Anh đang cảnh cáo.

Hàn Thâm không nhịn được nhìn anh.

Là một người thành thạo trong những chuyện đầu tư phiêu lưu và mạo hiểm, Đường Thần Duệ tất nhiên không thể tránh được việc hình thành một thói quen nghề nghiệp: rất có ý thức với nguy cơ, gần như là miễn cảm với nó. Đây cũng chính là tiền vốn khiến anh có thể đứng vững trên đỉnh cao như bây giờ, song cũng chính là điểm mù trong chuyện tình cảm của Đường Thần Duệ. Anh quá nhạy cảm, gần như có thể dự liệu được khả năng phát sinh của mọi vấn đề, muốn ngăn cản chúng nhưng lại không hề

ngữ tới, cố gắng ngăn cản của mình hôm nay lại chính là sự thúc đẩy cho những biến cố phát sinh mai sau.

Trong chuyện tình yêu, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường.

Hàn Thâm thở dài, thông minh đưa ra lời kết thúc cho cái đề tài này: "Nếu không có việc gì nữa, tôi đi ra ngoài trước..."

Trong phòng làm việc thoáng chốc liền yên tĩnh, Đường Thần Duệ hăm sâu người trong chiếc sô pha, để mặc cho bóng đêm xông tới, dần dần bao phủ lên mọi thứ.

—— Tịch Hương Hoàn.

Trong đầu suy nghĩ đến cái tên ấy, Đường Thần Duệ cúi đầu chăm chú nhìn chiếc nhẫn đính hôn bằng kim cương trên ngón giữa tay trái mình, nhìn không được tháo nó ra, đặt ở trong tay nhìn ngắm và thưởng thức, cuối cùng đặt nó lên bàn làm việc rồi xoay tròn. Một phút đồng hồ sau, anh nhìn nó chậm rãi dừng lại, cuối cùng đứng im và bất động, phát ra ánh sáng lấp lánh và rực rỡ của kim cương trong bóng đêm mịt mờ.

Anh nhìn tín vật tượng trưng cho sự đính ước ngày đó cùng cô, rồi nghĩ đến những lời nói vụn vặt của Tịch Hương Hoàn khi vẫn còn ở Mỹ.

"Hương Văn không thể uống quá nhiều rượu, ngày hôm sau em ấy sẽ bị đau nửa đầu, mấy ngày liền không thể nào khỏe được."

"Em ấy cũng không thể ăn quá nhiều hải sản, nhất là con hào, ăn nhiều sẽ khiến em ấy bị dị ứng."

"Vai trái của Hương Văn từng bị người đả thương, rất lâu mới lành, những việc nặng nhọc đừng để em ấy phải làm."

"Còn nữa, em ấy rất sợ nước, nhất là những dòng nước chảy xiết, mặc dù lúc cùng người đánh nhau hay đuổi bắt vẫn có thể nhảy xuống sông nhưng kỳ thật em ấy rất sợ hãi, em ấy chỉ không nói ra mà thôi... Những chuyện này, mong rằng anh có thể nhớ kỹ, hãy chăm sóc thật tốt cho Hương Vân."

Cẩn thận như vậy, chỉ đơn giản là vì tình nghĩa anh em thôi sao?

Đường Thần Duệ cầm lấy chiếc nhẫn đính hôn bằng kim cương trên bàn, đặt nó trong tay, tinh tế ngắm nhìn. Khuôn mặt của anh chìm trong bóng đêm, không thể thấy rõ được biểu tình.

Anh không thể nào quên được chuyện nửa năm trước đây, Tịch Hương Hoàn vì muốn ngăn cản chuyện đính hôn này mà không tiếc đắc tội với toàn bộ nhà họ Tịch, cuối cùng khi không thể nào can ngăn liền tức giận từ chức, sau đó bị bà Tịch đưa sang Mỹ cho tới tận lúc này.

Bây giờ, người đàn ông ấy muốn trở về.

Tục ngữ nói thật hay, một cây chẳng làm nên non, nhưng mấu chốt là, cô sẽ làm như thế nào đây.

Đường Thần Duệ vuốt ve chiếc nhẫn kim cương trong tay, bỗng nhiên nghe thấy từ phòng nghỉ sát vách truyền tới những tiếng bước chân rất nhỏ. Tiếng động rất nhẹ nhàng, không cẩn thận lắng nghe sẽ không thể nào nhận ra, nhưng vẫn không đủ để lừa được Đường Thần Duệ.

Đeo lại nhẫn kim cương vào ngón giữa tay trái, Đường Thần Duệ đứng dậy, đi về phía phòng nghỉ. Vặn tay nắm cửa, mở đèn trên tường, ánh sáng màu vàng lập tức trải rộng, soi rõ gương mặt người con gái đang ngủ.

Tịch Hương Vân nằm ở trên giường, không hề nhúc nhích hệt như sâu ngủ. Nhưng cô ngàn lo vạn tính lại không dự liệu trước được một điều, bên cạnh mình vẫn còn một bạn thỏ đã tỉnh giấc từ lâu rồi.

Bạn thỏ nhỏ vừa thấy Đường Thần Duệ tiến vào liền hưng phấn vô cùng, hai chân trước đầy lông ra sức thúc vào người cô: Chị gái! Đừng giả bộ nữa! Mau đứng lên đi! Thần Thần tới rồi! Sau đó liền vui vẻ nhảy nhót đến gần Đường Thần Duệ, hưng phấn mà mặt báo: Thần Thần! Chị gái tỉnh lâu rồi! Vừa nãy chị ấy còn ghé tai vào cạnh cửa mà nghe lén cực kỳ lâu đấy! !

"——! !!"

Không sợ kẻ địch như loài sói, chỉ sợ chiến hữu như con heo! Những lời này vì sao lại chính xác và chân thực đến thế chứ!

Hương Văn co quắp khớp miệng, xúc động đến mức muốn nhảy lên bóp chết ngay con thỏ này. Biết mình không giả bộ được nữa, thế là cô vô cùng phiền muộn, chỉ có thể mở mắt ra, lồm cồm bò dậy từ trong chăn.

Đường Thần Duệ đứng ở bên giường, từ trên cao nhìn xuống chỗ cô, cả người anh che lấp ánh sáng, nhìn không rõ biểu tình.

"Đã sớm tỉnh?"

Bị người vạch trần tại chỗ, cô đành phải ủ rũ gật gật đầu, "Vâng..."

Anh nhìn cô, chậm rãi mở miệng, không chút nào lòng vòng quanh co, trực tiếp nói thẳng: "Những lời vừa nãy, em cũng nghe thấy được?"

Hương Văn mơ hồ không rõ ‘Ừ’ một tiếng. "Em không phải cố ý nghe lén..." Chỉ là tình cờ vừa mới ngủ dậy liền nghe thấy được mà thôi...

Lại nói, so với chuyện này, bây giờ trong đầu cô đang quan tâm là một vấn đề khác cơ. Hương Văn là một người đơn thuần, trong lòng vốn không che dấu được tâm sự, nhin không được ngẩng đầu hỏi anh: "Anh trai em muốn trở về à?"

Đường Thần Duệ không nói gì.

Anh bỗng nhiên ngồi xuống, ngay bên cạnh người, cùng cô mặt đối mặt, vươn tay gạt những sợi tóc tán loạn trên trán sau giấc ngủ của cô ra đằng sau tai, tiếng nói rất dịu dàng: "Đúng, cậu ta muốn trở về."

"A..."

Nghe thấy anh nói thế, Hương Văn liền nở nụ cười. Mặc dù vừa nãy Hàn Thâm có nói Đường Thần Duệ đang che giấu tin tức này, nhưng Hương Văn cũng không muốn đi chứng thực chuyện đó làm gì, cô không thích làm loại việc đi xét đoán tâm tư người khác, Đường Thần Duệ nói gì thì chính là cái đó, cô cũng không cần phải bận tâm thêm.

Nghĩ vậy, trên mặt Hương Văn liền lập tức lộ ra vẻ đơn thuần vui sướng. Nhưng mà một giây sau, người cô liền bị anh kéo mạnh, anh bao lấy thân thể cô, làn môi mỏng hôn xuống, nhiệt tình mãnh liệt và hung bạo. Hương Văn mở to mắt, muốn khước từ theo bản năng nhưng lại phát hiện động tác của anh bây giờ cứng rắn và cương quyết trước nay chưa từng có.

Cô đã từng nhìn thấy bộ dáng Đường Thần Duệ chơi game, mặc kệ là những kẻ thù bị anh làm cho nổ tung có lên kênh thế giới mắng mỏ đủ kiểu rằng 'Ta chửi con mẹ nó chứ' hay 'tổ sư nhà mi' thế nào, Đường Thần Duệ đều không chút sứt mẻ mà bật cười. Chỉ một chi tiết nho nhỏ thế thôi cũng khiến cho Tịch Hương Văn nhất thời hiểu rõ được bản chất của đám đàn ông: chửi mắng thô tục là biểu hiện của kẻ yếu thế, bởi vì không thể nào đánh được đối phương nên chỉ còn cách dùng miệng lưỡi để phát tiết cơn tức giận của mình; còn kẻ mạnh chân chính là người biết cách giữ im lặng, chỉ ngạo nghễ liếc nhìn chứ không hề nhiều lời vô ích, một khi đã nhìn không vừa mắt, một chữ thôi, giết!

Lúc anh chơi game còn như vậy, ở ngoài đời thực chỉ sợ là còn cao hơn một bậc, giống như anh đã từng nửa thật nửa giả nói với cô thế này: "Làm người xấu... Cũng có một loại khoái cảm riêng khó thể nào tự mình thoát được."

Đối với một người đàn ông như thế, thuận theo so với việc phản kháng tốt hơn rất nhiều.

Thế là, Hương Văn buông lỏng chính mình, vươn tay lên ôm lấy cổ anh, mở miệng ra cho anh tiến vào, vừa chạm tới đầu lưỡi liền bị quán chặt lấy không buông, mà cô cũng không hề trốn tránh, cứ để mình bị anh cuốn vào một cuộc triền miên mới.

Triền miên mút hôn được một lúc, Hương Văn liền đói bụng...

"... Trời đã tối rồi, cơm tối chúng ta ăn cái gì đây?"

Đường Thần Duệ cười cười, sự thuận theo của cô vừa nãy khiến thái độ của anh hòa hoãn đi rất nhiều, đồng thời, tâm tư cũng theo đó bay đi. "Để anh làm cho em ăn..."

Hương Văn kêu lên, "Ai, anh lại muốn làm gì nữa thế!"

"Em nói xem anh muốn làm gì..."

"Hôm qua em vừa mới bị anh làm cho rất đau!"

"Hàn Thâm giúp em viết bản kiểm điểm, em không muốn sao?"

"..."

Thấy cô tức vũ khí đầu hàng, Đường Thần Duệ liền hài lòng cười rộ lên.

Hương Văn để mặc anh cởi bỏ quần áo của mình, trong lòng hết sức giận dữ. Cười đi cười đi, biết anh là người lãnh đạo trực tiếp của ân nhân cứu mạng em rồi, em đây có thể cự tuyệt Đường Thần Duệ nhưng làm sao có thể cự tuyệt Đường tổng được chứ. Đúng đấy, vì một bản kiểm điểm, không thể không khuất phục trước kẻ giàu sang được, khinh bỉ em đây là được rồi.

...

Một tuần sau, chiếc máy bay xuất phát từ NewYork vững vàng đáp xuống trong sân bay thành phố, mang theo những người đi xa trở về.

Người nhà họ Tịch đang đứng chờ trong phòng khách sân bay mắt sắc trông thấy thân ảnh của thiếu gia nhà mình xuất hiện, lập tức bước tới đón chào.

Trong ấn tượng của mọi người, Tịch Hường Hoàn luôn là một người nói năng thận trọng, gương mặt lạnh lùng và hoàn hảo, sau nửa năm đi Mỹ quay về, hình tượng mặt lạnh này chỉ tăng chứ không hề giảm đi, thậm chí còn nâng cao một bước. Cả người mặc bộ âu phục tối màu, toàn thân gần như toát ra vẻ không chút hơi ấm, không chút thân thiện.

Nhìn lướt qua những người trước mắt, Tịch Hường Hoàn không chút biểu cảm mở miệng phân phó: "Đã nói rồi, không cần đến đón tôi. Trở lại nói cho mẹ tôi biết, tôi sẽ ở lại trong nhà trọ của mình, không quay về nhà đâu."

Mấy người thuộc hạ hai mặt nhìn nhau, không dám đáp lời, cuối cùng vẫn là một người đàn ông dẫn đầu ngượng ngùng nói cho anh biết: "Phu nhân cũng tới, xe hiện đang ở bên ngoài, phu nhân nói muốn cùng cậu trò chuyện một chút."

Nghe vậy, Tịch Hường Hoàn liền dừng bước, nhưng chỉ ngừng được một giây, anh đã mang theo vali hành lý tiếp tục đi về phía trước.

Lên xe, ngồi vào ghế sau rồi cúi đầu chào hỏi với mẹ, một chuỗi những động tác công thức hóa liên tiếp được diễn ra.

Đại khái hai mẹ con suốt nửa năm qua đã tranh chấp với nhau trong điện thoại không biết bao nhiêu lần, chứng cứ rõ ràng nhất chính là cước phí điện thoại cứ không ngừng tăng lên theo cấp số nhân, cho nên khi bình tĩnh

lại, song phương đều biết rõ được tâm sự và điểm cố chấp trong lòng người kia, nên mới không đề cập cũng không hề nhắc tới nó nữa, đây cũng là nhượng bộ lớn nhất giữa hai người.

"Đây là báo cáo nghiệp vụ của công ty con bên Mỹ trong vòng nửa năm qua, con đã xem rồi, không có vấn đề, mẹ có thể xem thử."

Vì để hai bên không tiếp tục bùng nổ và cãi vã, nói chuyện công việc chính là một lựa chọn sáng suốt nhất lúc này ~~~

Nhưng mà cây muốn lặng, gió chẳng dừng[1], bà Tịch lại khăng khăng muốn chiêm ngòi trước. Vừa tiếp nhận báo cáo, tiện tay lật giở hai trang, thanh âm uy nghiêm của bà đã vang lên:

"Lực ảnh hưởng của Đường Thịnh quả nhiên rất cao, có báo cáo của họ làm chỗ bảo đảm, lòng tin của người đầu tư đối với chúng ta rõ ràng đã dần ấm lại."

! !!

Kia chẳng phải là tự vạch áo cho người xem lưng hay sao!

Tịch Hương Hoàn cười khẽ một tiếng, nhin nửa ngày chung quy vẫn không được, chuyện xưa nhắc lại, giọng điệu liền trở nên mỉa mai: "Vì thế, đem Hương Văn bán cho hắn cũng là đáng giá, phải không?"

Tựa như đã sớm ngờ tới anh sẽ có phản ứng như vậy, bà Tịch vẫn lạnh nhạt chống đỡ: "Sao con lại có thể xác định, cùng một chỗ với Đường Thần Duệ, Hương Văn sẽ không hạnh phúc?"

"Chí ít con có thể xác định, ngay cả một cơ hội lựa chọn mẹ cũng không hề cho em ấy."

Nói xong, anh không muốn đợi tiếp nữa. Mở cửa xe, Tịch Hường Hoàn bước xuống, xách vali của mình, lấy di động ra chuẩn bị gọi điện thoại.

Thanh âm cảnh cáo của bà Tịch nhàn nhạt truyền đến, đâm thẳng vào nơi mềm yếu nhất tận trong đáy lòng anh, nơi không chịu nổi dù chỉ là một kích.

"Con muốn gặp Hường Văn mẹ không phản đối, nhưng giữ một khoảng cách, đạo lý này, mẹ nghĩ con cần phải hiểu được rõ ràng. Tiệc đính hôn của con cũng đã được xác định, mấy ngày nữa sẽ công bố tin tức cho giới truyền thông. Mẹ nhớ con giấy dựa cũng đã được nửa năm rồi, đáp ứng cũng được, không đáp ứng cũng chẳng sao, hiện tại nếu đã quay trở về, con hẳn đã có quyết định rõ ràng cho thân phận của mình mới đúng."

Nghe vậy, động tác chuẩn bị gọi điện thoại trên tay Tịch Hường Hoàn chậm lại, cầm di động không nói lời nào.

Bà Tịch đóng cửa xe lại, nhàn nhạt buông ra lời cảnh cáo cuối cùng dành cho anh.

"Chuyện con không muốn đính hôn, mặc dù con không chịu nói, nhưng mẹ đoán, nếu lý do của con là vì Hường Văn, vậy thì mẹ khuyên con không cần tiếp tục phí tâm ...Nửa năm trước, thân phận của Hường Văn là em gái con, mà bây giờ, so với cái thân phận em gái ấy, càng quan trọng hơn, con bé đã là người phụ nữ của Đường Thần Duệ."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Viết về anh trai Tiêu Tịch, tôi lại nghĩ tới bạn học Chu Tồn Huyền, người đã từng xuất hiện trước kia...Hai người đàn ông thật xui xẻo, xui xẻo vì gặp phải những anh chàng trong Đường gia thôn a...

Mẹ già họ Tịch nói một cách thẳng thừng như thế cũng chẳng có gì là xấu, nữ cường nhân ấy chẳng qua chỉ sống quá thực tế mà thôi. Đạo đức cảnh giới của Tịch ca ca cũng rất cao, sẽ không đi làm loại chuyện đục khoét chia cắt tình cảm này...

Chúc mọi người Trung thu vui vẻ!! > _____ <~~~~

Momo cũng có lời muốn nói: *cẩn khản* Đúng là Tịch Hương Hoàn có số phận giống với Chu Tồn Huyền quá >. <. Có điều, cảm xúc của bạn với hai anh này là hoàn toàn khác nhau nhé! Với Chu Tồn Huyền thì chẳng mấy đặc biệt, dù sao anh ta cũng không hợp với Kỳ Dĩ Ninh, bỏ lỡ Dĩ Ninh là sai lầm, là tiếc nuối của Chu Tồn Huyền. Hơn nữa, tác giả chẳng đào sâu gì về anh ấy đâu, nên ấn tượng về anh ấy trong tớ không được sâu sắc lắm!

Nhưng với Tịch Hương Hoàn thì khác, đơn giản bởi vì giữa đường nhảy ra một bà Tịch mẫu ạ = =

Anh Tịch Hương Hoàn này nếu có sai, thì sai chính là ở chỗ anh ấy thân bất do kỷ mà thôi, so với một Đường Thần Duệ đỉnh thiên lập địa thì anh ấy chẳng thể làm được gì dưới cái bóng bà mẹ.

Vì thế *thở dài*, mới có cái chú thích dưới đây:

[1] Cây muốn lặng gió chẳng dừng: Nguyên văn là không được chết tử tế, đại loại là bà Tịch cố tình gợi chuyện trong khi anh Tịch đã cố tình né tránh, nên bạn mạn phép phang thẳng câu này vào = =, cụ thể, rõ ý, cái gì mà chết với chả sống, lằng nhằng. Sozy bà con, ấn tượng của bạn với bà này quá kém, thế nên không thể hoa mỹ quá nhiều với bà ấy được, nếu không bạn sẽ nhồi máu cơ tim đấy -_- |||

Chương 22: Thời niên thiếu(1)

"Thượng đế tạo ra con người, đem mắt đặt về phía trước chính là muốn con người hướng về phía trước mà đi, không nên quay đầu lại luyến tiếc với quá khứ."

~~~

(Tựa chương gốc là Thử gian thiếu niên, nhưng tớ đã đặt tên chương là Thời niên thiếu, vì từ chương này sẽ bắt đầu nói về quá khứ của Tịch Hường Văn từ ngày còn bé...)

Mặc dù bị tước bỏ quyền lợi trong nửa năm, nhưng Tịch Hường Hoàn vẫn là người thừa kế duy nhất của Tịch gia, vì vậy tin tức thiếu chủ của Tịch gia trở về nước nhanh chóng bị giới truyền thông nhạy bén phát hiện, đồng thời đám chó săn cũng lập tức phát huy tinh thần cầu tử của mình, ngay cả tin tức về chuyện đính hôn gần đây của Tịch Hường Hoàn cũng bị đào bới không bỏ sót. Cho nên chỉ trong một thời gian ngắn, chuyện này nhanh chóng leo lên vị trí dẫn đầu trong các tờ tạp chí, cũng đem đến những cống hiến lớn lao cho các buổi chuyện trò trà dư tửu hậu của mọi người.

Nếu là bát quái, nội dung của tin tức tự nhiên sẽ có đủ loại phiên bản, thật giả khó phân, một truyền mười mười truyền một trăm, cho đến khi nó truyền tới tai loại người nằm ở tầng dưới cùng của xã hội như Tịch Hường Văn này, tính đúng sai đã hoàn toàn biến đổi, mọi người khắp nơi bàn tán xôn xao, khái quát lại thì nội dung sẽ là thế này——

Mọi người nói, Tịch Hường Hoàn vốn là đệ nhất lạnh lùng, luôn lấy hình tượng mặt lạnh đơn độc để lưu hành trong chốn giang hồ đã lâu. Thế rồi trong cuộc đời của anh bất chợt xuất hiện một đóa hoa đào kiều diễm, ở New York vô tình gặp được một MM mới bước chân vào thị trường tư bản không lâu, tha phương gặp được cố tri, mùa xuân của người đàn ông cô quạnh dường như đang bước tới... Tính tình gia thế bối cảnh của đối phương, hết thảy đều không nằm trong phạm vi những điều cần suy nghĩ,

thế là Tịch thiếu lập tức khởi hành về nước, vợ vã đấm hôn, một lòng một dạ muốn theo đuổi MM kia rồi cưới về làm vợ.

—— Bên trên, chính là phiên bản Tịch Hường Hoàn đấm hôn đang được lưu truyền rộng rãi trong tin tức đại chúng.

Một buổi trưa thứ ba nào đó, trong nhà ăn của sở kiểm sát, lúc ba người kia đang ngồi ăn cơm, bất chợt nghe thấy tin tức này liền kinh ngạc không thôi. Trình Lượng không chút suy nghĩ liền hỏi: "Anh trai cậu đã trở về? Còn lập tức muốn đấm hôn? Sao từ trước đến giờ chưa từng nghe cậu nói qua chuyện này vậy?"

Trong lòng Tịch Hường Văn vốn đã có điểm bức dọc, bị cậu ta hỏi như thế càng cảm thấy nội thương trầm trọng hơn, cúi đầu bới bới hai miếng cơm rồi thản nhiên đáp: "Mình không biết."

"..."

Giản Tiệp cười hai tiếng, ý vị thâm trường nhìn cô: "Không cần phải tức làm gì, thời kỳ trưởng thành cậu hư hỏng thế nào không ai không rõ hết. Anh trai đấm hôn thì cũng vẫn cứ là anh trai, làm sao quan trọng bằng vị hôn phu bây giờ được chứ..."

Còn chưa dứt lời, việc Giản Tiệp nhắc tới đã nháy mắt khiến khí thế quang minh lỗi lạc trong lòng Tịch Hường Văn giảm đi phân nửa, ai bảo cô có tiền án tiền sự chứ. Có tật giật mình, đại khái chính là tình trạng của Hường Văn lúc này đây, giống như trong phim vẫn hay thường diễn vậy, một người bên ngoài không cẩn thận thốt ra một câu: "Ba năm trước đây cậu làm gì, tôi đều nhìn thấy rõ..." , kỳ thật chỉ là một trò đùa dai nhưng đương sự vừa nghe được đã hoảng hốt vô cùng, nhất thời nảy sinh ý muốn giết người diệt khẩu.

Cấp tốc ăn xong bát cơm, bưng khay đồ ăn lên, Hường Văn thản nhiên nói: "Buổi chiều tớ còn phải trình diện sếp, tớ đi trước."

Nhìn bóng lưng của Hương Vân, Trình Lượng nhin không được cảm khái một câu: "Con gái đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi, tin tức gì nhà họ Tịch cũng không báo lại cho cậu ấy biết một tiếng, nhất định cậu ấy sẽ rất khó chấp nhận."

Giản Tiệp chỉ cười cười, cúi đầu ăn cơm: "Tớ thấy cậu ấy khổ sở không phải chỉ bởi vì Tịch gia không báo tin cho mình, còn có cả sự lạnh lùng của Tịch Hương Hoàn mới đúng."

Thế thì, liệu Tịch Hương Vân có thể hành động giống như các vai nữ chính trong phim hay không? Trong lòng có tâm sự không thể cho ai biết, tinh thần trở nên hoảng hốt, lòng dạ không yên, làm đổ cốc nước, cầm nhầm văn kiện, rồi thất thần trong các buổi họp...nói chung là làm cái gì sai cái đó, bộ dạng mặt mày ủ rũ như đang muốn nói ‘tôi thật là khổ sở thật là khổ sở thật là khổ sở quá quá quá’ vậy.

Kỳ thực làm sao có thể chứ, con người chính là một loài động vật rất giỏi che giấu bản thân mình cơ mà.

Liên tiếp ba ngày, biểu hiện của Tịch kiểm sát viên vô cùng bình thường, gặp cấp trên, đàm thoại, liên lạc, lý trí và bình tĩnh không chút sơ sót. Thẳng đến ngày thứ tư, khi Tịch gia bắt đầu tổ chức họp báo để chính thức tỏ thái độ với bên ngoài, đồng thời tuyên bố thời gian cử hành tiệc đính hôn của Tịch Hương Hoàn vào tuần sau.

Chạng vạng, Hương Vân trên đường đi về nhà, đi ngang qua quảng trường trung tâm, màn hình lớn trên cao đang phát ra tin tức này, cô vừa nhấc mắt đã nhìn thấy bóng dáng Tịch Hương Hoàn lãnh đạm nghiêm túc, nói năng cẩn trọng, hoàn toàn khác xa so với hình ảnh Tịch Hương Hoàn trong trí nhớ, giống như đó là hai con người riêng biệt vậy.

Sống đến hai mươi sáu tuổi, Tịch Hương Vân tuyệt đối không đơn thuần đến mức sẽ mong có thể tồn tại một mối quan hệ không chút khoảng cách

giữa nam và nữ, vừa gần gũi vừa thân mật, lại có thể kể cho nhau nghe những bí mật của mình.

Hình tượng của Tịch Hường Hoàn đối với người bên ngoài luôn không nói quá nhiều lời, chính bản thân anh cũng chưa bao giờ cảm thấy điều đó có gì không tốt. Dù sao, rất nhiều người cũng đang duy trì mối quan hệ như gần như xa thế với kẻ khác, giống như một người chồng ở bên ngoài tâm mang ý xấu đối phó với vợ mình vậy, không nói nhiều, chỉ có mấy chữ ‘đang tăng ca’, càng ít nói càng tỏ vẻ anh ta đang muốn giấu giếm, mà đã muốn giấu giếm liền chứng tỏ anh ta vẫn muốn duy trì mối quan hệ thế này, còn người vợ thì sao, căn bản cũng chỉ có thể nhắm một con mắt mở một con mắt mà thôi. Vì thế nếu như ngày nào đó một người đàn ông gợn gàng dứt khoát nói với người phụ nữ rằng ‘anh đã có người khác bên ngoài’, người phụ nữ không chấp nhận được thực tế thông thường sẽ gào khóc kêu trời gọi đất như vậy: ‘vì sao anh lại muốn nói cho tôi biết chứ...vì sao vì sao...’

Nghĩ đến đây, Tịch Hường Văn liền cảm thấy thẹn trong lòng.

Bà Tịch đối với cô không có cảm tình nhiều lắm, nói xấu không xấu mà nói tốt thì cũng không tốt. Nhưng bà ấy chịu nuôi nấng cô mười ba năm, đồng thời cũng không có xu hướng độc ác hay nặng lời trách móc gì, không giống với bà mẹ kế độc địa của nàng Bạch Tuyết, cả ngày chỉ biết làm khó dễ cho nàng, chuyện này thực sự có thể nói là tương đối khá, điểm ấy Hường Văn hết sức rõ ràng.

Thứ mà cô không rõ chính là Tịch Hường Hoàn.

Anh đối với mọi người luôn giữ một khoảng cách, nhưng đối với cô thì lại không, vì sao bây giờ lại thay đổi như thế chứ? Hơn nữa chỉ có hơn chứ không kém người ta, nửa năm không một cuộc điện thoại hỏi han, cũng không có bưu kiện gửi về, dù trở lại cũng không nói với cô một câu, cô cùng anh sống chung dưới một mái nhà, cùng nhau lớn lên tròn mười ba năm, phần thân tình ấy chẳng lẽ nói quên là có thể quên sao.

Gió đêm trở lạnh, thổi vào trái tim trong như làn nước mát.

Năm ấy, rốt cuộc là ai đã cho cô một lời hứa hẹn, nói với cô rằng từ nay về sau, cô sẽ không bao giờ mất đi thêm người thân nào nữa.

...

Lật mở hồ sơ cá nhân của Tịch Hường Văn liền biết được, nói theo quan hệ huyết thống, cô cùng Tịch Hường Hoàn và tổ tông Tịch gia trăm năm trước đây không hề có bất cứ mối quan hệ nào, trước năm mười ba tuổi, Tịch Hường Văn chỉ là một tiểu nha đầu nông thôn vô ưu vô sầu mà thôi.

Năm ấy, tên của trẻ con ở nông thôn đã bắt đầu thoát ly khỏi những hình thái kiểu như ‘Đại Man Nhị Man’ hay ‘A Ngưu Nhị Cẩu’. Tư tưởng khôi phục lại hình thức thi vào trường cao đẳng lấy bằng cấp bắt đầu tiến bộ, tên của bé trai liền phổ biến theo khuynh hướng một lòng hướng về Đảng và đất nước, nào là ‘Lý Kiến Quân’ rồi ‘Vương Quốc Khánh’, về phần tên của bé gái thì lại chịu ảnh hưởng của điệu nhạc Đặng Lê Quân [1] đem đến, thế nên mang theo khuynh hướng ôn nhu và dịu dàng, nào là ‘Hồng’, rồi ‘Tú’, rồi thì ‘Diễm’, ‘Phân’.

Trong bối cảnh vĩ mô ấy, có thể hiểu được rằng, đặt được một cái tên không màng danh lợi lại tràn ngập ý thơ như ‘Hường Văn’ nhất định không phải là một người dân quê bình thường, mà chắc chắn đã phải được tiếp thu qua nền giáo dục cao đẳng.

Trên thực tế cũng chính là như vậy, người đặt tên cho Hường Văn chính là ông nội cô, nhưng một ông lão đã từng vượt biển khơi, hòa ái dễ gần như vậy lại không có được một danh tiếng tốt lành gì ở địa phương, thẳng đến khi ông nội của Hường Văn qua đời, cô mới qua miệng bạn bè nghe được người nhà của họ nói như thế này: ‘Thấy bảo tổ tiên nhà con bé trước đây từng có chuyện động trời xảy ra đấy, thật đúng là dọa người, ông nó là người bị điều xuống chỗ chúng ta mà...’

Vì vậy Hương Văn ngày còn bé từng đánh nhau với mọi người không ít lần, hơn nữa thường xuyên là một mình chọi với một đám người, do đó rất nhiều năm về sau khi Tịch Hương Văn trở thành kiểm sát viên, sở dĩ cô có thể đối diện với cao thủ mà không hề chùn bước, nguyên nhân phần lớn bởi vì kinh nghiệm thực chiến từ nhỏ đã quá là phong phú, từng vết chân làm dâu chắc đấy cũng có thể luyện thành hết sức dễ dàng.

Rốt cuộc có một ngày, Tịch Hương Văn mới vào lớp một chạy về nhà ‘Oa’ một tiếng khóc âm lên, cha Hương Văn thấy toàn thân cô bần thui, biết cô lại đánh nhau với người ta, liền ôm cô vào lòng, ôn hòa cất tiếng: "Có đau hay không?"

"Không đau..." Hương Văn vừa khóc vừa nói: "Bọn Đỗ Kiến Quốc đánh không lại con, con đánh ngã hết toàn bộ bọn chúng."

Cha Hương Văn bật cười, "Vậy sao con còn khóc?"

Trong lòng Hương Văn vô cùng tủi thân, lại ‘Oa’ một tiếng: "Cha, vì sao bọn họ lại nói nhà của chúng ta vốn không ở chỗ này..."

Có lẽ bởi vì cô khóc quá thương tâm, cha Hương Văn không đành lòng giấu giếm tiếp, ông sờ sờ đầu cô, ôn hòa nói cho cô biết: "Bởi vì chúng ta xác thực vốn không phải sống ở nơi này, ông bà nội con ngày xưa vốn là nhà tư bản trong xã hội cũ."

Nghe thấy câu trả lời, cái loại tiểu tướng có tinh thần cách mạng triệt để như Tịch Hương Văn nhất thời liền quên cả khóc, ‘Ngao ——!’ một tiếng liền kêu âm lên.

"Cha đừng có gạt người!" Sao có thể! Nhà tư bản? !

Đối với kiểu người vừa sinh ra đã bắt đầu được tiếp thu giáo dục yêu nước chính thống như Tịch Hương Văn mà nói, nhà tư bản là một khái niệm có ý nghĩa xấu đến mức nào!

Cô không thể tưởng tượng được, ông bà nội hòa ái và dễ gần như vậy lại có thể xếp ngang hàng cùng ba chữ kia.

Hương Văn tròn to mắt, nắm lấy một cọng rơm cứu mạng cuối cùng: "Bọn họ là nhà tư bản dân tộc phải không cha?" Nhà tư bản dân tộc trong chiến tranh kháng Nhật vẫn là đối tượng được Đảng Cộng Sản tranh thủ mà...

Cha Hương Văn bật cười, nụ cười có chút bất đắc dĩ: "Chính là nhà tư bản."

Một điểm hy vọng cuối cùng cũng tan biến, Hương Văn ‘ngao ô’ một tiếng liền ngồi chồm hồm trên mặt đất, vẻ mặt buồn như đưa đám.

Trong sách lịch sử có nói, nhà tư bản đều là bọn mặt người dạ thú, bại hoại, âm hiểm, ức hiếp lương dân bách tính, tâng bốc nịnh nọt với kẻ địch, bóc lột dân nghèo, trên tay dính đầy máu tươi của nhân dân lao động....

Hương Văn khiếp sợ một lúc lâu, đau đớn vô cùng.

Cha Hương Văn không giải thích thêm gì, vấn đề này đối với trẻ con mà nói căn bản không cách nào giải thích được. Năm đó lúc cuộc vận động đến có bao nhiêu thật giả, có ai nói được rõ ràng. Sự thật duy nhất chính là Tịch gia nhà họ đã bị đánh ngã trong cái cuộc vận động ấy, bị trao quyền rồi đẩy xuống vùng nông thôn này cải tạo lao động, sau khi tất cả mọi chuyện đều kết thúc, những chuyện cũ đã sớm bị một câu ‘Nguyên nhân lịch sử’ làm cho phai dần đi, giờ có nhắc lại cũng chẳng để làm gì.

Thượng đế tạo ra con người, đem mắt đặt về phía trước chính là muốn con người hướng về phía trước mà đi, không nên quay đầu lại luyến tiếc với quá khứ.

Khi đó mọi người vẫn đang tiếp thu giáo dục cách mạng, tư tưởng của Mao chủ tịch là cao hơn mọi thứ, cho nên lúc mẹ Hương Văn cùng cha cô kết hôn, vô số người xung quanh phản đối, rầm rầm khuyên can mẹ Hương

Văn ‘Không nên gả cho con trai của nhà tư bản, cần phải sát cánh với Đảng mới đúng! ’

Mẹ Hường Văn là một người tính tình thoải mái, cái gì vận động cái gì chính trị hết thấy đều không liên quan đến bà, bà chính là một trong số không nhiều phần tử bị rút lại phía sau khi đó, không cầu tiến tới, trong mắt chỉ có tình yêu với cha Hường Văn, với cuộc sống sau này, vỗ bàn liền rống: ‘Tôi cứ muốn gả cho anh ấy! ’, bà ngoại Hường Văn ngay từ đầu đã vừa khóc vừa làm loạn, cầm lấy hai tay ông ngoại cô, hai mắt đăm lệ nghẹn ngào: "Vì sao chúng ta lại có người con rể như vậy...Ông nhà nó, mệnh chúng ta vì sao lại khổ như vậy..."

Cũng may, ông ngoại Hường Văn là một người nông dân đại đại liệt liệt [2], lưng hướng trời xanh, chân đạp mặt đất, đòn gánh đồ chú không biết chữ ‘nhất’ là cái gì, giác ngộ chính trị vì thế chẳng cao là bao, đối với mấy loại danh từ như năm phần tử xấu cũng không quá miễn cảm, tính tình ngay thẳng trước sau như một, trừng mắt liền át lời: "Nó có cái gì không tốt? Hạnh phúc của con gái mới là điều quan trọng nhất! Con gái ngoan! Gả đi! Cha đưa con đi lên kiệu hoa!"

Đối với mẹ Hường Văn, ông bà nội cô nửa câu ý kiến cũng không có, chỉ cảm thấy thật có lỗi với bà. Khi đó điều kiện của mẹ Hường Văn tốt như thế, tam đại bần nông, căn chính miêu hồng*, chính là hình mẫu con dâu hoàn hảo để người trong thôn tranh nhau cướp đoạt.

(*tam đại bần nông, căn chính miêu hồng: ba đời xuất thân từ nhà nông, gốc rạ cũng đỏ, là con nhà dòng dõi.)

Ngày đó kết hôn, ông bà nội Hường Văn chỉ nói với bà một câu như vậy: "Chúng ta đã để con phải chịu thiệt thòi rồi."

Mẹ Hường Văn ngậy ngốc cười: "Không thiệt thòi! Thật sự!"

Sau đêm tân hôn, lãnh đạo thôn cùng tổ chức đảng ủy liền phái người đến, hỏi thăm mẹ Hương Văn như kiểu thẩm tra: "Tối hôm qua hai người đã nói với nhau những gì? Có phải đang phản đối tư tưởng của Mao chủ tịch hay không?"

Mẹ Hương Văn khẽ chớp lông mi, thanh lệ cười một tiếng: "Đêm tân hôn còn có thể nói cái chứ? Chính là tình, là yêu, là trong phòng... cái kia thôi~~~"

Chỉ một câu nói đã khiến cho mấy vị điều tra viên mặt đỏ tim đập, ngượng ngùng rời đi.

Cứ như vậy, sau khi kết hôn, hai vợ chồng cùng nhau trải qua một cuộc sống ấm áp và bình lặng.

Cha Hương Văn cũng không để cho mẹ cô phải làm việc nặng nề, nhưng mỗi khi ông rời đi, mẹ Hương Văn liền chủ động gánh nước chẻ củi, không có biện pháp, từ nhỏ bà đã quen với những việc này rồi, đọc sách viết chữ bà làm không được, việc nặng việc khó thì bà lại rất quen tay.

Bà thích khí chất ôn hòa trên người cha Hương Văn, trước khi Tịch gia sụp đổ, ngày bé ông từng đi ra nước ngoài, hiểu biết cùng học thức đều hơn nhiều người khác, khí chất, tu dưỡng gì gì đó hết thảy đều vượt bậc, hiện tại đang làm thầy giáo trong một trường học, giơ tay nhắc chân đều tràn ngập vẻ nhã nhặn và hiền hòa. Thế là ngày thường lúc rảnh bà đều thích nhào vào trong ngực ông, muốn ông nói cho bà nghe, cha Hương Văn cũng không cự tuyệt, mẹ Hương Văn nghe chán liền ôm cổ ông hôn lên hôn xuống...

Đó là một quãng thời gian thực sự hạnh phúc.

Đáng tiếc, trời cao đổ kị hạnh phúc của con người, chỉ một năm sau, mẹ Hương Văn đã mất sớm trên bàn mổ, nguyên nhân cái chết vì khó sinh, xuất huyết quá nhiều.

Một ngày chạng vạng gió thu xao xác, cha Hương Văn cầm tay bà lần cuối, một lời ‘Xin lỗi’ chưa nói, một lời ‘Anh yêu em’ cũng không thể thốt ra, mở miệng chỉ là năm chữ: "Anh nợ em cả đời..."

Lời còn chưa dứt, nước mắt đã tuôn rơi.

Bà kiên cường giữ lấy một chút sức lực cuối cùng, giơ tay lên xoa gương mặt của ông, muốn nói một câu ‘Đừng khóc’, nhưng cuối cùng vẫn không thể thốt được thành lời, ngón tay trượt xuống, lướt qua gò má ôn nhuận, rồi tiếp tục lướt đi, để lại cho ông những giọt nước mắt trong khoảnh khắc như mưa tuôn trào.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Ừm, vẻ ngốc nghếch một cách tự nhiên của Hương Văn là do di truyền từ mẹ và ông ngoại của cô ấy...

Chương sau sẽ viết lý do vì sao cô ấy mất đi cha ruột ~~~ tại sao lại có quan hệ với gia đình Tịch Hương Hoàn ~~~ tranh thủ có thể đảo qua mối tình đầu trẻ con mờ mịt của Hương Văn nữa.

Ông bà nội, ông bà ngoại và cha mẹ của Hương Văn nhất định không hề nghĩ tới, con gái nhà họ sau này sẽ gả cho một nhà tư bản quốc tế chân chính...

Momo cũng có lời muốn nói: Chương này buồn quá : (

Quả thực rất đáng tiếc cho một mối tình TT____TT

Tuy tác giả có xen lẫn vài yếu tố vui vui, nhưng không thể phủ nhận sự u ám đang bao trùm cuối chương ~~~

[1] Đặng Lệ Quân: Người Đài Bắc, một trong những nữ ca sĩ nổi tiếng nhất Đông Á. Được coi là diva Châu Á, nổi danh trên toàn thế giới. Những ca

khúc của cô mang ảnh hưởng rất lớn đến Trung Hoa Dân Quốc thời bấy giờ. Mất năm 1995, hưởng thọ 42 tuổi.

[2] Đại đại liệt liệt: là một thành ngữ. Tức là không thích quanh co lòng vòng, muốn trực tiếp, đối mặt với một chuyện, rất hoạt bát. Có khi cũng được hình dung là một người cầu thả, không câu nệ tiểu tiết.

Là một từ trung tính, mang nghĩa rất rộng, có thể dùng trong trường hợp tốt xấu đều được, có khi được dùng để biểu hiện việc không lo lắng tới hậu quả thực hiện.

Thank chị Tink nhiều nhiều : D

Chương 23: Thời niên thiếu (2) + (3) ...

"Con người đau đớn nhất là khi, nỗi đau ấy không thể nói được thành lời, cũng không thể viết ra được thành câu."

~~~

Căn cứ vào tình huống đó, có thể thấy được, Tịch Hương Văn từ nhỏ đã lớn lên trong sự mờ côi rôi.

Theo những quy luật của tiểu thuyết ngôn tình, những đứa trẻ từ nhỏ khuyết thiếu tình thương của mẹ, rất nhiều khả năng khi lớn lên sẽ trở thành một nữ chính khác loài: hận đời, cực đoan, không có tương lai... Trên quãng đường đời bấp bênh gặp không ít vấp ngã, thẳng cho đến khi gặp được nam chính của chúng ta, anh dùng tình yêu bao la và tiền tài cũng bao la vô tận cứu vớt con người cô, rồi từ đó buông đồ đao xuống, không làm

thái muội không làm thánh mẫu, một câu truyện cổ tích nước chảy thành sông cứ thế ra đời.

Thế nhưng, mọi người đều nhìn thấy, Tiểu Tịch của chúng ta không hề đi theo con đường của các nữ chính trong truyện ngôn tình, mà là một đường khỏe mạnh và bình an trưởng thành.

Khi đó trẻ con ở nông thôn tương đối đều là rể cỏ, không giống như những đứa trẻ thành phố được làm bảo bối công chúa trong lòng cha mẹ. Hơn nữa toàn quốc trên dưới lúc này đang hưởng ứng lời kêu gọi của trung ương, những gia đình ba đời đều bận rộn đi kiến thiết xây dựng công cuộc bốn hiện đại hóa, cho nên người lớn quản giáo trẻ con rất lỏng lẻo, trẻ con ở nông thôn thì gần như nuôi theo kiểu chăn thả luôn rồi.

Tịch Hương Vãn có một thời thơ ấu tốt đẹp, khi đó trẻ con đều vô cùng mộc mạc, lúc đánh nhau hung hăng quyết liệt tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại lời kịch kiểu Hongkong như ‘Chờ đó! Ông đây kêu anh em ra làm thịt mày!’, nhiều lắm chỉ khóc lóc một câu ‘Tớ không thèm để ý tới cậu nữa!’ liền bỏ chạy, mấy ngày sau lập tức đem mọi chuyện ngày đó quên sạch, một lần nữa trở thành đồng bọn thân thiết như xưa.

Không thể không nói, Tịch Hương Vãn đánh nhau cho tới bây giờ vẫn luôn thắng lợi tuyệt đối, khả năng này thật sự là trời cho. Đương nhiên rồi, bình thường Hương Vãn trông thế nhưng rất ngoan, không chủ động ra tay bao giờ. Từ lúc bắt đầu đi nhà trẻ, Tịch Hương Vãn chính là điển hình của một em bé chìa khóa, trên cổ treo một sợi dây màu hồng, sợi dây màu hồng xuyên qua chiếc chìa khóa của cổng nhà. Tan học rồi có thể cùng các bạn thân đi nhổ cỏ, về nhà cho thỏ ăn.

Thế giới của trẻ con, không đen tức là trắng, mục đích làm mọi chuyện đều tương đối chính xác và rõ ràng. Loại cỏ dại ương bướng ngốc nghếch một cách tự nhiên tới tận đáy như Tịch Hương Vãn thì hiển nhiên mục tiêu càng rõ ràng, chính là nhổ thật nhiều cỏ thật nhiều thật nhiều hơn nữa, nhổ nhiều

cỏ xanh có thể bán lấy tiền đấy nhé, thế nên mỗi ngày sau khi tan học, Hương Văn cùng các bạn trong tổ đội thân mến của mình y hệt một đàn châu chấu bay tới bay lui, cái liềm vung lên, không một ngọn cỏ nào bị bỏ sót, thứ cần thiết ở đây chính là tốc độ!

Không thể không nói, Tịch Hương Văn mồ côi mẹ lớn lên mà vẫn có thể dưỡng thành được tính cách đơn thuần như vậy, không thể không kể tới công lao cẩn thận dưỡng dục của cha cô ngày ấy.

Trong thôn hễ người cha nào quản giáo không tốt con gái nhà mình đều đến tìm cha Hương Văn để học hỏi, mà ông lúc nào cũng chỉ bật cười, nói duy nhất một câu: nếu muốn đứa nhỏ nghe lời, đầu tiên cần phải trở thành bạn của nó.

— các đồng chí, phải biết rằng, mười năm sau, thầy Lý Khai Phục [1] cũng đã nói những lời giống vậy.

Có thể thấy được suy nghĩ của cha Hương Văn đối với việc giáo dục tâm lý học sinh cùng với suy nghĩ của thầy Lý Khai Phục là hoàn toàn đồng nhất.

Có được một người cha cẩn thận tốt bụng lại lý trí như thế, hơn nữa lại còn được thừa hưởng gien di truyền tính cách rộng rãi của người mẹ, Tịch Hương Văn quả nhiên không hề thua kém ai, lớn lên trở thành một cô nàng chất phác ngốc nghếch tự nhiên, cuộc sống vô ưu cũng vô sầu.

Cuộc sống như thế cứ trôi qua, mãi cho đến một năm kia khi cô tròn mười ba tuổi.

Tịch Hương Văn vĩnh viễn nhớ rõ, một chiều nhá nhem tối năm cô mười ba tuổi ấy, lần đầu tiên cô gặp gỡ bà Tịch.

Khí chất của người đó bất đồng.

Người phụ nữ này có tuổi tác xấp xỉ với cha, lại bất động thanh sắc cho cô cảm giác áp bách rất rõ ràng, nhìn thấy Hương Vãn, bà chỉ khẽ nhếch môi, phảng phất như đang chứa ý cười, khẽ điểm nhẹ đầu một cái như đang chào hỏi cô.

Hương Vãn từ bé đã học được thói quen lễ phép, đeo cặp sách còn chưa kịp buông, cô trước hết cúi đầu chào hỏi: "Chào dì."

"Xin chào..." Bà cũng không quá lạnh lùng, mặc dù hơi thở toát ra từ người bà xác thực không có chút độ ấm. Quay đầu, bà nói với cha của Hương Vãn: "Tịch tiên sinh có một đứa con gái thật đáng yêu, tôi cũng có một đứa, chẳng qua so với con gái anh lớn hơn một chút mà thôi, mười bảy tuổi. Cùng là người làm cha làm mẹ, tâm tình của tôi, chắc hẳn anh có thể hiểu rõ."

Ông không tiếp lời bà, cũng không nói nhiều lời, đi tới giúp Hương Vãn buông cặp sách, sờ sờ đầu cô rồi nói: "Hôm nay ăn cơm tối muộn một chút, vào trong phòng khóa cửa lại trước đã, được không?"

"Được ạ."

Hương Vãn không một chút nghi ngờ, lập tức cầm sách giáo khoa đi vào phòng, lúc đóng cửa phòng chợt nhìn thấy chiếc xe đang đỗ ngoài cửa, là xe của dì đang ngồi trong phòng khách, tài xế khom người, khoanh tay canh giữ trước cửa xe. Chiếc xe màu đen có rèm che, biểu tượng nữ thần màu vàng kim lấp lánh rạng rỡ trong ánh hoàng hôn lúc chiều tà, Hương Vãn nhìn một lúc, mặc dù cô không hiểu nhiều về xe, cũng đại khái có thể đoán được chiếc xe này nhất định là một món đồ xa xỉ.

Bên trong phòng khách, cha Hương Vãn đi thẳng vào vấn đề: "Thứ cho tôi nói thẳng, trước ngày hôm nay, tôi và bà hoàn toàn không hề quen biết. Tôi rất tò mò, bà làm thế nào để tìm tới chỗ tôi?"

"Điều tra..." Bà Tịch hơi cong môi, trong ánh mắt có sự thờ ơ và khẳng định: "Anh là học sinh trẻ tuổi nhất trúng tuyển vào khoa tâm lý của đại học Stanford, nếu như khi đó anh không quay về nước, nói không chừng bây giờ anh chính là giáo sư tâm lý học trẻ tuổi nhất nước Mỹ cũng nên. Muốn tra ra hồ sơ cá nhân của anh, tuyệt đối không khó."

Ông không nói gì.

Chuyện cũ năm ấy lại bị người đàn bà trước mắt này hiểu thấu như vậy, song có những tư liệu không phải nói tra là có thể tra, điều đó chứng tỏ bối cảnh của người này hiển nhiên có chút thế lực.

Bà Tịch mỉm cười, không nhiều lời vô ích, nói thẳng: "Tịch tiên sinh, anh có thực lực như vậy, ở chỗ nông thôn này làm một thầy giáo, chỉ e nhân tài không được trọng dụng mà thôi."

Ông lập tức cắt ngang lời bà: "Những chuyện trong quá khứ tôi đều đã quên lãng, hiện giờ tôi rất thỏa mãn với cuộc sống ở nơi này."

"Như vậy, anh cũng bằng lòng tạo cho con gái mình một tương lai đơn giản như vậy thôi sao?"

Sắc mặt của ông khẽ biến: "Bà nói như vậy là có ý gì?"

"Trẻ con chỉ có thiên phú thôi không đủ, có những điều kiện nếu như cha mẹ không thể nào cấp được thì chẳng khác nào đang hủy hoại thiên phú của con mình, thậm chí là cả tương lai sau này..." Bà Tịch nhìn ông, trong mắt có sự khẳng định: "Tịch tiên sinh đã tự mình trải nghiệm giáo dục tại Mỹ ngay từ khi còn nhỏ, hẳn là so với ai khác đều rõ ràng, chỗ nào mới có được hệ thống giáo dục tốt nhất trên thế giới. Tiền lương tôi cấp cho ông hoàn toàn đủ để ông giúp con gái mình tiếp thu được với nền giáo dục hạng nhất của các nước, con bé có thể đi ra ngoài mở rộng tầm mắt, xem những khía cạnh khác của thế giới là gì."

Làm một người cha, không thể không nói, bà đã đánh trúng chỗ hiểm nhất trong lòng cha Hương Văn.

Giống như lời của bà Tịch, ông cũng có những kinh nghiệm bản thân về lợi ích của nền giáo dục Mỹ, cũng đã tự mình lĩnh hội qua sự quan trọng và thiết thực của nó đối với việc dạy dỗ một đứa trẻ là thế nào, nó có thể giúp cho tầm mắt và tu dưỡng của trẻ con được mở rộng ra xa hơn, phát sinh những biến hóa đến nghiêng trời lệch đất. Mà bây giờ, Hương Văn theo ông, tiếp thu cái nền giáo dục rớt lại phía đằng sau trong một thôn dân bé nhỏ như thế này, thiên phú của con mai sau có vì ông mà trở nên mai một hay không, đây chính là điều ông không dám đặt cược.

Cuộc nói chuyện kéo dài thật lâu.

Cuối cùng, ông lên tiếng: "Bà cần tôi giúp đỡ việc gì?"

Bà Tịch nhếch môi, không chút nào giấu giếm lấy ra một tấm hình cho ông xem, trong bức ảnh là một thiếu nữ với gương mặt thanh tú và ánh mắt hung tàn.

"Đây là con gái của tôi, Tịch Hương Tình. Tôi không định giấu giếm anh, gia đình đơn thân, là tại tôi đã không dạy dỗ nó thật tốt, hiện giờ Hương Tình, con bé...là một vấn đề của thiếu nữ. Hiện tại nó đang ở trong sở quản giáo thiếu niên."

Trong nháy mắt, ông đã hiểu ra được vấn đề.

"Bà muốn tôi tiến hành tâm lý trị liệu với cô bé?"

Bà Tịch không hề che giấu sự tin tưởng của mình với ông: "Lúc còn trung học, Tịch tiên sinh ở Mỹ đã từng thực nghiệm theo dõi tâm lý qua, kết quả rất thành công, những đứa trẻ từng được tiến hành trị liệu tâm lý bây giờ đều khỏe mạnh lớn lên, con gái của anh dưới sự giáo dục của cha cũng không có một chút nào ảnh hưởng khi phải sống trong một gia đình thiếu

sót cả. Vì thế, tôi tuyệt đối tin tưởng anh, muốn mời anh cứu lấy Hương Tình."

Cuộc nói chuyện này kết thúc ra sao, chúng ta không được biết, nhưng kết quả cuối cùng lại không thể nghi ngờ: cha Hương Văn đã đồng ý.

Đứng từ góc độ của ông thực sự không có lý do nào để từ chối cả. Mức lương mà bà Tịch đưa ra đủ để giúp Hương Văn tiếp thu một nền giáo dục tốt hơn so với bây giờ, mà chuyện bà Tịch muốn nhờ ông làm cũng không hề quá đáng. Không giết người không phóng hỏa, bà Tịch chỉ lấy thân phận của một người mẹ, cầu xin ông cứu lấy con gái mình mà thôi. Vô luận là thế nào, cuộc giao dịch này đối với hai bên đều chỉ có lợi mà không có hại. Thật lòng mà nói, bà Tịch đang đặt cược có phần lớn hơn, vì có một đồng những chuyên gia ở đó lại không mời, chỉ tin tưởng một người bình thường không có bằng cấp, giấy phép như ông.

Bà Tịch thực hiện lời hứa của mình rất nhanh, Hương Văn cấp tốc chuyển trường, rồi được nhận vào học trong một ngôi trường nổi tiếng số một số hai trong nước, đồng thời, bà cũng sắp xếp cho cô được ở trong trường, đến cuối tuần cha Hương Văn có thể đón cô về nhà.

"Trường mới có tốt không?" Ông hỏi.

"Dạ!"

Hương Văn gật đầu, mặc dù có chút tiếc nuối những thầy cô giáo trước đây cùng đám bạn thân thiết, nhưng những giáo viên nổi tiếng trong trường kia rất giỏi, rất tinh anh đó nhé, phong cảnh trong trường cũng cực kì đẹp, sự ganh đua giữa đám học sinh cũng vô cùng gay cấn, chặc chặc, thật đúng là giúp cô được mở rộng tầm mắt, không cách nào dùng lời để mô tả được, Hương Văn vừa cất tiếng đã nghe như một chuỗi hoa tươi nở rộ rồi.

"Thế à...Vậy thì tốt rồi."

Tương đối, ông cũng bắt đầu bắt tay vào việc tiến hành từng hạng mục tâm lý trị liệu với Tịch Hương Tình.

Trị liệu tâm lý với một thiếu nữ mười bảy tuổi có vấn đề cũng không phải là một việc dễ dàng, nhất là khi có được tư liệu của Tịch Hương Tình trong tay, ông càng tin chắc thêm điều đó. Tịch Hương Tình, người này tuyệt đối không hề sáng lạn rực rỡ như cái tên của mình, cô khát máu, tàn nhẫn, được ăn cả ngã về không, hoàn toàn có thể hình dung về cô như vậy, trong cô đang tồn tại một vấn đề tâm lý vô cùng nghiêm trọng và sai lầm.

Ông không chút nghi ngờ chuyện trước kia bà Tịch đã đi tìm đông đảo chuyên gia và bác sĩ tâm lý đến đều phải chịu thất bại, thế nên mới phải trăm phương ngàn kế đi tìm tiếp những người khác, rồi tìm được ông.

Cha Hương Văn mỉm cười.

Thực là, chuyện đời khó ai lường trước.

Con mắt của bà Tịch không thể nghi ngờ đã thành công.

Dưới sự đốc lòng giúp đỡ của người đàn ông ấy, thời gian trôi qua, tình trạng của Tịch Hương Tình từng ngày bình ổn xuống, cũng từ trạng thái bạo lực quái đản trước kia dần dần an tĩnh lại.

Cuộc giao dịch này cứ thế nhìn như vũng vàng mà trôi qua, thẳng cho đến nửa năm sau đó.

Ông thành thực thông báo: "Trị liệu tâm lý của tôi đối với Tịch Hương Tình nhất định phải tạm dừng."

Bà Tịch không hiểu, "Vì sao?"

"Ngay từ lúc bắt đầu tôi cũng đã nói qua, tôi phản đối việc bà yêu cầu tôi mỗi ngày phải quản chế bên người Hương Tình, thế nhưng bà kiên quyết

không đồng ý. Bác sĩ tâm lý vô cùng kiêng kỵ việc chữa bệnh mà sản sinh ra những cảm tình cá nhân, mà Hương Tình không thể nghi ngờ đã có khuynh hướng trở nên như vậy."

Bà chau mày, bởi vì bà cũng đã nhận ra điều đó.

Tịch Hương Tình càng ngày càng nghe lời hơn, nhưng cô chỉ nghe theo lời ông, sự ỷ lại với ông cũng càng ngày càng tăng, không phải tình yêu mà là sự lệ thuộc quá mức mạnh mẽ, Tịch Hương Tình đã coi ông trở thành cứu tinh duy nhất của mình, không cho phép bất luận kẻ nào cướp ông đi, bao gồm cả Tịch Hương Văn.

"Nếu như bây giờ không tạm dừng, tôi không thể bảo đảm sau này cô bé sẽ phát sinh thêm chuyện gì. Tôi sẽ không buông tay trong việc trị liệu cho Hương Tình, nhưng dày đặc quản chế giống như bây giờ thì tuyệt đối không được."

Bà Tịch trầm tư một lúc lâu rồi gật đầu đồng ý.

Nhưng mà, ông phải rời đi, có người không cho phép. Người đó chính là Tịch Hương Tình.

Ba ngày sau, thứ sáu, lúc chiều tối theo thường lệ cha đều đến đón Hương Văn về nhà trong hai ngày cuối tuần, nhưng hôm nay cha không hề xuất hiện, đồng thời sau này, ông cũng không bao giờ xuất hiện nữa.

Mất tích.

Đây là lời giải thích duy nhất mà cảnh sát đưa cho Tịch gia cùng Tịch Hương Văn khi đó.

"Hiện nay chúng tôi vẫn chưa phát hiện được tung tích của tiểu thư Tịch Hương Tình và Tịch tiên sinh, chúng tôi sẽ tận lực tiếp tục tìm kiếm..."

Trừ lần đó ra, họ không còn nói thêm gì nữa.

Năm ấy, mười ba tuổi, Tịch Hương Vãn lần đầu tiên ném trái tư vị tay chân lạnh giá đến không còn cảm giác là gì.

Cha chưa từng nhắc đến chuyện của người bệnh trước mặt cô, ông từng nói, bác sĩ tâm lý vô cùng kiêng kỵ việc người bệnh cùng cuộc sống của mình có liên quan đến nhau. Ông cũng chỉ từng than thở qua một lần về chuyện gia đình của nhà họ Tịch, nói rằng Tịch Hương Tình không có được một gia đình ấm áp, người duy nhất có thể cho cô sự ấm áp chỉ có anh trai, đáng tiếc anh trai lại tự thân khó bảo toàn, từ nhỏ đã bị đưa đi Mỹ, một năm chẳng gặp được em gái mấy lần, hữu tâm vô lực*. Nghe thế, Hương Vãn liền hiểu rõ, từ đó cũng không tìm hiểu thêm về chuyện của Tịch Hương Tình, cô cũng không có quá nhiều lòng hiếu kỳ với nó.

(*hữu tâm vô lực: có lòng mà không có sức.)

Hương Vãn đã từng gặp qua Tịch Hương Tình, lần đó Tịch Hương Tình tới cửa trường học để tìm gặp cô.

Gương mặt xinh xắn nhưng ánh mắt lại hung ác và quá phẫn, đấy là toàn bộ ấn tượng của Hương Vãn đối với người con gái này. Tịch Hương Tình là người không thích nói nhiều lời, mở miệng chỉ nói đúng một câu: "Tôi thấy, tôi cùng thầy Tịch mới giống như người một nhà, còn cô không phải."

Khi đó Tịch Hương Vãn liền hiểu rõ, thì ra trên đời này còn có một loại người như vậy, nhất định muốn làm bạn cùng sự tranh chấp và giành giật, lang bạt khắp nơi để tìm kiếm lối ra cho mình.

Đáng tiếc, lối ra đó căn bản không hề tồn tại.

Lối ra của Tịch Hương Tình, đơn giản chính là sự trưởng thành không thể trốn tránh, cũng không thể vì tranh đoạt mà trở nên biến mất được.

Tuy nhiên, trưởng thành là một loại bệnh tật.

Một căn bệnh giống như thời gian. Một căn bệnh giống như mạng sống này.

Sau cùng, Tịch Hương Vãn nhàn nhạt đáp lại lời của cô ta: "Thế nhưng thật xin lỗi, đó là cha của tôi, cô không thể nào cướp được."

Một câu, đủ để Tịch Hương Tình bước vào cảnh giới của sự thất bại.

Lúc này nhớ lại, Tịch Hương Vãn mới biết, khi đó sao có thể là một lần gặp gỡ đơn thuần?

Đó rõ ràng là một lần giằng co, một lần đấu trí, một lần chống lại.

Hoàn toàn dùng phương thức của những người trưởng thành, cũng đúng là chuyện giữa những người trưởng thành với nhau.

Thế nhưng khi hai chữ mất tích đập vào mặt mình, Hương Vãn vẫn tuột xuống dọc theo bức tường.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, những lời đồn đại bàn tán cứ ùn ùn kéo đến. Có người nói thầy Tịch bắt cóc Tịch Hương Tình, cũng có người nói hai người họ lâu ngày sinh tình với nhau rồi thông đồng bỏ trốn, cũng có người chứng kiến kể rằng, chiều tối một hôm thấy có một thiếu nữ khiêu vũ một mình trên mỏm đá gần biển, một người đàn ông muốn chạy tới kéo cô ấy lại, thế là bị cô gái níu lấy, cùng nhau rơi xuống biển khơi. Cũng có người nói, có một chiếc thuyền đánh cá đã cứu được một người, chỉ là không biết đã đi về nơi đâu...

Biển rộng mênh mông, muốn tìm được người, nói dễ mà làm khó.

Lời đồn đại thật giả khó phân, ai đúng ai sai, có ai nói được một cách rõ ràng?

Chỉ có một điều là xác định. Cô chỉ có một người thân duy nhất là cha, chỉ trong một đêm đã không còn ai nữa, thậm chí còn không biết cha vẫn sống hay đã chết, kết quả này Hương Vân không thể nào chịu được.

Cuối cùng cô lâm bệnh.

Truyền thuyết kể rằng, năm đó khi Từ Thức Bộ viết ‘Nguyên thị truyện’, viết đến chương cuối cùng khi Nguyên thị công tử qua đời, bi thống đến mức không sao kiềm chế được, nước mắt tuôn rơi, nhuộm dần nét bút, không viết được thành lời. Chương cuối cùng trở nên trống rỗng, chỉ có duy nhất tiêu đề, không có chính văn.

Cha đã từng dạy cô rằng, nếu lúc mình bị thương, hãy viết hết chúng ra nhật ký, đem mọi chuyện buồn đau viết ra thì sẽ tốt hơn rất nhiều. Cô liền cúi đầu dưới ánh đèn bàn, muốn dùng cách mà cha đã từng dạy để bản thân ít sợ hãi đi một chút. Nhưng mà cả buổi tối, một chữ cô cũng không thể viết thành lời, chỉ có từng giọt từng giọt nước mắt cứ không ngừng tuôn rơi. Nước mắt rơi lên cuốn nhật ký, trang giấy trắng ướt đẫm lệ nhanh chóng cuộn mình lại.

Đến tận lúc này cô mới biết, Tử Thức Bộ đã đúng. Con người đau đớn nhất là khi, nỗi đau ấy không thể nói được thành lời, cũng không thể viết ra được thành câu.

Cơn sốt cao nói đến là đến, hung hãn vô cùng.

Cô không biết mình đã mê man bao lâu, chỉ cảm thấy trong cơn mơ màng có tiếng người gõ cửa, rồi cánh cửa bị người bên ngoài mạnh mẽ đá văng ra, ai đó tiến vào. Anh ta thẳng tắp tiến tới chỗ cô, gọi tên cô, sờ lên trán rồi một giây sau lập tức bế cô đi. Cô không thể nhìn rõ mặt anh, chỉ có thể ngửi thấy mùi hương cỏ xanh sạch sẽ trên cơ thể người đó, cùng với hơi thở khiến người ta cảm thấy an tâm đi rất nhiều.

Anh ôm cô đi tới bệnh viện.

Lúc bác sĩ bắt đầu tiêm thuốc, anh dịu dàng ôm lấy thân thể cuộn lại vì đau đớn của cô, động tác ấy quá giống với cách mà người cha cô yêu thương đã từng làm trước đó. Trong nháy mắt, cô có ảo giác cha đã quay trở về, cô vươn tay nắm chặt lấy ông, không chịu buông tay, cho rằng có thể giữ lại được mọi thứ.

— đừng đi, đừng đi, cha đừng đi.

Ba chữ ấy, cô từng lần từng lần một, không chút phiền hà kêu rên thành tiếng. Hai khóm mi ẩm ướt, nước mắt cứ thế tuôn rơi, tay áo sơ mi của anh bị cô nắm chặt trong tay mình như một cọng rơm cứu mạng lúc này, cố gắng đem mọi cảm giác ấm áp trong đó kéo ra, mang theo suốt cả cuộc đời.

Anh cứ ở bên cô như thế. Suốt cả một đêm.

Lúc cô hôn mê, anh không ngừng nói, xin lỗi Hương Vãn.

Xin lỗi, Hương Vãn, anh đã trở về quá muộn, cuối cùng bi kịch đó vẫn cứ xảy ra.

Xin lỗi, Hương Vãn, xin em đừng hận Hương Tình, hận một người vô cùng đáng sợ, anh không muốn nhìn thấy em biến thành một Hương Tình thứ hai nữa.

Xin lỗi, Hương Vãn, đã để em gặp phải chuyện này, bởi vì bi kịch của gia đình anh đã liên lụy đến một người vô tội như em.

Tròn năm ngày, anh ở bên người cô một bước không rời.

Không ngủ, không học, cũng không làm việc, không nghỉ ngơi, chỉ kiên trì ngồi bên giường bệnh của cô, nắm chặt tay cô dựa vào mép giường, đem trán tì vào lòng bàn tay cô, như đang chuộc tội, hoặc đang làm ra một quyết định yêu thương.

Tận cho đến lúc cô tỉnh lại.

Trong mơ hồ cô nghe thấy có tiếng người đang nói chuyện.

"Thiếu gia, từ lúc cậu trở về từ Mỹ vẫn ở sở cảnh sát liên lạc tìm thầy Tịch và cô Hương Tình, ôm Hương Văn tiểu thư đến bệnh viện rồi cũng không chịu nghỉ ngơi qua, cậu ngủ một chút đi, nếu không chỉ sợ..."

"Ra ngoài."

"Dạ..."

Cô bị tiếng động quấy rầy, cảm thấy mệt mỏi, nhưng vẫn muốn tỉnh lại.

Chậm rãi mở mắt, vừa nhấc hàng mi, liền gặp được anh.

Đó là gương mặt của một người đàn ông còn trẻ.

Đúng vậy, đàn ông, cô mười ba tuổi, còn anh mười tám, nhưng khí chất trên người anh đã không thể dùng hai từ thiếu niên để hình dung nữa rồi, trên cơ bản, anh đã có đầy đủ những yếu tố cần thiết để trở thành một người đàn ông chân chính.

Anh vuốt ve cái trán vừa hạ sốt của cô, ánh mắt trong như nước, dịu dàng lên tiếng:

"Xin chào em, anh là Tịch Hương Hoàn"

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Gần đây truyện sẽ càng lúc càng chậm đó ~~~ bởi vì sự nghiệp học hành đã báo động rồi TAT.. Quốc Khánh cũng phải ở lại trường để làm cho kịp luận văn...

Tại sao tôi phải nói rõ ràng chuyện của Tịch Hương Tình như thế à, là vì người này sẽ xuất hiện mở màn về sau ạ... Tuy nhiên cô nàng này đi ra chắc cũng chẳng hù dọa được ai, Hương Văn dễ bắt nạt, nhưng rõ ràng Thần Thần không dễ chơi đâu...

Mà cũng phải nói, cô nàng Tịch Hương Tình này cũng thật kỳ quái quá, tôi chỉ thấy những người thích đi cướp chồng của nữ chính, chưa từng thấy qua loại người thích cướp cha của nữ chính như cô ta bao giờ...OTL

Chương sau rốt cuộc cũng được viết đến Thần Thần rồi, rống rống

Momo có lời muốn nói: Đọc đến đoạn gần cuối, bạn mém rơi nước mắt luôn TT^TT. Tội cho chị Hương Văn quá, bạn đã bầu mẹ con nhà kia đúng là oan nghiệt kiếp trước của chị ấy mà~~~

Hề hề, may mà Hương Văn giống mẹ, là người đơn thuần, bằng không lúc bé sống cùng cha lớn lên sống cùng chồng, cả hai đều là người từng học qua và có bằng cấp trong ngành tâm lý học, kiểu gì cũng bị uất ức mà chết =)))))

Tâm tư chị ấy đơn giản, chẳng cần mất công dò tìm, nhưng cũng nhờ thế mà chị ấy sống thoải mái : D

[1] Lý Khai Phục: từng là Phó tổng giám đốc Microsoft toàn cầu trong thập kỷ 90, rồi đảm nhận Phó tổng giám đốc Google châu Á năm 2005. Ông sinh năm 1961 tại Đài Bắc, thường gây sóng gió bởi những phát ngôn sáng suốt nhưng ngôn từ trần trụi khó nghe.

Chương 24: Chút tùy hứng nho nhỏ(1)

"... Thế nhưng anh chỉ coi trọng em." - Đường Thần Duệ

~~~

Lơ đãng nhớ lại chuyện cũ, Tịch Hương Văn gãi đầu, cố gắng kéo hồi mạch suy nghĩ, bỏ rơi một chút ký ức quá khứ vừa hiện lại trong tâm.

Trong quá khứ gặp phải những chuyện đó, không phải cô chưa từng khổ sở, cho dù bản tính trời sinh không quen với việc hận thù nhưng cô cũng đã từng có một quãng thời gian u ám. Giống như lúc trước khi bà Tịch đưa ra đề nghị muốn thu dưỡng mình, năm ấy mười ba tuổi, phản ứng đầu tiên của Hương Văn chính là cự tuyệt.

—— a, đem tôi nuôi dưỡng thành người là có thể bù đắp được bi kịch mất đi tình thương của cha từ bé hay sao? Lão đại, nghe đơn giản quá nhỉ, nếu như máy bay gặp rủi ro rồi người nhào tới đem dù của mình tặng cho tôi, làm anh hùng cứu mỹ nhân một phen, nói không chừng còn có thể khiến cho tôi cảm động, hoặc là lúc tôi bị bệnh nan y khó chữa gì đó thì hiến huyết thanh hay tủy sống cho tôi cũng được.

Đương nhiên, những lời nói kiểu này cô cũng chỉ dám oán thầm trong lòng mà thôi, tự mình len lén u ám với mình, vạn lần không thể nói ra được ~~~

Cho dù ngay từ đầu cô đã tìm đủ mọi cách để bài xích song cuối cùng vẫn phải chấp nhận sự sắp xếp của nhà họ Tịch. Nguyên nhân trong đó, cô không muốn phủ nhận, là bởi vì cô đã mềm lòng với một người.

Tịch Hương Hoàn, người đã xuất hiện lúc cô cần anh nhất, cho cô một chỗ dựa ấm áp, cũng đồng thời tiến vào chiếm giữ nơi mềm mại nhất tận sâu trong đáy lòng cô khi ấy.

...

Hôm nay là thứ sáu, tan làm, Hương Vân không giống như bình thường đi về cùng Trình Lượng và Giản Tiệp. Phất tay một cái nói lời tạm biệt với bọn họ xong, cô chạy thẳng tới một siêu thị cỡ lớn gần đấy.

Đi siêu thị để làm gì? Đương nhiên là mua đồ, chính xác mà nói, là mua đồ dự trữ cho Đường Thần Duệ.

Thói quen cuộc sống của Đường Thần Duệ tuy hoàn mỹ nhưng hơi xoi mói, gần như khiến kẻ thân làm phụ nữ như Tịch Hương Vân cũng phải thấy xấu hổ ba phần. Mỗi ngày thứ sáu anh đều đi siêu thị mua những thứ đồ cần thiết về dự trữ, ngay cả thức ăn cho chó cũng mua không nhiều không ít, vừa vặn đủ ăn trong bảy ngày. Dần dà con chó Hà Lan kia cũng theo Đường Thần Duệ học được những tinh túy từ cuộc sống của anh, thức ăn cho chó vượt quá bảy ngày đặt trước mặt, nó vừa ngửi thấy mùi liền xoay cái mông nhỏ chậm rãi bỏ đi, ngay cả ánh mắt cũng hết sức kỳ thị.

Hương Vân quả thực rất thất vọng.

Trước đây cô còn ngốc nghếch mà cho rằng Đường Thần Duệ là cái loại ‘người ngốc lắm tiền’, loại nhà giàu mới nổi, hiện giờ cô đã triệt để hiểu rõ, tiền của anh đúng là rất nhiều, nhưng anh hoàn toàn không hề ngốc, khụ, đâu chỉ anh không ngốc, ngay cả chó do anh nuôi cũng không ngốc chút nào! Rơi vào loại gia đình tinh anh như thế, quả thực khiến cho cuộc sống của kẻ đầu đất chân chính như Tịch Hương Vân vô cùng vất vả~~~

Phàm là hai người điều kiện cách xa nhau lại trở thành tình nhân của nhau, nhất là dưới tình huống nhà gái yếu thế hơn nhà trai như vậy, nếu như lương tâm đạo đức hơi dao động một chút thôi thì sẽ rất dễ dàng biến thành một thứ đồ lệ thuộc vào đàn ông. Nhưng Tịch Hương Vân có lòng tự trọng, không muốn chiếm tiện nghi trong cuộc sống của anh, quan sát thấy thói quen mỗi tuần đi siêu thị một lần của anh xong, cô liền yên lặng không tiếng động quyết định thay anh mua đồ, mặc dù chút tiền cô bỏ ra này so với ba tỷ kia của anh chẳng khác gì nòng Tinh Vệ lấp biển hết, nhưng ít

nhieu cũng có ý ‘anh mời tôi một thước, tôi mời anh một trượng’ ở bên trong.

Nhưng mà nói thật, cô là một người cực kì không am hiểu cách đi dạo siêu thị.

Chủ yếu là do hoàn cảnh. Tranh cãi âm ỉ, hỗn loạn, mọi người thi nhau chen lấn xô đẩy, trẻ con chạy loạn khắp nơi, âm nhạc âm ỉ, không khí không trong lành ~~~ mặc dù loại cảnh tượng này vô cùng phù hợp với tiêu chuẩn quốc thái dân an, nhưng đối với một người tương đối an tĩnh như Tịch Hương Vân mà nói, cuối tuần đi dạo siêu thị đúng là một việc cực nhọc. Trước đây cô vừa nhìn thấy một đám người đông nghịt trong siêu thị liền lập tức rút đầu, chỉ đi cửa hàng tiện lợi hai tư giờ mua đồ thôi, nhanh chóng, thuận tiện, dễ dàng, lại vắng vẻ, Hương Vân vừa thấy đã mở cờ trong bụng, đúng là tốc độ! Cửa hàng tiện lợi! Nhất định rồi! ~~~

Chứ không phải như bây giờ, bị vùi lấp trong đám người ở đây, một phút đồng hồ chỉ có thể tiến thêm được ba bước...

"Có phải đang hối hận vì tự nhiên muốn đi dạo siêu thị hay không?"

"Ừ..."

Hữu khí vô lực đáp một tiếng xong, Hương Vân bỗng nhiên khựng người lại, giương mắt lên liền nhìn thấy thân ảnh rõ ràng của Đường Thần Duệ đang đứng ngay bên cạnh, nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng thú vị.

Cô có chút ngây ngốc hỏi: "Làm sao anh biết em ở chỗ này?"

Nét mặt Đường Thần Duệ giãn ra, có chút lười biếng, ngay cả đáp lại cũng không thèm làm. Loại người toàn bộ tâm sự đều viết ra trên mặt như cô, anh muốn đoán trong lòng cô đang nghĩ đến điều gì quả thực đơn giản như chơi cờ phiêu vạt. Anh về đến nhà không nhìn thấy bóng cô đâu, xoay

vòng chiếc chìa khóa trên tay rồi suy nghĩ một lát, lập tức liền có thể đoán ra cô đang đến chỗ nào.

Hương Văn thì lại rất tò mò, không ngừng truy hỏi anh: "Này? Làm sao mà anh biết được thế?"

Đường Thần Duệ lắc đầu, sờ sờ mái tóc của cô, tay trái vươn ra ôm lấy hông cô, kéo vào trong ngực, tay phải đỡ lấy xe hàng rồi đẩy về phía trước, thanh âm vô cùng lơ đãng phát ra: "Bởi vì anh sẽ dùng đầu óc để nghĩ chứ sao..."

Mặt Hương Văn lại đen xì.

Hàm ý khinh bỉ chỉ số thông minh của cô cũng quá là rõ ràng đi? Quả nhiên đàn ông lắm tiền lại không ngốc là kẻ rác rưởi nhất, đêm tối cũng không thể đỡ được ánh sáng phát ra từ nhân tính rác rưởi của người này.

Đẩy xe hàng về phía trước, vốn dĩ không chú ý lắm đến việc cô vừa mua cái gì, nhưng lúc tầm mắt Đường Thần Duệ lơ đãng đảo qua liền thấy được cái gì đó trong giỏ, anh liền dừng bước, cầm lấy một cái hộp nhỏ nào đấy bên trong.

Tiếng nói của bạn học Thần vang lên nghe hết sức thâm thúy: "Vật này là mua cho anh...?"

Hương Văn không chút suy nghĩ liền gật đầu: "Đúng vậy."

Trong nhà người cần dùng áo mưa cũng chỉ có anh thôi, cô cùng thỏ dùng để làm gì, vừa lúc gặp được Durex đang giảm giá ấy mà.

...

Giống như những cảnh tượng thường thấy trong phim hoạt hình, Hương Văn vừa mới nói xong hai chữ kia, nháy mắt liền giống như bị sấm sét từ

trên cao đánh xuống, hai mắt lập tức trợn tròn.

Đường Thần Duệ cười híp mắt vuốt ve đám tóc ngốc nghếch trên đỉnh đầu Hường Văn, chậm rãi thay cô nói nốt: "Em sẽ không phải là lúc mua hoàn toàn không để ý tới chức năng của nó là gì đấy chứ?"

Anh dùng đồ chơi này để làm gì? Còn không phải là vì muốn cái kia cái kia với cô sao...

"..."

Yết hầu Hường Văn khô khốc, ngây ra như phỗng, thật lâu sau mới cứng ngắc cười gượng nói: "Vừa nãy có quá nhiều người, đầu em bị choáng nên mới cầm nhầm..."

Cô nịnh nọt nhìn anh: "Anh thông minh như vậy, nhất định sẽ không hiểu lầm đâu nhỉ...?"

"Đương nhiên sẽ không, " Nhìn bộ dáng cô thờ phào nhẹ nhõm, Đường Thần Duệ liền nở nụ cười hết sức thiện lương, chậm rãi nói nốt nửa câu cuối: "Anh tuyệt đối sẽ không hiểu lầm, em cầm nhầm vật này...là bởi vì em ngốc mà thôi."

Cả khuôn mặt Hường Văn lúc này đều đen.

Lúc tính tiền, Đường Thần Duệ theo thói quen lấy thẻ ra chuẩn bị trả tiền, lại bị Hường Văn ngăn lại giành trước.

Dùng tiền của anh? ! Đùa sao, không được ngăn trở quyết tâm lấp biển của nàng Tinh Vệ! [1]

Đường Thần Duệ liền thu tay lại: "Được rồi, em trả."

Trong chuyện tiền nong này Đường Thần Duệ vô cùng tùy ý, để người phụ nữ của mình trả tiền anh cũng chẳng có chướng ngại tâm lý gì, tuyệt đối

không giống như Đường Dịch đối với Kỳ Dĩ Ninh, ‘Vì sao không thích dùng tiền của anh? Tại sao phải cùng anh phân giới tuyến rõ ràng như thế? Chẳng lẽ em nói em yêu anh đều là lừa anh sao?’. (Dịch thiếu của chúng ta thực sự là... OTL)

Giữa lúc hai người đang chờ tính tiền, cô thu ngân ở quầy chột mỉm cười đưa thẻ qua, mở miệng nói: "Cô à, tiền trong thẻ của cô không đủ trả hết số hàng này, còn thiếu một đồng nữa."

Một đồng tiền...

Hương Văn ừ xìu.

Một đồng tiền là chuyện nhỏ, lòng tự trọng mới là chuyện lớn! Cô đã có thể cảm giác được người đàn ông bên cạnh đang cười nhạo mình phồng má giả làm người mập* rồi...

(*phồng má giả làm người mập: việc quá khả năng, không thể làm được mà vẫn cố tỏ vẻ có thể hoàn thành)

Hương Văn cúi đầu, kéo kéo vạt áo âu phục của anh, thanh âm yếu ớt: "Ừm.. Cho em mượn một đồng đi..."

"..."

Đường Thần Duệ duy trì phong độ, không ở trước công chúng lớn tiếng cười nhạo cô, mặc dù cái thái độ ‘có việc Chung Vô Diệm, vô sự Hạ Nghênh Xuân’*[2] của cô nàng vị hôn thê này thường xuyên làm cho anh khó chịu, nhưng mặc cho cô phân rõ ranh giới Sở- Hán [3] với anh thế nào, đây cũng là mâu thuẫn giữa nội bộ hai người, không thể để người ngoài chê cười cô được.

Đường Thần Duệ từ trong túi tiền lấy ra một đồng tiền xu đưa cho nhân viên thu ngân, vẻ ngoài ôn hòa ẩn chứa ý cười của anh khiến cho cô nhân

viên nhin không được phân tâm, nhìn anh chăm chú một lúc lâu, nhìn đến mức cả gương mặt đều đỏ ửng.

Hương Văn cho tới bây giờ đều là kẻ đang ở trong phúc mà không biết hưởng phúc, cũng không biết lúc này mình hẳn nên ôm lấy cánh tay Đường Thần Duệ biểu thị một chút ân ái thân mật mới đúng, nhưng cô căn bản không muốn ôm anh, lại chuyển sang ôm một đồng hồ vừa mua xong, đứng ở một bên ngây ngốc hồ đồ chờ Đường Thần Duệ.

Cô rất tò mò: "Trên người anh lúc nào cũng mang theo tiền xu à?" Kẻ có tiền chẳng phải đều thích dùng thẻ hay sao... Ngay cả Trình Lượng cũng không thích mang tiền xu, hẳn nói trên đời này không mấy người đàn ông thích trên người mình phát ra những thanh âm lách cách hết.

"Ừm, cái đó à..." Đường Thần Duệ ôm lấy những túi đồ trong tay cô, tùy ý đáp lời: "Bình thường hay dùng để tung sấp ngửa ấy mà."

"A?"

"Bình thường có một số khách hàng hẹn trước có thể gặp cũng được mà không gặp cũng được, liền dùng tiền xu quyết định, mặt sấp là gặp, mặt ngửa thì không."

"..."

Đường Thần Duệ vuốt cằm cảm thán: "Vì thế, may mà hôm nay em chỉ thiếu một đồng tiền, anh cũng chỉ mang theo bên người có đúng một đồng xu để tung sấp ngửa mà thôi."

Hương Văn trợn mắt há hốc mồm nhìn anh: "Đường Thần Duệ, Đường Thịnh đến giờ không bị anh phá sập thật đúng là một kỳ tích..."

Hai người cứ như vậy một đường ức hiếp cùng bị ức hiếp lái xe trở về nhà, chính xác mà nói là Đường Thần Duệ ức hiếp Hương Văn, anh cười hết sức

sung sướng, còn Hương Văn thì mặt đen xì.

Tới dưới lầu chung cư, không nghĩ tới đã sớm có người đứng chờ ở chỗ này. Ba người đàn ông mặc âu phục phẳng phiu, vẻ mặt chuyên nghiệp mỉm cười với họ.

Hương Văn xuống xe, sững sốt, nhận ra người đang đứng đầu chính là thư ký của ban giám đốc Tịch gia, còn lại chính là hai trợ lý.

Vừa thấy Đường Thần Duệ xuống xe, ba người kia lập tức đi tới, "Đường tổng, Tịch tiểu thư."

Đường Thần Duệ hơi gật đầu, xem như là chào hỏi.

Không đợi Tịch Hương Văn mở miệng hỏi, ba người vội vã đi tới trước mặt Đường Thần Duệ, người đi đầu lấy ra một chiếc thiệp mời tinh xảo, đưa cho anh: "Tuần sau, tiên sinh Tịch Hương Hoàn tổ chức tiệc đính hôn vào buổi tối, mời Đường tổng và Tịch tiểu thư đến dự."

Đường Thần Duệ nhận lấy thiệp mời, nhìn lướt qua, khẽ mỉm cười: "Cám ơn. Nhờ anh chuyển lời lại với Tịch tiên sinh, nói rằng tôi chúc mừng anh ấy."

Người đó vội vã cười: "Vâng vâng, nhất định rồi nhất định rồi."

...

Buổi tối, ăn cơm xong, Hương Văn chịu khó thu dọn bàn, một mình đứng trong nhà bếp sột soạt rửa bát.

Đường Thần Duệ lặng yên không tiếng động bước tới, từ phía sau lưng ôm lấy hông cô, khẽ hôn lên những đường cong duyên dáng trên cổ Hương Văn.

"Cả buổi tối, lời của em đều rất ít."

Hương Văn cúi đầu rửa bát, lấy cá tính bình thường của cô thì nhất định sẽ nói vài câu kiểu như ‘Làm gì có’, ‘Sao có thể chứ’, nhưng bây giờ cô không có tâm tình để làm chuyện đó, Đường Thần Duệ cũng không phải cái loại người dễ bị đùa cợt.

"À, em tự ti thôi."

Đường Thần Duệ phối hợp hôn lên cổ cô, trong giọng nói nghe không rõ cảm tình: "Hương Văn, em đang giận đối với anh."

Anh không hay gọi tên của cô, thế nên lúc nghe được, Hương Văn liền dừng động tác lại. Ba giây sau, cô tiếp tục rửa chén.

Hương Văn quả thật không vui. Lúc trước khi hai nhà Đường Tịch quyết định chuyện đính hôn này, giống như năm đó liên quân tám nước chia cắt Trung Quốc vậy, các cường quốc cò kè mặc cả, căn nhắc bằng giá, đương sự lại chỉ có thể chấp nhận kết quả, ngay cả tư cách tham dự đàm phán cũng không được.

Chuyện này cô chấp nhận, cũng cố gắng tiếp thu.

Thế nhưng bây giờ anh trai đã trở về, anh trai muốn đính hôn, lại không có một người chính miệng nói với cô gì hết. Mặc dù cô bị bán cho Đường Thần Duệ, nhưng tốt xấu gì cũng là một con người, bây giờ lưu thông hàng hóa rồi vẫn còn có chuyên gia phụ trách việc đóng gói gửi đồ cơ mà, sao đến phiên cô lại trở thành tự sinh tự diệt thế chứ?

Còn đối với Đường Thần Duệ, bọn họ lại có một thái độ khác hoàn toàn, nàng nhớ tới bộ dáng ba người kia đưa thiệp mời cho anh lúc chiều tối, dường như đang kinh hãi muốn nói rằng: ‘Hy vọng đại gia để mắt đến bữa tiệc rượu nho nhỏ này của chúng tôi, không chê chỉ có bào ngư tay gấu thì xin nể mặt đến thăm...’

Hương Văn rửa bát, bọt dính đầy tay, buồn bã mở miệng: "Dì rất coi trọng anh, toàn bộ ban giám đốc trong Tịch gia đều coi trọng anh," dừng một chút, cô nói tiếp: "Anh trai em cũng rất coi trọng anh."

Hài lòng chưa? Cả nhà bọn họ đều coi trọng anh hết

Đường Thần Duệ bỗng nhiên nắm lấy cằm của cô, quay mặt Hương Văn về phía mình, cúi đầu cắn xuống, nghiêng người hôn lên đôi môi nhạt màu của cô.

"... Thế nhưng anh chỉ coi trọng em."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Vì sao tôi viết viết lại viết đến cảnh nam nữ chính đi dạo siêu thị chứ... Hình như ngoại trừ Đường Kính Tiểu Miêu ra thì ba đôi kia đều đi dạo qua rồi thì phải...Ừm, có thể thấy được tôi là người yêu đi siêu thị biết bao nhiêu à nha...OTL

Momo cũng có lời muốn nói: Ba đôi kia chính là Đường Dịch-Kỷ Dĩ Ninh, Đường Học Khiêm-Kiều Ngữ Thần và Đường Thần Duệ- Tịch Hương Văn nhé : D

[1] Chuyện nàng Tinh Vệ lấp biển: Truyền thuyết về Tinh Vệ từ lâu đã được lưu truyền trong dân gian TQ, kể về một thời hồng hoang của lịch sử con người, là cuộc chiến đấu chống lại tự nhiên, khẳng định chính nghĩa của con người và của chính thế giới các vị thần. Đó là khi người và thần con chung sống với nhau, giữa người và thần thậm chí đã nảy sinh những mối tình cảm sâu nặng, tạo nên những khúc tình ca đắm lệt.

Vào thời kỳ hồng hoang, một trận đại hồng thủy xảy ra bất ngờ làm thế giới trở nên hỗn loạn, 3 vị thần giữ nhiệm vụ duy trì ổn định mà người ta vẫn gọi là "thiên duy chi môn" cũng biến mất.

Khấp nhân gian ngập tràn nước. Thái Dương Thần-Viêm Đế vua của chúng thần trên đỉnh Thái Sơn, người đã từng xây dựng lại thế giới, phải đối mặt với những hậu quả mà sự biến mất của "thiên duy chi môn" gây ra: 1 cuộc đại chiến cam go giữa các vị thần. Sau đó, có 1 thiên thần hung dữ xuất hiện, giết chết Chiến Thần Hình Thiên, giam giữ Thái Dương Thần muốn trở thành vị thần lớn nhất của muôn loài. Con trai của Chiến Thần Hình Thiên là Hậu Nghệ và con gái của Thái Dương Thần Viêm Đế là Tinh Vệ phải đứng lên chiến đấu, bảo vệ chính nghĩa.

Và giữa họ đã nảy sinh 1 mối tình lãng mạn, cuộc tình ấy đã đi vào truyền thuyết dân gian như những câu chuyện đẹp nhất trong kho tàng thần thoại của con người...

Tinh Vệ: là con gái của Viêm Đế, một mỹ nữ tuyệt sắc, sống tại phía đông xa xôi của đại dương, vì hoài bão lập biển mà chết 1 cách đớng đau. Sau khi chết, cô biến thành 1 loài chim xinh đẹp, tên gọi là Tinh Vệ, ngày ngày vẫn hướng về dãy núi phía Tây mà cất lên tiếng hót đau đớng về cuộc tình không thành của mình.

Ngày xưa xem phim này tớ khóc gần hết nước mắt =((((

[2] Có việc Chung Vô Diệm, vô sự Hạ Nghênh Xuân: Có việc Chung Vô Diệm, vô sự Hạ Nghênh Xuân" nói về chuyện Tề Tuyên vương có khó khăn mới có thể nhớ tới Chung Vô Diệm, vô sự liền đem nàng ném đến sau đầu, hình dung người vong ân phụ nghĩa, bạc tình bạc nghĩa phụ nghĩa.

Chung Vô Diệm và Hạ Nghênh Xuân là 2 người vợ của Tề Tuyên Vương, Chung Vô Diệm thì xấu, Hạ Nghênh Xuân thì đẹp. Mỗi lần có biến sự, ông vua chỉ biết kiếm Chung Vô Diệm, còn khi hết chuyện, lại không thèm đoái hoài đến nàng nữa mà chạy sang tìm Hạ Nghênh Xuân vui đùa.

Cảm ơn sự giúp đỡ của ss Elvie Yuen.

[3] Ranh giới Sở- Hán: Theo lịch sử Trung Hoa cổ thì khởi nghiệp nhà Hán, Lưu Bang có cuộc chiến liên miên với Sở vương là Hạng Vũ. Cuộc chiến giữa hai bên làm trăm họ lầm than. Hạng Vũ bèn nói với Hán vương: "Mấy năm nay thiên hạ khốn khổ chỉ vì hai chúng ta. Bây giờ quyết một trận sống mái để khỏi làm khổ thiên hạ nữa". Hán vương trả lời: "Ta chỉ đấu trí chứ không thèm đấu sức". Hai bên giáp mặt nhau ở khe Quảng Vũ. Hán vương bèn kể 10 tội lớn của Hạng vương, Hạng vương tức giận dùng nỏ bắn trúng Hán vương, Hán vương đeo tên chạy vào Thành Cao. Hai bên giữ vững đất của mình. Mãi đến khi thấy không còn đủ lực lượng để triệt hạ lẫn nhau, hai bên mới chịu giao ước chia đôi thiên hạ: từ Hồng Câu về Tây thuộc Hán, từ Hồng Câu về Đông thuộc Sở. Vì thế mới có câu "Sở hà Hán giới" , tên con sông được dùng làm ranh giới chia cắt hai nước Sở- Hán.

Chương 25: Chút tùy hứng nhỏ(2)

"Ai nói lúc còn trẻ người ta không biết buồn? Nỗi đau và sự tuyệt vọng của tuổi thanh xuân, trị không hết sẽ trở thành thương tổn."

~~~

Nói xong câu ấy, anh dùng năm phút đồng hồ để hoàn thành một nụ hôn nhu tình mật ý với cô.

Anh không buông cô ra, vẫn dừng lại trên bờ môi Hương Vãn, ánh mắt vô cùng chăm chú: "Những lời anh vừa nói...Em có hiểu không?"

—— Ngàn vạn lần đừng có đáp lại anh một câu ‘Oa, anh rất giỏi tán gái đấy!’

Nếu như cô có phản ứng này, không chừng anh sẽ hộc máu ngay tại chỗ mất.

Trong lòng bạn học Thần của chúng ta vô cùng chua xót nghĩ, mình cũng đã tỏ lòng đến mức này rồi, kẻ đầu đất trước mắt ít ra cũng nên hiểu rõ một chút đi chứ!

Quả nhiên, Tịch Hương Văn lần này không phụ sự mong đợi của mọi người, lúc ban đầu giật mình ngây ngốc một chút, sau đó bình tĩnh liền liên tục gật đầu: "Vâng vâng."

"..."

Đây được coi là cái phản ứng gì? Bởi vì xấu hổ mà giả vờ trấn tĩnh sao? Vậy làm sao trên mặt cô một điểm ngưng ngưng đỏ mặt của thiếu nữ cũng không có chứ?

Đường Thần Duệ trầm mặc chuyển động não bộ suy nghĩ. Một phút đồng hồ sau, đã hiểu.

—— cô sẽ không phải đang ôm tâm tư ‘Thà rằng tin là có, không thể tin là không’, buông lời hứa suông với anh đấy chứ?

Nếu như cô là không hiểu mà vẫn cố tỏ vẻ hiểu cho có lệ, vậy thì đối với Đường Thần Duệ mà nói là một đả kích lớn; nếu như cô không phải nói cho có lệ mà thật sự đã hiểu, thì đả kích đối với Đường Thần Duệ lại càng sâu hơn. Có làm hay không, nếu đã hiểu mà vẫn có thể ngốc đến nước này? Không có cảm động rơi lệ long lanh còn chưa tính, thậm chí ngay cả vẻ vui sướng tối thiểu cũng không có, ‘Vâng’ hai tiếng rồi gật đầu liền xong, thái độ giống như đang mua củ cải trong chợ bán thực phẩm vậy.

Đường Thần Duệ nhướn mi: "Không tin?"

"A." Hương Văn đáp cực kì đương nhiên, mặc dù vẻ mặt rất ngây thơ nhưng lời nói ra lại hết sức nghiêm túc, rộng rãi cam đoan: "Anh coi trọng em, em tin, em tin mà."

—— thật sự là không dám không tin.

Lấy tốc độ nảy ra sáng ý cùng độ ngoan độc của Đường Thần Duệ, nếu như cô nói không tin, kết quả có lẽ sẽ vô cùng thảm thiết ~~~

Đường Thần Duệ hiển nhiên không dễ lừa, kiên nhẫn truy hỏi một câu: "Tin tưởng trăm phần trăm?"

"..."

Cái này...hình như có điểm ép buộc...

Sắc mặt Đường Thần Duệ bắt đầu không tốt cho lắm: "Tin tưởng tám mươi phần trăm?"

"..."

Lão đại, anh đây rõ ràng đã đánh giá quá cao tín nhiệm của em với anh rồi...Em với anh không quen ~~ thực sự còn chưa có quen biết đến mức đó đâu ~~~

Sắc mặt Đường Thần Duệ đã vô cùng khó coi, Hương Văn rốt cuộc nhịn không được, thật cẩn thận nghiêng đầu suy nghĩ, thăm dò nói ra một vài chữ: "Năm mươi chín phần trăm..."

"..."

Chỉ còn kém một phần trăm thôi là đạt tiêu chuẩn...

Anh cầm cả một tấm lòng đưa cho cô xem, kết quả chỉ đổi lấy được năm mươi chín phần trăm sự tín nhiệm...

Đường Thần Duệ hít sâu một hơi, giọng nói âm nhu đến kỳ cục: "Tịch Hưởng Văn..."

"Không thể trách em được!" Hưởng Văn nuốt nước miếng, lôi ra một đồng lớn lý do: "Chúng ta quen biết không được bao lâu, nói đến chuyện tín nhiệm này...thật sự quá trừu tượng mà!"

Đây là sự thật, cô cũng không có nói sai. Cô và anh quen biết mới được bao lâu? Nửa năm cũng chưa tới thì phải? Nếu như cô tràn đầy lòng tin nói với anh một câu ‘Thần, em tin anh một trăm phần trăm!’, lúc này mới là gặp quý ấy. Thời gian ở chung nửa năm, cảm giác thích đối với anh dường như là có, nhưng nói đến cái loại tin tưởng giữa vợ chồng mà nói thì, hiển nhiên quá vô nghĩa rồi...

Đường Thần Duệ bất âm bất dương nhìn cô, dùng sự trầm mặc để tiến hành áp bức trong im lặng.

Rất rõ ràng, lấy cái loại cảm tình có cũng được mà không có cũng chẳng sao của cộng đồng ngốc nghếch trước mắt này, nếu có người khác cũng ôn suy nghĩ không an phận với cô, anh hẳn là sẽ không có được phần thắng mất!

Đường Thần Duệ ở trong lòng yên lặng cảm khái: trách không được, Đường Dịch trước đây dù biết rõ thiên hạ rộng lớn cũng không dám mạo hiểm làm, cứ kim ốc tàng kiều [1] Kỷ Dĩ Ninh hai năm, thì ra thật sự là sợ người khác ham muốn...

Vừa nghĩ đến chuyện này, phiền muộn trong lòng Đường Thần Duệ lại tăng thêm ba phần.

Đường Dịch đã từng đề nghị qua với anh, hai người muốn xúc tiến cảm tình, biện pháp tốt nhất chính là xem phim kinh dị nhiều một chút, nghe nói mỗi lần Kỷ Dĩ Ninh đều chôn ở trong lòng Đường Dịch xem cho xong. Trong quá trình triền miên đây đưa xem phim, lần nào cũng có thể nhìn

thấy được sự tiến triển rõ rệt! (chính là H^- ^) ! Cứ như vậy, hai người này mỗi lần xem phim ma xong, cảm tình liền ấm lên trên diện rộng thêm một lần, chính là cái gọi là anh anh em em, tình ấm tình nhiều, nóng như lửa cháy!

Nghe thấy lời đề nghị như vậy, Đường Thần Duệ quả thực rất thất vọng.

Phim ma thì tính làm gì? Lấy lá gan cùng thân thủ của Tịch Hương Văn, dù cho quỷ có chân chính bò đến trước mặt, sợ rằng cô cũng không thèm chớp mắt một chút, phi lên một cước liền đánh hấn toi bời rồi.

Đúng là mỗi nhà đều có một quyển sách khó đọc mà...

...

Hương Văn rửa bát xong, thu dọn nhà bếp, lau tay sạch sẽ, đột nhiên bất thành linh bị anh ôm lấy, kéo vào trong lòng.

"A? Làm sao vậy?"

Đường Thần Duệ ôm cô, thấp giọng yêu cầu: "Ngày mai là cuối tuần, đêm nay ngủ muộn một chút, cùng anh làm một việc, được không?"

Cô không có vẻ gì quá là hứng thú, chỉ nhàn nhạt đáp ứng: "Chuyện gì?"

"Ừm, coi như là cùng anh xem một bộ phim đi."

Hương Văn trầm mặc.

Cô đại khái cũng biết qua, một thói quen khác của Đường Thần Duệ chính là xem phim.

Bình thường cuối tuần ở nhà, anh không ở phòng làm việc liền nhất định sẽ ở phòng tư liệu, số đĩa cất giấu bên trong đủ để so với một bảo tàng điện ảnh cỡ nhỏ. Đường Thần Duệ cũng thường xuyên đi dạo qua các cửa hàng

băng đĩa mỗi khi rảnh rỗi, tùy tay mua những tác phẩm điện ảnh của các quốc gia, chủ đề loại hình tất cả đều không nằm trong phạm vi suy nghĩ của anh, cũng không thèm nhìn giá cả.

Và lại mỗi lần anh xem phim đều trông chẳng đẹp chút nào.

Một ngày nào đó Đường Thần Duệ ôm một đống đĩa phim về nhà, tiện tay đặt trên sofa trong phòng khách, trong lúc rảnh rỗi Hương Văn liền cầm lên xem, xem một lúc liền cảm thấy rất khó hiểu: "Anh nhìn bộ phim này mà xem, bộ dạng của người ở bên trong...sao kỳ lạ như thế?"

Đường Thần Duệ cười cười, đập đập bìa đĩa, nhàn nhạt đưa ra một lời giải thích: "Lớn lên trông như vậy mà cũng dám đi đóng phim, kỹ thuật nhất định rất khó lường."

Hương Văn , không nói gì nữa. Về sau một lần khác buồn chán liền tiện tay chọn một bộ để xem, kinh ngạc phát hiện quả nhiên đúng như lời anh nói.

Hương Văn không có tâm tư hỏi một câu: "Đêm nay có phim gì xem hay sao?" Chẳng lẽ là 'Inception'? Hình như không hợp với gu của Đường Thần Duệ lắm thì phải...

Anh chỉ cười cười, cũng không nói nhiều, chỉ nói với cô: "Bộ phim này tất cả đều do anh sắp xếp, cùng anh xem một giờ, được không?"

Hương Văn bưng tỉnh hiểu ra: "Đường Thịnh còn đầu tư cả vào lĩnh vực điện ảnh sao?"

"..."

Phản ứng này của cô, quả thật là khó nói...

Đường Thần Duệ nhìn được ra cô đang rất hứng thú, thế là anh buông tay, không nói thêm gì nữa.

Thời điểm Đường Thần Duệ không nói điều gì luôn truyền tới cho người ta một cảm giác áp bách bầm sinh, Hương Vãn vội di dời tầm mắt, không có dũng khí đối diện với anh, qua quýt nói một câu: "Hôm nay em hơi mệt, muốn đi ngủ sớm một chút, nếu như không có chuyện gì, hôm khác em sẽ xem cùng anh..."

Nói xong, cô vừa nhắc chân đã muốn chạy đi.

Đường Thần Duệ lập tức nắm lấy tay Hương Vãn.

Lực trên tay không được khống chế, dần dần càng lúc càng mạnh. Cô khổ sở điều gì, anh đều hiểu rõ, cũng sẽ không đâm thêm một dao vào vết thương trong lòng cô, anh chỉ muốn thay cô lấp đi lỗ hổng ấy mà thôi. Nhưng ngay cả một chút cơ hội cô cũng không cho anh, không chỉ không cho, thậm chí ngay cả giải thích cũng không chịu. Ai nói Tịch Hương Vãn sẽ không bạc tình? Từ ngày quen biết, rồi âm thầm điều tra về cô, anh mới là người phải kinh ngạc, hóa ra đối với chuyện tình yêu, cô có thể kiên trì bày tỏ, kiên trì chịu đựng tổn thương nhiều như thế. Hơn nữa, loại tổn thương ấy không phải là một vết thương bình thường, không mau liền sẹo mà lại có khuynh hướng thâm thấu vào trong tim. Bởi vì đã trải qua một kết cục đau đớn, nên lần thứ hai nói yêu, cô mới có thể quá đổi thờ ơ đến vậy.

Cuối cùng, giống như đã mềm lòng, anh vẫn quyết định dung túng Hương Vãn thêm lần nữa. Đường Thần Duệ buông tay, khẽ mỉm cười: "Đi ngủ đi."

"Vâng."

Hương Vãn gật gật đầu, hai tay đút vào trong túi áo, đi về phòng ngủ.

Lúc đi tới cửa phòng, cô bỗng nhiên bị một vật nhỏ giữ lấy, con thỏ Hà Lan bé nhỏ mà Đường Thần Duệ nuôi nhất quyết cắn chặt ống quần cô, yên

lặng nhìn Hương Văn như đang muốn nói: Chị! Ở lại ở lại đi mà! Phải có tinh thần tập thể chứ!

Hương Văn nhất thời mềm lòng, khom lưng muốn ôm nó lên, bỗng nhiên tiếng nói trầm lặng như nước của Đường Thần Duệ truyền tới, ý bảo với bạn thỏ: "Qua đây."

Hương Văn có chút lúng túng rút tay về.

Ô...

Bạn thỏ trắng ngoan ngoãn buông ống quần của Hương Văn ra, nhìn cô một cái sau đó xoay người chạy tới chỗ Đường Thần Duệ. Lời Thần Thần không thể không nghe, cha mẹ áo cơm cả đó.

Hương Văn ngượng ngùng đi vào phòng ngủ, lúc khép cửa lại, trong lòng vẫn có chút cảm giác áy náy thôi thúc cô nhìn về phía anh. Hình ảnh Đường Thần Duệ đang khom lưng ôm lấy bạn thỏ trắng lập tức rơi vào trong mi mắt, cô nhìn thấy vẻ mặt của anh, bình tĩnh, kiềm chế và hòa nhã. Vẻ ngoài của anh lúc chuyên tình hết sức động tâm, nhưng mà bộ dáng ấy không phải chỉ ở trước mặt cô mới có, thậm chí khi đối diện với thỏ anh cũng sẽ biểu lộ ra ngoài, không thể phân rõ đâu mới là thật lòng. Người đàn ông ấy có chỗ nào giống với bộ dáng bi thương đâu? Còn khuya mới cần cô lo lắng.

Thế là Hương Văn đóng cửa lại đi ngủ, trong giây lát đã bỏ lỡ khoảnh khắc Đường Thần Duệ đưa mắt nhìn về phía mình.

...

Bởi vì nhớ lại một số chuyện cách đây thật lâu nên đêm nay Tịch Hương Văn ngủ không được ngon giấc.

Thái độ của ba người kia lúc chiều, cô đều nhìn ra được. Thái độ của người nhà họ Tịch chính là thái độ của bà Tịch, cách thức phân biệt rõ ràng như vậy, đơn giản chỉ muốn cô hiểu rõ, cô không thể tái phạm sai lầm thời tuổi trẻ của mình thêm một lần nữa.

Kỳ thực cô làm sao có thể tái phạm được chứ, dè dặt đã quá lo lắng rồi.

Trên thực tế, Hường Văn cũng không kinh ngạc khi phát hiện ra trong lòng mình không có chút cảm giác nhiệt tình, quyến luyến hay sầu não gì hết. Năm lần bảy lượt cô tự nhắc nhở mình, sai lầm đã phạm phải trong quá khứ, nhất định không thể lặp lại nữa mà thôi.

Mười sáu tuổi, cô đơn phương yêu mến một người.

Khi đó cô còn chưa quen biết Trình Lượng, cũng chưa quen với kiểm sát viên Lý, càng chưa từng gặp gỡ Đường Thần Duệ. Thế nên đó là Tịch Hường Hoàn, chỉ có Tịch Hường Hoàn. Trong cuộc sống của Tịch Hường Văn lúc ấy chỉ có duy nhất một người đàn ông là Tịch Hường Hoàn mà thôi.

Nếu như Tịch Hường Hoàn cũng giống như những người nhà ác độc trong cổ tích thường nói, cả ngày chỉ biết làm khó dễ cho cô em gái không có quan hệ huyết thống với mình, như thế thì mọi chuyện trái lại sẽ dễ dàng hơn. Nên đánh liền đánh, nên hận thì hận, bất kể là hận đến ngứa răng thế nào, cũng tốt hơn so với thích anh rất nhiều.

Không thể không nói, vận khí của Hường Văn quả thực là không tốt, nhà họ Tịch sinh ra một Tịch Hường Tình biến thái quái đản như vậy, lại sinh ra thêm một Tịch Hường Hoàn đích thực là quân tử. Mà quân tử là một khái niệm như thế nào? Chính là anh không phải chỉ đối tốt với cô một ngày thôi, mà là đối tốt với cô mỗi ngày. Thử nghĩ mà xem, một chàng trai hai mươi một tuổi trẻ trung nam tính, phần cứng qua cửa phần mềm cũng đủ rắn, đồng thời lại đem bạn xem như trọng tâm trong cuộc sống của mình,

điều này đối với một thiếu nữ mười sáu tuổi mà nói là một cảm giác như thế nào? Tịch Hương Văn dù không hiểu ra thì cũng vẫn là một người địa cầu sinh sống trên Trái Đất, đánh không lại sự cảm dỗ diệu kỳ của tâm lý thời trưởng thành.

Vì thế, hậu quả của việc tư tưởng không kiên định là gì? Rất đơn giản, bạn học Tiểu Tịch không hề ngoài ý muốn, đã yêu sớm.

Thất tình là đau đầu, thậm chí là đau nửa đầu, lời này không giả.

Thích một người thật ra rất đơn giản, nhìn thấy người đó sẽ cảm thấy hài lòng, không nhìn thấy người đó liền sẽ nhớ nhung, thấy người đó đi cùng với những người con gái khác thì sẽ cảm thấy bị tổn thương sâu sắc. Lặp đi lặp lại, chỉ có vậy mà thôi.

Mười sáu tuổi, Tịch Hương Văn đơn phương yêu mến Tịch Hương Hoàn, một tình từ một phía chân thành và tha thiết, nhưng cứ yêu thầm thì chẳng thể làm được gì, mà tiến tới quá nhanh thì chỉ sợ tổn thương, cuối cùng Tịch Hương Văn khê căn môi làm ra một quyết định: Vùng lên đi! Bí quá hóa liều đi!

—— Thật lòng mà nói, lá gan của bạn Tiểu Tịch không lớn, da mặt cũng không đủ dày.

Cho nên cô hiểu rõ mình không thể trở thành một người phụ nữ hung hãn như trong điển tích "Lang sợ nữ triền[2]" được, vì thế cái gọi là vùng lên, là bí quá hóa liều của Hương Văn chính là bạo gan viết một lá thư tình mà thôi ~~~

Lại nói tiếp, khi đó phong cách của mọi người vẫn còn rất mộc mạc, cách thức lưu hành của thư tình cũng đi theo xu hướng bảo thủ, rất ít khi xuất hiện những lời nói khiến người ta nổi da gà rơi đầy đất như ‘Em ơi, anh yêu em đến lòng đau quặn thắt’, cũng tuyệt không xuất hiện mấy lời làm

người ta chấn động như ‘Anh đây coi trọng em, hãy làm người phụ nữ của anh đi?’ bao giờ.

Loại học trò quy củ phép tắc như Hường Văn viết thư tình thì càng mộc mạc hơn, hết sức ngắn gọn, chỉ vồn vện có đúng mười hai chữ.

‘Sáu giờ tối, phía sau chân núi, đến một mình, gặp mặt nói chuyện.’ [3]

...

Khụ, không thể không nói, ngay cả một bức thư tình cũng có thể bị cô viết như ám hiệu liên lạc chỉ đường của cảnh sát nằm vùng như thế, có thể thấy được Tịch Hường Văn đích thực là người trời sinh để ăn cơm của ngành công-kiểm-pháp rồi, hơn nữa cách hành văn vụng về hết mức, gần như đã có thể mừng tượng ra bộ dáng thống khổ lúc viết bản kiểm điểm của cô nhiều năm sau sẽ như thế nào.

Nhưng mà khi đó, bức thư tình mười hai chữ ấy chính là tác phẩm Tịch Hường Văn đã dốc hết tâm huyết viết ra trong hai tuần liền, sau khi trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng vô cùng cam go, mâu thuẫn qua lại, góp ý và tự phê bình, không thua gì một cuộc bàn luận đánh cờ hết.

Viết xong, lại đấu tranh tư tưởng ba ngày, lúc này Tịch Hường Văn mới cố lấy dũng khí, đặt bức thư tình ấy ngay ngắn lên bàn học của Tịch Hường Hoàn, thậm chí còn có tật giật mình lạy bái nó mấy lần, giống như đang bái thần vậy, sau đó chạy như bay ra ngoài, trên mặt hoàn toàn không có chút vẻ gì gọi là ngượng ngùng của thiếu nữ hết, chỉ có vẻ trắng bệch nhìn y chang kẻ mới làm ra chuyện ác kiêu giết người phóng hỏa mà thôi.

Vậy thì, vất vả tốn sức bày tỏ lòng mình một phen như vậy, kết quả cô đạt được là như thế nào đây?

Hiển nhiên, đó là một kết quả không hề tốt đẹp, bằng không, Tịch Hường Văn đã không sớm hết hy vọng với Tịch Hường Hoàn như thế, từ đó cũng

không ôm bất luận tư tưởng không an phận nào với anh.

Đêm hôm đó, cô đứng chờ ở phía sau chân núi, nhưng không đợi được Tịch Hường Hoàn, chỉ đợi được bà Tịch, trong tay của bà đang cầm lá thư màu trắng của cô, phía trên còn có một trái tim được cô vẽ ra một cách hết sức khoa trương và giả tạo.

Vẻ mặt của bà Tịch vô cùng lãnh đạm, chỉ đưa lá thư tình cho cô rồi nói đúngm một câu: "Mặc dù cô không phải người xuất thân từ Tịch gia, nhưng bây giờ vẫn là anh em trên danh nghĩa với Hường Hoàn, lời đồn vốn đáng sợ, cơ nghiệp trăm năm của Tịch gia, không chịu nổi cái danh loạn luân ấy, vinh nhục tự thẹn, bốn chữ này, cô có hiểu hay không?"

Một câu, như nước lạnh tạt vào, từ ấy khiến Hường Văn hoàn toàn từ bỏ những ý muốn không an phận trong lòng.

...

Hồi ức trong đầu dừng lại ở một hình ảnh không mấy đẹp đẽ, cô quyết tâm chấm dứt, lập tức quay trở về.

Nhớ tới chuyện cũ, Hường Văn liền trở mình, trong lòng không chút cảm giác.

Không phải chỉ là yêu đơn phương thôi sao? Chuyện bé xé ra to! Cô đây mới chỉ thăm mển chứ chưa có làm gì đâu! Tự do yêu đương, cô không phải chỉ thích một người đàn ông thôi sao, vậy thì có gì chứ, chứng minh là tình thương của bà đây rất cao có hiểu hay không?

Mười năm qua, mỗi khi nhớ tới việc này, Tịch Hường Văn đều dùng lý do ấy để an ủi bản thân. Nhưng rất rõ ràng, lý do này hoàn toàn không thể an ủi được cô, chỉ có thể che giấu sự hổ thẹn trong lòng mà thôi.

Đúng vậy, đoạn tình này đối với Hương Văn mà nói là một đoạn hồi ức khó khăn, gần như không thể nào chịu đựng được.

Nếu như lúc đó, bà Tịch xử sự như một người chủ gia đình bình thường, dùng khí thế của một người đàn bà đánh đá mắng mỏ với cô một câu ‘Tuổi còn nhỏ đã học đòi yêu sớm? Đồ không biết xấu hổ!’ như vậy, lấy cái độ tuổi trưởng thành dễ xúc động của Hương Văn khi ấy, nói không chừng sẽ phát sinh tâm lý trái ngược kiểu như ‘thanh niên chính là cần phản nghịch!’, dùng một câu ‘đây không biết xấu hổ đó thì sao!’ để phản đối lại bà, rồi sau đó bằng bất cứ giá nào yêu đương oanh liệt một hồi mới thôi~~~

Thế nhưng bà Tịch không phải một người chủ bình thường.

Bà thậm chí không hề trách móc cô một câu, cũng không mắng lấy một lời.

Thái độ của bà trầm ổn và bình tĩnh, toát ra sự tôn quý và địa vị không cần nói cũng có thể thấy rõ, bà hoàn toàn sử dụng khí chất ấy để đối diện với cô, đây chính là cách mà những người trưởng thành dùng để nói chuyện với nhau. Chính bằng cách thức ấy, bà Tịch đã dùng bốn chữ ‘vinh nhục tự thẹn’ để Tịch Hương Văn không nói đã bại, triệt để không góc đầu lên được.

Ai nói lúc còn trẻ người ta không biết buồn? Nỗi đau và sự tuyệt vọng của tuổi thanh xuân, trị không hết sẽ trở thành thương tổn.

Đoạn cảm tình thời niên thiếu ấy không lưu lại cho cô bất cứ một hồi ức tốt đẹp nào, thế nên sau khi trưởng thành, Tịch Hương Văn hoàn toàn mất đi sự nhạy cảm với tình yêu. Ngay cả Giản Tiệp cũng nhin không được phải cảm thán rằng: "Ai, khi còn bé cậu thiếu chút nữa cũng đã yêu sớm, sao giờ những vị luật sư và các đồng nghiệp có ý với cậu, cậu lại một nửa điếm phản ứng cũng không có chứ?"

Người ngoài đương nhiên không thể hiểu rõ con đường tình cảm mà cô đã đi như thế nào.

Cô đã từng mất mặt một lần, thực sự không muốn mất mặt thêm lần thứ hai.

Hương Văn chui vào trong chăn, kéo lên cao che khuất đầu mình.

Về phần Đường Thần Duệ...

Cô có chút thất thần. Nhớ tới câu nói ‘Anh chỉ coi trọng em’ khi nãy của Đường Thần Duệ, cảm động... cũng không phải là không có, nhưng nhiều hơn lại là thất vọng; quen biết ở chung cùng Tịch Hương Hoàn tròn mười ba năm, tình yêu với anh phải dùng một cách thức khó khăn như vậy để chấm dứt, huống chi là với Đường Thần Duệ...

Người này, so với Tịch Hương Hoàn, bối cảnh càng khổng lồ, tính cách cũng càng phức tạp hơn, sâu không lường được. Cô đã từng nhìn thấy vẻ ngoài ôn hòa, khôi hài, lạnh lùng của anh, cũng đã từng mơ hồ nhìn qua bộ dáng nguy hiểm của Đường Thần Duệ. Người đàn ông như thế, cô không muốn chọc, cũng không thể chọc vào. Số mệnh làm cho cô dùng cách thức không bình thường quen biết với anh, cùng anh chung sống nửa năm, anh đối với cô rất tốt, vì thế dần dần cô thật sự thích anh, mặc dù không biết trong đó cảm tình nhiều hơn hay vẫn là đạo nghĩa nhiều hơn một chút, nhưng nói chung anh đối tốt với cô, thì cô cũng sẽ đối xử tốt với anh như vậy. Nhưng ngoại trừ điều đó ra, cũng không còn những điều khác nữa. Kích động đi viết thư tình giống như hồi mười sáu tuổi, cô đã không còn đủ, cũng thật sự sợ hãi...

...

Bởi vì tiến vào giấc ngủ trong mạch suy nghĩ hỗn độn, thế nên đêm nay Hương Văn ngủ không được tốt lắm. Nửa đêm bất ngờ tỉnh giấc, cô sờ bên giường, vẫn thấy trống không. Hương Văn ngẩn người, chống tay xuống giường ngồi dậy, cầm lấy đồng hồ báo thức xem, đã hai giờ sáng, vì sao Đường Thần Duệ còn chưa đi ngủ?

Nghĩ tới mình vừa rõ ràng cự tuyệt anh xong, lại đêm hôm khuya khoắt ngồi suy nghĩ cả đêm về chuyện cảm tình giữa mình với Tịch Hương Hoàn năm đó, kiểu gì cũng thấy có chút hiềm nghi đi quá giới hạn. Chuyện này không xong, quá không có đạo đức, Hương Văn lập tức sinh lòng áy náy, vội vã bò dậy, xoa xoa mắt, mặc áo ngủ vào, xỏ dép rồi mở cửa đi ra ngoài.

Anh đang đứng ngoài ban công.

Nói là ban công cũng có chút không đúng, ban công của căn nhà Đường Thần Duệ thuê có thể so được với một vườn hoa cỡ nhỏ rồi, ở khu vực trung tâm náo nhiệt ồn ào này cũng được coi là một nơi dừng chân thư thái.

Anh thích cây xanh nên trồng rất nhiều loại cỏ cây, tuy xa hoa có tiếng nhưng phần lớn đều chỉ thu hoạch bình thường, liếc mắt nhìn sang bên là một thảm cỏ xanh nhân tạo, trông hết sức êm ái. Thậm chí anh còn trồng hai chậu cà chua, mỗi khi kết trái, mấy việc kiểu tưới nước chăm bón mỗi ngày, Đường Thần Duệ đều làm được, có khi Hương Văn nhìn bộ dáng anh nửa quỳ ở đây, trong một khoảng không xanh biếc, chuyên chú cắt tỉa cây, xác thực sẽ bị hấp dẫn bởi sự thích thú và kiên trì toát ra từ người Đường Thần Duệ.

So với anh, cô mộc mạc hơn nhiều, thấy cà chua kết trái, phản ứng đầu tiên chính là hái xuống bỏ vào trong miệng, thu hút cả bạn thỏ ham ăn cũng chạy theo cô cắn một miếng, kết quả một người một thỏ đồng thời chua đến mức ôm miệng nháy xung quanh.

Hương Văn nhìn về phía anh.

Cô thấy một mảnh hoa quỳnh.

Dưới ánh trăng, hoa quỳnh trắng muốt lẳng lạng nở rộ, dùng một loại tốc độ kinh người tỏa ra toàn bộ sự mỹ lệ của mình trước mắt người thưởng thức, sinh mệnh chỉ tồn tại trong chốc lát, đẹp đến mức không thể nào

chống cự, chính là dẫn chứng tốt nhất cho truyền thuyết: phù dung sớm nở tối tàn, chỉ vì Vi Đà. [4]

Bên cạnh có một máy ảnh đang lẳng lẳng làm việc, an tĩnh ghi lại từng khoảnh khắc hoa nở chỉ trong nháy mắt. Đường Thần Duệ nửa quỳ trước một bông hoa thơm màu trắng, cả người chìm đắm trong ánh trắng, du dương, trầm tĩnh, huyền ảo và hết sức không chân thực. Tay áo sơ mi bị vén cao lên tận khuỷu, trong tay cầm một chiếc máy ảnh Leica [5] tinh vi, tỉ mỉ, gánh trách nhiệm nặng nề, cất giấu bên trong phong thái và khí chất cần trọng chỉ người Đức mới có. Điều chỉnh tiêu cự, điều chỉnh tiêu điểm, ngón tay thon dài liên tục nhấn nút, nhanh chóng ghi lại những hình ảnh đẹp đẽ của đóa hoa chỉ trong nháy mắt.

Không hề giả bộ, không hề mượn cớ che giấu, chỉ có chăm chú, chỉ có chờ đợi.

Đây là một loại hưởng thụ đến cực hạn, một loại tiêu phí đến cực hạn.

Đây, cũng là thiện.

Thì ra, lúc xế chiều anh nói xem phim, chẳng qua là muốn cô cùng anh ngắm hoa quỳnh nở mà thôi.

Hương Văn bỗng nhớ lại, có một lần đám bạn của anh hội họp ở nhà trọ của Đường Thần Duệ, Kỷ Dĩ Ninh đứng nói chuyện cùng anh trên ban công.

Khi ấy, cũng là một buổi tối như vậy, gió đêm say mê, có chút cảm giác mát lạnh và trong lành, càng nhiều thêm mấy phần men say, thanh âm đơn độc của Kỷ Dĩ Ninh vang lên, nói với anh rằng: nguyện vọng của em, chỉ là hy vọng Đường Dịch bình an, cực cương mạnh khỏe mà thôi, em cũng có một nguyện vọng rất gần, là trông được một đóa hoa quỳnh đến khi nó đơm hoa, nghe nói nhà có phúc mới có thể nuôi dưỡng cây quỳnh đến khi nó nở bông, vì thế em rất hâm mộ nhà anh đấy.

Đường Thần Duệ ôn hòa cười, tiện tay cầm lấy dụng cụ bên cạnh, cắt lấy một nhánh hoa quỳnh non mềm đưa cho cô, cùng cô trò chuyện: em không cần quá lo lắng về Đường Dịch, sự tồn tại của mỗi người đều thuận theo thời gian, chỉ cần cố gắng, không cần vội vàng, chúng ta đứng ở đây hôm nay, đều chịu sự khống chế của một số hoàn cảnh nào đó, nếu đã như vậy, chẳng thà tĩnh tâm thưởng thức một hồi hoa nở sẽ tốt hơn nhiều.

Kỷ Dĩ Ninh mỉm cười, khó có lúc mở lời trêu chọc: anh là tín đồ của Heidegger[6] sao?

Sau đó hai người cùng nở nụ cười, không hẹn mà cùng cúi người xuống chăm sóc hoa, người hiểu rõ ý mới có thể nhìn thấu sự hài hước và ẩn ý bên trong câu chuyện ấy.

Mà bây giờ, Hương Văn nhìn anh, ngoài ý muốn phát hiện bạn thờ trắng luôn luôn ngủ sớm vậy mà cũng chưa an giấc, ngoan ngoãn ngồi xồm bên cạnh, mỗi khi Đường Thần Duệ chụp được một lúc rồi dừng lại nghỉ ngơi, bạn thờ liền nhảy lên đứng trước ống kính, bày ra đủ loại tư thế mỹ miều của thiếu nữ, gương mặt nhìn anh: Thần Thần! Chụp ta chụp ta nè! Chụp ta thật đẹp vào nhé!

Hương Văn lập tức âm u xem xét lại mình: cô có còn đạo đức hay không? Thân là vị hôn thê của anh mà lại bỏ anh một mình rồi đi ngủ! Không sánh bằng phần tử trí thức tốt nghiệp cấp cao hệ triết học như người ta thì thôi, thậm chí ngay cả con thờ cũng không bằng! ...

Đường Thần Duệ nghe được phía sau có tiếng động, dừng động tác trong tay lại, xoay người, vừa nhắc mắt đã nhìn thấy bộ dáng cô đứng đó cách anh không xa, luống cuống gãi đầu.

"...Sao bỗng nhiên lại tỉnh?" Anh bỏ máy ảnh xuống, tiện tay cầm lấy áo khoác của âu phục bên cạnh, đi tới phủ lên người cô: "Ban đêm tương đối lạnh, mặc nhiều một chút."

Cô nhìn thấy anh đi về phía mình, đi tới trước mặt, gần ngay trong gang tấc. Cô nghe được mùi hương cây lá trên người, biết đó là anh, khắp thế gian này, ngoại trừ Đường Thần Duệ, không còn bất cứ ai có được hơi thở lạnh lùng mà kịch liệt ấy hết.

"Vừa rồi xin lỗi..." Cô vươn tay kéo anh, vẻ mặt hơi lúng túng: "Lúc tâm tình không tốt, em không nên nổi giận với anh..."

Đường Thần Duệ khẽ mỉm cười, không nói gì, giống như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì hết. Cầm lấy máy ảnh Leica ở một bên, nhét vào trong tay cô, anh tùy ý hỏi một câu: "Có hứng thú chơi thứ này không?"

Hương Văn nhìn anh, cho rằng anh vẫn còn đang tức giận, nhịn không được hướng ngược anh nhích lại gần, lời thốt ra khỏi miệng cũng không tự chủ mang theo chút làm nũng: "Aizz, anh đừng tức giận nữa mà!"

Đường Thần Duệ không nói gì, vẻ ngoài vẫn tĩnh lặng như nước, chuyên chú điều chỉnh tiêu cự của chiếc máy chụp hình trong tay cô, một lát sau, chuẩn bị xong rồi, anh mới ngồi thẳng dậy, sờ sờ gương mặt cô, ôn hòa hỏi: "Nói cho cùng, vì sao em sợ anh tức giận?"

Hương Văn không nói gì, chỉ trầm mặc, cúi đầu không nói chuyện.

Đường Thần Duệ bật cười, thờ ơ nói một câu: "Em như bây giờ, là bởi vì đã vô cớ cáu giận với anh mà xin lỗi, hay là bởi vì, em vừa ở trong lòng suy nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ tới...cho nên cảm thấy áy náy với anh?"

Hương Văn ‘bụp’ một cái trứng to hai mắt, kinh dị nhìn anh.

Anh đang nói cái gì? Làm sao anh biết được? !

Dưới ánh trăng, Đường Thần Duệ cho hai tay đút vào túi quần, ánh trăng lành lạnh chiếu vào khiến bóng dáng anh càng thêm thon thả, Hương Văn

nghe thấy anh ôn hòa cất tiếng: "Lúc cùng em đính hôn anh đã nói, trước đây em từng thích ai, yêu ai, anh cũng sẽ không quan tâm, nhưng một chút cảm tình này, bắt đầu từ ngày đính hôn ấy, dừng ở đây. Vì thế em cảm thấy, anh sẽ cần lời xin lỗi của em sao? Không cần như vậy. Anh biết quên đi một ít cảm tình cần có thời gian, vì thế anh cho em thời gian. Em không cần kinh ngạc, anh đã nói rồi, những chuyện anh biết mà em lại không biết, còn có rất nhiều. Việc ngày hôm nay anh không cho là thật, nhưng những chuyện như thế này tốt nhất không nên có lần thứ hai, khi anh tức giận rất không dễ nhìn, thế nên sau này nếu như em không thể khống chế được nghĩ đến người nào đó, nhớ làm sạch một chút, không nên để bị anh phát hiện, uh?"

"..."

Đây rõ ràng chính là đe dọa...

Nhìn qua hết sức ôn hòa, kỳ thật từng chữ đều là lời uy hiếp.

Hương Văn nhìn dáng vẻ của anh, trong chốc lát, cô bỗng có ảo giác, mình có khi thực sự gặp phải biến thái rồi...

Nhịn không được, cô liền phản bác một câu: "Nếu như anh tức giận, vậy thì sẽ thế nào?"

Đường Thần Duệ nhất thời bật cười.

"Ừm, cái này thì...anh cũng không biết."

Hương Văn thở phào nhẹ nhõm. May quá may quá, thì ra anh chỉ hù dọa cô...

Đường Thần Duệ cười đến thật dịu dàng, vươn tay lên sờ soạng mặt cô, anh hơi cúi người, mở miệng, thanh âm ôn hòa và réo rắt vang lên, nói với cô

một lời rất thật: "...Thế nhưng tối thiểu, sẽ đem em làm hư hoàn toàn mới thôi."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Số lượng từ này...tôi viên mãn rồi a...Không ủng hộ công tôi ngồi gõ đến gần một rưỡi sáng... Bảng danh sách nhiệm vụ quả nhiên rất đúng giờ a

Momo cũng có lời muốn nói: Chương này lắm chú thích quá @@, còn khó edit nữa.

[1] Kim ốc tàng kiều: nhà vàng cất người đẹp.

Người phụ nữ có ảnh hưởng rất lớn với sự nghiệp của Hán Vũ đế là Trần A Kiêu, con gái của công chúa trưởng Lưu Phiếu. Nhà sử gia Ban Cố trong "Hán thư" chỉ rõ, Hán Vũ đế Lưu Triệt năm lên ba tuổi đã được phong là Giao Đông Vương. Một lần, ông được mẹ nuôi, tức công chúa trưởng Quán Đào Lưu Phiếu, ôm vào lòng rồi hỏi: "Con có muốn lấy vợ không?". "Có" , Hán Vũ đế đáp lại.

Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gợi ý tiếp: "Muốn người nào?". Vũ đế nguầy nguậy lắc đầu, tỏ ý không ưng. Lưu Phiếu vội chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiêu, rồi hỏi: "Ta gả A Kiêu làm vợ cho con được chăng?". Hán Vũ đế Lưu Triệt nhoẻn cười đáp: "Được ạ! Nếu lấy được A Kiêu làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở". Chính câu nói này về sau đã trở thành điển cố nổi tiếng của Trung Quốc: "Kim ốc tàng Kiều" (nhà vàng cất người đẹp). Dù câu chuyện có yếu tố thêm bớt nhưng theo những ghi chép của sử sách, khi lên 6 tuổi, Hán Vũ đế đã đính ước với A Kiêu (lúc này tròn 10 tuổi). Sau khi lên ngôi trị vì, ông đã lập nàng làm hoàng hậu.

Đọc cái này xong lại thấy nhớ "Mỹ nhân tâm kế" , òa òa ~~

[2] Lang sợ nữ triền: Cái này mình còn chưa tìm ra nó là điển tích gì = " =

[3] Cái này nguyên văn là 12 chữ, lúc edit thì ra thành 13 chữ.

[4] Phù Dung sớm nở tối tàn, chỉ vì Vi Đà: Đây là điển tích lấy từ trong kinh Phật, ý chỉ những thứ bị lãng quên.

Câu này ý nói lúc Phật Vi Đà gieo hoa xuống muôn nơi, khi đi lấy sương sớm từ hoa thì lại quên mất Phù Dung. Vì thế hoa Phù Dung mới trở thành loài hoa sớm nở, tối tàn.

Thank ss Tuyệt : x

[5] Leica: Leica là loại máy ảnh cao cấp, sản xuất tại Solms (Cộng hòa Liên bang Đức). Đây là loại máy ảnh được nhiều nhiếp ảnh gia chuyên và không chuyên ưa chuộng vì độ hoàn hảo của chất lượng ảnh. Leica thể hiện sự tinh tế và cả bảo thủ của Đức. Giá bán của Leica khá cao, nhưng nhiều khi, có tiền cũng không mua được những chiếc Leica ưng ý.

[6] Heidegger: Tên đầy đủ là Martin Heidegger, người Đức, ông chịu ảnh hưởng của triết học Brentano, sau khi nghiên cứu, ông quyết định tìm hiểu ý nghĩa của khái niệm tồn tại và cấu trúc bản thể của tồn tại người. Ông từng là học trò và là trợ giảng cho Huxec, sau đó đã kế tục Huxec giảng dạy triết học tại đại học tổng hợp Freiburg.

Bản thể luận của Heidegger là học thuyết về tồn tại con người, về cấu trúc của tồn tại con người.

Xem thêm tại đây

Có vẻ anh Thần rất thích những thứ liên quan đến người Đức, mà với khí chất của anh ấy, xác thực rất phù hợp khi nói đến Đức, sau này mọi người sẽ còn gặp nhiều thứ liên quan giữa anh ấy với Đức nữa : D

Chương 26: Yên hội(1)

"Yêu là không cầu lợi ích! Yêu là cao thượng! Yêu là dâng hiến những gì tốt đẹp nhất cho cô ấy! Yêu là yên lặng vì cô ấy mà chịu đựng tất cả mọi điều, không cầu được đáp trả! Anh đã hiểu chưa? ??" - Giản Tiệp

~~~

Đại sảnh khách sạn, tiệc đính hôn của Tịch Hường Hoàn đúng giờ cử hành, dưới những tiếng cười đùa, rượu sâm banh và người đẹp là vô vàn những gợn sóng quyền lực vô hình, cảnh tượng yến hội náo nhiệt một lần nữa phô bày hoàn hảo ra bên ngoài một Tịch gia đang không ngừng thức dậy và đi lên.

Khi bóng dáng Đường Thần Duệ xuất hiện bên trong buổi tiệc, anh lập tức hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người. Ai cũng biết, tác phong làm việc của Đường Thần Duệ luôn luôn ít xuất hiện và công khai trong những trường hợp xã giao kiểu này, mà hình ảnh đêm nay anh cùng Tịch Hường Văn tay trong tay tham dự yến hội không chỉ giữ thể diện cho Tịch gia mà còn cấp cho giới truyền thông không ít tư liệu và đề tài tuyệt hảo.

Đứng trên lập trường công việc mà nói, thái độ của Đường Thần Duệ chính là thái độ của Đường Thịnh, mà thái độ đó không thể nghi ngờ cũng chính là tiêu chí cho các quyết sách sau này của công ty, chỉ bằng điểm ấy thôi cũng đủ để mọi người phân tích bàn luận một phen rồi; mà đứng trên lập trường cá nhân, cuộc sống riêng tư của Đường Thần Duệ thường có rất ít tin đồn, không dễ dàng gì mới có một vị hôn thê xuất hiện như thế, giới truyền thông vốn dựa vào anh để kiếm cơm qua ngày sao có thể buông tha cơ hội béo bở này, kiểu gì cũng phải 818 đoạn tin tức kia ra trò mới không làm thất vọng tinh thần chó săn của xã hội.

Vừa thấy anh đến, bà Tịch liền tự mình cùng mấy người thân cận đứng ra nghênh đón, chỉ riêng Tịch Hướng Hoàn là không thấy bóng dáng đâu. Bà khẽ gật đầu, cư xử đúng mực mười phần hoàn hảo, áy náy nói: "Hướng Hoàn không khéo lại đang trên đường đi đón vị hôn thê cũng nên, mong Đường tổng bỏ qua cho sơ sót này."

"Đâu có, ngài đừng quá khách khí." Lời nói của Đường Thần Duệ kín kẽ, một giọt nước cũng không lọt qua, kêu trợ lý tiến lên đưa quà tặng.

"Tịch đồng, vị này chính là...?"

Một đôi vợ chồng trung niên đi tới, dùng ánh mắt kín đáo mà tán thưởng đánh giá Đường Thần Duệ từ trên xuống dưới một lần. Đôi vợ chồng này chính là cha mẹ của nữ chính trong đêm nay, họ Lâm, và nếu như sau này không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì họ cũng chính là cha mẹ vợ của Tịch Hướng Hoàn.

"Để tôi giới thiệu, vị này chính là Đường tổng của ngân hàng đầu tư Đường Thịnh, cũng chính là vị hôn phu của con gái tôi..."

"A! Thì ra là Đường tổng, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu..."

Cặp vợ chồng Lâm thị vô cùng thông minh đã hiểu ra vấn đề, nắm ngay lấy cơ hội tạo lập mối quan hệ cùng Đường Thần Duệ.

Cứ như vậy, hai bên anh tới tôi đi, bình đến tương đờ, bầu không khí nhìn qua trông hết sức hài hòa, nhưng loại trường hợp như này quả thực khảo nghiệm tinh thần của Tịch Hướng Văn đang đứng bên cạnh Đường Thần Duệ không ít.

Cuộc sống và thời thơ ấu tốt đẹp ở nông thôn đã quyết định bản tính giản dị và phóng khoáng của bạn Tiểu Tịch nhà chúng ta từ trong xương ròi, diên khùng bay nhảy khắp nơi mới là ham muốn đích thực của bạn ấy, vì thế loại cảnh tượng xã giao trước mắt này Tiểu Tịch thực sự không thích nghi được,

cũng cực kỳ không thích. Hơn nữa vợ chồng Lâm thị có lẽ đang muốn nhân cơ hội này mượn sức Đường Thần Duệ nên trong quá trình nói chuyện vẫn không quên đem đề tài vòng qua những lợi ích của tập đoàn, nói bóng gió để tìm hiểu động thái sau này của Đường Thịnh, thế là một đám người trước mắt, hai vị chủ tịch một vị tổng tài nói đến nói đi với nhau, bộ dáng trông cứ như là các lãnh đạo trung ương đang tham gia chương trình ‘Thăm hỏi các vị lãnh đạo cấp cao’ vậy, vô cùng thâm thúy! Tối nghĩa! Rất có khí thế chỉ đạo giang sơn chìm nổi bốn bề!

Hương Văn đứng ở một bên thành thành thật thật nghe, thỉnh thoảng còn hùa theo gật gật cái đầu. Mấy ngày gần đây quả thực cô rất biết điều, nguyên nhân vô cùng đơn giản, chính là bị mấy lời của Đường Thần Duệ đêm đó dọa cho sợ run, không dám chọc tới quả mìn là anh nữa. Thế nên trong lòng Hương Văn lặng yên cố vũ cho chính mình: Kiên trì sẽ đạt được thành công! Bất luận thế nào cũng phải đứng vững!

Nhưng thời gian dần trôi, Tịch Hương Văn liền phát hiện, Đường Thần Duệ quả thực có thể chất vô cùng ghê gớm, đám người hùng hổ xông tới xung quanh anh chỉ có tăng chứ không giảm, đi một đám lại tới một đám, Đường Thần Duệ giống như là vũ nữ hồng bài* của xã hội xưa, cứ tiếp đón rồi đẩy lui từng đợt từng đợt một.

(*vũ nữ hồng bài: hồng bài là ám chỉ những cô gái có tư sắc và tài năng hơn hẳn những người khác, được các tú bà trong thanh lâu xưa sử dụng như một cái máy hái ra tiền tốt nhất, có thể hiểu như con át chủ bài ấy, để tú bà câu khách)

Rốt cuộc có bao nhiêu cái đầu vậy...Cô đã sắp nhịn không nổi rồi.

Hương Văn lặng lẽ buông tay anh, xô dịch bước chân, chuẩn bị bỏ chạy.

Lại bỗng nhiên bị anh nắm chặt tay.

"Đi đâu vậy?"

"Đi ăn một chút gì đó, hôm nay em vẫn chưa ăn cơm tối mà..."

Đường Thần Duệ cầm lấy tay cô không chịu buông, gật gật đầu, rất biết lắng nghe: "Anh đi với em.", thuận tiện phá hỏng luôn lý do cự tuyệt của Hương Vãn: "Vừa hay, anh cũng chưa ăn cơm tối."

"Không cần!" Hương Vãn giật nảy mình, vội vàng từ chối. Đùa sao, anh mà đi theo cô, những kẻ đó chẳng lẽ không quần quít đằng sau chắc. Hương Vãn nịnh nọt cười cười nhìn anh, suy nghĩ cho lòng tự trọng của Đường Thần Duệ, vô cùng săn sóc cho anh một bậc thềm để xuống: "Nhiều người tìm anh như vậy, em sao có thể chạy cùng anh được, anh không suy nghĩ vì mình thì cũng nên vì lập trường của em mà ngẫm lại chứ."

Đường Thần Duệ không còn lời nào để nói, đành không biểu tình liếc nhìn cô rồi chỉ có thể buông tay.

Hương Vãn tìm một góc bàn ăn vắng người, bưng đĩa lên, chậm rãi ăn này ăn nọ để giết thời gian. Cách đó không xa, tiếng cười đùa buôn chuyện của mấy vị tiểu thư thực nữ như gần như xa truyền đến tai Hương Vãn.

"Anh chàng của Đường Thịnh kia, đáng tiếc đã đính hôn rồi..."

"Cậu nhìn mấy người bên cạnh anh ấy mà xem, trước đây đều từng để mắt đến anh ấy đấy..."

"Chậc chậc, chỉ bằng khuôn mặt như thế, Đường Thần Duệ sao có thể hứng thú được..."

"..."

Hương Vãn thốn thức không thôi. Nếu như nói giá trị của đàn ông được thể hiện bằng tiền tài sự nghiệp và người phụ nữ bên mình, thế thì giá trị của Đường Thần Duệ không thể nghi ngờ đã được chứng tỏ vô cùng sâu sắc.

Hương Văn nhất thời bị lòng hiếu kỳ quấy phá, ngẩng đầu nhìn sang, muốn nhìn một chút xem mấy người để mắt đến Đường Thần Duệ có gương mặt như thế nào mà không thể chấp nhận được. Kết quả vừa nhìn, cô liền ngây ngốc.

—— Các tiểu thư! Khuôn mặt kia không được ở chỗ nào chứ!

Cô nhố vào, lớn lên như vậy mà vẫn còn bị người ta chỉ trỏ, kiểu người hành lá trộn đậu phụ như cô gái kia sao lại lẩn vào đây thế?

Bạn học Tiểu Tịch đối với ánh mắt nhìn phụ nữ của Đường Thần Duệ sản sinh lòng hiếu kỳ vô cùng lớn, đàn ông mà, từ tám tuổi đến tám mươi tuổi đều giống nhau, tiêu chuẩn đầu tiên để đánh giá phụ nữ chỉ đơn giản có một từ "sắc", Tịch Hương Văn nhìn Đường Thần Duệ được vây quanh một vòng toàn là các cô gái trang điểm son phấn, người đàn ông này đúng là có thể chất để làm kỹ nam mà, số mệnh giàu sang, phú quý suốt đời, chả bù cho cô, bên cạnh ngay cả một con ruồi bọ cũng chẳng có, lạnh lẽo im ắng, mẹ nó, không khác gì một lãnh cung.

Hương Văn thở dài, biết vậy nên có chút phiền chán, tiếng đàm tiếu của các vị tiểu thư bên kia lại truyền tới tai.

"Nhắc đến mới nhớ, trước đây mình từng gặp anh ấy ở quán bar một lần đấy..."

"Không thể nào? Nghe nói Đường Thần Duệ rất ít khi ra ngoài đùa giỡn cơ mà..."

"Là rất ít thôi, chẳng qua rất biết chơi đấy, một khi chơi cũng cực kì điên... Kiểu như ngồi trong phòng bao với cửa kính trong suốt, đem nữ sinh vào liền lập tức làm, nghe bảo kĩ thuật rất tốt, bộ dáng cũng rất đẹp..."

Hương Văn chớp chớp mi mắt, bắt được mấy từ then chốt.

Kĩ thuật...Bộ dáng rất đẹp? ~~~

Trước ngày hôm nay, cô chưa từng quá quan tâm đến những sinh hoạt cá nhân của Đường Thần Duệ trong quá khứ, tối nay vô tình nghe được mới biết, thì ra cuộc sống riêng tư trước kia của anh cũng vô cùng đặc sắc.

Hương Văn không còn trẻ, vì thế sẽ không ôm mộng tưởng thiếu nữ với Đường Thần Duệ, kiểu như ‘Mình là lần đầu tiên của anh ấy, cũng chính là một lần cuối cùng ~ oa lãng mạn quá ~’. Anh không thường chơi, tuyệt không có nghĩa là anh sẽ không chơi, mặc dù trước đây cô cũng đã chuẩn bị tâm lý rằng ‘người này chắc chắn đã từng làm với người phụ nữ khác’, nhưng lúc chính tai nghe được người khác chứng thực chuyện này, Tịch Hương Văn không phủ nhận, trong lòng có chút...cảm giác không rõ ràng.

Nhất là khi nghe được mấy chữ ‘kĩ thuật rất tốt’ này xong, loại cảm giác không rõ ràng này càng thêm sâu sắc hơn, bởi vì cô biết những gì họ nói đều là sự thật.

Đường Thần Duệ không phải mỗi ngày đều cùng cô yêu đương, cái gì, chuyện đó không có khả năng? Cho xin đi, Đường tổng của chúng ta trông thế nhưng cực kì bận rộn, thể lực cho dù tốt đến mấy cũng là đường làm, nào có nhiều tinh lực để H như trong tiểu thuyết, một đêm bảy lần chứ. Nhưng một khi anh đã làm thì quả thực rất đẹp, đôi khi cô nhìn gương mặt anh không còn lạnh nhạt và đùa giỡn như ngày thường nữa, đỏ ửng và đắm chìm trong tình dục, cũng sẽ bị anh quyến rũ câu hồn. Đồng thời mặc kệ ban đêm làm nhiều làm mệt đến bao nhiêu, ngày hôm sau tỉnh dậy cô đều nhìn thấy một Đường Thần Duệ nhẹ nhàng khoan khoái, bình tĩnh như ngày thường, không ảnh hưởng đến sức chút nào khỏe cả. Chẳng bù như cô, mỗi lần làm xong, hôm sau rời giường tuyệt đối sẽ có một đôi mắt sâu và đen như mắt gấu mèo, về phần phương diện năng lực kia...thôi không đề cập tới cũng được.

Con mẹ nó.

Hương Văn nhin không được lén đen tối một phen trong lòng. Tương lai ai làm vợ anh thật là có phúc, người này đại khái đến sáu mươi tuổi cũng tuyệt đối có thể bảo đảm được chất lượng sinh hoạt vợ chồng đấy.

Hương Văn không biết, trong lúc cô đang âm thầm oán trách Đường Thần Duệ, anh cũng đang nói chuyện về cô, mà đối tượng để nói chính là Giản Tiệp.

Không nên nhìn bề ngoài bạn học Giản của chúng ta trông như một cô nàng thích bay nhảy như vậy mà đánh giá, kỳ thật bối cảnh đằng sau của bạn ấy chính là một đại tiểu thư chính cống nhà người ta đó nhé. Hôm nay nể mặt Hương Văn, bạn học Giản Tiệp mới ngoan ngoãn khoác tay cha đi tham dự yến hội này, vừa chào hỏi cùng chủ nhân bữa tiệc xong, đang định xoay người đi tìm Hương Văn liền thấy Đường Thần Duệ khéo léo từ chối những người đến bắt chuyện với mình, một bước thẳng tiến tới chỗ cô, bộ dáng đã xác định rõ mục tiêu, có chút đùa cợt, vừa nhìn đã biết là có lời muốn nói với Tiểu Giản rồi.

Giản Tiệp chau mày: "Có chuyện gì chứ?"

Đường Thần Duệ bật cười, cũng không quanh co lòng vòng, chỉ nhàn nhã nói thẳng vào vấn đề: "Giản Tiệp, chuyện cô làm cách đây nửa năm, quả thực rất không phúc hậu chút nào..."

Đây là lời cảnh cáo của anh.

Giản Tiệp mấp máy môi.

Cô đương nhiên biết Đường Thần Duệ đang nói tới chuyện gì. Nửa năm trước, Hương Văn mặc dù không nói ra nhưng sự mờ mịt sau lễ đính hôn bất ngờ kia đều viết hết lên trên mặt, mà bạn học Giản là một người có thể vì anh em không tiếc cả mạng sống của mình, không nói hai lời đã chạy như bay về nhà, vỗ bàn với cha già nói: Con muốn vay tiền! Không nhiều! Ba tỷ thôi!

Cha Giản nghe xong lập tức thuận tay cầm lấy chổi lông gà cho cô một trận. -_- |||

Mặc dù về sau món tiền ấy quả thực quá lớn, không đủ để ngăn cản được hành vi vung tiền như rác, ra tay cướp người của Đường Thần Duệ, nhưng điều này vẫn làm ra một cơn sóng gió khiến giới truyền thông tích cực tuyên truyền một phen. Mặc dù Đường Thần Duệ không tỏ thái độ gì với chuyện này, nhưng trong lòng vẫn không lạnh không nóng tới cực độ. Làm một người quản lý, Đường Thần Duệ rất ghét những chuyện ngoài ý muốn phát sinh, nhất là đối với chuyện có liên quan tới Tịch Hường Văn, anh càng không thích có một chút ngoài ý muốn nào xảy ra.

Giản Tiệp nhìn anh, đầy đủ lý do nói: "Tôi là bạn của cô ấy! Chẳng lẽ phải mở to mắt nhìn Hường Văn chôn mình trong phần mộ không có tình yêu đó hay sao?"

"Không có tình yêu?" Đường Thần Duệ mỉm cười, không chút dao động hỏi ngược lại một câu: "Sao cô biết được, tôi không có tình yêu đối với Hường Văn chứ?"

Giản Tiệp nhanh chóng nắm bắt thời cơ, dùng thân phận của một người từng trải đến triển khai công tác phê bình giáo dục với Đường Thần Duệ: "Đường Thần Duệ, yêu một người không phải giống như cách anh đã làm!"

"Ồ?"

Bạn học Giản vung tay, lớn tiếng kêu gọi: "Yêu là không cầu lợi ích! Yêu là cao thượng! Yêu là dâng hiến những gì tốt đẹp nhất cho cô ấy! Yêu là yên lặng vì cô ấy mà chịu đựng tất cả mọi điều, không cầu được đáp trả! Anh đã hiểu chưa? ??"

...Có thể thấy rõ bạn học Giản nhất định là đã quá kích động rồi, ngay cả câu thiên cửa miệng của người Nhật Bản cũng nói ra được.

Tuy nhiên cũng không thể trách cô ấy được, thử nghĩ xem Giản Tiệp không phải chính là một ví dụ tốt đến không thể tốt hơn ư, năm đó vì hạnh phúc của Đường Dịch, chẳng phải cô ấy cũng đã hi sinh hay sao? ! Tôn chỉ này, chẳng lẽ không đáng để Đường Thần Duệ trào dâng chút xúc động muốn học tập hay sao? !

Đường Thần Duệ khó có lúc cười không sao kiềm chế được như vậy, cười đến mức Giản Tiệp đã sắp xù lông lên rồi, anh mới có chút kiềm chế lại, thờ ơ hỏi một câu: "...Tôi thắc mắc, lúc trước cô không phải đã dùng loại thái độ này để đối với Đường Dịch đó chứ?"

Giản Tiệp cắn môi không nói được lời nào.

Ánh mắt Đường Thần Duệ có chút âm nhu, không nhanh không chậm mở miệng: "Chẳng lẽ cô cho rằng người nào cũng sẽ giống mình sao? Nếu như Đường Dịch không phải ngay từ lúc bắt đầu đã dùng sức mạnh và quyền lực ép buộc Kỉ Dĩ Ninh, cô cho rằng cậu ta có thể có được cuộc sống vợ hiền con ngoan như bây giờ chắc? Trong chuyện tình yêu, đôi khi dùng chút thủ đoạn cũng là điều cần thiết, thỉnh thoảng cứng rắn quyết liệt một chút ngược lại so với lùi bước sẽ hữu hiệu hơn rất nhiều."

Giản Tiệp tức thờ, không thêm phản ứng lại.

Đường Thần Duệ hảo tâm an ủi cô vài lời: "Nhưng mà cô yên tâm, tôi không biến thái như Đường Dịch, ít nhất sẽ không coi chuyện giam cầm phụ nữ làm thú vui."

Giản Tiệp nửa cười nửa không nhìn anh: "Anh không biến thái? Trước đây là người nào ở trong quán bar của Đường Dịch, một đêm cùng lúc chơi cả ba người, cái này gọi là không biến thái?"

Đường Thần Duệ cong môi, giọng điệu thâm thúy: "Đối với chuyện của tôi, thật ra cô biết rất nhiều đấy nhỉ..."

Giản Tiệp chột nhứ mày: "Thế nào? Sợ tôi nói cho Hương Văn sao?"

"Cô dám sao?"

Giản Tiệp bị chọc giận: "Anh nghĩ tôi không dám chắc? !"

Nét tươi cười trên mặt Đường Thần Duệ không giảm lấy một chút, đặt ly rượu xuống, hai tay đút ở trong túi quần, không nhanh không chậm mở lời, khẽ lộ ra một tia cảnh cáo: "Nếu cô muốn nói cho cô ấy, tôi tuyệt không ngăn cấm. Nhưng nếu như Hương Văn bởi vì loại chuyện nhảm chán trước khi đính hôn này mà sản sinh bất cứ hiểu lầm gì với tôi thì...tôi nhất định sẽ tính sổ với cô. Đến lúc đó, không nên tìm người tới cầu tôi, Đường Dịch cũng không có cách nào cứu cô được đâu."

Đường Thần Duệ rất ít khi nghiêm túc, cho nên lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của anh, Giản Tiệp liền ngây dại, hoàn toàn không kịp đưa ra bất kỳ phản ứng nào.

Đang chìm trong cơn khiếp sợ, bất chợt ngoài cửa trở nên ồn ào, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, Giản Tiệp chột hoàn hồn, dỗi mắt nhìn ra cửa phòng tiệc.

Vừa quay sang nhìn, bóng dáng Tịch Hương Hoàn với bộ âu phục nhạt màu đang khoác tay một cô gái tao nhã thanh tú lập tức lọt vào tầm mắt, Giản Tiệp đang định khen ngợi một câu 'Vị hôn thê thật là xinh đẹp...', lại bất chợt nghe thấy Đường Thần Duệ đứng bên cạnh mình chậm rãi lẩm bẩm hỏi.

"...Có phải mình đã quá nuông chiều cô ấy hay không?"

"A?"

Giản Tiệp thu hồi tầm mắt, liếc nhìn Đường Thần Duệ, lúc này cô mới phát hiện người đàn ông này hoàn toàn không hề chú ý đến sự náo nhiệt ở phía

cửa ra vào, đối với Tịch Hưởng Hoàn và vị hôn thê của anh ta cũng không có nửa điểm hứng thú, tầm mắt của anh thẳng tắp quét về một góc khác trong căn phòng, từ đầu đến cuối trong mắt chỉ có đúng một người.

Nhìn theo tầm mắt của Đường Thần Duệ, vừa thấy được hình ảnh kia, nhất thời Giản Tiệp cảm thấy cổ họng mình dâng lên một ngụm máu.

Cậu muốn chết à Tịch Hưởng Văn! Cậu là đầu heo chắc? !

Trước mặt mọi người mà dám lộ liễu dùng ánh mắt lửa nóng như thế nhìn anh trai mình! Cậu cho rằng trốn ở góc phòng thì có ẩn thân như trên QQ sao? Cậu cho rằng bưng cái khay lên là có thể che giấu được lửa tình trong mắt mình chắc? Cậu cho rằng cái loại tinh thần trật đường ray như Đường Thần Duệ sẽ bỏ qua cho cậu sao?

Anh ta không hỏi không nói, cậu liền coi anh ta trở thành đĩa ngọc cho qua quýt thế sao, chẳng lẽ cậu không biết có câu nói rằng ‘trên mặt tướng heo, điều gì trong lòng cũng tỏ rõ’[1] hay sao? !

Đây quả thực là trời tạo nghiệt vẫn còn có thể sống, tự tạo nghiệt thì không còn đất chôn mà[2] ...

Đường Thần Duệ không nhúc nhích nhìn về góc phòng, vẻ mặt không rõ biểu tình, giống như đang đùa giỡn, thanh âm cũng trở nên âm u đến kỳ quặc: "Ở dưới mi mắt tôi cũng dám làm càn như vậy, xem ra tôi đã quá nuông chiều cô ấy rồi..."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Tịch xong đời rồi...

Bạn học Giản Tiệp, tôi thật lấy làm xin lỗi bạn, trong Đen trắng đã để cho bạn bị Đường Dịch bắt nạt, giờ ở đây vẫn còn để cho bạn bị Thần Thần

chèn ép... Tôi nhất định sẽ cho bạn một nhà chồng thật tốt để bồi thường mà!

Momo cũng có lời muốn nói: Bà tác giả nói lời giữ lời đó nhé =)) Vì quả thật sau đó bà ấy để Giản Tiệp làm con dâu mềnh thật ^^

[1] Nguyên văn là 面帶豬相, 心中嘹亮, tức là trên mặt đã có tướng heo thì trong lòng nghĩ gì đều viết hết lên trên mặt.

[2] Nguyên văn là trời tạo nghiệt vẫn còn có thể sống, tự tạo nghiệt thì không thể sống được.

Cảm ơn sự giúp đỡ của chị Tink và ss Tuyết trong chương này : D

Chương 27: Yên hội(2)

"Bộ dáng không thể kìm lòng được đúng không? Xem ra người đàn ông có thể khiến em không cách nào khống chế trên thế giới này, không phải chỉ có một mình Tịch Hường Hoàn thôi đâu."

~~~

Nhân vật chính xuất hiện, mọi chuyện tiếp theo liền đơn giản hơn rất nhiều, chẳng qua chỉ như quy trình kỹ thuật của một dây chuyền sản xuất, trao nhau, rồi phát biểu vài câu cảm xúc và gửi lời cảm ơn đến những khách mời đã có mặt trong ngày hôm nay.

Một màn sau đó đối với Tịch Hường Văn không có nửa điểm ấn tượng, cũng không có nửa điểm kích động nào. Trên thực tế cô còn đang ảo tưởng hết sức gây rối rằng, nếu như lúc này mình mà xông lên ngăn cản thì sẽ dẫn tới một phản ứng dây chuyền như thế nào đây——

Tịch Hương Hoàn nhất định sẽ kinh sợ vô cùng, đau đớn nói cho cô biết ‘Anh vẫn coi em như em gái của mình mà!’, rồi Lâm tiểu thư bên cạnh anh cũng sẽ bởi vì nghi thức đính hôn đã bị phá hủy mà rơi lệ đầy oan ức, còn Đường Thần Duệ, sợ rằng phản ứng sẽ càng kích động hơn, trong cơn tức giận phẩy tay áo bỏ đi, rồi giận chó đánh mèo với tất cả những người trong nhà họ Tịch, rầm rộ tiến hành công cuộc trả thù của mình...

Chính bởi cái gọi là chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền đi ngàn dặm, ngày hôm sau báo chí đưa tin, tất cả mọi người sẽ biết được chỉ một hành động tùy hứng của cô đã khiến cho hai nhà trở mặt thành thù, chỉ trở cảm thán sau lưng ‘Đúng là tạo nghiệt mà, nuôi một đứa con gái như vậy, gia môn bất hạnh quá...’, rồi từ đó liên lụy hai người bạn tốt là Trình Lượng và Giản Tiệp từ nay không thể góc đầu dẩy làm người...

(Momo: , chị làm như đây là thời cổ đại không bằng -_-)

Tưởng tượng đáng sợ này khiến cho mỗi tình đầu vẫn còn ấp ủ trong lòng Tịch Hương Văn hoàn toàn lùi bước, chỉ có thanh niên mới có thể không kiềm chế được dục vọng của mình, cô đã sớm là người trưởng thành, còn đang giữ chức trong ngành tư pháp nữa, chẳng lẽ có thể chỉ vì một chút dục vọng thấp kém của bản thân mà khiến cho cuộc sống từ nay trở nên rối loạn sao?

Không được, tuyệt đối không được!

Như đã nói bên trên, nếu như đêm nay Tịch Hương Văn tiếp tục an phận thủ thường, kiên trì đến giây phút cuối cùng như vậy, còn lâu cô mới chạm tới trái mìn của Đường Thần Duệ. Cách dạy dỗ người ta của Đường Thần Duệ cũng phân chia nặng nhẹ, nhiều khi chỉ hù dọa cô một chút mà thôi, không nghiêm túc làm gì. Đáng tiếc Hương Văn không may, về sau tiếp tục lại phạm phải một sai lầm nữa.

Bên trong phòng tiệc, đèn đuốc sáng trưng, nam nữ chính trong đêm nay cầm chén rượu mỉm cười bước tới trò chuyện cùng những vị khách mời. Đừng nhìn cảnh tượng trông có vẻ cao cấp như thế, thật ra khái quát lại cũng chỉ gồm tám chữ: đứng lên cùng cười, ngồi xuống cùng cười, vì thế Hương Văn mới gọi là ‘Cùng cười đơn thuần, không thu tiền boa.’

Trong những loại trường hợp như thế này, Tịch Hương Hoàn cùng Đường Thần Duệ đều thành người bạn rạn, Hương Văn nhìn bọn họ, bèn đứng dậy đi ra ngoài, đến vườn hoa phía dưới hội trường hóng gió thay đổi không khí một chút.

Mười phút sau, một người lặng yên không tiếng động theo sát bước cô rời khỏi phòng tiệc, đi tới trước mặt Hương Văn.

Đã lâu không gặp.

Hương Văn ngẩng đầu, nhìn thấy người mới tới, nhất thời liền nở nụ cười.

"Anh, đã lâu không gặp."

Bộ dáng Tịch Hương Hoàn thanh thanh đạm đạm, cũng không mất thời gian quanh co lòng vòng, trực tiếp đưa ra lời đề nghị: "Có thời gian không? Cùng anh đi ra ngoài một chút."

Cho dù người trước mắt là đối tượng mình đã từng ái mộ khi còn trẻ, nhưng Hương Văn ít ra vẫn còn chưa ái mộ đến mức mất hết lý trí, khéo léo đưa ra lời cự tuyệt: "Chủ nhân rời khỏi buổi tiệc như vậy...không tốt lắm đâu?"

Tịch Hương Hoàn mở miệng, gọng gàng dứt khoát nói: "Anh muốn cùng em nói chuyện."

Với chuyện này, một chút lý do để cự tuyệt Hương Văn cũng không có, đành gật đầu cùng anh đi ra ngoài.

Lúc rời khỏi khách sạn, trong lòng Tịch Hưởng Văn lặng yên suy nghĩ: con bà nó, đây quả thật so với Đường Tăng gặp nữ vương Nữ Nhi Quốc [1] còn thử thách người hơn mà.

Theo lý mà nói thì, đêm trăng mờ gió thổi là lúc thích hợp để bỏ trốn hay vụng trộm nói chuyện yêu đương. Nhưng ai bảo Tịch Hưởng Hoàn lại là một quân tử chứ, anh kêu nói chuyện liền thực sự chỉ là nói chuyện mà thôi, quan tâm một chút xem Đường Thần Duệ có đối xử tốt với cô hay không, cũng uyển chuyển nói rằng gần đây mình bận quá, không thể liên lạc được với cô, muốn cô có thể tự chăm sóc tốt cho mình. Đứng ở góc độ Tịch Hưởng Văn, đây thực sự chỉ là một cuộc nói chuyện hết sức bình thường mà thôi, bình thường đến một chút điểm mờ ám cũng không có.

Thế nhưng nhiều khi, hiểu lầm lại được sinh ra bên trong mắt của người ngoài.

Chúng ta tính lược quá trình trò chuyện giữa hai anh em này, trực tiếp đi tới kết quả: cuộc nói chuyện kia, kéo dài tròn bốn mươi tám phút đồng hồ.

Khi hai người lần thứ hai quay trở lại hoa viên trong khách sạn, vừa vụng bị mấy vị tiểu thư cũng tới tham dự yến hội nhìn thấy. Tên gọi của họ là gì đã không còn quan trọng, quan trọng là phản ứng ngay lúc đó của mấy người này.

Kỳ thực phản ứng của các cô ấy cũng hết sức bình thường, nếu như bạn đứng ở trong bóng đêm mờ ảo, bỗng nhiên thấy một người đàn ông áo mũ chỉnh tề cùng một người phụ nữ mặc lễ phục lộ vai (có khả năng xuất hiện gian tình) , người đàn ông sợ cô gái cảm lạnh còn đem áo khoác âu phục của mình khoác lên người cô gái (có gian tình thật sự) , trên tay cô gái còn cầm một cốc kem tươi socola do người đàn ông mua cho (có chứng cứ gian tình) , bạn có phải cũng sẽ phản xạ theo điều kiện nghĩ rằng: Haha, bắt được một đôi! Có gian tình! hay không?

Nhiều khi, hiểu lầm chính là sinh ra như vậy.

Thế là khi Hương Văn trở lại phòng tiệc, hoàn toàn không hề hay biết tất cả mọi người trong phòng đang dùng một ánh mắt hết sức mờ ám nhìn hai người: thì ra Tịch Hương Hoàn đi ra ngoài cùng cô ta, chẳng trách tìm mãi không thấy đâu...Nghe bảo là anh em không có quan hệ huyết thống đấy, ái chà, có tin tức nóng hổi rồi...

Sắc mặt bà Tịch vô cùng khó coi: "Hai người vừa mới đi đâu?"

Tịch Hương Hoàn tựa như đã sớm lường trước sẽ có hậu quả này, thế nên một mạch đi thẳng, không có vẻ gì là muốn giải thích, hai tay đút ở trong túi quần, trả lời hết sức thản nhiên: "Anh em đã nửa năm không gặp nhau, ra ngoài hàn huyên một chút, thế nào, có vấn đề sao?"

Lời này vừa nói ra, thái độ của Tịch Hương Hoàn đã thể hiện vô cùng rõ ràng: chúng ta vừa ở cùng một chỗ, chỉ đi ra ngoài một chút thôi, các người muốn nghĩ thế nào là chuyện của các người, không thích thì đừng nhìn.

Nhưng Hương Văn thì lại không ung dung được như vậy.

Vừa nhìn thấy trận thế này, Tịch Hương Văn liền cảm giác mình bị oan như chuyện tuyết rơi vào tháng sáu vậy, một chút tà tâm cô cũng không có đâu nhé, rõ ràng chuyện xấu gì cũng chưa làm mà!

Đúng lúc bầu không khí đang có phần cứng nhắc, một thanh âm bỗng nhiên truyền tới từ ngoài cửa.

"Sao lại đứng hết ở đây thế này?"

Khi thân ảnh Đường Thần Duệ xuất hiện ở phía sau Tịch Hương Văn, tất cả mọi người liền ngẩn ra.

Đường Thần Duệ mỉm cười, tỏ vẻ rất kinh ngạc: "Ba người chúng tôi cùng ra ngoài một chút, sao vậy, có chuyện gì thế?" Lập tức quay sang trách cứ Hường Văn: "Đi nhanh như vậy làm gì, đã bảo hai người chờ anh một chút rồi."

Mọi người sững sốt: thì ra không phải hai người ra ngoài, là ba người cùng nhau đi...Thôi, đây căn bản có điểm nào giống với gian tình đâu chứ, lãng phí cảm tình của dân chúng rồi! Đọc ngôn tình Tấn Giang [2] nhiều quá à? Ai đã tung tin đồn thế? Kéo ra ngoài đập chết đi!

Chớp mắt, đám quần chúng vây quanh xem chuyện bát quái liền tán đi tán loạn như chim thú, bầu không khí một lần nữa nóng trở lại, vui vẻ náo nhiệt như bình thường.

Hường Văn có chút phản ứng không kịp, tốc độ giải vây của Đường Thần Duệ quá nhanh chóng, đáng vẻ khi nói láo quả đúng là mặt không đỏ tim không đập, loại bản lĩnh này hiển nhiên không phải mới luyện thành chỉ trong một ngày. Lúc này Hường Văn mới nhớ tới, nếu quả thật có người hiểu lầm chuyện kia, người đầu tiên cô nên giải thích hẳn là Đường Thần Duệ mới đúng.

"Em vừa..."

Cô đang định mở miệng, Đường Thần Duệ đã lên tiếng cắt ngang lời cô:

"Về nhà hãy nói."

Hường Văn liền ngậm miệng lại.

Đường Thần Duệ đi tới, đứng trước mặt Tịch Hường Hoàn cười nhạt một tiếng, mở miệng, thanh âm không nặng cũng không nhẹ, cất chứa một tia cảnh cáo rõ ràng: "Lần sau nếu còn muốn đưa cô ấy ra ngoài, nhớ nhìn kỹ trường hợp một chút, chú ý thân phận của mình, anh không quan tâm đến danh dự của bản thân, cũng nên thay Hường Văn suy nghĩ...Theo lý thuyết,

Tịch tiên sinh là người trưởng thành rồi, những lời như vậy không nên để tôi phải nhắc nhở mới đúng, anh thấy thế nào?"

...

Một chiếc xe thể thao màu bạc bình ổn lao nhanh trong bóng đêm, dọc theo đường đi, Đường Thần Duệ không nói một câu nào, nhiều lần Hương Vân cố lấy dũng khí muốn mở miệng nói chút gì đó, đều bị vẻ mặt lãnh đạm của anh dọa sợ, lời đến bên môi không sao thốt ra được thành lời.

Mười một giờ tối, Đường Thần Duệ tắm rửa xong đi ra ngoài, bỗng nhiên nổi hứng nói muốn nếm thử vị mới mẻ của kem tươi socola, thế là Hương Vân đang nằm trên giường chuẩn bị ngủ vội vàng đứng dậy, chịu khó nói: "Em đi mua!". Bây giờ cô đang vô cùng hối hận vì sai lầm lúc chiều tối của mình, cho nên rất tích cực dựa dẫm vào tổ chức để tranh thủ được khoan hồng.

Đường Thần Duệ xoa tóc chậm rãi nói với cô: "Không cần, em cứ ngủ đi." Sau đó chậm rãi đi ra ngoài một mình.

Hương Vân nghĩ ngợi một chút, vẫn đứng lên, xỏ dép vào rồi lạch bạch chạy vào nhà bếp nhìn xem anh đang làm cái gì.

Trong phòng bếp, Đường Thần Duệ rất chăm chú lấy vụn băng ra, mở tủ lạnh tìm chocolate, sữa chua và khối băng, không nhanh không chậm làm một phần kem tươi chocolate sữa chua rượu đỏ thơm vô cùng tươi mới, đặt vào ly rượu trong suốt, phía trên còn có một quả anh đào làm đẹp, tinh tế mê người.

Hương Vân nhìn thấy những ngón tay thon dài của anh cùng chén rượu chạm vào nhau, sạch sẽ thanh nhã như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời.

Anh bưng đến cho cô: "Ăn từ từ thôi."

A? Cô không nhận lấy: "Không phải là anh muốn ăn sao?"

Đường Thần Duệ không nói gì, nâng ly kem lên nhét vào trong tay cô rồi sờ soạng mặt Hướng Văn.

"Anh dị ứng với socola."

...

Tịch Hướng Văn bưng ly kem tươi, ngơ ngác đứng đó. Anh còn có cả loại bệnh dị ứng ấy nữa sao?

Nửa ngày sau, cô mới chợt nhớ ra, lúc chiều tối đi tản bộ cùng với Tịch Hướng Hoàn, hai người có đi ngang qua một tiệm đồ ngọt socola cao cấp, đây là nơi trước kia Tịch Hướng Hoàn thường xuyên đưa cô tới, hai người đang nói chuyện hết sức vui vẻ, thế là đi vào, Tịch Hướng Hoàn mua một cốc kem chocolate cho cô, hoàn toàn không hay biết toàn bộ hình ảnh hai người vừa ăn vừa cười đùa đã rơi hết vào trong mắt của một người khác.

Trong lòng Hướng Văn hồi hộp không ngừng, cảm giác sợ hãi lan tràn toàn thân: Đường Thần Duệ, người đàn ông này chẳng lẽ thực sự đã đi theo phía sau cô và Tịch Hướng Hoàn thật sao?...

Tịch Hướng Văn không rõ, có phải người đàn ông nào mê phiêu lưu mạo hiểm cũng giống như Đường Thần Duệ hay không, đối với mọi chi tiết dù là nhỏ bé nhất cũng vô cùng nhạy bén. Đứng trước mặt anh, cô giống như trong suốt, bởi thật ra điều gì anh cũng biết, chẳng qua anh chỉ không hỏi, cũng không nói ra mà thôi.

Tối hôm đó Đường Thần Duệ không trở về phòng ngủ mà ngồi trong phòng làm việc, cùng với những nhà đầu tư của Đường Thịnh ở tận bên nước Đức ngàn dặm xa xôi mở một cuộc hội nghị qua video. Đường Thần Duệ không thích mang công việc về nhà, nhiều khi anh đang ở nhà, cho dù di động có

bị cấp dưới trong công ty gọi tới âm ỉ lên, anh cũng vẫn làm như không thấy, bỏ đi, không thèm tiếp.

Vì vậy đêm nay, biểu hiện khác thường của anh khiến cho Hương Văn hoàn toàn không có lòng nào mà đi ngủ, một mình im lặng ngồi ở đầu giường ăn hết cốc kem tươi socola anh làm xong, rót cuộc nhịn không được đứng dậy, rót cho anh một ly cà phê. Cô muốn đứng bên cạnh anh.

Đẩy cửa thư phòng ra, Hương Văn nghe thấy anh đang nói chuyện bằng tiếng Đức.

Người ta thường nói tiếng Đức là thứ tiếng nghiêm cẩn* nhất trên thế giới, gần như là cấm dục, mà Đường Thần Duệ, không thể nghi ngờ chính là một cá thể thích hợp nhất cho thứ ngôn ngữ ấy. Cô thấy anh gần như là một người đàn ông không bao giờ bị dao động bởi cảm tình, luôn có năng lực tự kiểm chế bản thân, ngay cả nụ cười cũng có thể không xa không gần như thế, đại đa số thời gian cô ở cùng một chỗ với anh, anh đều hơi hợt nhìn bộ dáng cô bị chọc cho xù lông lên, sau đó nhàn nhã mỉm cười kéo cô sa xuống. Tịch Hương Văn không biết, trên thế giới này liệu còn thứ gì có thể khiến cho người đàn ông ấy động dung hay không.

(*nghiêm cẩn: nghiêm túc và cẩn thận)

Rõ ràng những âm tiết từ yết hầu anh tuôn ra mềm mại trơn dính như thế nhưng nghe qua lại cuốn hút vô cùng, âm cuối như tan đi trong sự dụ dỗ, mà những đường cong trên gương mặt kia lại không hề có một chút biến hóa nào.

Có lẽ là để ý thấy cô đang đứng cạnh cửa phòng, Đường Thần Duệ dùng tiếng Đức nói một câu gì đó, đóng màn hình, thuận tay tháo tai nghe ra rồi bước về phía Hương Văn.

Không ngủ được?

Hương Văn lắc đầu, đi tới chỗ anh, cầm ly cà phê lên viện cố cứu mạng mình: "Uống không? Thấy anh muộn rồi mà vẫn chưa trở về phòng nên em..."

Đường Thần Duệ nhìn cô, hơi cong môi: "Bên trong có cafein."

Đúng vậy. Trong cà phê không có cafein thì có cái gì.

Anh buông tay, thấp giọng giải thích: "Anh không dùng chất gây nghiện."

"..."

Cảm giác bối rối trước anh ban nãy trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, Hương Văn , mồ hôi cứ thế tuôn trào như thác nước Niagara...

Bỗng nhiên, Đường Thần Duệ vươn tay nắm lấy hông Hương Văn, kéo cô ngồi xuống chiếc ghế trước bàn vi tính, anh đứng trước mặt cô, hai tay chống xuống tay vịn của ghế, nói thẳng không chút quanh co, lòng vòng.

"Lúc chiều tối cùng anh ta đi ra ngoài, trong lòng em đang nghĩ đến ai?"

...

Anh bật cười, dán sát vào môi cô hỏi tiếp: "Tịch Hương Hoàn, đúng không?"

Hương Văn bĩu môi, hỏi một đấng trả lời một nẻo: "Anh trai đối với em rất tốt, em vẫn luôn cảm thấy biết ơn anh ấy."

"Đối với em rất tốt?" Anh khẽ cười: "Cuối cùng chẳng phải cũng đem em bán cho tôi hay sao..."

Đây là điều mà Hương Văn không cách nào chấp nhận được trong cuộc sống của mình, cũng không cho phép bất kỳ ai chạm tới, Đường Thần Duệ cũng không là ngoại lệ.

Hương Văn nhin không được có chút kích động, đẩy anh ra: "Anh không được nói anh ấy như vậy."

Đường Thần Duệ đứng từ trên cao nhìn vào vẻ mặt không thể khống chế được của cô, trên khóe môi xinh đẹp hiện lên một nụ cười quyến rũ.

"Khó kìm lòng đến thế à..."

Anh cười rộ lên: "Muốn khiến em không thể kiềm chế, có phải chỉ có một mình Tịch Hương Hoàn làm được đúng không?"

Hương Văn nhìn anh, không nói lời nào.

Một giây sau, Đường Thần Duệ bỗng nhiên dùng tốc độ cực nhanh ra tay, một đường thẳng tắp tiến vào trong vạt váy ngủ của Hương Văn, ngón tay linh hoạt hơi kéo, không chút do dự lột chiếc quần lót màu trắng của cô xuống.

"A? !"

Không đợi cô kịp phản ứng, anh đã cúi người, nửa quỳ trước mặt cô, cắn vào dây đai của chiếc váy ngủ màu lam. Hương Văn bị dọa sợ, nhìn vào ánh mắt anh, lại chỉ thấy được tận sâu trong đáy mắt ấy không hề có một tia dục niệm quẩn quít nào.

Hô hấp của Hương Văn trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, sao anh ta có thể tinh táo như thế, tinh táo làm loại chuyện khiến cô kinh tâm động phách nhất này.

Khi ngón tay của anh thẳng tiến vào nơi đó, Hương Văn rốt cuộc bị dọa đến mức kêu lên: "Đường Thần Duệ Đường Thần Duệ Đường Thần Duệ ——! Anh đang làm gì vậy? !

Đường Thần Duệ nghiêng người cắn vào môi cô, đầu lưỡi thăm dò, hung hăng hôn thật mạnh, ngón tay phía dưới cũng không chịu vì thế mà dừng lại, mang theo sự xâm lược và thô bạo rõ ràng, cố ý muốn khiến cô hoàn toàn sụp đổ trong tay mình.

Cuối cùng, kẻ vốn là một tờ giấy trắng trong chuyện tình dục giống Hương Văn binh bại như núi đổ, hoàn toàn bị anh dọa cho kinh hãi, đành cách một lớp áo sơ mi cắn thật mạnh vào vai anh. Cô thật không dám tưởng tượng điều này, sao anh có thể quần áo chỉnh tề đứng đó, rồi dùng mưu kế khiến cô tan vỡ hoàn toàn như vậy.

Cảm nhận được thân thể Hương Văn truyền đến những cơn run kịch liệt, biết cô đã đến cao trào, Đường Thần Duệ liền thu tay lại, rút ra ngoài, giương mắt chăm chú nhìn.

Anh bật cười, vươn đầu lưỡi liếm một vòng quanh đầu ngón tay ẩm ướt, rồi ở cả khoe môi, giống như đang thưởng thức thứ mỹ vị tuyệt vời, cảm thấy trong miệng tràn ngập hương vị mà cô đem đến, không chút để ý đến động tác của mình lúc này có bao nhiêu cấm kỵ. Anh vươn tay lên vuốt ve gương mặt cô, đè lên môi cô, tiếng nói cuốn hút ngọt ngào thoát ra nơi đầu lưỡi.

"Bộ dáng không thể kìm lòng được đúng không? Xem ra người đàn ông có thể khiến em không cách nào khống chế trên thế giới này, không phải chỉ có một mình Tịch Hương Hoàn thôi đâu."

Một chữ anh cũng không nói rõ, nhưng đã dùng hành động để cho cô thấy lời cảnh cáo của mình. Nếu cô đã là người phụ nữ của anh, anh sẽ không cho phép trong chuyện tình này, cô trở thành một quân nhân đào ngũ, một chút cũng không được.

Không phải kiêu, không phải mỉa, mà là tinh tế nhuần nhuyễn đến rung động lòng người.

Tịch Hương Vãn bị dáng vẻ này của Đường Thần Duệ làm cho kinh hãi hoàn toàn, đầu óc trống rỗng.

Chậm rãi giúp cô mặc lại váy ngủ và quần trong một lần nữa, Đường Thần Duệ đứng thẳng người dậy, ánh mắt giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, thuận tay cầm lấy cốc cà phê trên bàn nhấp một ngụm, sau đó nhú mào.

"... Khó uống như vậy, vẫn là hương vị của Hương Vãn hợp với sở thích của anh hơn."

Đường Thần Duệ một khi phóng túng lên, thì ra là như vậy.

Một đêm này, Tịch Hương Vãn rốt cuộc hoàn toàn hiểu rõ: Đường Thần Duệ đúng là vật nguy hiểm.

Người đàn ông ấy không có những ham muốn bất lương, song trên thực tế, anh ta cũng chẳng có bất kỳ một ham muốn tốt đẹp nào.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Cái đó, anh ấy có rửa tay qua... (tôi giải thích thực sự là quá trắng trợn rồi... OTL)

Momo cũng có lời muốn nói: Anh Đường đáng sợ quá đi thôi =. =

Hai người bắt đầu chiến tranh lạnh rồi, Đường sói đã bộc lộ bản chất cầm thú, và thế là Tiểu Tịch a. k. a tiểu bạch thỏ của chúng ta liền trốn chạy (=)). Có điều, trốn được hay không mới là vấn đề :)" >

Làm một phép so sánh nhé, khi nữ 9 trốn chạy khỏi nam 9, nam 9 sẽ làm gì:

Với cặp Dĩ Ninh-Đường Dịch: Khi cần nói nhĩ, Dĩ Ninh trốn thì bị Đường Dịch bắt về, còn bị dọa sẽ làm thịt (thực chất là làm thịt một trận toi bời,

khiến Dĩ Ninh thương tích đầy mình =. =). Bọn Đường Dịch chỉ biết bắt nạt với đe dọa Dĩ Ninh thôi =)))

Với cặp Tiểu Miêu-Đường Kính: Ồ, khi Tiểu Miêu trốn tránh tình yêu của Đường Kính, Kính thiếu đã làm gì? Hờ hờ, vô cùng nhân văn và dịu dàng nhé, giả vờ thua cuộc trước Tiểu Miêu để rồi chấp nhận không can thiệp vào cuộc sống của cô nữa. Mỗi Đường Kính là chịu làm thế thôi =. =

Với cặp Đường Học Khiêm-Kiều Ngữ Thần: Cái này ko gọi là trốn chạy tình yêu, là khi KNT trốn nhà ra đi thôi. Nam 9 nhà ta còn ko thèm đi tìm, đến lúc ra tay tìm là giở trò lừa lọc để nữ 9 tự khai tất tần tật địa chỉ nơi mình đang ở =. = (thâm kinh). Sau đó áp dụng chính sách mặt dày+đánh đòn tâm lý để vào ở trong nhà nữ 9, đẹp trai không bằng chai mặt =)))). Đọc đoạn đấy mà thấy phục anh Khiêm ghê gớm, anh ấy nói câu gì cũng tính toán trước để chị Ngữ Thần ko sao phản bác được, cuối cùng tự chui đầu vào rọ 0. o ~~~~

Còn với cặp Hương Văn-Đường Thần Duệ thì sao? ??

Truyện này được viết sau ba truyện kia, nên chắc chắn sẽ là kế thừa và phát huy các đức tính tốt đẹp của lớp người đi trước rồi :)" >

Không nhân văn được như Kính thiếu nhà ta đâu, nhưng cũng chắc chắn là ko hung hãn như Đường Dịch được =))) , Dĩ Ninh mà là tiểu bạch thỏ, Tiểu Miêu mà là con mèo thì Hương Văn phải là con gián =))))))))))))))) ~~~ cụ thể thế nào, mọi người chờ giải đáp sau hai chương nữa nhé ^^

[1] Đường Tăng lọt vào Nữ Nhi Quốc: Trong Đại Đường tây vực ký do chính Đường Tăng viết đã từng nhắc đến sự kiện Đường Tăng lạc bước vào "Tây Lương Nữ Quốc" - hay còn được gọi là nữ nhi quốc, tức vương quốc của đàn bà, nữ vương của xứ Tây Lương đem lòng yêu thương Đường Tăng và muốn sống trọn đời bên ông giữa bồng lai tiên cảnh, nhưng Đường tăng đã vượt qua sắc dục mà tiếp tục hướng tới con đường thịnh kinh.

[2] Ngôn tình Tấn Giang: Tấn Giang cùng với Tiêu Tương được coi là hai trang web đăng truyện lớn nhất Trung Quốc.

Tấn Giang: <http://www.jjwxc.net/>

Chương 28: Trọng lượng của tình yêu

"Không công bằng đúng không? Nhưng ai nói với cậu, tình yêu là công bằng? Thích một người, vốn dĩ chính là một chuyện phải làm bằng bất cứ giá nào, không hề cần đến sự công bằng." – Đường Dịch

~~~

Câu lạc bộ tư nhân là điểm đến tuyệt vời vào ban đêm.

22: 00, khi cuộc sống về đêm đang đến lúc cao trào, trong không khí tràn ngập sắc tình lạc thú, những thân hình cao ráo như người mẫu của cả nam và nữ xen lẫn vào nhau, mảng lưng lỏa lồ trơn bóng kéo dài đến phần eo cong cong tạo thành hình chữ V tuyệt đẹp*, không gian ngập trong mùi hương của nước hoa và tình dục, không thể phân rõ ai nhiều hơn ai.

(Momo: Đọc mấy lần mới hiểu cái đoạn này =. =, ý muốn nói đến những cô gái mặc trang phục hở lưng, áo đằng sau cắt theo hình chữ V nên phần lưng hở ra cũng có hình chữ V đấy. Làm mình cứ thắc mắc ko biết chữ V gì ở đây =]])

Khi Đường Dịch nhìn thấy bóng dáng Đường Thần Duệ xuất hiện ở nơi này, lại thấy người đang cùng anh ngồi song song trên quầy bar chính là một vị khách hàng lớn gần đây của Đường Thịnh, người Đức, Đường Dịch liền chau mày, hiếm khi lộ ra biểu tình ngoài ý muốn: "Bây giờ cậu ta làm

việc nghiêm túc thế sao?" , lại còn chủ động tăng ca, tiến hành phục vụ tam bồi* nữa chứ.

(*tam bồi: ba cùng, ở đây chắc là cùng chơi, cùng uống, cùng cười. Tớ đoán thôi đấy nhé : P)

Hàn Thâm khẽ xoa huyết thái dương, hai quầng mắt thâm đen rất rõ ràng: "Cậu ta đã không bình thường như thế được mấy ngày rồi, không biết bị lệch dây thần kinh nào mà đột nhiên trở nên chăm chỉ đột xuất như thế, cấp dưới đã có mấy người bị cậu ta chinh cho gục ngay tại chỗ, phải đưa vào bệnh viện truyền nước muối rồi."

Trong lòng Hàn Thâm vô cùng mâu thuẫn, trước đây cả ngày anh ta nằm mơ hy vọng một ngày nào đó Đường Thần Duệ sẽ chịu lấy công việc làm trọng, kết quả ông trời lại mở mắt giúp cho giấc mộng của anh ta trở thành sự thật, nhưng chẳng qua linh nghiệm rồi, Hàn Thâm lại hết sức oái oăm đi làm tiếp một giấc mộng khác: ‘Lão đại ơi người nên về nhà tắm rửa đi ngủ đi...’

Ông trời vẫn nên không mở mắt thì tốt hơn, Hàn Thâm im lặng nghĩ, nếu anh ta sớm biết một khi Đường Thần Duệ chăm chỉ chịu khó lại có thể dẫn đến chết người như thế, anh ta nhất định sẽ khuyên ông chủ mình nên lấy việc yêu đương làm trọng, nhanh kết hôn sinh con một chút thì hơn.

Bên cạnh quầy bar, dáng vẻ gọn gàng mảnh khảnh của Đường Thần Duệ có lực hấp dẫn vô cùng lớn, trong bữa tiệc có một cô gái con lai đến gần bắt chuyện, nói bằng thứ tiếng Đức thuần túy, âm R phát ra khi cái lưỡi uốn cong lên, hơi thở vừa hay phun vào vùng gáy lỏa lồ của anh, phối hợp cùng ly rượu cốc tai phấn hồng bên tay trái được đặt trước mặt, rồi nhẹ nhàng chạm vào tay nhau, da thịt tiếp xúc như một lời mời gọi hoàn hảo.

Đường Thần Duệ khẽ mỉm cười, nét mặt dịu dàng, vươn tay lên cầm lấy trái mơ trang trí trên ly, đầu lưỡi khẽ cuộn tròn nuốt xuống, động tác không

nhanh không chậm nhưng ý vị ve vãn lại hết sức rõ ràng, khiến người ta không tự chủ được bất giác mơ màng, phải chăng kỹ thuật hôn môi của người đàn ông ấy cũng thành thục dụ người như động tác vừa rồi vậy.

Cô gái xinh đẹp vừa kinh ngạc vừa vui mừng trước phản ứng của anh.

Ai ngờ một giây sau, Đường Thần Duệ lại kéo cô ta qua, nắm lấy cằm, thấp giọng cảnh cáo: "Tâm tình tôi không được tốt lắm, cách xa ra một chút..."

Cách anh nói chuyện hết sức dịu dàng, như ve vãn mời gọi, nhưng không biết tại sao lại càng khiến cho người khác lạnh buốt sống lưng.

Cô gái lai kia vội vàng bỏ chạy.

Vị khách kiêm bạn tốt ngồi bên cạnh không hề biết anh vừa mới nói gì với cô gái kia, chỉ khó hiểu hỏi: "Thần, vị tiểu thư đó xinh như vậy, không giữ lại chơi đùa một chút sao?"

Đường Thần Duệ cười cười, không nói câu gì.

Người bạn tốt đến từ Đức sáng khoái cụng ly cùng với anh, đưa ra lời đề nghị: "Tớ muốn cùng mấy cô gái nhảy một điệu, cậu đi cùng không?"

Không chơi. Anh nhàn nhạt cự tuyệt.

Bạn tốt như đang ai oán nói: "Thần, cậu thật quá lạnh lùng."

Hàn Thâm ngồi ở một bên nghe thế rất muốn châm chọc một phen, ông anh, đây là ngày đầu tiên anh quen biết cậu ta chắc? Đường Thần Duệ có lúc nào không lạnh lùng chứ.

Đang châm chọc, chợt nghe thấy Đường Thần Duệ mỉm cười nói một câu: "Tôi tìm người đến chơi với cậu là được rồi." , sau đó quay đầu dời tầm mắt về phía Hàn trợ lý bên cạnh...

"Đừng có tìm tôi!" Hàn Thâm đen mặt, từ chối ngay lập tức: "Dám tìm, ngày mai ông đây sẽ từ chức!"

Đường Thần Duệ thuận miệng đáp lời: "Thứ tôi ký với cậu là bản hợp đồng năm năm, kế ước bán thân chính thống, cậu không trả nổi phí vi phạm hợp đồng đâu."

...

Hàn Thâm xoa trán, hết sức đau đầu: "Chẳng lẽ phạm vi công việc của tôi giờ bắt đầu bao gồm cả bồi nháy à?"

Đường Thần Duệ bật cười, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc: "Cậu không biết sức cạnh tranh chủ yếu của Đường Thịnh chính là dựa vào sự bán mình của nhân viên hay sao?"

Đem khách hàng giao cho Hàn Thâm xong, Đường Thần Duệ đứng một mình bên quầy bar uống cạn một ly rượu, ngón tay nhẹ chạm vào khối băng bên trong, khe khẽ xoay tròn, im lặng lắng nghe những thanh âm đĩnh đang rung động êm tai của nó.

Vừa nhắc mắt đã thấy Đường Dịch kết thúc hoạt động bên kia của mình, đang hăm sâu vào một góc sofa để nghỉ ngơi.

Đường Thần Duệ nghĩ nghĩ một hồi, đứng dậy chậm rãi rảo bước tới.

Đường Dịch đang gửi tin nhắn, Đường Thần Duệ đứng trước mặt anh, từ trên cao nhìn xuống, tầm mắt đảo qua, thị lực 5.0 vô cùng tốt khiến anh lơ đãng nhìn thấy nội dung tin nhắn bên trong đó.

Kỉ Dĩ Ninh: Cục cứng ngủ rồi, hôm nay anh có trở về không? Em chờ anh.

Đường Dịch gõ từng chữ từng chữ trả lời: Anh sẽ trở về nhanh thôi, em ngủ trước đi, không nên thức khuya quá...

Còn chưa kịp viết xong, loại cảnh tượng ngọt ngào này đã đả kích bạn học Thần của chúng ta ghê gớm, nhin nửa ngày chung quy vẫn là nhin không được, đành để lời cay cú chạy ra bên ngoài: "Công việc và yêu đương không tách rời lẫn nhau nhĩ..."

...

Đường Dịch bình tĩnh gửi xong tin nhắn, ngẩng đầu quét mắt liếc anh một cái, ngữ khí rất nghiêm ngẫm: "Mười một giờ tôi phải về nhà, giờ là mười rưỡi, nói cách khác, tôi còn nửa giờ để có thể nghe cậu kể khổ, có muốn quý trọng nửa giờ này hay không, tự cậu quyết định."

Đường Thần Duệ cũng không giả bộ nữa, ngồi xuống, cả người hãm sâu vào sofa, trầm mặc một lúc, sau đó dùng giọng điệu nghiêm túc hệt như đang bàn chuyện làm ăn để mở đầu: "Tôi hỏi cậu một vấn đề."

"Ừm?"

"Nếu như cậu là phụ nữ, cậu có thể có cảm giác với tôi hay không?"

Lời này vừa thốt ra, tất cả những người bên cạnh Đường Dịch đều đồng loạt   : Đường Thần Duệ quả nhiên là thần tiên mà! Những lời như vậy chắc chỉ có anh ta mới dám nói ra thôi...

Đường Dịch ôn hòa đáp lại: "Vì sao không giả thiết cậu là phụ nữ?"

"Được rồi." Đường Thần Duệ rất biết lắng nghe gật đầu một cái, suy nghĩ đến lòng tự trọng của kẻ thân là nam nhi như Dịch thiếu, bạn học Thần liền sửa đổi một chút chi tiết lại: "Vậy cậu là đàn ông, tôi là đàn bà cũng được, cậu có thể có cảm giác với tôi hay không?" Anh không cao ngạo như Đường Dịch, tùy tiện một chút cũng chẳng sao.

"Không, tôi không có hứng thú với cậu."

"Lý do?"

"Bởi vì con người cậu đủ âm hiểm, cũng đủ biến thái."

Đường Thần Duệ nhất thời bật cười: "Cũng giống như cậu?"

Đường Dịch giật nhẹ khóe môi, không để ý tới sự khiêu khích của Đường Thần Duệ. Anh hiểu rất rõ người này, một khi tâm tình cậu ta khó chịu liền cực kỳ thích khiêu khích người khác, không làm họ biến thành phiên muộn như mình thì nhất định không thôi, có thể cậu ta mới cảm thấy tâm lý cân bằng được.

"Tôi có hứng thú với cậu thì có tác dụng sao? Cho dù toàn thế giới này đều có hứng thú với cậu thì cũng có tác dụng sao?" Đường Dịch vừa gửi tin nhắn vừa đáp lại: "Người cậu muốn là ai, trong lòng cậu rõ ràng nhất."

Đường Thần Duệ không che giấu nữa, buông tay ra, cười một cái: "Thật ra mẫu phụ nữ mà tôi thưởng thức không giống như cô ấy."

"A?"

Đường Thần Duệ cầm chén nước, vừa uống vừa nói, dáng điệu rất thờ ơ: "Mẫu phụ nữ mà tôi thưởng thức phải là người hiểu tình, hiểu tâm, hiểu phong nhã, thích đọc sách, viết chữ, vẽ tranh, tĩnh lặng một chút, người phụ nữ như vậy sẽ vô cùng hấp dẫn."

Động tác chuẩn bị gửi tin của Đường Dịch lập tức dừng lại.

Anh quay đầu, giọng điệu nghe không được tốt lắm: "Cậu đang nói thật đấy à?"

"Cậu có ý kiến?"

"Đương nhiên tôi phải có ý kiến! Nếu cậu ôm một người phụ nữ như thế, tôi sẽ cảm thấy giống như cậu đang ôm Kỷ Dĩ Ninh!"

Đường Thần Duệ tạm ngừng vài giây, đến lúc hiểu ra liền bật cười âm ỉ.

"Thường thức không có nghĩa là sẽ ra tay muốn người đó..."

Anh cười một hồi, thanh âm liền trầm hẳn đi: "Hương Văn không phải là mẫu người mà tôi thường thức, nhưng nói thế nào nhỉ, cô ấy là mẫu người sẽ khiến tôi phải đau lòng..."

Thường thức thì tính là gì, đơn thuần là ham muốn của đàn ông mà thôi, sống hay chết đều không quan hệ với anh, cũng không khơi dậy được nửa điểm tiếc thương trong lòng Đường Thần Duệ; thế nhưng yêu thương thật sự là đáng chết, chỉ khiến anh vĩnh viễn muốn đem cô giữ lại bên cạnh mình.

Có nhiều loại cảm tình không do anh quyết định, cùng với chuyện yêu hay không yêu chẳng liên quan đến nhau, chỉ đơn thuần là đau lòng, thương tiếc rồi cứ thế nhận định, thế nên về sau mỗi khi nhìn thấy cô ấy, đều sẽ có loại cảm giác dụi dằm đã lâu không gặp.

Cuối cùng, Đường Thần Duệ trầm mặc đứng lên, một mình rời đi. Đường Dịch đi phía sau gọi anh quay lại, nói với anh một câu: trong quan hệ giữa hai người luôn cần có một người lui nhiều hơn một chút, nếu cô ấy đã là mẫu người khiến cậu yêu thương, vậy thì đã định sẵn cậu là người phải nhượng bộ nhiều hơn cô ấy, không công bằng đúng không? Nhưng ai nói với cậu, tình yêu là công bằng?

Thích một người, vốn dĩ chính là một chuyện phải làm bằng bất cứ giá nào, không hề cần đến sự công bằng.

Đường Thần Duệ hơi xoay người, như đang nở nụ cười, nói với Đường Dịch một câu 'Thanks', sau đó liền biến mất sau cánh cửa.

Mười một giờ rưỡi, anh về đến nhà, nhưng chào đón anh lại là một căn phòng lạnh lẽo.

Đường Thần Duệ im lặng một lúc, nhìn thấy trên bàn có tờ giấy cô để lại cho anh, cầm lên xem thử, chỉ có mấy chữ vô cùng đơn giản: em được phái đi ra ngoài học tập, mấy ngày tới sẽ không ở nhà...

Đường Thần Duệ giật nhẹ khóe môi. Phái đi ra ngoài học tập cái gì chứ, vô nghĩa, cũng không nghĩ xem anh là ai, lời nói dối đơn giản như vậy có thể lừa anh được chắc.

Cô đang sợ hãi sao, bị hành động của anh ngày ấy dọa cho sợ hãi, vì thế mới đoạt chỗ đứng trong danh sách phái đi học tập vốn là của Giản Tiệp, chạy trốn mấy ngày.

Đường Thần Duệ cầm tờ giấy nhìn mấy lần, có chút nhức đầu. Thăm nghĩ cô nàng này thật là đơn thuần quá, tưởng rằng trốn đi mấy ngày là thiên hạ có thể thái bình sao? Nếu anh thật sự muốn động tay động chân gì với cô, cô chắc chắn trốn không được, còn dám chạy ra ngoài đi học tập nữa? Nằm mơ.

Đường Thần Duệ ở trong bóng đêm trầm mặc một chút.

Bạn thỏ nhỏ đã ngủ say sưa, trời bắt đầu chuyển lạnh, cô lót trong ổ của nó một tấm thảm nhung thật dày, cuối tuần nào cũng đem ra giặt sạch sẽ, khiến ổ của bạn thỏ vô cùng thoải mái, tình cảm chiến hữu cũng ngày càng kiên định.

Trong tủ lạnh chất đầy thức ăn, đều là cô cẩn thận mua sẵn, mỗi thứ đều phù hợp với khẩu vị của anh. Nhà cửa cũng rất sạch sẽ, đều do cô thu dọn, mỗi ngày cô còn nhớ đặt vào góc phòng những cây xanh và hoa mà anh yêu thích. Có lẽ anh đã quên mất rằng, thật ra Hương Văn vẫn vì ngôi nhà này mà làm nhiều lắm, ngoại trừ trong việc tình yêu có chút chậm chạp không giống người thường, những thứ khác cô đều làm không tệ.

Nhưng mà trong chuyện tình yêu, anh có thể trách cô được hay sao? Không thể, bởi lẽ ngay từ lúc bắt đầu, cô đã thẳng thắn nói chuyện với anh rồi.

"Trước đây em từng có người trong lòng, nhưng đều là chuyện đã qua... Em cho anh biết là bởi vì, em không muốn anh tưởng em là kẻ 'thiếu tiền liền tùy tiện tìm một cái gầm cầu' ...a, không không không, đương nhiên không phải em nói anh là cái gầm cầu..."

Đường Thần Duệ không mở đèn lên, ở trong bóng đêm, anh ngồi xuống bên người bạn thỏ trắng, vuốt ve lông nó, thấy nó đang ôm trong lòng một món đồ chơi, là một con hổ chạy bằng điện cô mua cho, Đường Thần Duệ liền mỉm cười.

Nhớ sinh nhật của anh cách đây không lâu, cô vì ngày sinh nhật đó, ngay khi anh vừa về đến nhà đã cười hắc hắc nói với anh: "Nhìn cho kỹ đây! Cho anh một kinh hỷ bất ngờ nhé!"

Nói xong, cô đập đập cửa phòng, Chuẩn bị xong chưa?

Bạn thỏ trắng bên trong gian phòng cùng lúc vươn chân đập đập vào cánh cửa, đáp lại: Chị gái! Đã chuẩn bị xong rồi!

Cô lập tức tươi cười với anh, sau đó mở cửa phòng ra, hào khí mười phần kêu lên: "Xuất hiện đi sức mạnh thần kỳ ~~~~ thú cười vĩ đại! ~~~"

...

Ngay lúc khóe miệng anh vẫn còn co quắp, đã thấy từ trong phòng một con hổ đồ chơi chạy bằng điện lao ra, con thỏ nhỏ của anh đang cười ở phía trên, sau mông con hổ kéo một sợi dây màu hồng, mang theo một chiếc bánh ngọt cảm nển.

Cô cười hì hì, hỏi anh: "Không tòi không tòi đúng không? Em tìm một tuần liền mới mua được một con thú cười vừa ý đấy, con thỏ này mông quá nhỏ, muốn để nó cười được thật không dễ dàng..."

Ngay cả người vốn bình tĩnh thân nhiên như anh cũng bị cô làm cho một trận.

Trong một đêm khuya tĩnh mịch, Đường Thần Duệ bỗng nhiên hiểu ra một điều: Một Tịch Hưởng Văn như thế, anh không buông tay được.

Trong nháy mắt khi nhận ra điều này, tâm tình của anh như vừa trút đi gánh nặng. Anh nghĩ thật kỹ, mặc kệ sau này kết quả ra sao, anh sẽ không tiếp tục mù mờ nữa, nắm thật chặt cô là tốt rồi.

Chữ tình nặng nề, một người khiêng ở trong lòng thật sự là vất vả.

Nhưng mà vất vả cũng đáng thôi, buông tay cô anh sẽ thật luyến tiếc, sợ rằng sau khi buông tay rồi, thành Sodom của anh sẽ sụp đổ, mà anh cũng sẽ như vợ của Lot, hóa thành cột muối. [1]

Đường Thần Duệ nhìn tờ giấy ghi lời nhắn cô viết lại trong tay, vỗ trán mỉm cười, hơi có chút đau đầu: "Đáng chết, lần trước dọa cô hơi quá rồi... Xem ra cần phải tìm cách lừa cô ấy trở về mới được..."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Thật đồng tình với Thần Thần, ai bảo không chịu nói lời yêu, ai bảo dùng tiền đi cướp người như thế, giờ rồi cuộc cũng bị dạy dỗ rồi, đã bảo cưới vợ là không dễ dàng mà... _ (_ _ _ _) _

Momo cũng có lời muốn nói: =_ =|||. Chú thích cho lời anh Duệ ở phía trên đây, hơi dài, nhưng mọi người nên đọc để hiểu thêm, lúc đọc xong chú thích tứ sốc luôn đấy =)))))). Trên mạng viết rất sơ sài về chuyện này, hoặc có lẽ tứ sốc tìm không đúng nguồn, thế nên tứ sốc đã tổng hợp lại thành chú thích dưới đây, ngắn gọn và dễ hiểu nhất cho bà con rồi đấy.

[1] Thành Sodom và Lot là những cái tên xuất hiện trong sách Cựu Ước. Dân thành Sodoma xưa có thói quen bậy bạ là chơi bời đồng tính, nên bị

Thiên Chúa phạt bằng cách cho lửa xuống thiêu đốt cả thành. Chuyện kể rằng: một buổi chiều kia có 2 sứ giả của Thiên Chúa dưới hình dáng 2 thanh niên, đến thăm nhà ông Lot là cháu cụ tổ Abraham. Sau khi 2 vị ăn uống xong, dân thành đến bao vây nhà và đòi ông Lot đưa 2 người khách ra để họ chơi bậy. Ông Lot van xin dân chúng đừng làm bậy với khách, nhưng dân không nghe. Ông xin đưa 2 người con gái còn trinh ra thay thế, nhưng dân thành cũng không chịu. Họ xô mạnh ông Lot và xông vào để phá cửa. Nhưng hai người khách đưa tay kéo ông Lot vào nhà với mình, rồi đóng cửa lại. Còn những người đứng ngoài cửa thì bị các ngài làm cho mù lòa, từ người nhỏ nhất đến người lớn nhất, khiến chúng không sao tìm ra cửa vào.

Hai người khách nói với ông Lot: Hãy đem con rể, con trai, con gái, và tất cả những gì ông có trong thành ra khỏi nơi này. Chúng tôi sắp phá huỷ nơi này, vì tiếng kêu trách dân thành quá lớn trước ĐỨC CHÚA, và Người đã sai chúng tôi đến huỷ diệt chúng.

Khi mặt trời mọc lên, đức chúa làm mưa diêm sinh và lửa từ trời xuống Sodom và Gomorrah, phá huỷ cả thành trì lẫn toàn vùng, cùng với toàn bộ dân cư và cây cỏ trên đất.

Phần tứ đọc chỉ có thể, nhưng ở một nguồn khác trên mạng có nói thêm, khi bỏ đi, vợ của Lot quay đầu lại nhìn hình phạt dã man của Chúa nên bị Chúa biến ngay thành một cột muối Lot và 2 con gái lên hang núi ở và rồi cả 2 người con gái đều ngủ với cha mình là Lot, sinh con đẻ cái.

Một số ý kiến tứ đọc được cho rằng, đây là câu chuyện độc ác, bất nhân, hoang đường và loạn luân về "thánh Lot" của Chúa. Trong tiếng Anh, Sodom có thể hiểu và được dịch là "thông dâm". Nghĩa gốc của nó là tội lỗi, thông dâm ở đây được hiểu là quan hệ giữa hai người đàn ông.

Chú thích được tứ tổng hợp từ nhiều nguồn.

P/S: Trong bản convert nói là vợ của Rhodes chứ không phải Lot, có điều Rhodes là tên một quần đảo, không hợp với nguyên tác nên tớ đã đổi. Ngoài ra, convert cũng bảo vợ của Lot hóa thành cột đá, chắc có nhiều dị bản, tớ không dám chắc nên thôi cứ để cột muối đi cho nó lạ =)))))

Chương 29: Kế

"Ngay cả Đường Thần Duệ bà đây cũng không sợ, chẳng lẽ sẽ sợ chúng mày? !! !" - Tịch Hường Văn

~~~

Ban đêm, một ngày huấn luyện chương trình học lại kết thúc, Tịch Hường Văn cùng các đồng nghiệp nối đuôi nhau ra về.

Bạn học Giáp đề nghị: "Tuần sau đã kết thúc đợt huấn luyện rồi, đêm nay chúng ta đi K ăn cơm, thế nào?"

"Được được." Nhanh chóng đạt được sự ủng hộ nhất trí của mọi người.

"Hường Văn, cô sẽ không giả bộ có việc muốn làm rồi chạy trốn đấy chứ?"

"Tôi có việc thật sự mà, hôm trước là giả bộ, hôm nay thì không phải là giả bộ đâu..."

...

Cứ cười cười nói qua nói lại như thế, Hường Văn tạm biệt các đồng nghiệp, vội vã đi làm chuyện của mình.

Thật ra, có việc bận là giả, có tâm sự mới là thật. Mà tâm sự này, nói đến nói đi tổng kết lại cũng chỉ vì ba chữ: Đường Thần Duệ.

Khi sự kinh hãi trong đêm đó qua đi, mấy ngày nay mỗi lần nhớ đến chuyện Hương Vãn đều cảm thấy nơi tư mật của mình mơ hồ vẫn còn đọng lại dấu vết bị đâm vào, nghĩ đến quá trình tạo nên những dấu vết ấy, Tịch Hương Vãn không khỏi cảm thấy da đầu truyền tới từng đợt tê dại.

Quên đi, không nên như thế! Sống ở trên đời, phải tận hưởng lạc thú trước mắt mới phải!

Địa điểm huấn luyện lần này của bọn họ là ở một khu nhà trong một trường cao đẳng nổi tiếng, được nhắc đến với cái tên ‘Trường cao đẳng Điền Viên’, nói theo kiểu chính phủ thì ngôi trường này nằm giữa thiên nhiên, xung quanh chim hót hoa nở, rời xa chốn phức tạp ồn ào, cho cả thể xác và tinh thần của con người một môi trường học tập tinh khiết nhất. Cách gọi của dân gian thì nhiều hơn, trực tiếp gọi nó là "Bộ lạc hoang vắng", xung quanh trường chỉ toàn đồng ruộng, thừa thớt vài hộ gia đình, là một nơi chim không đẻ trứng chân chính. Tịch Hương Vãn rất cuộc đã hiểu ra vì sao trường này có thể cạnh tranh được cùng Bắc Đại Thanh Hoa [1] rồi, đem bạn nhốt vào chỗ này, ngoại trừ học và học thì cái gì cũng không thể làm, thành tích không tốt mới là chuyện lạ.

Hương Vãn đi rất xa, tới một trấn nhỏ trong vùng, rốt cuộc tìm thấy được một quán net.

Quán net này tên là ‘Long bá thiên hạ’, một cái tên khí phách như thế, nghe qua lại có điểm lộ ra mùi rắn rết ở đây.

Nếu như lúc Tịch Hương Vãn đi vào để ý xung quanh một chút thì sẽ phát hiện ngay, quán net này kỳ thực chính là địa bàn của một đám tay chân rắn độc.

Bẩn, loạn, kém, không có thiết bị an toàn, tiếp đón cả trẻ vị thành niên, cho phép bên trong tiệm net xuất hiện những hành vi nam nữ không đứng đắn...Tùy tiện bắt lấy một trong những điểm trên cũng đã đủ để tiêu diệt

chỗ này, thế nhưng giữa phong trào kiểm tra siết chặt an ninh như thế, nó vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực như cũ, sừng sững không đổ, dù thấy phía sau tiệt net này có chút thế lực.

Nhưng bạn Tiểu Tịch của chúng ta lúc này đã mở cờ trong bụng, nhanh như chớp vọt vào, cười khà khà vội vã mở máy.

Mạng...mạng đó nhé!

Đã một tuần rồi cô không sờ vào máy vi tính chơi game, mỗi ngày ngoại trừ học tập ba đại biểu ra thì chính là nghiên cứu sự phát triển của khoa học, thanh tâm quả dục con mẹ nó hết như một ni cô đã xuất gia vậy, giờ vất vả lắm mới có thể hoàn tục, cho nên lúc này tâm tình Tiểu Tịch kích động như thế cũng có thể giải thích được phần nào.

Nhập tài khoản và mật mã, nhanh chóng đăng nhập, đám tiểu hài tử trong bang vừa thấy cô liền cực kỳ nhốn nháo.

"Pháo, pháo tỷ tỷ tới rồi? Chúng đệ đợi tỷ rất lâu đấy, chờ tỷ dẫn bọn đệ đi luyện cấp."

Đám trẻ trong bang này đều do Trình Lượng và Giản Tiệp xuất chiêu anh hùng cứu mỹ nhân đưa về, nhưng mà hai kẻ kia chỉ có hứng thú với việc cứu mỹ nhân, còn đối với việc nuôi tiểu mỹ nhân lớn lên thì không có hứng thú, loại chuyện tốn sức như dẫn người đi luyện cấp này chỉ có Hường Vân chịu làm, thế là cô nghiêm nhiên bị bắt nhận lấy trọng trách nặng nề đó trên vai.

Các tiểu băng hữu khác cấp tốc bao vây xung quanh 'Vạn lý trường pháo vĩnh viễn không ngã', chỉ thấy trên màn hình nữ dũng sĩ cấp 130 kia khí định thần nhàn hét lớn một tiếng: "Nhân danh Mỹ Hầu Vương ta triệu hồi thần thú...Xuất hiện đi, Thiện Giải Nhân Y của ta!"

Dưới vẻ mặt 囧 囧 của mọi người, một con thú cự long kim quang lấp lánh liền xuất hiện...

Tiểu Tịch tiêu sái nở nụ cười, ngồi lên, vung tay tựa như một vĩ nhân nói: "Các hài nhi, mau lên đây, cùng ta tới Hoa Quả Sơn đánh quái nào!"

Tịch Hương Vân không biết, trong lúc cô đang bận bịu tiêu sái quần chiến, đằng sau lưng có vài ánh mắt nóng cháy đang theo dõi mình.

Bên cạnh quầy bar, một tiểu giáp đề thấp thanh âm nói vào điện thoại: "Ông chủ, có một nữ tới... Tuổi còn trẻ, sạch sẽ, nghe giọng thì có vẻ là người ở bên ngoài, hàng rất tốt... Em nhìn kỹ rồi mà, hiện giờ cô ta đang chơi game online, thao tác phỏ bản vô cùng làm dáng, xứng đáng dẫn đầu..."

Nếu như đó là một ông chủ thích chơi game, phản ứng nên có sẽ là 'Ngay cả phỏ bản mà thao tác cũng tốt như thế, cao thủ này nhất định tao phải đánh cùng một trận!', hoặc coi như thiếu tố chất một chút thì chỉ cần là chủ của một tiệm net kinh doanh bình thường, phản ứng nên có cũng sẽ là 'Người từ bên ngoài tới? Thế thì đừng khách khí! Làm thật nó thêm vài đồng cho tao!'

Nhưng người ở đầu kia điện thoại hiển nhiên chẳng phải thứ tốt lành gì, phản ứng của hắn lại là vừa kinh hãi vừa vui mừng thốt lên: "Cái gì? ! Nữ tuổi còn trẻ lại sạch sẽ? Còn là người từ vùng ngoài tới? !"

MM tuổi còn trẻ sạch sẽ ở vùng ngoài... Có nghĩa đây chính là một MM rất dễ xuống tay đó nhé!

Thế là người bên kia điện thoại quyết đoán đưa ra mệnh lệnh tối cao: "Để ý nó thật kỹ cho tao! Tao mang mấy anh em lập tức tới đó!"

Bọn họ quả nhiên tới rất nhanh.

Mười phút sau, một bàn tay bỗng nhiên khoác lên vai Tịch Hương Văn.

"Cô em, làm quen nhé?"

Hương Văn đang bận đánh quái, ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhấc lên, nhếch miệng nói: "Không có hứng thú."

...

Lão đại có chút mất mặt rồi.

Có nhầm hay không! Một đám rắn độc đông như chúng ta bộc lộ vẻ mặt hung ác đứng ở sau lưng cô ta, cô ta vẫn còn có thể vui đùa chơi game như thế, một chút phản ứng cũng không có!

Một tiểu ất bên cạnh vỗ một chưởng vào bàn: "Cô em! Bọn này đang nói với cô em đấy!"

Lúc này Tịch Hương Văn mới thấy rõ đám người vây quanh mình là ai, thì ra là gặp phải lũ giặc cướp trong vùng.

Mặc dù Expo đã sắp tới, trong tin tức mỗi ngày đều tuyên truyền rằng trị an của nước ta đã được đẩy mạnh, tăng cường ra sao, nhất định có thể đảm bảo suôn sẻ tổ chức một thể vận hội expo hòa bình, tốt đẹp cỡ nào, nhưng lũ giặc cướp cũng là người mà, bọn chúng cũng muốn có một thể vận hội expo tốt đẹp chứ, lừa bán một MM tuổi trẻ là có thể kiếm được một khoản tiền, cuối năm được về sống tốt với ông bà rồi còn gì.

Tiểu giáp tiểu ất thấy vị MM trước mắt này rất cuộc đã có phản ứng, hưng phấn vô cùng, nhất thời quen miệng, một lời thốt ra: "Cô em tới cười cho anh xem một cái ~~ nếu không, để anh đây tới cười với em nhé? ~~"

Tịch Hương Văn vô cùng bình tĩnh, bĩu môi nói: "Tôi không muốn đánh nhau."

"Ha ha, được được, chúng ta không đánh nhau, ngoan ngoãn đi cùng anh là được, anh dẫn em đến mấy chỗ tốt vui đùa một chút..." Nói xong liền bắt đầu ôm lấy thắt lưng cô, động tay động chân.

Trong lòng bạn Tiểu Tịch vô cùng phẫn nộ: ngay cả Đường Thần Duệ bà đây cũng không sợ, chẳng lẽ sẽ sợ chúng mày? !! !

Thế là giơ chân lên hung tợn đạp vào bụng gã kia một phát, bẻ quặt tay gã ra sau lưng ném đi, không ngoài dự tính, phải ra tay rồi.

Kết quả đánh nhau không hề ngoài ý muốn, lại nói tiếp, trong lòng Tịch Hương Văn vô cùng buồn bực, sao giờ lũ trộm cướp lại kém như thế chứ, một chút võ vè cũng không có, chỉ bằng lũ khoa chân múa tay này sao có thể làm ăn được gì?

Ngay lúc Tịch Hương Văn xử lí xong tên cuối cùng, còi báo động bắt chợt réo lên, cảnh sát ập tới.

Mấy tên cảnh sát mập mạp vọt vào, nhìn thấy cảnh tượng cô cùng với người ta đánh nhau xong liền ngay cả thẩm vấn cũng không thèm, trực tiếp ra lệnh: "Đây là hành vi bạo lực, gây rối trị an! Mau bắt lại cho tôi! Tất cả đều bắt lại! Nhất là cô gái kia, không được để chạy thoát!"

Bạn học Tiểu Tịch của chúng ta khiếp sợ không thôi, khoảnh khắc bị bắt giữ nhét vào trong xe cảnh sát, ngực liền lộp bộp trầm xuống.

Trước đây cô đã từng nghe qua những chuyện giống như vậy ——

Đàn ông ra bên ngoài tìm phụ nữ, nếu số tốt thì chỉ cần vui vẻ một đêm, cời đồ làm việc, trả tiền rồi rời đi là xong; nhưng nếu số không tốt thì sẽ bị chồng hay anh em, nói chung là một tên đàn ông nào đó của người phụ nữ kia bắt được, như thế còn nhẹ, sợ nhất chính là bị thông đồng bắt vào đồn công an, ở đó bọn họ có thể quang minh chính đại tiến hành những hành vi dọ nạt bắt ép hợp pháp đối với bạn; Tìm đàn bà à, nói cho mày biết, hành

vi này của mày đã cấu thành tội chơi gái trong luật pháp nước ta rồi! Văn bản pháp luật đã quy định rõ ràng, cần phải phạt tiền! Gặp phải loại chuyện này, bạn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn cống nộp vì trị an quốc gia mà thôi.

Vì thế Tịch Hưởng Văn kinh hãi nghĩ: mình sẽ không xui xẻo bị bọn chúng cấu kết bắt tới đồn công an chứ....

Thế là, cho tới lúc này đều chỉ phụ trách đem phần tử phạm tội bắt vào nhà lao, bạn học Tịch Hưởng Văn của chúng ta chào đón một trải nghiệm mới trong cuộc đời, bị bắt vào phòng tạm giam trong đồn chờ xử lí...

Tịch Hưởng Văn ở trong phòng tạm giam, nói trong lòng không hoảng hốt thì chính là gạt người. Bọn họ có chứng cứ nói cô đã thương người khác, bao che cho bọn xã hội đen nói rằng đây không phải chuyện do bọn chúng tạo thành. Những mưu kế kiểu này của các cơ quan quốc gia không phải cô chưa từng nghe qua: một người nào đó bị tình nghi phạm tội, sau khi bị giam giữ ba tiếng đồng hồ liền chết không rõ nguyên nhân, tin tức tuyên bố ra bên ngoài là người đó bị bệnh tim tái phát, song người nhà của người chết ở trong đội khám nghiệm tử thi lại phát hiện ra thi thể có rất nhiều vết thương chong chát, thâm tím vô cùng, thế là khóc lóc đòi kháng án, kiện cơ quan cảnh sát dùng bạo lực chấp hành pháp luật...

Đúng lúc Tịch Hưởng Văn đang tâm hoảng ý loạn vô cùng, một vị cảnh sát đột nhiên tiến vào.

Mở đèn, cầm giấy bút, bắt đầu thẩm vấn.

"Ngành chấp pháp chúng ta, tuyệt đối không để người tốt phải chịu oan uổng, thế nhưng..." Vị đồn trưởng [2] này nghiêm nghị phát biểu: "Cũng tuyệt đối không buông tha cho bất kỳ một phần tử phạm tội nào!"

Tiểu Tịch lập tức không nhịn được nói: Không phải tôi ra tay trước! Tôi bị oan!

Đồn trưởng liếc mắt nhìn cô một cái, hừ hừ cười lạnh: "Người nào vào đây, câu đầu tiên thốt ra cơ bản đều là như thế..."

...

Hương Vân .

Nói đi. Vị lãnh đạo đồn công an hách dịch quát. "Tên?"

Tịch Hương Vân...

Tuổi?"

26...

Hách dịch tra hỏi một lúc sau, vị lãnh đạo này căn cứ các điều khoản làm ra chỉ thị: "...Hành vi đã thương người khác của cô đã cấu thành tội gây rối trị an công cộng, nhưng niệm tình mới vi phạm lần đầu, thái độ nhận tội cũng tương đối thành khẩn, vì thế theo luật chỉ xử lý nhẹ nhàng, tạm giữ năm ngày."

Hương Vân mở to mắt: Tạm giữ? !" Con mẹ nó, tưởng cô là người thiếu kiến thức pháp luật chắc? ! Bà đây là bị liên lụy vào vụ này có hiểu không? !

"Thế nào? Cô muốn phản kháng? Thế thì tội phải tăng thêm một bậc!"

...

Hương Vân tiếp tục rụt đầu xuống, không dám ho he nữa. Thế lực địa phương...là không thể chọc vào.

Cho dù bạn học Tiểu Tịch của chúng ta có A Q như thế nào đi chăng nữa, lúc này cũng không thể A Q dùng cái cớ ‘Tạm giam thật tốt quá, có ăn có

ở, lại có thể trốn tránh Đường Thần Duệ được thêm mấy ngày ~~~' để tự an ủi mình được.

Đường Thần Duệ...

... Đường Thần Duệ! !!

Hai mắt Tiểu Tịch rốt cuộc sáng bừng lên: cô còn có Đường Thần Duệ cơ mà!

"Tôi có người nhà! Có thể nộp tiền phạt, nộp tiền bảo lãnh! !!"

Mí mắt vị đồn trưởng hơi cong lên: phạt tiền...chính là tiền...

Quyết đoán đưa ra chỉ thị mới: "Nộp tiền...thôi thì cũng được."

...

Nửa giờ sau, khi bóng dáng Đường Thần Duệ xuất hiện trước mặt Tịch Hương Vãn, cô đang suy yếu úp mặt vào bàn trong phòng tạm giam. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy Đường Thần Duệ, Tiểu Tịch lập tức cảm thấy mũi chua xót, lệ nóng tuôn trào.

Đứng trước nỗi lo sẽ bị tạm giữ bởi mưu kế của cơ quan quốc gia này, mấy trò tiểu đánh tiểu nháo giữa cô và Đường Thần Duệ lúc trước đều là mây trôi! Đều là mây trôi hết!

"Oa..."

Vừa bổ nhào tới cô liền ủy khuất nghẹn ngào, giống như thấy được người thân vậy.

Đường Thần Duệ ôm cô an ủi, Không có việc gì, có bị thương chỗ nào hay không?"

Hương Văn lắc lắc đầu, khóc lóc kể lể, tội nghiệp vô cùng: "Em cứ sợ anh sẽ không đến..."

Đường Thần Duệ nở nụ cười, sờ sờ đầu cô, dịu dàng lên tiếng: "Trở về cùng anh được không? Tắm rửa cho tốt rồi ăn một bữa cơm, an tâm ngủ một giấc, mọi chuyện hôm nay đều sẽ qua thôi."

Cô chui đầu vào ngực anh, cảm động gật đầu. Anh đối với cô thật sự quá tốt, chỉ cần không so đo tính toán, muốn cô đi chỗ nào cũng được.

Đường Thần Duệ mỉm cười, mặc kệ ánh mắt của mọi người xung quanh, bế ngang cô lên, ôm vào lòng bước ra ngoài, để lại mọi việc phía sau cho trợ lý đến giải quyết.

Trong đồn công an, Hàn trợ lý đang uống trà, nhìn vào băng ghi hình trước mắt, trên màn hình Tịch Hương Văn đang cùng đám người kia đánh nhau trong quán net, Hàn trợ lý ôn hòa tán thưởng: "Quý sở làm việc, quả nhiên rất đặc lực."

Sở trưởng cúi đầu khom lưng đứng ở một bên: "Đúng vậy, đúng vậy, Đường tổng đã nói trước một tiếng rồi, chúng tôi cũng không dám để cô Tịch bị thương, chỉ phụ trách bắt về là được..."

Hàn trợ lý đặt chén trà xuống, mở miệng nói, có chút mơ hồ: "Chẳng qua vừa rồi có một chút việc, chuyện các người làm...khiến cho tổng tài của chúng tôi rất không vui vẻ."

Sở trưởng cả kinh: "Cái gì?"

Ở đây, Hàn trợ lý chỉ vào màn hình, trên màn ảnh một tiểu giám nào đó đang ôm thắt lưng của Tịch Hương Văn động tay động chân, giọng điệu của Hàn Thâm vô cùng thâm thúy vang lên: "Đường tổng của chúng tôi cực kỳ không thích có kẻ chạm vào người phụ nữ của mình..."

Sở trưởng vội vã cười theo: "Đây tuyệt đối không phải cố ý! Thủ hạ của chúng tôi làm theo ý của các ngài...không cần thận diễn quá nhập vai mà thôi..."

Hàn trợ lý đứng lên, cũng ôn hòa mỉm cười, lấy một tờ chi phiếu đưa cho ông ta: "Lần này chút chuyện ngoài ý muốn chúng tôi cũng không so đo nữa...Hợp tác vui vẻ."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: [...] (Lược bỏ những cụm không liên quan đến truyện - _-)

Đường Thần Duệ chính là loại người như thế, đại khái nếu mà bà xã chạy đi thì sẽ nghĩ cách để bà xã cam tâm tình nguyện chạy về - - ... Đường Dịch tất nhiên sẽ không thể bình tĩnh như cậu ta được ☹️, lúc không tìm thấy Dĩ Ninh thì Đường Dịch liền lập tức xù lông ngay tại chỗ... So sánh thử xem, Dĩ Ninh có bao nhiêu hạnh phúc à nha - v-

Momo cũng có lời muốn nói: Đoạn [...] phía trên là tứ lược đi đấy, hy vọng không làm mọi người phiền lòng, bà ấy chỉ làm nhảm cái gì đó về số lượng bình luận của độc giả trên mạng thôi. Sau này nếu có gì đó không liên quan đến nội dung truyện thì mọi người cho phép tứ lược bỏ nhé - _-

Hờ hờ, giờ thì mọi người đã biết anh Duệ dùng cách gì để túm chị Hương Văn về chưa. Đủ thâm, đủ hiểm nhé =))))). Đúng tác phong anh Duệ nhà mình - v-

[1] Bắc Đại Thanh Hoa: Bắc Đại và Thanh Hoa là hai vùng của Trung Quốc. Người Bắc Đại "chỉ điểm giang sơn, chỉ trích cường quyền.". Người Thanh Hoa "vùi đầu khổ học, thắng nhờ lời nói.". Tóm lại là để chỉ những người tài giỏi, chí khí.

Chú thích của bạn ngocquynh520.

[2] Vị đồn trưởng cảnh sát: nguyên văn là lãnh đạo, nhưng tớ nghe có vẻ không hợp, dù sao cũng chỉ là một phân cục cảnh sát tại một địa phương, nghe đồn trưởng có vẻ hợp lý hơn. Thấm vấn gì mà cần đến cả lãnh với cả đạo - __-

Chương 30: Cưng chiều(1) + vở kịch nhỏ.

"Cho nên nói, tìm vợ thì nên tìm cô ngọc mới tốt, ngọc một chút mới dễ lừa gạt." – Đường Thần Duệ

~~~

Ngồi trên xe Đường Thần Duệ, Tịch Hương Văn cúi gằm đầu xuống, chỉ cần nghĩ tới việc mình đang yên đang lành lại bị tống giam vào sở cảnh sát, cô liền phiền muộn vô cùng. Trong khoảnh khắc bước ra khỏi phòng tạm giam ấy, nội tâm Hương Văn liền nảy sinh loại cảm giác ‘Cảm ơn đất nước đã cho tôi cơ hội được làm người lần nữa...’ kích động như vậy, thậm chí thiếu nước dập đầu xuống sàn nhà mà bá láp thế này: trời ơi đất ơi, con chỉ là một nhân vật phụ nhỏ nhoi thôi, sao cuộc đời lại gặp ghềnh đến thế...

Đường Thần Duệ ngồi một bên thoải mái tự nhiên, qua kính chiếu hậu liếc nhìn người bên cạnh mình, giọng điệu vô cùng thân mật: "Có đói bụng không? Hay là chúng ta tìm một quán ăn gia đình nào đó dùng tạm bữa tối đã?"

Hiện giờ anh rất cuộc đã thỏa lòng mong ước, đem được người mà mình ngày nhớ đêm mong trở về, tình yêu và sự kiên trì bền bỉ của anh, tất cả đều đã trở về rồi, biểu hiện sẵn sàng vô cùng ấy khiến người ngoài nhìn vào cảm thấy Đường Thần Duệ quả nhiên là một người bạn trai chất lượng rất tốt. Đương nhiên sẽ không ai biết, những thủ đoạn mà anh dùng vừa nãy có

bao nhiêu vô sỉ, bao nhiêu mờ ám, mà những chuyện này hiển nhiên không nằm trong phạm vi cần suy nghĩ để ý của Đường Thần Duệ. Giống như bình thường anh hay nói ở công ty như thế này, mọi thủ đoạn của chúng ta đều chỉ phục vụ vì mục đích cuối cùng, hữu hiệu là được rồi. Vì thế, các quản lý cấp cao của Đường Thịnh sâu sắc hiểu rằng, một khi Đường Thần Duệ dùng vẻ mặt nghiền ngẫm nói cho họ biết ‘Chuyện này tôi không hài lòng’, khi ấy, việc duy nhất họ có thể làm chính là dùng tất cả những thủ đoạn có thể để biến mọi việc trở thành thứ khiến anh hài lòng.

Hương Văn phiền muộn, lắc lắc đầu: "Không muốn ăn ở bên ngoài..."
Hiện giờ cô cảm thấy vô cùng mất mặt, chỉ muốn tìm cái động mà chui vào, không cần gặp ai hết.

Đường Thần Duệ rất săn sóc gật đầu, "Được, vậy về nhà ăn cơm. Muốn ăn gì?"

Ăn cháo là được...

"Phía trước không xa chính là cửa tiệm socola mà em thích nhất, đợi lát nữa xuống xe có muốn mua một món điểm tâm ngọt nào đó không, uh?"

"Không muốn, không có khẩu vị..."

Đường Thần Duệ mặt không biến sắc liếc nhìn gò má không vui của cô, ở trong lòng âm thầm so sánh tính nghiêm trọng của vấn đề.

Rất rõ ràng, thoạt nhìn có vẻ như cô đã bị đả kích, làm cho cô tỉnh lại chính là việc cần thiết nhất lúc này. Đương nhiên, Đường Thần Duệ tuyệt đối sẽ không ngu đến mức đi tự thú ‘Đừng buồn nữa, thật ra mọi chuyện đều do anh sắp xếp!’, vất vả lắm anh mới đưa được con thỏ yêu đang tức xì lông này về, chẳng may chọc cô tức điên lên rồi chạy biến đi mất, thế thì anh lại phải tiếp tục sống những chuỗi ngày thiếu thốn tình cảm, một mình ngủ ban đêm nữa à? Ngu mới làm như thế.

Loại chuyện dở dành phụ nữ này, trước khi quen biết Tịch Hương Vãn, Đường Thần Duệ chưa từng làm qua, chẳng những chưa từng làm, căn bản là lười không thèm làm mới đúng, nhưng từ khi quen được Tịch Hương Vãn, thiên phú của anh trên phương diện này lại được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn và thành thực, dũng cảm thận trọng không biết xấu mặt là gì, quả thực chính là được trời ưu ái.

Bạn học Đường nghĩ ngợi một hồi, mấy phút sau mặt mày liền giãn ra, đột ngột quẹo tay lái về bên trái, dừng xe trước cửa một tiệm bán quần áo.

"A?" Hương Vãn ngẩng đầu, không rõ làm sao: "Tới chỗ này làm gì?"

"Mua bộ quần áo thôi."

Xuống xe, Đường Thần Duệ vung tay đóng sập cửa lại, chỉ nghe thấy được tiếng Hương Vãn bĩu môi, tỏ vẻ không cho là đúng nói: "Em không cần mua quần áo, em có đồ để mặc rồi còn gì."

"Anh biết, quần áo em có rất nhiều." Đường Thần Duệ dỗ dành cô: "Em đã từng nghe qua một truyền thuyết chưa, nếu như một người có vận khí không tốt, muốn thay đổi số mệnh của mình, việc đầu tiên người đó nên làm chính là thay đổi toàn bộ quần áo đang mặc trên người, bởi vì bóng ma của số phận đã ám ở trên chúng rồi."

Hương Vãn đối với mấy chuyện quỷ thần mê tín gì đó luôn ôm thái độ ‘Thà tin rằng là có còn hơn là không tin’, thấy Đường Thần Duệ thần bí nói như vậy, cô liền đưa tay ra xoa đầu, có chút thành khẩn hỏi lại: "Thực sao?"

Là thật sẽ gặp quý liền, rõ ràng là anh thuận miệng nói bừa thôi mà.

Mặc dù cười thầm trong lòng như thế, nhưng trên mặt Đường Thần Duệ vẫn tỏ vẻ không chút nào giấu giếm, chân thành gật gật đầu, tăng thêm độ tin cậy: "Loại chuyện kiểu này...nên tin vẫn tốt hơn."

A... Hương Văn không lên tiếng nữa.

Đường Thần Duệ cười cười dặt tay cô đi vào cửa hàng quần áo, trong lòng tràn ngập cảm giác may mắn: May mà đám tóc ngố này không tinh thông lý luận tôn giáo đủ điều như Kỳ Dĩ Ninh, nếu không khéo anh phải đi theo bước chân của Đường Dịch, nói lý không được liền quay sang giở trò bạo lực...như thế thì có chút thảm thiết rồi.

Cho nên nói, tìm vợ thì nên tìm cô ngốc mới tốt, ngốc một chút mới dễ lừa gạt.

Đường Thần Duệ rõ ràng là khách quen ở đây, quản lý cùng nhân viên cửa hàng vừa nhìn thấy bóng anh xuất hiện ở cửa liền lập tức tiến lên chào đón, thân thiết nói: "Thần thiếu, đã lâu lắm rồi không thấy cậu đến chỗ chúng tôi."

Đường Thần Duệ mỉm cười, kéo Tịch Hương Văn đứng trước mặt quản lý cửa hàng, lên tiếng: "Tìm cho cô ấy một bộ đồ thích hợp mặc trong nhà, cố gắng thoải mái nhất có thể."

Hương Văn đáp anh một cước, thấp giọng kháng nghị: "Em không thích mặc đồ ngủ." Là đàn ông nên mặc áo sơ mi! Mặc mấy thứ đồ ngủ kiểu này...có điểm giống mẹ già.

"Cô ngốc, không phải áo ngủ." Đường Thần Duệ dùng giọng điệu cứng chiều mà ai cũng có thể nghe ra nhưng đương sự thì lại ngu ngốc không ngấm được để đỡ dành Hương Văn: "Được rồi, nghe lời, đi vào thử xem."

Chỉ từ thái độ này của Đường Thần Duệ thôi, kẻ đã thấy qua không ít loại người như chủ cửa hàng lập tức thầm tính toán trong lòng. Bề ngoài Đường Thần Duệ trông thì ôn hòa nhưng tính cách thực tế lại vô cùng lãnh đạm, từ tác phong làm việc có thể nhìn ra một khi người này đã hạ quyết tâm thì vô cùng đáng sợ, một người như vậy khi nào thì có tâm tư đi lo chuyện dở

dành phụ nữ chứ? Vị Tịch tiểu thư này...hẳn chính là bà Đường mà anh ta nhận định sau này rồi.

Nghĩ đến đây, quản lý cửa hàng liền không dám chậm trễ: "Tịch tiểu thư, mời tới bên này xem qua, xin cứ tự nhiên...Chỗ chúng tôi đây có nhãn hiệu XX của nhà thiết kế XX...Còn có mẫu YY của nhà thiết kế YY..."

Hương Văn lôi kéo cổ tay âu phục của Đường Thần Duệ, có chút phiền não oán giận: "Em bảo này...Đất trời bao la, chẳng lẽ không thể tìm ra được một món đồ nào của nhà thiết kế nước mình hay sao?"

Ngay cả người bình tĩnh tự nhiên như Đường Thần Duệ cũng bị cô làm cho bất ngờ một chút.

"Soi mới là một thói rất xấu đấy," Anh đẩy cô bước vào phòng thay đồ: "Đi vào mặc thử đi, thoải mái là được, dù sao mua để cho em mặc trong nhà mà."

"A."

Hương Văn không lay chuyển được anh, đành ôm quần áo đi cùng hai cô gái bước vào trong phòng thay đồ.

Quản lý cửa hàng cùng Đường Thần Duệ có chút quen biết, ít nhiều nói chuyện cùng nhau sẽ không quá công thức như kiểu chính phủ, thế là chớp chớp mắt nhìn anh, cười cười: "Có thể khiến cậu động tâm, xem ra cô gái này hẳn là...tài mạo song toàn, đủ tài đủ đức?"

Đường Thần Duệ gần như bị chọc cười rồi, cũng không che giấu, khẽ buông tay lắc đầu thừa nhận: "Ngoại trừ tính tình không tệ ra thì, những mặt khác..."

Ngụ ý chính là: không đáng để nhắc tới...

Hơn nữa... Đường Thần Duệ vuốt cằm hồi tưởng, bổ sung thêm: "Lỗi suy nghĩ của cô ấy đôi khi còn có chút [icon]..."

...

Đáp án này quả thật khiến cho quản lý cửa hàng không thể tin nổi: "Vậy cậu thích cô ấy ở điểm nào nhất?"

"Chuyện này thì... có lẽ là do nuôi thỏ nhiều năm, từ căn bệnh đơn giản biến thành phức tạp rồi," Trên thực tế vấn đề này Đường Thần Duệ cũng đã tự hỏi mình rất lâu, vuốt cằm nghiền ngẫm nói: "Nhìn thấy một vật nhỏ góc ghech đần độn như thế, tôi thực không muốn để người khác chăm nuôi cô ấy."

Quản lý cửa hàng: ...

Đường Thần Duệ đút tay vào túi quần, ôn hòa mỉm cười: "Dù sao ở trong nhà có một con thỏ là nuôi, mà hai con thỏ cũng là nuôi, như nhau thôi mà."

Quản lý cửa hàng vô cùng [icon]: Đường Thần Duệ, cậu rốt cuộc là đang ở trong trạng thái tâm lý không bình thường đến mức nào vậy...

Phía bên này, Hương Văn mặc quần áo xong đi ra, vẻ mặt quả nhiên không còn tỏ ra mất tự nhiên như lúc mới vào mà trở nên mừng rỡ và vui sướng, quần áo ở nhà màu lam nhạt có chất liệu xốp xốp mềm mềm, mang theo hương vị đặc biệt, sờ lên lớp lông rất có cảm xúc, mặc vào người cũng cực kỳ thoải mái.

Cô là một người không hay che giấu tình cảm của mình, bộ dáng vô cùng vui vẻ, thẳng tắp đi tới trước mặt Đường Thần Duệ.

Đường Thần Duệ vươn tay sờ soạng mặt cô: "Thoải mái không?"

Thoải mái, Hương Văn vuốt ve bộ quần áo lông xù, cất tiếng cảm ơn từ đáy lòng: "Cả người đều thanh tĩnh lại, thật sự rất thoải mái."

Đường Thần Duệ mỉm cười.

Thật ra anh rất muốn nói rằng để anh cởi ra giúp cô thì càng thoải mái hơn. Thế nhưng, rõ ràng là thời cơ vẫn chưa đến, thời gian địa điểm cũng không phù hợp, trước mắt chỉ có thể đem tâm tư bất lương của mình nhịn xuống mà thôi.

"Em thoải mái là được rồi."

Hương Văn lại hỏi: "...Không khó coi chứ?" Nếu như mặc rộng thùng thình giống hệt như phụ nữ có thai thì quá rồi.

Đường Thần Duệ gật gật đầu, cổ vũ nói: "Nhìn rất đẹp."

"Hì hì, cảm ơn anh nhé."

Hương Văn xoay người chạy tới trước gương ngắm quần áo mới, không hề hay biết lúc này tâm lý Đường Thần Duệ đang hoạt động bất lương ra sao, đương nhiên cũng sẽ không biết, đối với dáng vẻ cô mặc bộ đồ này trên người, trong đầu Đường Thần Duệ chân chính đánh giá kỳ thực chỉ có hai từ: mỹ vị.

Thực sự... Rất hấp dẫn anh một ngụm ăn tươi cô.

Lúc tính tiền, Hương Văn thấy Đường Thần Duệ làm động tác chuẩn bị quẹt thẻ, cô liền vội vã tỏ thái độ giữ vững lập trường: 'Em không nên dùng tiền của anh, vừa nãy ở...' Ở đồn cảnh sát...' Cũng đã khiến anh tổn rất nhiều tiền...' Để nộp bảo lãnh cho cô...

Biểu hiện của Đường Thần Duệ rất ra dáng một người bạn trai mẫu mực tốt bụng, vươn tay gõ đầu cô một chút: "Chúng ta đã nói trước rồi còn gì,

những chuyện đã qua sẽ không nhắc lại nữa."

Từng chút từng chút lửa nóng trong lòng Hương Vân tích tụ lại, có chút cảm động, đương nhiên ngoài miệng thì vẫn rất trôi chảy nói rằng: "Không được, không thể cứ dùng tiền của anh mãi được, về kinh tế cần phải làm cho rõ ràng, nên làm gì thì cứ thế mà xử lý, như vậy mối quan hệ vợ chồng sắp cưới này mới có thể kéo dài..."

Đường Thần Duệ rũ mắt xuống, khẽ nhếch khóe môi.

Ai muốn cùng em làm vợ chồng chưa cưới chứ? Yên tâm, tương lai trở thành vợ chồng rồi, còn nhiều cơ hội để em lấy thịt bồi thường mà...

~~~

Tác giả có lời muốn nói: A ha ha ha ha, ta thích nhất là thịt Tiểu Tịch đó...

[...]

Thêm một vở kịch nhỏ, viết về Tiểu Tịch và Tiểu Miêu nhé.

~~~~~ Vở kịch nhỏ ~~~~~

Mỗi năm mỗi tháng đều có một ngày như thế này, Tiểu Tịch xuất hiện bắt giữ kẻ xấu, Tiểu Miêu nghe phong thanh, liền đeo túi lên vai chạy tới sân tin.

Tiểu Tịch(dận dò) : "Làm tốt lắm! Đưa bọn chúng ra ngoài ánh sáng! Quá xăng bậy! Quá mất mặt!"

Tiểu Miêu(vỗ ngực) : Yên tâm! Tôi nói tiếng Nhật không hề xăng bậy, không hề mất mặt tí nào!"

Tiểu Tịch(giơ ngón cái) : "Không tồi! Suy nghĩ rất sạch!"

...

Đường Kính(xoa trán) : "Rốt cuộc là vì cái gì mà tôi lại đi dạy cô ấy nói tiếng Nhật chứ..."

Đường Thần Duệ(vuốt cằm) : "Tôi rất tò mò, một nhà tư bản như tôi sao có thể nuôi dưỡng ra một con thỏ thiếu niên động chút là giận dữ như thế được nhỉ..."

SO, kỳ thực giới thiệu đơn giản của câu chuyện này hoàn toàn có thể viết như vậy:

Có một con thỏ, tên là Tiểu Tịch, bình thường nhu nhược gốc ghếch, nhưng lúc xù lông lên thì hung mãnh dị thường, thức ăn sống nguội không kiêng kỵ, thích đánh đấm lung tung, am hiểu nhất chính là chiêu duỗi chân công kích bộ vị trọng yếu của giống đực[1] , mọi người đều nói rằng: "Đấy là một con thỏ Vô Tòng". Về sau nó bất hạnh bị kẻ xấu nhìn trúng, bị bắt cóc, tóm lên giường xào nấu rồi ăn sạch, thế là từ đó cuộc đời của bạn thỏ Vô Tòng lâm vào mờ mịt...

Mờ mịt rồi mê man, sau khi bị Đường Thần Duệ tóm về, Tiểu Tịch không còn cơ hội được trải nghiệm những niềm vui chưa từng có nữa, tử như quen biết với Tiểu Miêu chẳng hạn.

Một buổi xế chiều nào đó, Tiểu Miêu đến nhà trọ của Đường Thần Duệ tìm Tiểu Tịch chơi, thấy Tiểu Tịch đang chơi game, Tiểu Miêu ngáp một cái liền lăn lên giường của Tiểu Tịch ngủ trưa.

Tiểu Tịch chơi xong, thấy Tiểu Miêu đang lăn quay ra ngủ, muốn gọi bạn mình dậy.

Thế là ——

Tiểu Tịch vươn tay gãi gãi cằm Tiểu Miêu.

Tiểu Tịch thò tay đấm hai má Tiểu Miêu.

Tiểu Tịch cầm chân Tiểu Miêu kéo sang hai bên rồi lắc lắc.

Tiểu Tịch lặng lẽ đến gần, thổi khí bên tai Tiểu Miêu.

Cuối cùng Tiểu Tịch ôm thắt lưng Tiểu Miêu muốn xoay người cho bạn, Tiểu Miêu rốt cuộc cũng mở được mắt ra, mơ màng, lim dim buồn ngủ (chọc ghẹo lòng người) : "Oáp....."

..... Tiểu Tịch (tự nhiên, cứng chiều) : "...Được rồi, cứ tiếp tục ngủ đi..."

...

Hai người đứng ngoài cửa nhìn thấy hết tất cả.

Đường Kính(mặt không biểu tình) : "Tôi có chút khó chịu."

Đường Thần Duệ (âm u) : Tôi cực kỳ khó chịu.

Đường Kính (mặt không biểu tình +1) : "Những hành vi không hợp với phép tắc giữa hai bé gái cần phải được ngăn cản kịp thời."

Đường Thần Duệ (âm u +1) : Đồng ý.

Thế là từ đó về sau, Đường Kính và Đường Thần Duệ không còn để cho Tiểu Tịch và Tiểu Miêu có cơ hội được ở chung một phòng nữa. =____=

Một ngày khác, trong một buổi tiệc lớn linh đình, bỗng dưng vang lên một tràng tiếng hét chói tai thất thanh, những cô nàng danh môn thực nữ đều kinh hoàng biến sắc: chỗ góc tường vừa xuất hiện một con gián cực lớn với cái râu cực dài! !!

Tiểu Miêu (phấn chấn) : Tru nó cừ tộc! !!

Tiểu Tịch (trấn định) , tiến lên giẫm xuống một cước, khom lưng tóm lấy hai cái râu dài của nó, huơ huơ trong không trung, sau đó vươn tay quấy rối ở chỗ lông hai cái, bạn tiểu cường kinh hoàng né tránh, bại trận đầu hàng.

Tiểu Miêu (hiếu kỳ) : Thì ra là nó sợ bị người ta chọc vào lông à?"

Tiểu Tịch (vẻ mặt bình thường, bộ dáng như đang đi phổ cập tri thức giáo dục cho mọi người) : "Cái này gọi là ‘tổng tiến công phần dưới háng sẽ rất ngứa. ’[2]"

Tiểu Miêu (bừng tỉnh hiểu ra) : "Thì ra là thế!"

...

Đường Kính (lau mồ hôi, xoa trán) : "Hai người bọn họ sao tính cách lại càng ngày càng hoang dã thế chứ..."

Đường Thần Duệ (suy tư) : "Thật ra thì cái tính tình hoang dã này nếu được dẫn dắt phù hợp một chút, phát huy ở trên giường thì sẽ không tồi đâu..."

Lời tác giả: Không viết ra chính văn được liền viết viết thế này có được không mọi người...Chúc bà con đọc truyện vui vẻ nhé ~~~~>_____<

[1] : Ồm, nguyên văn là bộ phận nam tính, cơ mà đang kể chuyện nên mượn phép để tố cải biến thành giống đực cho hợp với bạn thỏ nhé~~~~

[2] : Xin mọi người hãy nhớ lại phần giới thiệu phía trên, bạn thỏ Tiểu Tịch cái gì cũng không tinh thông, lúc đánh nhau chỉ biết đâm đá loạn xạ, song tuyệt chiêu am hiểu nhất chính là "tấn công bộ vị quan trọng của giống đực" =)))))))))))))))))))

Xét về một phương diện nào đó, phần dưới háng của con gián chắc cũng được tính là ‘bộ vị quan trọng’ =)))). Tiểu Cường ở đây chính là con gián nhé.

Chương 31: Cưng chiều(2)

"Từ nhỏ cô đã biết, một người có thể đối xử dịu dàng với một người khác cần cả một quá trình, nhưng chỉ duy nhất Đường Thần Duệ là ngoại lệ, anh dịu dàng với cô gần như chưa bao giờ cần đến quá trình đó."

~~~

Lúc trả tiền Hương Văn vẫn nói liên miên như cũ, kéo cánh tay anh cần nhả không ngừng: "Nói cho anh biết, một cái áo lông em vẫn có thể mua nổi mà..."

Người ở chỗ này nhất thời bị cái câu ‘một chiếc áo lông’ kia của cô làm cho [h], cô à, cửa hàng PikaPika chúng tôi trang hoàng đẹp đẽ như vậy, sao có thể bán loại áo lông bình thường như ngoài chợ được chứ? Đó là hàng cao cấp, hàng cao cấp đấy!

Đường Thần Duệ chỉ khẽ vuốt ve mặt cô, cười cười, ngay cả mở miệng giải thích cũng lười không muốn làm.

Cuối cùng vẫn là vị quản lý cửa hàng khụ một tiếng, lúng túng giải thích với cô: "Cái này...cái áo lông kia...là số này..."

Bạn học Tiểu Tịch nhất thời ‘A?’ một tiếng, biết mình đã nói hơi quá. Tôn nghiêm của nhân dân lao động cần phải có năng lực kinh tế đứng đằng sau hậu thuẫn, nếu như cô đem mấy tháng tiền lương của mình quay lại mua một bộ quần áo rách nát như thế, vậy còn kiếm tiền làm cái rắm a.

Đi thôi.

Đường Thần Duệ nắm tay cô đi ra ngoài.

Hương Văn lập tức người nghèo chí ngẫn, vò đầu cười: "Hì hì, cảm ơn anh nhé." Có quần áo mới để mặc cô vẫn cực kỳ vui vẻ.

Đường Thần Duệ im lặng nhìn cô, đột nhiên yết hầu trở nên khô khốc không rõ nguyên do. Vội vàng thu hồi tầm mắt lại, ổn định tinh thần, đuổi đi sự thất lễ ở đống quần cùng với tâm tư nguy hiểm của chính mình. - -

Một đường trò chuyện về đến tận nhà, cảm xúc quả nhiên tốt hơn rất nhiều. Hương Văn gấp gấp không kịp đợi, việc đầu tiên khi vào phòng là tắm rửa sạch sẽ, tẩy đi một thân xui xẻo của mình, thay bộ đồ mới mua mặc trong nhà, cả người nhẹ nhàng khoan khoái rồi, tâm tình cũng trở nên thông thoáng hơn hẳn.

Hương Văn xoa mái tóc ướt đầm đi ra, Đường Thần Duệ đang ở trong phòng bếp múc cháo vào bát, động tác không nhanh không chậm ẩn chứa sự điềm tĩnh.

Hương Văn tựa vào cánh cửa nhà bếp nhìn bóng lưng anh một lúc lâu, loại người không hiểu chút phong tình nào như cô lúc này cũng không thể không thốt lên anh thật quá dịu dàng.

Từ nhỏ cô đã biết, một người có thể đối xử dịu dàng với một người khác cần cả một quá trình, nhưng chỉ duy nhất Đường Thần Duệ là ngoại lệ, anh dịu dàng với cô gần như chưa bao giờ cần đến quá trình đó.

Ăn xong cháo là xong bữa tối, thu dọn mọi thứ xong, Tịch Hương Văn bất chợt hồi hộp: "Hồng rồi, đã đến giờ đi ngủ..."

Lần trước cái chuyện giáo dục mang tính chấn động mà Đường Thần Duệ đem tới cho cô kia, có thể nói là đã chạm đến điểm mấu chốt trong lòng Tịch Hương Văn, mỗi khi nhớ đến da đầu liền tê dại. Nếu như đêm nay Đường Thần Duệ tỏ ý muốn làm, cô mà cự tuyệt, nói không chừng anh sẽ nảy sinh mấy suy nghĩ kiểu như ‘Không chịu nhận cái danh vợ chưa cưới

còn muốn tôi tới cứu em? Định đùa tôi thấy được mà không ăn được hả? !' cũng nên.

Trong lòng Hương Văn khẽ xấu hổ một chút, loại thái độ có việc Chung Vô Diệm không việc Hạ Nghênh Xuân(*) này của cô thật là quá ích kỷ rồi. (đứa nhỏ thật ngoan quá, bị gạt mà cũng không biết = =)

(*Diễn tích này đã được chú thích ở chương 24)

Đang loay hoay, Đường Thần Duệ đứng ở vườn hoa trên ban công đột nhiên vẫy vẫy tay với cô, làm cái khẩu hình: "Qua đây."

Trong vườn hoa, dưới bầu trời âm u, anh kéo cô sát lại gần mình, đưa một chiếc cốc để cô ôm trong tay, bên trong là canh gừng đường đỏ còn nóng ấm, tay anh bao lấy tay cô, dịu dàng nói: "Uống nhân lúc còn nóng đi."

Thế là Hương Văn cúi đầu liền nhìn thấy, lòng bàn tay tràn ngập sự ấm áp Đường Thần Duệ mang lại, mu bàn tay cũng tràn ngập sự ấm áp của anh.

Hương Văn có chút ngượng ngùng: "...Vâng."

Năm ấy, Hương Văn hai mươi sáu tuổi, thời gian dần trôi, có vài người đã rời khỏi cuộc sống của cô, có vài người ở lại, nhưng chỉ có Đường Thần Duệ, chỉ có người đàn ông này, sẽ trước khi kỳ sinh lý của cô bắt đầu, nhớ rõ nấu canh gừng rồi bỏ thêm nửa túi đường đỏ, chỉ bởi vì yêu cô.

Ngay giây phút này, Tịch Hương Văn bỗng có ảo giác, ký ức về Đường Thần Duệ và những ngày đen tối ấy cứ ùa về, đan xen nhau mà cô đã nhẫn nhịn, che giấu. Nếu có một ngày phải từ bỏ tình cảm này, cô không thể, cũng không muốn.

Hai người thích ý ngồi ở trong vườn hoa trò chuyện, cô bị anh ôm ngồi trên đùi, lưng tựa vào lồng ngực anh, từ phía sau truyền tới từng đợt ấm áp.

"Em không có điều gì muốn nói với anh sao?"

"A...cám ơn?"

"Không phải cái đó."

"Em...em yêu anh?"

... Lời tỏ tình mà cô cũng có thể nói qua loa được như vậy, Đường Thần Duệ không nhin nổi co quắp khóe miệng lại: "Cũng không phải cái đó."

"Thế là cái gì?"

"Kiểm điểm lại mình."

A?

"Để lại một tờ giấy liền không từ mà biệt, ngay cả một tin nhắn cũng không có. Tự em nghĩ xem, đây là chuyện mà em nên làm sao?"

Khí thế của Đường Thần Duệ khi dạy dỗ người khác là do bình thường có kinh nghiệm thực chiến từ việc giáo huấn các vị quản lý trong công ty mà luyện thành, đối với kiểu người giống như Tịch Hường Văn đã quen bị người khác lãnh đạo và chỉ huy, anh muốn bắt thóp cô quả thực là dễ đến không cần nghĩ*.

(*dễ đến không cần nghĩ: nguyên văn là ‘hạ bút thành văn’, nhưng ý trong câu có thể hiểu là như vậy nên tớ đã đổi một chút để câu nghe xuôi tai hơn ^^)

Hường Văn bĩu môi, quả thực cô rất muốn để thêm một câu rằng ‘Còn không phải tại anh đùa giỡn lưu manh với em khiến em có nhà mà không dám về à’, nhưng mà vào lúc này cô thực sự không dám chống đối anh, chuyện kia thì tính làm gì, cô vừa mới được anh đưa ra khỏi phòng tạm giam trong đồn cảnh sát đó nhé, nợ nhân tình còn chưa trả được đâu.

Đường Thần Duệ mặt không đổi sắc liếc nhìn cô.

Rất rõ ràng, thái độ nhận sai của cái người trước mặt này cực kì không tích cực, dựa vào đặc tính thích khẩu vị nặng của Đường Thần Duệ, anh cực kỳ muốn dứt khoát lột sạch quần áo của cô, sau đó nhìn cái mông trắng trắng mềm mềm bị mình đánh cho hồng hồng tím tím kiêu diễm đến thế nào.

...

Nghĩ đến quá mê mẩn, anh vội vàng thu lại tâm tư, ngăn chặn cỗ tà hỏa vừa lúi lên từ bụng dưới.

Đường Thần Duệ liếm môi, hạ thấp mình, sửa thành đi theo con đường dụ dỗ.

"Hương Văn, hai mươi sáu tuổi, em đã không còn nhỏ nữa rồi."

Trong giọng điệu của anh có một tia bất đắc dĩ: "Có một số việc có thể làm, có một số việc lại không thể làm. Em không từ mà biết anh có thể hiểu được, anh chỉ không yên lòng, một mình em ở bên ngoài, nếu gặp phải chuyện ngoài ý muốn giống như hôm nay, không phải lần nào anh cũng có thể đúng lúc xuất hiện thay em giải vây được."

Không thể không nói, bản lĩnh mở mắt nói láo của Đường Thần Duệ thực sự đã vươn tới một tầm cao mà người bình thường không thể nào với tới được, cũng khó có thể đạt đến trình độ lay động lòng người như vậy. Cố ý nói nghe thật là bất đắc dĩ, rõ ràng chính là tranh thủ sự đồng tình của cô gái trẻ mà.

Nhưng mà bạn học Tiểu Tịch chẳng hay biết gì quả thực đã bị đả động tới tâm tư, nhịn không được đưa mắt nhìn Đường Thần Duệ, có chút rung động với một Đường Thần Duệ lòng dạ luôn thâm sâu mà cũng có thể nói được những lời có tình như vậy.

Hương Văn cúi thấp đầu: "...Em biết, sau này sẽ không như thế nữa."

"Như vậy cũng tốt, sau này không nên để anh phải lo lắng thêm."

Thanh âm của anh tràn ngập từ tính và trầm thấp, phối hợp với ánh mắt thành khẩn mường phần, nhìn kiểu gì cũng thấy giống như được phát ra từ nội tâm. Không ai hay biết lúc này trong lòng Đường Thần Duệ đang âm thầm cười lạnh: ngoan, từ nay về sau, cho dù em có cánh anh cũng có cách khiến em bay không được...

Hai người cứ như vậy trò chuyện câu được câu không, bất tri bất giác cũng ấm áp mường phần.

Hương Văn uống một ngụm canh gừng cuối cùng trong chiếc cốc đang cầm trên tay, bỗng dừng như chợt nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu hỏi: "Gần đây anh...làm việc có thuận lợi không?"

"Vì sao lại hỏi như vậy?" Anh cảm thấy có ý tứ: "Em luôn không có hứng thú đối với công việc của anh cơ mà."

"Gần đây giới truyền thông đăng báo rất nhiều còn gì, nói anh ủng hộ một công ty nào đó dùng danh nghĩa để cướp đoạt quyền lợi gì gì đó..."

Đường Thần Duệ cười cười, vòng tay đang ôm cô siết chặt hơn một chút, trong thanh âm tràn đầy sự cảm dỗ: "Em có hứng thú muốn biết sao?"

Tin tức tối cao tin tức tối cao tin tức tối cao...

Ngay cả là người vốn không hay quan tâm chuyện linh tinh như Tịch Hương Văn cũng không chống đỡ được sức cảm dỗ này, vươn tay ra vò đầu: "...Anh thực sự muốn đoạt quyền của người ta sao?"

Trên mặt Đường Thần Duệ vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng trong lòng lại có chút buồn cười.

Cô dò hỏi như thế, hiển nhiên chính là đáng vẻ thường thấy của những gián điệp cơ mật hay ăn cắp các tin tức của các doanh nghiệp còn gì? Nếu như không phải đã sớm biết người trước mắt này ngốc từ trong tâm ngốc ra mà không phải giả vờ, nói không chừng anh sẽ cho rằng đây là gián điệp của các công ty khác đang chơi trò mỹ nhân kế với mình cũng nên.

Nhịn không được muốn trêu chọc cô một chút, Đường Thần Duệ liền chậm rãi mở miệng: "Muốn biết, thì phải nhìn biểu hiện đêm nay của em..."

Hương Văn chấn động, lông tơ toàn thân dựng thẳng lên. Vừa rồi anh đang định ám chỉ muốn cô...hối lộ sao? !

"Em chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi mà..." Vừa thấy có chút không đúng, cô liền hàm hồ nói một câu: "Canh gừng uống xong em đi xem giờ..." , đứng dậy đã tính chạy trốn.

Đường Thần Duệ đoán chắc được điểm này của cô, thế nên cánh tay dài vừa vươn ra đã ôm được cô trở về. Tay Hương Văn run rẩy, thiếu chút nữa làm rơi cái cốc xuống đất. Thanh âm mất tiếng của Đường Thần Duệ lập tức vang lên, rõ ràng mang theo một rắc tâm bất lương nào đó: "Mấy ngày không gặp, em không định bày tỏ gì cùng anh sao...?"

Hương Văn kiên trì sử dụng lời dỗ ngon ngọt duy nhất mình hay nói: "Em có nhớ anh."

Loại người ham khẩu vị nặng như Đường Thần Duệ hiển nhiên đối với loại trình độ ngọt ngào này không hề hài lòng một chút nào, đơn giản thuận theo dục vọng của mình, ngón tay luồn qua quần áo vuốt ve hông của cô: "Ừm? Ở đây cũng nhớ anh sao...?"

Đường Thần Duệ nhìn chăm chăm đáng vẻ cô mặc bộ đồ ở nhà mới mua khi nãy, bông bông xù xù đáng yêu chết đi được, anh dần dần không khống chế nữa, đáy mắt chậm rãi dấy lên những ánh lửa tình.

Vì sao đàn ông lại tặng quần áo cho phụ nữ?

Thay đổi số mệnh? Đuổi vận xui đi?

NO——!

Lý do chân chính chỉ có ba chữ: cởi nó ra!

Thân thể bắt đầu nóng đến kỳ quặc, bàn tay đang ở bên hông cũng như có ý thức, không tự chủ được muốn thâm nhập càng sâu vào trong cơ thể cô hơn. Đường Thần Duệ hiển nhiên hiểu rõ cảm giác phát nhiệt này bởi vì điều gì, một khắc nào đó anh cũng đã nghĩ có thể sẽ dọa tới cô thêm lần thứ hai, nhưng vấn đề là: anh đã dừng không được nữa rồi.

Là phúc hay là họa đều không thể tránh khỏi, chặt đầu chẳng qua cũng chỉ tạo một vết sẹo lớn mà thôi. Mặc dù đã sớm có giác ngộ về tinh thần rằng ‘Đêm nay xem ra phải bồi thường bằng thịt rồi’, nhưng gần đến giờ lâm trận Hường Văn vẫn có chút chột dạ, chủ yếu là do địa điểm này...tình cảnh này...

"Có thể không cần làm ở bên ngoài được không?"

Giọng nói biếng nhác của Đường Thần Duệ vang lên: "May mắn là đang ở bên ngoài..." Nếu không em cho rằng, anh có thể nhịn tới bây giờ? Ôm người phụ nữ mà mình có cảm giác nhưng cái gì cũng không làm, người đàn ông nào có định lực tốt được như vậy chứ.

...

Giờ khắc này Tịch Hường Văn coi như đã hoàn toàn hiểu rõ, bên trong Đường Thần Duệ vốn là một người cực kỳ chủ nghĩa, nhưng một khi đã điên lên thì cái gì cũng dám làm.

"Anh không nên giống như lần trước nữa...Như vậy đau lắm."

Lần này sẽ không," Đường Thần Duệ gạt những sợi tóc vương trên trán cô, dỗ dành: "Anh sẽ rất dịu dàng..."

Dưới đêm trăng, cánh hoa trắng thơm ngào ngạt từ từ hé nở. Đây mới thực sự là trước hoa dưới trăng, bầu không khí thật sự rất thích hợp để triển miên hoan ái. Kỹ thuật cực tốt của Đường Thần Duệ là do thân kinh bách chiến* mà thành, cộng thêm tâm tư cố ý muốn khơi dậy dục vọng của cô, thế nên chỉ chốc lát sau đã khiến cho cả người Hường Văn cũng nóng bừng.

(*thân kinh bách chiến: chiến đấu trăm trận = =)

Đường Thần Duệ kiên quyết châm ngôn sáu chữ ‘Nói chuyện ít làm việc nhiều’, ôm cô vào phòng đặt lên giường, lần thứ hai cúi người xuống ánh mắt anh đã trở nên rất sâu, lực đạo trong tay cũng mạnh hơn trước, không còn là lướt qua rồi dừng, mà là triệt để xâm chiếm.

Nghĩ đến chỉ vì muốn lừa cô về nhà thuận lợi mà lần này mình phải mất bao tâm tư, dùng bao thủ đoạn, Đường Thần Duệ làm đâu chắc đấy, bách nhẫn thành cương*, thẳng đến cuối cùng khi tiến vào nơi chật hẹp của cô, ngay cả người lòng dạ cực sâu như bạn học Thần của chúng ta cũng nhin không được mà thầm cảm động than tiếng thở dài: thăm lại chốn xưa, thật mẹ nó quá không dễ dàng!

(*bách nhẫn thành cương: giữ lấy cái nhẫn để đánh với cái cứng rắn)

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Bỗng nhiên không biết nên dùng cái từ gì để hình dung về bạn học Thần nữa... OTL

Momo cũng có lời muốn nói: ==", làm gì có từ nào để mô tả về cảnh giới vô sỉ mỗi lúc một tăng của anh ấy chứ =))))))). Không những suy nghĩ biến thái mà hành động cũng BT vô đối :>

Chương 32: Càng tránh gió(1)

"Thật ra thì, quá trình từ một cô gái biến thành một người phụ nữ, chỉ cần một bước thôi. Chỉ cần một người đàn ông mang theo sức mạnh đủ để trở thành chỗ dựa cho cả cuộc đời xuất hiện đưa cô đi một bước, cô ấy liền có thể ‘âm’ một tiếng biến đổi linh hồn chỉ trong vòng một đêm."

~~~

Ngày như nước chảy trôi về quá khứ.

Nhân dịp sinh nhật của bà Tịch, khách sạn của Tịch gia mở một tiệc rượu đãi mọi người, Đường Thần Duệ cùng Tịch Hường Văn, Tịch Hường Hoàn và vị hôn thê đều có mặt đông đủ. Đây là lần thứ hai Hường Văn nhìn thấy người vợ chưa cưới của anh trai, cô gái đó họ Lâm, tên là Lâm Chí Lâm.

Đương nhiên là, Lâm Chí Lâm này không phải cái cô người mẫu Đài Loan tên Lâm Chí Linh kia, nhưng không biết có phải những người có tên như vậy đều đặc biệt đẹp giống nhau hay không, nói chung là vị Lâm tiểu thư này xác thực có được toàn bộ những ưu điểm của Lâm Chí Linh: đôi mắt đẹp thon dài, gương mặt tinh tế, trước ngực có hai ngọn núi nhỏ cao cao trêu chọc mắt người...

Tịch Hường Văn phát hiện lần này tâm tình của cô không ngờ có thể bình thản được như vậy, nhìn thấy hình ảnh Tịch Hường Hoàn và Lâm tiểu thư tay trong tay trước mắt, đáy lòng đã không còn nổi lên sóng gợn. Cuộc sống như vậy thật tốt, mỗi người đều tìm được thứ chỉ thuộc về mình, chút động lòng không rõ lý do trong quá khứ cần gì phải cố chấp giữ lấy, sống thật tốt trong hiện tại mới là điều quan trọng.

Khiêu vũ trong bữa tiệc, quanh đi quẩn lại chỉ múa quanh một vòng tròn, bên người cô có Đường Thần Duệ nên đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm.

Tịch Hương Hoàn đứng dưới sân khấu nhìn cô.

"Hương Văn thật đẹp."

Bên người bỗng vang lên thanh âm của người vợ chưa cưới, thế là khoe môi Tịch Hương Hoàn khẽ nhếch lên, ‘Ừ’ một tiếng xem như đã trả lời.

Thấm thoát, Hương Văn đã trở mã trở thành bộ dáng như vậy rồi. Bộ lễ phục nhỏ trên người đơn giản mà xinh đẹp, thiết kế kiểu chữ V lộ ra phần lưng trắng nõn cùng với xương con bướm [1] tinh xảo. Mái tóc đen rủ xuống phần ngực, lông mi thật dài che khuất đôi mắt sâu, xa xa nhìn lại, thật giống như một cô búp bê Barbie đang múa.

"Có thể thấy được, Đường Thần Duệ đã hao phí không ít tâm tư trên người em ấy," Cô hơi cong môi: "Lúc bác đưa cho em xem ảnh chụp trước đây của Hương Văn, lúc nào cũng là một chiếc quần jean không thay đổi cùng áo sơ-mi, tóc buộc cao thành một bó đuôi ngựa, trông như một cô gái, không phải là một người phụ nữ."

"Khi đó em ấy còn nhỏ."

"Không phải, cái đó và tuổi tác không liên quan đến nhau. Em không tin anh không nhìn ra, mọi thay đổi của Hương Văn đều bắt đầu sau khi gặp gỡ Đường Thần Duệ."

Thật ra thì, quá trình từ một cô gái biến thành một người phụ nữ, chỉ cần một bước thôi. Chỉ cần một người đàn ông mang theo sức mạnh đủ để trở thành chỗ dựa cho cả cuộc đời xuất hiện đưa cô đi một bước, cô ấy liền có thể ‘âm’ một tiếng biến đổi linh hồn chỉ trong vòng một đêm.

Tịch Hương Hoàn thu hồi tầm mắt, mỉm cười nhìn người vợ chưa cưới của mình: "Em nghĩ muốn nói gì với tôi?"

Hai người bọn họ đều là kẻ thông minh, không cần phải vòng quanh như vậy.

Cô mỉm cười, vẫn hết sức lễ độ: "Em chỉ là cảm động và thấu hiểu mà thôi, nếu như sau này, có người nào đó lựa chọn trở thành kẻ đối đầu với Đường Thần Duệ, như vậy kẻ đó nhất định là người không sáng suốt, Đường Thần Duệ có thể một tay đem Tịch Hương Vân từ một cô gái trở thành một người đàn bà, thế thì thật sự, giữa anh ta và Hương Vân đã có một sự ăn ý không người nào có thể phá bỏ được rồi."

"Sự thấu hiểu của em không tồi đâu."

"Phải không," Cô nở nụ cười, khoác lấy tay anh: "Thật vui khi anh cũng nghĩ được như vậy."

Vì thế ngày vẫn như trước ấm áp và yên lặng trôi qua, ai cũng đều không đến quấy rầy thế giới của người khác.

Mọi chuyện phát sinh sau đó một tháng.

Hôm ấy, Tịch Hương Vân có việc phải ra ngoài, mượn xe của Giản Tiệp, một chiếc xe máy phân khối lớn, đây chính là phong cách trước sau như một của bạn học Giản, thậm chí cô còn vì chiếc xe phong cách này mà đặc ý hả hê rất lâu, cho nên không ít lãnh đạo đã phải lên tiếng giáo huấn: Cô nhìn lại mình đi! Đường đường là một kiểm sát viên lại đi trên một chiếc xe như thế! Người không biết còn tưởng cô là kẻ lăn lộn trên đường cũng nên!

Cũng may Tịch Hương Vân không phải là kẻ đứng đắn gì, đi một chiếc xe như thế thu hút ánh mắt của người đi đường cũng không cảm thấy quá mất mặt. Xe này chạy tốt biết bao nhiêu, nhanh mà thoải mái, so với mấy chiếc xe thể thao được các bà các chị trang trí hoa lá thì khá hơn rất nhiều.

Xử lý mọi chuyện xong xuôi, Hương Vân lấy di động ra, gọi điện cho Giản Tiệp tới lấy xe của mình. Cô vuốt ve chiếc xe phong cách đó, trong lòng

vẫn còn rất luyện tiếc.

Tên đường trong thành phố này rất là đặc biệt, đều dùng tên của các tỉnh huyện trên các nước khác nhau để đặt thành, ví dụ như đường Giang Tô, mà Giản Tiệp và Tịch Hường Vãn, hai người này khi gọi điện thoại luôn luôn ăn bớt từ, thường xuyên xóa luôn cái chữ ‘đường’ kia đi, thế là người trên phố rồi rít nghe được cô kiểm sát viên thanh tú này gào lên với cái điện thoại rằng: "Cái gì? Cậu vẫn còn đang ở Diên An? ! Có làm không vậy? Tớ ở Tây Tạng chờ cậu nửa tiếng đồng hồ rồi!"

Người qua đường cười rộ lên âm ỉ.

Đúng lúc Hường Vãn đang giậm chân gọi điện thoại, một chiếc xe màu đen có rèm che bỗng dừng lại ngay trước mắt, không đợi cô kịp thời phản ứng, Tịch Hường Hoàn đã bước xuống đi thẳng tới chỗ này.

"A?" Hường Vãn ngẩn ngơ: "Anh, thật trùng hợp quá."

Đến gần mới phát hiện, vẻ mặt Tịch Hường Hoàn không được tự nhiên như bình thường, có chút mệt mỏi, lại có chút nóng lòng.

Anh đột ngột cúi người, hai tay đặt lên vai cô, cùng Hường Vãn đối mặt nhìn nhau.

"Hường Vãn, em hãy nghe anh nói."

A?

Tịch Hường Hoàn mím môi, có chút khó khăn để mở miệng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Đã tìm được Hường Tình rồi."

...

Bệnh viện.

Ngoài phòng giải phẫu, trên chiếc ghế dài trong hành lang, Hương Vãn và Tịch Hương Hoàn song song ngồi xuống. Đầu đông, khí trời rất lạnh, thật lâu sau, Hương Vãn mới phát hiện bàn tay đang đặt trên đùi của mình run rẩy. Cô đành dùng tay trái đè lại bàn tay phải mới có thể để cả hai tay đều an tĩnh lại.

Bàn tay nam tính bên cạnh bỗng đặt lên mu bàn tay cô, dày rộng, ấm áp, là hơi thở của Tịch Hương Hoàn.

Anh nắm hai tay cô trong tay mình, lẳng lẳng lên tiếng: "Không có chuyện gì."

Tìm được Hương Tình rồi, nhất định cũng có thể tìm được ba em.

Trên hành lang trống trải của bệnh viện, thỉnh thoảng có tiếng bước chân ngang qua, Hương Vãn nghe thấy giọng nói của mình có chút phiêu đi, Tịch Hương Hoàn biết cô đang cố gắng nhẫn nại.

"Làm sao anh tìm được chị ấy?"

"Anh và Hương Tình đều có nhóm máu hiếm," Anh nói cho cô biết: "Một khi em ấy gặp chuyện không may, cần truyền máu, cũng chỉ có thể nhờ nhóm máu này xác định địa điểm của bệnh viện. Vì thế bắt đầu từ năm em ấy mất tích khi mười bảy tuổi, anh liên liên lạc với những bệnh viện có thể liên hệ được, nếu như có bệnh nhân nào cần phải truyền máu hiếm, anh cũng sẽ biết."

Cô nghe xong liền bỗng nhiên hiểu ra: "Khó trách mấy năm nay anh nhận được điện thoại đều chạy tới bệnh viện, lúc bệnh nhân cần anh sẽ truyền máu cho họ."

Tịch Hương Hoàn gật đầu, thanh âm tĩnh lặng: "Nhiều năm rồi anh vẫn luôn mâu thuẫn, một mặt hi vọng có thể sớm tìm lại được Hương Tình, một mặt hy vọng em ấy vĩnh viễn đừng xuất hiện. Em ấy xuất hiện, có nghĩa là nó đã xảy ra chuyện, nằm trong bệnh viện cần truyền máu, anh không muốn nhìn thấy em mình như vậy."

Hương Văn nghe vậy liền rũ mắt xuống. Cô hiểu rõ, mặc kệ Hương Tình có làm sai chuyện gì, cô ta cũng là người em gái quan trọng nhất trong lòng anh, anh nhất định sẽ tha thứ cho cô ta.

"Vì sao anh không nói cho dì biết? Dì nhất định sẽ rất vui."

"Bà ấy sẽ không," Anh nhàn nhạt nói: "Biết năm đó mẹ anh vì sao phải tìm cha em đến trị liệu cho Hương Tình không? Không phải bởi vì quan tâm đến con gái, mà bởi vì những chuyện Hương Tình đã làm không chỉ hủy diệt chính nó, còn hủy diệt cả nhà họ Tịch... Trong mắt mẹ anh chỉ có Tịch gia, vĩnh viễn không có anh và Hương Tình."

Nói xong, anh lấy ra một cái chứng minh thư, đưa cho cô xem.

"Nhiều năm như vậy, Hương Tình thậm chí đã từ bỏ thân phận con gái nhà họ Tịch, em ấy làm giả chứng minh thư, sửa lại họ của mình, Hương Tình đối với mẹ, đối với nhà họ Tịch đã hết hy vọng rồi, em ấy không muốn liên quan đến bất kỳ chuyện gì nữa."

Hương Văn cầm lấy chứng minh thư nhìn qua, ba chữ 'Lục Hương Tình' lập tức đập vào mi mắt. Trong lòng Hương Văn âm thầm cảm thán trình độ làm giả chứng chỉ của nhân dân ta càng ngày càng cao, con dấu, in hoa một thứ cũng không thiếu, đủ để làm một CMND lấy giả loạn thật.

Đang định nói điều gì đó, cửa phòng giải phẫu đột nhiên bật mở, hai vị bác sĩ vội vã bước ra ngoài.

"Cô ấy không có gì đáng ngại, thế nhưng mất máu quá nhiều, cần truyền máu gấp, nhóm máu giống cô ấy trong kho không còn đủ, xin hỏi Tịch tiên sinh có thể..."

"Tôi có thể," Tịch Hưởng Hoàn như đã sớm đoán ra từ trước, bình tĩnh đáp ứng: "Lấy máu của tôi truyền cho cô ấy là được."

"Vậy thì tốt rồi," Bác sĩ xoay người nói với trợ lý: "Lập tức đưa Tịch tiên sinh đi kiểm tra, chuẩn bị lấy máu."

Hưởng Văn bỗng nhiên kéo anh lại, trong đáy mắt rốt cuộc không còn che giấu sự kinh hoàng nữa.

"Anh hai..."

Tịch Hưởng Hoàn ôm lấy cô, khẽ mỉm cười: "Anh không sao, em ở chỗ này chờ anh, có được không?"

...

Một đêm dài dằng dặc.

Tịch Hưởng Hoàn lấy máu xong liền được đưa vào phòng bệnh nghỉ ngơi, sau khi thuốc phát huy tác dụng thì ngủ rất sâu. Hưởng Văn ngồi bên cạnh giường bệnh của anh, nhận điện thoại Đường Thần Duệ gọi đến, hỏi cô đã về nhà chưa, đã ăn cơm tối chưa, cô qua quýt đáp có việc bận bên ngoài, may mà gần đây Đường Thần Duệ vì một trận MBO [2] mà bận hết cách, từ trong điện thoại cũng có thể nghe ra được tình cảnh mười phần thuốc súng của chiến trường bên kia, không có thời gian đi truy cứu lời nói của cô là thật hay là giả.

Đến khuya rất muộn cũng cảm thấy bụng đói, cô đi ra căn-tin bệnh viện mua sữa và bánh mì, còn cả một bình nước chanh nhỏ. Trở lại phòng bệnh, cô ngồi bên cạnh giường của Tịch Hưởng Hoàn, rót nước chanh vào sữa, hai

tay bưng lên uống. Lúc này mới nhớ ra, thói quen này là do Tịch Hường Hoàn đã dạy cô vào năm mười lăm tuổi.

Hường Văn có chút bối rối. Đúng vậy, cả đời cô đã sớm trải rộng những dấu vết mà Tịch Hường Hoàn để lại, hoàn toàn không thể trốn thoát, hoặc là căn bản, cô không hề tính toán chạy khỏi nó.

Sau khi ăn xong, cô lại đi ra ngoài một chuyến, mua cháo nóng cùng mấy món điểm tâm dễ tiêu hóa trở về, đặt vào hộp giữ nhiệt ở đầu giường, đợi anh tỉnh lại có thể dùng.

Cô ở bên cạnh trông giữ anh một đêm như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, bác sĩ đi vào phòng bệnh, Tịch Hường Văn vươn tay làm một động tác nhỏ, ý bảo không nên đánh thức Tịch Hường Hoàn đang nằm trên giường. Thế là bác sĩ nhỏ giọng nói với cô: "Cô gái tên là Hường Tình kia không còn gì đáng lo ngại nữa, có thể đi gặp được rồi."

Yết hầu Hường Văn trở nên khô khan. Giật mình ngậy ngốc một hồi, cô mới đẩy bác sĩ ra, lão đảo chạy đi, cô chạy rất nhanh, trong chớp mắt hình như cái gì cũng không nghe được, vừa đi vừa đụng tiến vào một căn phòng, dùng sức đẩy mạnh cửa, vừa nhắc mắt, liền thấy được người kia đang dựa vào gối trên giường.

Trong nháy mắt năm tháng như quay ngược trở về, không có giết chóc, không có người nào biến mất, không có ai vì ai cướp bóc và chiếm đoạt.

Tịch Hường Tình trên giường bệnh so với trước kia trở nên đen và gầy hơn, lòng bàn tay thô ráp, thêm vài phần sắc sảo, cuộc sống mưu sinh không tránh khỏi khắc lên người cô ấy những vết hằn. Nhưng cả cuộc đời con người kỳ thực có thể thay đổi được bao nhiêu, Hường Văn nhìn cô, rõ ràng vẫn cảm thấy khoe môi ấy cong lên lạnh lùng giống như nụ cười năm mười bảy tuổi ấy.

Hương Văn không ngừng tự nói với mình cô ta là một bệnh nhân, không thể xúc động với cô ta được, nhưng vừa tiến đến nơi này một khắc, cô vẫn không thể khống chế được mình, thẳng thừng đặt ra câu hỏi: "Ba tôi ở chỗ nào?"

Tịch Hương Tình nở nụ cười, Mười ba năm không gặp, không cùng tôi chào hỏi một chút sao?"

Thái độ thờ ơ của cô gái này chọc giận Hương Văn, cô đột ngột tiến lên nắm lấy quần áo bệnh viện của Hương Tình.

"Tôi không muốn đùa với cô, tôi chỉ muốn biết chỗ của ba tôi mà thôi."

"Phải, lúc đó tôi cùng ông ấy đã xảy ra chuyện gì, chỉ có mình tôi biết," Cô ta bị Hương Văn nắm chặt, cũng không cầu xin buông tay, vẫn coi như không hề sao cả: "Nhưng dựa vào cái gì tôi phải nói cho cô."

Hương Văn phẫn nộ: "Tịch Hương Tình cô là đồ biến thái!"

Cô ta giận quá hóa cười, đáp lại: "Tịch Hương Văn, ai nói với cô rằng tôi là kẻ bình thường?"

Hương Văn cắn răng, nén nhịn sự lo lắng trong lòng xuống, hạ thấp mình: "Tịch Hương Tình, tôi không muốn làm ầm ĩ với cô. Giữa tôi và cô vốn cũng không có ân oán gì. Tôi chỉ muốn biết...Ba tôi đang ở đâu, nếu như cô biết, xin cô hãy nói cho tôi biết, có được không?"

Điệu bộ cúi mình của cô không hề có được bất kỳ hiệu quả nào, Tịch Hương Tình liếc mắt nhìn cổ áo bị Tịch Hương Văn nắm trong tay, nhàn nhạt mở miệng: "Buông tay. Chọc giận tôi mà nói, tôi liền đem toàn bộ thù hằn đổ lên người cha cô, chết đi là tốt nhất, để cô khỏi phí sức mà ngóng trông."

Lời nói lỗ mãng như thế khiến Hương Văn không thể nhin nổi nữa, tay nâng lực xuống, không kiềm chế được đánh vào má trái của Hương Tình.

Trong chốc lát, cả người trên giường lẫn dưới giường không hề có bất kỳ phản ứng nào. Tịch Hương Tình không phản kháng, Tịch Hương Văn cũng không hề đánh tiếp.

Nhưng mà một giây sau, tay Hương Văn liền bị người vừa xông vào phòng bệnh bắt được, không kịp để cho cô nói điều gì, lời thỉnh cầu thấp giọng của Tịch Hương Hoàn đã vang lên:

"Hương Văn...Đừng làm như vậy," Anh biết khó có thể mở miệng ra, nhưng vẫn lựa chọn hi sinh cô để bảo vệ em gái của mình: "...Đừng thương tổn em ấy."

...

Mấy ngày nay Đường Thần Duệ vội vàng đến sát đầu mẹ trán.

Một vốn độc lập capital đã âm thầm đầu tư vào một công ty kinh doanh gia đình, nắm giữ 33% cổ phần công ty và trở thành cổ đông lớn thứ hai, hơn nữa người thừa kế thế hệ thứ hai của công ty đó lại không đủ năng lực nắm quyền, khiến việc kinh doanh và quản lý gặp không ít phong ba bão táp. Trong nhất thời xảy ra cuộc cạnh tranh có một không hai giữa người đầu tư bên ngoài và người sáng lập, khiến dư luận xôn xao khắp nơi.

Ai cũng biết truy tìm nguồn gốc của người đứng sau khởi xướng trận chiến này chính là Đường Thịnh, khiến người nắm giữ quyền lợi của Đường Thịnh trong tay là Đường Thần Duệ tự nhiên bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, trách mắng anh là kẻ đê tiện không từ thủ đoạn chiếm đoạt giang sơn của người khác, nhưng quy tắc quen thuộc của trò chơi tư bản mọi người đều hiểu rõ trong lòng, mặc kệ thủ đoạn có đê tiện bỉ ổi hay không, mặc kệ dư luận có bàn tán như thế nào, nói riêng về lợi ích kết quả, Đường Thần Duệ mới chân chính là kẻ thắng cuối cùng.

Đối thủ đã giãy dụa sắp chết, hai ngày sau cử hành đại hội cổ đông ở Hồng Kông, Đường Thần Duệ chỉ nhàn nhã cười tỏ vẻ không có ý kiến, dù sao đại cục cũng đã định, cùng các người chơi một chút cũng không có vấn đề gì.

Buổi trưa cùng đối tác bên liên minh đi ra khỏi tổng bộ của Đường Thịnh, đám người truyền thông canh giữ ở các cửa của công ty suốt cả ban ngày lẫn ban đêm lập tức ủa lên, súng dài pháo ngắn đều nhắm ngay vào Đường Thần Duệ muốn anh phát biểu cái nhìn đối với đại hội cổ đông hai ngày tới, Đường Thần Duệ trước sau như một đều làm như không thấy, tự mình rời đi, bỏ lại Hàn Thâm ứng phó với mọi chuyện.

Hàn Thâm thuận lợi đối phó với bên truyền thông xong, đuổi theo anh rồi không quên nhắc nhở: "Xế chiều hôm nay, hai giờ lên máy bay tới Hồng Kông, cậu không quên đó chứ?"

Đường Thần Duệ không yên lòng 'Ừ' một tiếng.

Hàn Thâm nhìn anh một chút: "Từ tối hôm qua đến giờ cậu trông không thoải mái," nghĩ ngợi một hồi, thật ra thì tâm tư Đường Thần Duệ cũng khá dễ đoán: "Thế nào, điện thoại của Hương Văn vẫn không gọi được?"

"Có lẽ là di động của tên kia hết pin lại lười sạc."

Giống như lúc ở nhà cô luôn lái nhái vậy, xích chó điện tử! Di động chính là xích chó điện tử! Tắt nó đi! Hết pin là tốt nhất!

Tài xế chậm rãi lái xe qua, Hàn Thâm vươn tay mở cửa: "Không còn sớm nữa, lên xe đi, tôi tiễn cậu đến sân bay."

Đường Thần Duệ thờ ơ đi tới. Lúc cúi người đỡ cửa xe chuẩn bị ngồi vào, anh lơ đãng nhắc mắt nhìn quanh, rồi đột ngột dừng lại.

Ba giây sau, chỉ nghe thấy tiếng than tiếc nuối rền sắt không thành thép của Hàn trợ lý truyền tới từ cửa sổ: "Đường Thần Duệ! Cậu đi đâu đấy?" Rất nhanh sau đó, Hàn Thâm liền không nói gì nữa, bởi vì anh đã nhìn thấy một bóng người đứng phía bên đường đối diện, chính là Tịch Hương Vãn.

Hàn Thâm thấy Đường Thần Duệ tới gần, mỉm cười hỏi Hương Vãn: "Sao em lại tới đây?"

Cô không nói gì, khẽ cười, giống như đang muốn nói 'Em đi ngang qua, anh có việc bận thì mau đi đi', chỉ là một chữ 'Em...' vừa mới thốt ra, giọng nói khàn đặc đã phôi bày tất cả.

Nụ cười trên mặt Đường Thần Duệ nháy mắt biến mất không còn nhìn thấy, vươn tay phất qua trán cô, thấy rõ cặp mắt hồng hồng của Hương Vãn, tầm mắt của anh vững vàng khóa lại, hỏi một câu nghe không rõ tâm tình: "Đã khóc?"

Nhiệt độ từ đầu ngón tay anh truyền qua quá ấm áp, 'hức' một tiếng, nước mắt cô trong khoảnh khắc liền cứ thế tuôn rơi.

Xong xong.

Hàn Thâm vỗ trán vô cùng phiền muộn, xem ra hành trình đi Hồng Kông chiều nay khả năng là lành ít dữ nhiều rồi.

Cho tới bây giờ Tịch Hương Vãn đều là kiểu người chỉ chảy máu chứ không rơi lệ, Hàn Thâm nhìn cô gái đứng cách đó không xa, thất thanh khóc rống được Đường Thần Duệ ôm vào trong ngực, hết sức chắc chắn khẳng định một điều: Tâm trí Đường Thần Duệ đã hoàn toàn không còn đặt vào việc vắng mặt trong buổi thu mua tầng quản lý ở Hồng Kông nữa rồi.

Mỹ nhân và giang sơn, Đường Thần Duệ không hề có ngoại lệ sẽ là kiểu người vứt bỏ giang sơn như vậy.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Thật kích động.. Tịch Hương Tình người này cứ thể thần kỳ xuất hiện....

Momo cũng có lời muốn nói: Vâng vâng vâng =. =, Tịch Hương Tình xuất hiện tức là những ngày lành của Hương Vãn đã không còn nữa rồi...Từ chương này trở đi bắt đầu a lê hấp, ngược, ngược tâm, ngược thân, đủ yếu tố, đủ tiêu chuẩn nhá *gào rú*

[1] Xương con bướm: Xương đó có hình như thế này.

[2] MBO: Là viết tắt của cụm từ Quản lý theo mục tiêu: (Management By Objectives - MBO). Bản chất là khoán việc. Chi tiết: <http://vi.wikipedia.org/wiki/MBO>

Chương 33: Cảnh tránh gió(2)

"Anh, em cho anh biết, thích một người, là cần có một thủ đoạn hợp lý. Bằng không, khi người trong tim ra đi mất rồi, sẽ giống như em, thương tiếc cả cuộc đời."

~~~

Trong phòng bệnh của bệnh viện.

Từ lúc Tịch Hương Vãn rời đi, hai người trong phòng bệnh đều không hề nói gì. Lúc bác sĩ đến kiểm tra phòng, nhắc người nhà bệnh nhân những điều cần chú ý, Tịch Hương Hoàn đều gật đầu nói được, bác sĩ đi rồi, liền lâm vào trầm mặc.

Ngồi trước giường bệnh của Tịch Hương Tình, cúi đầu nhìn mũi kim tiêm cắm trên mu bàn tay cô để truyền nước muối vào cơ thể, anh đặt tay vào cô

trong chăn, bàn tay lạnh như băng ấy khiến anh không đành lòng buông xuống, cứ thế cầm như vậy.

Trong phòng rất cuộc cũng vang lên thanh âm của một người, tĩnh lặng, không hề có sức sống.

"Vì bệnh vực một người như em mà làm thương tổn đến người khác như vậy, không đáng."

Tịch Hương Hoàn không ngẩng đầu, có lẽ bởi vì không đành lòng nhìn thấy vẻ mặt của em gái lúc này.

"Nếu đã vậy rồi, sao còn nói với Hương Văn những lời như vậy? Tại sao lại cố ý chọc giận để cô ấy đánh anh? Còn anh, giống hệt như đang chờ bị cô ấy đánh vậy, làm như thế trong lòng anh sẽ dễ chịu hơn chút nào hay sao?"

"Ha ha, chẳng qua anh vẫn còn đang mang bệnh, không có sức đánh trả thôi mà."

"Hương Tình, anh hiểu em..." Anh ngẩng đầu, trong ánh mắt chất chứa sự mệt mỏi: "Trước đây mẹ đem em nhốt vào tầng hầm, phái người đến trông giữ, cho dù đã nói rõ từ trước với em là nếu đánh trả thì sẽ bị ăn đòn, nhưng em vẫn kiên quyết đánh lại...Hương Tình, anh biết, trừ phi là em tự nguyện, bằng không em nhất định sẽ không để người khác đánh mình."

Ngay sau đó hai người lại lâm vào trầm mặc.

"Hương Tình, đi xin lỗi đi," Anh nói: "Xin lỗi Hương Văn, đem mọi điều em ấy muốn biết nói ra đi."

Cô cười nhẹ: "Anh, cả cuộc đời em chống trả lại tất cả mọi người, chỉ duy nhất không phản kháng anh mà thôi."

"Cho nên, giờ em rất cuộc muốn phản kháng anh rồi sao?"

Hương Tình không nói gì, chung quy lại, trước mặt anh, cô vẫn giữ được ranh giới cuối cùng này.

Tịch Hương Tình bỗng nhiên nở nụ cười: "Anh, anh thích cô ấy phải không?"

Tịch Hương Hoàn ngay cả vẻ mặt cũng không hề thay đổi, bộ dáng vẫn bình bình đạm đạm như cũ: "Không nên nói lảng sang chuyện khác."

"Ha ha, em chỉ đang tuyên bố một sự thật mà anh không dám thừa nhận thôi."

"Tình cảm là một chuyện nghiêm túc, không được phép ăn nói lung tung như vậy."

"Đúng vậy, tình cảm là một chuyện nghiêm túc. Nhưng anh lại chưa từng trải qua, còn em lại biết," Cô nói: "Em biết lúc thích một người thì sẽ có ánh mắt giống như thế nào, ánh mắt anh nhìn Hương Văn rõ ràng chính là tình yêu."

Tịch Hương Hoàn giương mắt, yên lặng mở miệng: Có những lời, không thể nói lung tung biết không? Hương Văn bây giờ đã có cuộc sống của riêng mình.

"... Vì thế, anh, anh quá lao lực. Muốn đối tốt với tất cả mọi người, loại suy nghĩ ấy thật sự rất mệt mỏi. Trước đây, em khiến mẹ thất vọng, anh muốn thay em bồi thường mẹ, thế nên mới cố gắng đạt được mọi tiêu chuẩn của bà; mẹ làm cho em thất vọng, anh liền cố gắng thay thế mẹ đối tốt với em; bây giờ, em cho Hương Văn cơ hội đánh em, anh không đành lòng, muốn đối tốt với em hơn nữa, thế là lại đả thương Hương Văn; nhưng anh thích cô ấy, sau này, anh tất nhiên sẽ đối xử thật tốt với cô ấy, mà cô ấy lại đã có người đàn ông khác, anh chỉ có thể đả thương chính mình mà thôi."

"Cái đề tài này dừng ở đây," Anh bỗng nhiên đứng lên, không nói thêm gì với cô nữa: "Lần sau hãy nói lời xin lỗi với Hương Vãn, nếu như em vẫn còn xem anh là anh trai của mình."

Cô cúi thấp đầu xuống, ngoan ngoãn nghe theo: "...Được."

Hương Tình khép mi mắt lại, không đem lời nói sau cùng thốt ra.

Anh, em cho anh biết, thích một người, là cần có một thủ đoạn hợp lý. Bằng không, khi người trong tim ra đi mất rồi, sẽ giống như em, thương tiếc cả cuộc đời.

...

Phòng làm việc của tổng giám đốc Đường Thịnh.

Hàn Thâm gõ cửa, chậm rãi bước vào, dù bận vẫn ung dung nhìn người đang ngồi trong phòng làm việc.

"Đại hội cổ đông ở Hồng Kông hai ngày nữa, cậu quyết tâm không đi?"

"A," Đường Thần Duệ đang ngồi ở quầy bar tự rót nước cho mình uống, ngậm một ngụm nước đá trong miệng, như đang ngẫm nghĩ điều gì. Vài giây sau khi nuốt xuống rồi lên tiếng, chủ ý đã quyết định: "Phái người phụ trách vốn qua đi, dù sao đại cục cũng đã định, không cần thiết phải có tôi ra mặt."

"Loại mượn cớ này của cậu thật sự khiến cho tôi rất muốn đánh người đấy..." Hàn Thâm nghiêng răng, bất đắc dĩ nói: "Sao cậu không thành thật thừa nhận rằng mình vì đàn bà chứ?" Tin chắc rằng vừa nãy lúc ở bên dưới, hình ảnh cậu ta ôm Hương Vãn vào trong ngực đã bị đồng đảo giới truyền thông quay chụp lại hết rồi.

Đường Thần Duệ khẽ cười, không nói gì thêm, cầm cốc nước đi tới, lúc bước ngang qua người Hàn Thâm liền giơ tay sờ soạng mặt anh ta, kéo dài giọng nói của mình: "Hàn Thâm, không nên ghen tị."

Hàn trợ lý: ...

Hương Văn đâu?

Đường Thần Duệ chỉ chỉ vào căn phòng nghỉ tư nhân sát vách: "Vừa mới ngủ rồi."

Hàn Thâm nghĩ ngợi: "Cô ấy không sao chứ? Tôi chưa từng thấy bộ dạng cô ấy như vậy bao giờ."

Không biết.

"Cậu không biết?"

"À, khóc rất ghê gớm," Vẻ mặt Đường Thần Duệ rất lãnh đạm: "Không nói gì cả, thật vất vả mới dỗ được cô ấy ngủ."

Hàn Thâm giật mình, khẽ nhỏ giọng hỏi: "Cái gì cô ấy cũng không cho cậu biết, cậu còn có thể trấn định được như vậy à?"

Đường Thần Duệ ngồi xuống, giương mắt lên nhìn, có chút nghiền ngẫm mở miệng: "Cô ấy không nói, tôi sẽ không đi kiểm tra sao."

Hàn Thâm sừng sốt: "Cậu cũng có thể kiểm tra được?"

"Dùng đầu óc thôi," Đường Thần Duệ nhếch môi nói một câu: "Ít nhất tôi biết được, cô ấy mới từ bệnh viện trở về, mùi formalin trên người nặng như vậy, kiểm tra qua các bệnh viện một chút chẳng phải sẽ biết sao."

"A..."

Hàn Thâm hậu tri hậu giác gật gật đầu, bất thành linh thấy Đường Thần Duệ mở máy tính xách tay bên cạnh ra, vào chỗ người sử dụng, dùng một phần mềm gì đó lấy được mật mã QQ của Hương Văn, sau đó liền đăng nhập, avatar của Giản Tiệp ngay lập tức xuất hiện, Đường Thần Duệ kích đúp chuột một chút, đã nhìn thấy một hàng chữ đập vào mắt mình.

‘Hương Văn cậu không sao chứ? Anh trai cậu tìm được Hương Tình rồi sao? Lúc tớ đến bệnh viện sao không nhìn thấy cậu? Cậu cãi nhau với anh trai mình à? Sắc mặt anh ấy trông cũng không tốt, gọi di động cũng không thấy cậu nhận...’

Đường Thần Duệ nhìn hàng chữ kia, không nhanh không chậm uống một ngụm nước, gõ gõ mặt bàn.

"Nhìn thấy chưa?" Đường Thần Duệ cười nhẹ: "Tôi đã nói rồi, khóc lợi hại được như thế, ngoại trừ Tịch Hương Hoàn ra không kẻ nào có bản lĩnh như vậy được."

Hàn Thâm trừng mắt nhìn anh, ngần ngừ không nói nên lời, cảm thấy người đàn ông trước mắt mình đây quả thực là một kẻ đáng sợ.

"Cậu vậy mà cũng đi lấy trộm mật mã tài khoản của Hương Văn? !"

Đường Thần Duệ liền sặc. Trợ lý của anh quả nhiên là một phần tử trí thức có cảnh giới đạo đức quá cao mà, việc đầu tiên quan tâm lại có thể là cái loại chuyện như vậy.

"Không phải lấy trộm, là trong máy tính này có phần mềm tương quan mà thôi, trong máy vi tính của công ty cũng có."

Cổ họng Hàn Thâm lập tức tuôn ra một ngụm máu tươi: "Trong máy vi tính của tôi cậu cũng cài? !"

A, Đường Thần Duệ thẳng thắn nói: "Cài đặt toàn bộ."

Hàn trợ lý phun tiếp một ngụm máu tươi khác: "Đường Thần Duệ, cậu...!"

"Yên tâm...Tôi đối với thông tin cá nhân của cậu không có hứng thú," Đường Thần Duệ khẽ cười, nhàn nhã mở miệng: "Ngay cả một người bạn gái cũng không có, cuối tuần nào thư từ riêng tư cũng viết cho cha mẹ mình, chơi game trong máy tính cũng chỉ biết đánh bài brit, tôi đối với việc kiểm tra thông tin cá nhân của cậu có hứng thú không nhiều..."

Hàn trợ lý: ...

Đường Thần Duệ gập màn hình laptop lại, đứng dậy lên tiếng.

"Điều tra một chút về cái cô Tịch Hương Tình này, còn có chuyện của cha Hương Văn nữa."

Hàn Thâm cúi đầu, hỏi: "...Trước đây không phải cậu luôn lười nhúng tay vào chuyện của Tịch gia sao? Như thế nào giờ lại đột nhiên cảm thấy hứng thú thế?"

"Lý do à, đương nhiên cũng có..." Đường Thần Duệ cầm cốc nước lên uống một ngụm, khẽ mỉm cười: "... Dáng vẻ khốc lóc của cô ấy, tôi không muốn thấy thêm lần nữa."

...

Hương Văn mệt mỏi, cả buổi chiều ngủ một giấc thật sâu, lúc tỉnh lại thì sắc trời đã tối đen toàn bộ, bên trong phòng nghỉ cá nhân có ánh sáng của một chiếc đèn màu cam.

Đã tỉnh rồi hả?

...

Vừa nhắc mắt liền nhìn thấy Đường Thần Duệ đang ngồi ở một bên, cầm trong tay bút máy và văn kiện, chú thích vài điều gì đấy. Trông thấy Hương

Vãn tỉnh, anh liền bỏ công việc trong tay xuống, đi tới ngồi bên cạnh giường, sờ vào mặt cô.

"Trước ăn một chút gì đã, được không? Anh gọi người mua cơm tối mang lên, anh nghĩ chắc buổi trưa em cũng chưa ăn cơm, như vậy không tốt lắm."

Cô không để ý tới lời anh nói, bất chợt nắm lấy tay áo sơ mi của anh.

"Hôm nay em đánh, đánh người..."

"Dùng cái gì đánh?"

Tay phải đánh...

"Đáng chết..."

Hương Vãn cúi đầu, chuẩn bị nhận giáo huấn. Mặc kệ là chuyện gì, đánh người một cái tát là không đúng, giống như có một câu nói thế này, cùng là phụ nữ tội gì khó xử nhau [1] ...

Đường Thần Duệ bỗng nhiên nắm lấy tay phải của cô, nhíu mày nói: "Anh đã nói rồi, bảo sao lòng bàn tay hồng hồng như thế, đánh có đau không?"

...

Hương Vãn .

"Là em đánh người khác! Bị đánh đau là người khác..."

Đường Thần Duệ ‘ừ’ một tiếng, bình tĩnh tự nhiên nói: "Lực tác dụng là tương hỗ. Cô ta bị thương em cũng đau, anh chỉ quan tâm em thế nào, người khác có đau hay không liên quan gì tới anh."

Hương Vãn càng   hơn, có chỗ dựa bên cạnh quả nhiên là một loại cảm giác khác hẳn với bình thường! Không thể không nói, cô vừa nghe thế

đã rất không phúc hậu mà thoải mái trong lòng... Thật sự trong nháy mắt đã được chữa khỏi mà... = =

Hương Văn rời giường rửa mặt, Đường Thần Duệ đem cơm tối bưng vào phòng nghỉ. Hương Văn vốn không muốn ăn gì, nhưng dưới sự dụ dỗ kiên trì của Đường Thần Duệ rốt cuộc vẫn cảm thấy đói bụng, cầm pizza lên cắn mấy cái, lại uống thêm một cốc sữa.

Đường Thần Duệ ăn xong cơm tối, chỉ ở bên cạnh cô. Nghĩ đến dáng vẻ không khống chế được hôm nay của mình, Hương Văn đột nhiên cảm thấy thật ngại ngùng.

"Vì sao anh không hỏi em đã xảy ra chuyện gì..."

"Chuyện không vui, hỏi em làm cái gì, ngồi tán gẫu để mở cửa tâm hồn là được rồi."

"Uh..."

Trong lòng cô bỗng dưng an tĩnh lại. Anh không hề bức bách, cho cô đủ không gian cá nhân của mình.

Ánh mắt Hương Văn thoáng nhìn, thấy Đường Thần Duệ đang chống cằm dùng đĩa chọc chọc một ít dưa chua trên bàn ăn, trông rất là hứng thú.

"Anh thích ăn cái này sao?"

"Không hẳn, chẳng qua lúc trước em có làm món dưa chua ở nhà, mùi vị cũng không tệ."

Hương Văn thiếu chút nữa thì sặc sữa.

"Anh nếm thử cái món em làm kia rồi? ?!"

"À, thấy trong tủ lạnh có, ăn mấy lần, rất ngon."

Hương Văn lại : lúc trước cô vẫn tưởng là do con thỏ trong nhà ăn vụng mất...cho nên còn năm hai cái tai dài của nó mà cảm thán nhiều lần ‘Tên nhãi nhà mi kỹ thuật mở tủ lạnh càng ngày càng thuần thục rồi nhỉ? ’...

Bây giờ nghĩ lại, khi đó con thỏ nhỏ cứ đạp đạp hai cái chân ngắn muốn cắn mình, thì ra là bởi vì bị oan uổng à...về nhà nhớ phải xin lỗi nó mới được...

Đường Thần Duệ ngồi bên rất hăng hái hỏi: "Vẫn quên hỏi em, cái món đó làm như thế nào vậy?"

Hương Văn cùng đường rồi.

Cô thực sự không dám tỉ mỉ kỹ càng nói cho anh biết, món dưa chua mà Đường tổng đã ăn kia thật ra chính là hàng giảm giá ba tiền một cân mua ngoài chợ. Hôm đó cô đi qua chợ mua thức ăn thấy trước cửa một quán bán rau treo cái biển ‘Bán cải trắng kiếm tiền mai táng cha’, trong lúc nhất thời nổi tính giang hồ nữ rút dao tương trợ, hào hùng xông tới, một hơi mua tận hai mươi lăm cân liền, về đến nhà chỉ riêng công đoạn lột bỏ những lá thối rửa đã mất hết ba tiếng đồng hồ rồi.

Từ khi cô đến nhà anh sống, Đường Thần Duệ mua gì cho cô ăn cũng đều thuộc loại hàng hóa xa xỉ; vì thế bạn học Tiểu Tịch suy nghĩ một hồi, để báo đáp lại, thân thể Đường tổng quý báu như thế, cô làm sao dám cho anh ăn cái loại cải trắng lá thối gần hết này chứ...

Chỉ có thể cúi đầu hàm hồ nói một câu: "Cái đó, rất rẻ, không đắt, không đắt chút nào..."

...

Hai người cứ trò chuyện như vậy được một lúc, Hương Văn không hề phát hiện ra, dưới sự dẫn dắt của Đường Thần Duệ, tâm tình cô một lần nữa lại trở nên tốt hơn rất nhiều. Đường Thần Duệ đối với chuyện buổi trưa cô đột

nhiên thất thanh khóc rống lên một chữ cũng không nhắc đến, giống như hoàn toàn không biết gì, Hương Vãn không nói, anh sẽ không hỏi. Thế nên cuộc sống sau này khi thời gian trôi qua, Tịch Hương Vãn nhớ lại chuyện năm ấy, mới hiểu được thái độ của anh lúc đó nguyên lai chính là dung túng.

Đang ăn cơm, di động của Đường Thần Duệ bỗng nhiên vang lên, anh nhìn màn hình, không do dự lâu lắm, nhận điện.

"...Phải, cô ấy ở chỗ của tôi...Được, tôi sẽ chuyển lời cho cô ấy...Không cần khách khí."

Hương Vãn vui đầu ăn cơm, chỉ nghe thấy tiếng nói bình tĩnh của Đường Thần Duệ cất lên.

"Tịch Hương Hoàn và em gái của anh ta đang ở dưới lầu, bọn họ muốn gặp em," Anh khẽ mỉm cười: "Không ngờ lại có thể gọi điện tới số di động cá nhân của anh, có thể thấy họ thực sự đã hạ quyết tâm muốn gặp em đấy."

Bằng không, Tịch Hương Hoàn cùng anh, cho tới bây giờ đều như ranh giới Sở- Hán, không ai vượt qua.

Trong lòng Hương Vãn chấn động.

Cô rất mâu thuẫn, không biết nên dùng vẻ mặt như thế nào để đối diện với hai người dưới lầu kia. Nếu như đây là phim truyền hình thì tốt rồi, cô sẽ có thể lấy tư thái người bị hại tiến đến, hung tợn hận thù bọn họ một phen. Thế nhưng đây là cuộc sống thực, cô không được, cô làm không được, cô sẽ không bao giờ hận thù họ được.

"Em..."

"Còn nữa," Đường Thần Duệ không hề dao động nói cho cô biết, không chút nào giấu giếm: Bọn họ đã ở phía dưới đợi em hai tiếng đồng hồ rồi."

Hương Văn giật mình.

Mặc dù trong một khoảnh khắc kia cô đã rất muốn đen tối gọi điện cho hai người dưới lầu cất tiếng cười to rằng: ‘Nói cho các người biết! Bây giờ bà đây không như xưa nữa rồi! Bà đã có núm dựa! Các người muốn gặp bà đều phải hẹn trước đi thôi!’, nhưng loại suy nghĩ đùa giỡn đen tối nho nhỏ ấy chỉ chợt lóe lên trong đầu, phần còn lại nhiều hơn là lý trí.

Lý trí nói cho cô biết, tối hôm qua Tịch Hương Hoàn vừa bị lấy đi một lượng máu lớn, Tịch Hương Tình cũng vừa phải phẫu thuật, tuy không phải to tát gì nhưng chung quy vẫn là động dao kéo. Để hai người bệnh nhân như thế ở trong gió vì chờ cô mà lạnh đến run rẩy, hình như không phải là hành vi đúng đắn cần có của một thanh niên chí lớn thời nay thì phải...

Thế nhưng nói đi nói lại, chuyện này đối với Đường Thần Duệ cũng không được công bằng. Dù cho cô có vô tri đến mấy cũng biết rằng phòng làm việc của tổng giám đốc ngân hàng Đường Thịnh không phải là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Đối với hai người dưới lầu cần tuân thủ đạo đức, đối với Đường Thần Duệ lại càng cần tuân thủ đạo đức hơn. Bởi vì người đó, thương cô hơn so với bất kỳ kẻ nào.

Hương Văn nghiêng răng ken két, bất thành linh mọi người đều đổ đến chỗ mình thế này, nếu như đây là hài kịch không có ý nghĩa trí tuệ của Châu Tinh Trì thì nhất định tiếng lòng của cô sẽ được cụ thể hóa thành một lời kịch như sau: ‘Ta rất happy...thế nhưng cũng vô cùng mâu thuẫn...so tell me, ta nên làm thế nào bây giờ...’

Hương Văn cúi đầu ấp a ấp úng: "Mặc dù em không thích cô ấy cho lắm, nhưng em vẫn muốn gặp Hương Tình, muốn biết lúc ấy giữa cô ta và cha đã xảy ra chuyện gì...Em muốn biết nhiều năm như vậy rốt cuộc cha đang ở đâu, đang làm cái gì. Hương Tình là người bệnh cuối cùng của cha..."

Đường Thần Duệ gật đầu, không hề phản đối. Thật ra anh có thể nói cho cô biết rằng, nếu như cô mở miệng muốn nhờ anh giúp đỡ, anh nhất định sẽ điều tra ra được chuyện của cha cô năm xưa. Thế nhưng từ đầu đến cuối cô không hề cần đến lực lượng của anh, vì vậy anh tôn trọng lựa chọn của cô, im lặng không nói gì.

Trong lúc Hương Văn vẫn còn đang do dự, Đường Thần Duệ đã đứng dậy cầm áo khoác mặc lên người cô, sờ lên mặt: "Buổi tối lạnh, mặc nhiều một chút, sau khi rời khỏi đây thì nhớ về nhà sớm."

...

"Cô ngốc, không cần nhìn anh như vậy, không phải lần nào anh cũng có thể hào phóng thả người như vậy đâu."

Mũi Hương Văn có điểm chua xót, lửa nóng trong lòng bốc lên hỗn loạn: "Đường Thần Duệ..."

Đường Thần Duệ nhẹ nhàng cười với cô: "Nếu những chuyện trong lòng em chỉ có bọn họ mới có thể giải quyết, vậy thì em hãy đi đi. Giải quyết những tâm sự mà bản thân vẫn luôn tưởng niệm, sau này ở bên cạnh anh cũng có thể an tâm hơn một chút, vậy thì anh cũng sẽ yên lòng hơn."

...

Cô đi rồi, trong phòng làm việc nháy mắt liền yên lặng.

Hàn Thâm đẩy cửa tiến vào, thấy Đường Thần Duệ đang đứng trước cửa sổ thủy tinh sát đất, hai tay đút trong túi quần, không có biểu cảm gì nhìn xuống dưới lầu, Hương Văn đang cùng hai người kia rời đi.

Hàn Thâm khẽ thở dài.

"Thần này."

"Uh?"

"Mặc dù tôi không biết mắt nhìn phụ nữ của cậu là thế nào, nhưng nếu cậu đã thích cô ấy đến vậy, thỉnh thoảng trói chặt người mình yêu một chút cũng không tính là quá đáng."

"A?" Đường Thần Duệ xoay người, ý cười tràn trong ánh mắt: "Dùng cái gì để thấy được?"

Hàn Thâm buông tay nói: "Vừa xuống tay đã vung ra hơn mười tỷ, tôi hiểu cậu mà, Đường Thần Duệ, cậu vốn không phải người hào phóng đến vậy." Nếu như không phải đã thật sự động tâm động tình với cô, sống hay chết đâu cùng anh quan hệ.

Đường Thần Duệ khẽ cười, không hề đáp lại.

Hàn Thâm thành khẩn đề nghị: Nếu đã vì cô ấy mà ngay cả Hồng Kông cũng không đi, sao cậu lại buông tay cô ấy như vậy, đáng lý nên thừa dịp lúc Hường Văn khổ sở, kéo cô ấy vào trong lòng mới đúng chứ..."

Đường Thần Duệ lập tức bật cười.

"Tôi kéo cô ấy vào trong lòng...?"

Âm cuối khẽ vút lên, lộ ra một chút mê hoặc.

Hàn Thâm hết chỗ nói nổi, vội vàng ho một tiếng, Hình như là rất khó tưởng tượng thì phải...

Cô nàng Tịch Hường Văn kia, trừ phi là chuyện mình không khống chế được, bằng không cho dù có đến mấy vẫn có thể khôi phục như bình thường.

Nhìn thế nào cũng không thấy giống kiểu nữ chính nhu nhược như chim nhỏ nép vào người.

Lại nói tiếp, Hàn Thâm cũng không hiểu được Đường Thần Duệ, bao nhiêu cô gái dụ dàng trước mắt mà cậu ta lại đi nhìn trộm một cô nàng như vậy.

"Thần à," Hàn Thâm cảm khái: "Mắt nhìn phụ nữ của cậu, thật sự là rất không bình thường..."

Khóe môi Đường Thần Duệ khẽ nhếch.

"Dù sao cũng đã không bình thường rồi, không kém hôm nay là mấy," Anh rũ mi mắt xuống, nhìn bóng dáng dưới lầu kia dần dần đi xa, nhàn nhạt mở miệng: "Chuyện cảm tình này, vốn dĩ là dạy không được mà học cũng không xong, cần phải tự cô ấy yêu thương mới có thể hiểu được."

"Tôi biết," Hàn Thâm đứng ở phía sau nhìn vào anh: "Vì thế, tôi mới lo cho cậu."

Chỉ có lúc thần tiên yêu con người, mới không giữ lại chút gì cho bản thân, bởi không có bất kỳ người phàm nào yêu thương được đến vậy. [2]

~~~

Tác giả có lời muốn nói: [...]

Momo cũng có lời muốn nói: Lại cắt thôi, lực bất tòng tâm với bác tác giả rồi. Vấn đề vẫn xoay quanh việc viết viết viết để lên top truyện, vì vậy các chương sau càng lúc càng dài, 20,30 trang không là vấn đề .

Bà tác giả hại người quá TT____TT

[1] Cùng là phụ nữ tội gì khó xử nhau: Nguyên văn câu này là nữ nhân tội gì làm khó xử nữ nhân.

[2] Đoạn cuối này tác giả chơi chữ thôi, Thần ở đây ý chỉ thần tiên, cũng là một chữ trong tên Đường Thần Duệ. Phía trên có hai đoạn Hàn Thâm gọi

tên Đường Thần Duệ chỉ gọi một chữ ‘Thần’, ý chỉ thần tiên, vì anh ấy yêu theo cách của một thần tiên yêu con người nên mới có thể trao đi tất cả lòng mình mà không sợ tổn thương, không cần đáp lại.

Hức hức, tự dưng bạn lại nhớ đến Dạ Hoa của Tam sinh tam thế rồi Ồ_Ồ, dẫu gì lúc Dạ Hoa yêu Bạch Thiên, cô ấy vẫn là một người phàm tên Tố Tố mà =((((.

Chương 34: Cân bằng (1)

"Con người ta ai chẳng muốn trưởng thành, nhưng chỉ có những người từng trải qua nỗi đau mới có thể hiểu được: trai sinh ra ngọc, cũng phải bắt đầu từ nỗi đau về một hạt cát." - Tịch Hương Tình

~~~

Tịch Hương Tình vừa mới động tới phẫu thuật, theo như lời bác sĩ thì không thể rời khỏi phòng bệnh, Tịch Hương Hoàn lại kiên trì muốn cô tự mình đi xin lỗi Hương Vãn, mà Tịch Hương Tình cũng là kẻ vốn không coi thân thể mình ra gì, cho đến khi Hương Vãn xuống lầu, Tịch Hương Hoàn đề nghị ba người đi tìm chỗ nào ăn cơm trước, vẫn là cô mở miệng nói nên trở lại.

"Về bệnh viện đi, có việc gì cũng tiện gọi bác sĩ."

Phản ứng này của cô lại khiến Tịch Hương Tình có chút buồn cười: "Tịch Hương Vãn, cô thật đáng yêu quá, vẫn luôn suy nghĩ cho người khác như thế sao?"

Hương Vãn giờ đã có kinh nghiệm, biết rõ cô nàng trước mắt mình đây vốn không phải người địa cầu, đối phó với kiểu người như thế, biện pháp duy nhất chính là im lặng. Hương Vãn dứt khoát không để ý tới cô ta, khi Tịch

Hương Hoàn lái xe về phía này, cô liền mở cửa, nắm lấy tay Tịch Hương Tình, cũng không thèm nhìn mà cứ thế kéo vào trong xe.

Trở lại phòng bệnh, hai người kia chưa ăn cơm chiều, Hương Văn ở trong phòng Đường Thần Duệ cũng chỉ ăn một chút, vì vậy Tịch Hương Hoàn đi kêu cơm ngoài.

Ba phần cơm còn nóng hổi rất nhanh được đưa đến, Tịch Hương Tình cũng rất thức thời, không như đại gia ngồi lên giường bệnh chờ người tới hầu hạ, tự mình bưng bát lên ăn, thậm chí lúc thêm gia vị vào cơm còn dường như không có việc gì hỏi Hương Văn.

"Muốn tôi không?"

"Không cần."

"Thế còn rau thơm?"

"Cũng không cần."

Tịch Hương Tình khẽ cười, không coi ai ra gì bỏ thêm vào trong bát Hương Văn một muỗng tỏi và rau thơm nho nhỏ.

Hương Văn trừng mắt nhìn cô nàng: "Này cô ——"

"Ăn nhiều chút đi," Cô sờ sờ đầu Hương Văn: "Chăm sóc mình tốt một chút, thân thể sẽ khỏe hơn."

Hương Văn hít sâu một hơi: "Tịch Hương Tình, bây giờ cô lại bày ra dáng vẻ của bề trên là như thế nào..."

"Cô không biết sao?" Tịch Hương Tình khẽ cười với Hương Văn: "Trở thành mẹ kế của cô đã từng là giấc mộng tôi vẫn luôn theo đuổi đấy."

Hương Văn thiếu chút nữa phun hết cơm ra ngoài.

Mọi người ăn cơm rất bình thản, thật ra Hương Văn cảm thấy ngồi một chỗ dùng cơm như vậy rất quý dị. Người trước mắt này chính là đầu sỏ đã hại mình mất đi cha, cô thân là con gái ông, mặc dù lúc nhỏ không chỉ một lần từng có loại suy nghĩ ‘Kiếp này đừng để cho bà gặp lại cô ta! Bằng không chém chết ả!’, nhưng trên thực tế, cô không có thiên phú trong khoản này, không học được cách hận một người.

Hương Văn cầm bát lên, trong lòng có chút chua xót, mình không thể sáng khoái xả hết hận thù đã đủ không có tiền đồ rồi, giờ lại còn ngồi xuống cùng cô ta ăn cơm nữa chứ...

Mặc dù không biết Tịch Hương Hoàn nghĩ như thế nào, nhưng Tịch Hương Tình hiển nhiên không hề cảm thấy kỳ lạ, lúc ăn cơm còn rất hưng trí đánh giá một câu ‘Đồ ăn thật ấm áp.’

Cơm nước xong, Tịch Hương Hoàn bị bác sĩ gọi đi dặn dò mấy chuyện gì đó cần chú ý những ngày sau với thân thể Hương Tình, Hương Văn thu dọn bát đĩa của mình, liếc mắt thấy bát đĩa trước mặt cô ta, chẳng lẽ mình lại đi sai khiến một bệnh nhân làm việc sao? Hương Văn liền không chút biểu tình đi tới, giúp cô ta thu dọn.

Phía sau bỗng dừng truyền tới thanh âm của Hương Tình: "Xin lỗi, tất cả mọi chuyện, tôi cũng chỉ có thể xin lỗi mà thôi. Chuyện duy nhất tôi không muốn làm, chính là để cho cô biết rõ chuyện của ba mình."

Hương Văn nghiêng răng, xoay người nhìn cô ta, quả thực như đang nhìn thấy một người ngoài hành tinh vậy: "Đó là cha của tôi, rốt cuộc cô có hiểu hay không hả?"

Tình tiết ngược thân cầu huyết nhà người ta đều là hai cô gái đi cướp một chàng trai, chuyện cũ giống thế chuyển đến trên người cô sao lại biến thành lợi hại như vậy chứ? !

Tịch Hương Tình khẽ cười: Tôi hiểu."

...

Rất rõ ràng, mình đang gáy đàn tai trâu rồi. Hương Văn gãi đầu, cảm thấy cùng người ngoài hành tinh nói chuyện thật đúng là khó khăn.

Tịch Hương Văn, Tịch Hương Tình bỗng nhiên mở miệng, thanh âm có chút phiêu đi: "Kiếp này chưa từng có cái gì đáng giá cho tôi cất giữ, nhưng bây giờ đã có, đó chính là hồi ức giữa tôi cùng thầy ngày đó. Kết cục chuyện xưa là thế nào, tôi không muốn nói cho bất kỳ ai khác, cô có hiểu không? Cho dù ông ấy có chết rồi, cũng chỉ là của một mình tôi mà thôi."

Hương Văn vô cùng đau đầu, mặc dù loại suy nghĩ 'Yêu là tìm cách hủy diệt người mình yêu' như vậy không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy, nhưng tẩu hỏa nhập ma đến độ như cô nàng Tịch Hương Tình này thì xác thực là lần đầu gặp phải.

Trước đây lúc còn học ở trường cấp hai, có một MM thầm mến Trình Lượng, thế là âm thầm tạo ra vô số lời đồn gần như phá hủy toàn bộ hình tượng lỗi lạc của cậu ta, đến lúc Trình Lượng giận đến độ muốn xông tới cho cô nàng một trận thì cô ta mới khóc sụt sùi nói: "Em yêu anh mà, chỉ cần phá hủy hình tượng tốt đẹp của anh trong mắt mọi người thì mới không có ai để ý tới anh nữa..." khiến Tịch Hương Văn kinh ngạc suýt chút nữa phụt hết ra ngoài: cô em à, cô xác định mình yêu cậu ta thật chứ? Người không biết nhìn vào còn tưởng cô với cậu ta là kẻ thù truyền kiếp không chừng!

Không nghĩ tới, vài năm sau, cô lại có thể gặp được một sinh vật so với MM năm đó càng tiến hóa vượt trội hơn nữa!

"Tịch Hương Tình, yêu một người không phải giống thế!" Cô nói với Tịch Hương Tình: "Tôi cho cô biết, với cách yêu giống như cô bây giờ, cho dù cho ba tôi và cô đủ thời gian, ông cũng sẽ không bao giờ yêu cô hết. Cô

không đủ lớn, tình yêu của cô quá ích kỷ, chỉ bằng điểm này, cô đã không thể so sánh được với mẹ tôi rồi..."

Hương Văn không biết, người yêu sâu đậm đến mức rơi vào mù quáng sẽ không cho phép bất cứ ai so sánh mình và người phụ nữ khác, nếu như cô gái ấy so với chính mình còn ưu tú hơn, như vậy sự tự ti trong nội tâm bị kích thích sẽ càng khiến nỗi căm hận ấy thêm mù quáng.

Tịch Hương Tình yên lặng nhìn cô, thấy đằng sau vẻ mặt bình tĩnh của Hương Văn là sự run rẩy sợ hãi trên lưng, cô ta liền nở một nụ cười yếu ớt, tiếng nói xa xăm quẩn lầy bờ môi thoát ra bên ngoài.

"Tình yêu không phải ích kỷ...A, tốt, như vậy, Tịch Hương Văn, cô dạy cho tôi đi, tình yêu không ích kỷ là cái dạng gì, được không?"

Hương Văn mơ hồ cảm giác được điềm xấu.

"Cô có ý gì?"

Tịch Hương Tình yên lặng nhìn cô, không hề chớp mắt.

Tình yêu không phải ích kỷ, đúng không? Tốt, vậy tôi liền cho cô một cơ hội công bằng để thể hiện tình yêu cao thượng của mình...Tôi có thể nói cho cô biết những chuyện đã xảy ra ngày đó giữa cha cô và tôi, nói cho cô biết tất cả những gì cô muốn biết, cũng có thể đem toàn bộ tình thân trả lại cho cô, chỉ cần cô dùng tình yêu của mình đến đánh đổi là được."

Hương Văn 'a' một chút, mở to mắt: "...Cô nói cái gì?"

Dùng Đường Thần Duệ để đổi.

Hương Văn vung tay đánh vào mép giường: "Tịch Hương Tình, cô điên rồi!" Nếu như không phải tu dưỡng quá tốt, Tịch Hương Văn quả thực sẽ mắng chửi ầm lên rằng: cô cướp đi cha tôi còn chưa đủ, bây giờ còn muốn

cướp đi chồng tương lai của tôi nữa, mẹ nó cô rớt cuộc là quái vật phương nào hử!

Tịch Hương Tình quét mắt liếc nhìn cô một chút, cong môi lên tạo ra một nụ cười mỉa mai, châm biếm đến tận xương.

"Thế nào, luyện tiếc? Không phải cô đã nói, tình yêu không phải ích kỷ sao? Dùng một Đường Thần Duệ, cô liền có thể biết được vị trí của cha mình, cùng ông đoàn tụ, tình thân máu mủ trước mắt, hy sinh một người đàn ông, ở trong quan niệm cao thượng của cô, hẳn phải là chuyện đương nhiên mới đúng, không phải sao?"

Hương Văn nhìn cô ta, trên mặt lạnh lùng băng giá.

"Tịch Hương Tình, tôi sẽ không mắc mưu của cô. Cô cho là nhiều năm như vậy, tôi chưa từng nghĩ tới chuyện này hay sao? Tôi hiểu rõ cha mình, chỉ dưới hai loại tình huống, ông sẽ bỏ mặc tôi mà thôi. Một, là ông đã mất đi kí ức không còn nhớ rõ tôi là ai, một cái khác, chính là ông đã qua đời. Cô cho là nhiều năm qua như vậy tôi dùng tâm tình gì để đối mặt với hiện thực? Rất nhiều năm trước, tôi đã thuyết phục chính mình rằng cha đã qua đời, cũng không còn ôm lấy những ảo tưởng không thực tế nữa."

Tịch Hương Tình nghe vậy liền gật đầu một cái: "Nói cách khác, cô đã chấp nhận sự thực rằng cha mình đã mất, cho nên, cô sẽ không vì một người đã chết mà hy sinh Đường Thần Duệ đúng không?"

"Tịch Hương Tình!"

"Thế nào, tôi có nói sai sao? Hương Văn, con gái hiếu thuận nhà người ta sẽ không giống như cô vậy đâu, cho dù biết cha mình đã qua đời, có một chút đầu mối xuất hiện nhất định sẽ nắm chắc, truy tìm xem nghĩa trang nơi ông nằm ở đâu, cái chết của ông là vì lí do gì, để hàng năm thanh minh có thể đến tảo mộ bái tế. Mà cô, chỉ bằng một Đường Thần Duệ đã khiến mình lựa chọn tình nguyện buông tha tìm kiếm vị trí di thể của cha rồi."

Giọng nói của Hương Văn có chút run rẩy: "Tôi không có ——"

Tịch Hương Tình nhìn cô: "Vậy hãy lấy tình yêu của cô để đổi đi."

Hương Văn bỗng nhiên xoay người, bỏ lại một câu nói lạnh lùng.

"Tịch Hương Tình, tôi sẽ không dùng Đường Thần Duệ đến cùng cô chơi cái loại trò này đâu...Đường Thần Duệ không được, tôi tuyệt đối sẽ không lấy anh ấy ra để vui đùa."

Nói xong cô liền rời đi, hai bàn tay nắm vào thật chặt, lòng bàn tay bầm ra cả vết máu.

"Tịch Hương Văn," Thanh âm của Tịch Hương Tình nhàn nhạt truyền tới từ phía sau, xen lẫn một tia mỉa mai trào phúng tận xương tủy: "Nhìn thấy không? Thật ra cô cũng giống như tôi mà thôi, đối với tình yêu đều ích kỷ, mặc kệ vì ai, cũng sẽ không buông tay người mình yêu. Chúng ta, vốn dĩ chính là cùng một loại người...A, không, tính ra thì, cô so với tôi càng ích kỷ hơn, lấy thân phận ban đầu của cô, cả đời cũng không thể gặp được Đường Thần Duệ. Bây giờ gặp được rồi, còn không phải cũng giống như tôi đối với cha cô, quyết không đem tặng người đó cho bất kỳ kẻ nào."

...

Khi Tịch Hương Hoàn từ phòng làm việc của bác sĩ trở lại phòng bệnh, chỉ thấy bên trong có mỗi Tịch Hương Tình đang thu thập rác sau khi ăn còn để lại, dáng vẻ không nhanh không chậm.

"Hương Văn đâu? Bọn em nói chuyện xong rồi?"

"Cô ấy về rồi," Cô cười với anh: "Nói xong chuyện, liền đi."

Tịch Hương Hoàn nhướn mày: Em nói với con bé cái gì?"

"Không nói gì cả, suy nghĩ của Hường Văn có chút ngây thơ, em chẳng qua chỉ dạy cô ấy nhận rõ một số chuyện mà thôi."

Tịch Hường Hoàn hít sâu một hơi: Tịch Hường Tình... !"

Cô khẽ mỉm cười, chuẩn bị tiếp nhận phê bình.

Tuy nhiên, đối với chuyện lần này cô không hề xấu hổ, con người ta ai chẳng muốn trưởng thành, nhưng chỉ có những người từng trải qua nỗi đau mới có thể hiểu được: trai sinh ra ngọc, cũng phải bắt đầu từ nỗi đau về một hạt cát.

Cô khẽ cười, một lát sau, quay mình nói với người trước mặt: "Anh, nếu có cơ hội, đối với Hường Văn, anh đừng bỏ lỡ nữa. Thích một người không cần sự cao thượng, chỉ cần thủ đoạn... Về điểm này, Đường Thần Duệ so với anh ác hơn nhiều."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha ha đã xong rồi ~~ bảng danh sách đã viết xong rồi ~~ để ta nghỉ ngơi vui vẻ mấy ngày nha...

Momo cũng có lời muốn nói: Xong, xong, xong, truyện đã đứng trên bờ vực của cao trào ~~~~

Chương sau nàng Bông sẽ giúp mềnh edit, mềnh chỉ phụ trách beta thôi nhé ^^

Chương 35: Cân bằng(2)

"Cho nên bây giờ, em đang hối hận? Em hối hận vì gặp được anh, để cho em lâm vào tình cảnh như bây giờ? Nếu như có thể mà nói, em thà rằng chưa bao giờ gặp được anh, phải không?" - Đường Thần Duệ

~~~

Đêm ấy, tại một cửa hàng Mc Donalds trong thành phố, có một người ngồi ở góc phòng. Từ lúc bảy rưỡi tối cô đã ngồi ở chỗ đó, không hề động đến một ngụm thức ăn nào trên bàn, ngay cả đồ uống cũng không dùng một hớp, toàn thân chôn vùi trong góc tối của ngọn đèn, không thấy rõ vẻ mặt.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, đã mười rưỡi tối, vị khách ấy vẫn không hề đứng dậy, mấy cô gái bán hàng bắt đầu co giật khóe miệng, tuy rằng khẩu hiệu của bọn họ là 24 giờ một ngày chào đón khách đến - hẹn quý khách lần sau trở lại, nhưng vị khách này có phải đã quá cố chấp rồi không? Thật ra chúng tôi cũng rất thích được đóng cửa sớm đấy nhé...

Nhìn vị khách kia đã ngồi yên bất động liên tục hơn bốn tiếng đồng hồ, quản lý cửa hàng liền bước tới, định hỏi một câu "Cô vẫn ổn chứ?" , tuy nhiên lời còn chưa kịp thốt ra đã thấy cô gái này nâng tay trái lên dụi mắt, rất nhanh sau đó, bàn tay đã ướt hết, có những giọt nước lạnh lẽ từ đó trượt xuống...

Tối hôm ấy Đường Thần Duệ phải tổ chức cuộc họp để xử lý công việc ở Hongkong, lúc nâng cổ tay nhìn đồng hồ đã là mười hai giờ khuya, vẫn kịp về nhà ngủ một giấc. Thế là Đường Thần Duệ nắm lấy chìa khóa xe trên bàn, thuận tay cầm luôn chiếc áo khoác tây trang quyết định về nhà.

Lúc lái xe anh mở di động ra, bấm nút gọi về nhà nhưng không ai nghe máy.

Đèn đỏ, Đường Thần Duệ đạp thắng xe, ngón tay trong vô thức gõ vào tay lái, mi tâm hơi nhú lại, đã muộn thế này, cô nàng kia còn chưa chịu về nhà?

Suy nghĩ một chút, anh tắt máy chuyển sang bấm số của Hương Vãn. Tiếng chuông vang lên một lúc lâu, cuối cùng cũng có người nhận. Đường Thần Duệ vừa định hỏi 'Em đang ở đâu' liền nghe thấy đầu kia điện thoại truyền

đến tiếng móng vuốt động vật quơ quào lung tung, phát ra âm thanh "sột soạt".

Hừ, xem ra kẻ nhận điện thoại không phải Hương Văn mà là con thỏ nhà mình rồi Con thỏ anh nuôi lẫn lộn cùng Tịch Hương Văn đã lâu, gián tiếp tiếp thu không ít giáo dục của Đảng, đối với một số từ ngữ có độ nhạy cảm rất cao, vừa nghe thấy tiếng chuông điện thoại 'Mặt trời đỏ phương Đông vừa bay lên ông là đại cứu tinh của nhân dân, cứu thoát Trung Quốc khỏi khó khăn, ông là Mao*Trạch*Đông...' , nó liền lập tức nhanh chân chạy tới ôm Mao chủ tịch.

Đường Thần Duệ cúp điện thoại.

Thỏ con nhận điện thoại, có thể thấy được di động của Hương Văn đang ở nhà, cô ấy đã về rồi. Vấn đề là, người này đang làm gì? Ngay cả điện thoại cũng không nhận, đây không phải tác phong của cô.

Đèn xanh sáng lên, người đàn ông cầm tay lái đạp chân ga thật mạnh, tốc độ xe lập tức liền tăng vọt.

Về đến nhà, Đường Thần Duệ móc chìa khóa mở cửa đi vào, mùi rượu say nồng chéch choáng lập tức đập vào mặt. Anh lấy lại bình tĩnh, vươn tay mở đèn phòng khách lên.

Cô uống rượu.

Năm sáu lon bia trống rỗng đặt trên chiếc bàn trà bằng thủy tinh, bên cạnh còn có một lon mới uống hết một nửa, trên sa lon có một người đang nằm, cuộn mình thành một cục, nhìn qua như đã ngủ say. Điện thoại của cô nằm dưới đất, thỏ con đang ôm nó ngáy khò khò.

Đường Thần Duệ đi tới, không để tâm việc cô say rượu, cô không vui, cô không muốn nói, cái gì anh cũng không hỏi, chỉ ôm ngang người cô lên đưa vào phòng ngủ.

Khi tay của anh ôm lấy eo cô, Tịch Hương Vân liền nhanh chóng tỉnh dậy. Cố hết sức mở to mắt, vừa nhận ra người xuất hiện trong tầm mắt mình là ai thì cô lập tức thanh tỉnh, vô ý thức đẩy anh một cái, đẩy ra thật xa.

Ý kháng cự của cô rõ ràng như thế, trong lòng Đường Thần Duệ nặng nề hẳn, nhưng anh vẫn còn bình tĩnh.

Bàn tay của cô lạnh như băng, mùa đông năm nay trời cực kỳ lạnh, Đường Thần Duệ thấy cô chỉ mặc chiếc áo khoác bên ngoài cái áo sơ mi mỏng manh, thuận tay kéo cao cổ áo lên: "Sao mặc ít áo vậy mà còn ngủ ở chỗ này?"

Tịch Hương Vân không ngừng né tránh anh giống như vừa gặp quỷ, ngón tay Đường Thần Duệ dừng lại giữa không trung, không thể tiến tới cũng chẳng thể rút về.

Trong lòng Đường Thần Duệ dần dần dâng lên cảm giác u ám, anh khẽ mỉm cười, coi như không có việc gì sờ soạng mặt của cô: "Em làm sao vậy?"

Tịch Hương Vân nhắm mắt lại, nói với anh: "Không có gì, chỉ là. . . . .
Bây giờ đã không còn như lúc trước nữa."

Cô rõ ràng không muốn nói thêm nhiều lời, đứng lên loạng choạng muốn rời đi, nhìn anh nói tiếp: "Có những việc, em cần bình tĩnh suy nghĩ một chút. . . . ."

Tay phải bỗng nhiên bị người đằng sau nắm lấy, dùng chút sức, cô liền bị kẻ đó kéo trở về, ngã xuống ghế salon, lúc này cồn rượu bắt đầu phát huy tác dụng làm cô choáng váng một hồi, khi mở mắt tỉnh lại lần nữa thì đã thấy nụ cười không còn trên gương mặt Đường Thần Duệ, hai tay anh đặt trên hông cô.

"Em đang tránh mặt anh?"

Đường Thần Duệ rất ít khi có vẻ mặt này, là một người dùng đầu óc để kiếm ăn, hiếm khi anh chịu trở mặt ngay tại chỗ đem cục diện trở thành cuộc chiến giáp lá cà như vậy, nhiều năm qua đi, người đàn ông này đã có đầy đủ đặc điểm đạt yêu cầu để trở thành một thương nhân tài năng: am hiểu cách ngụy trang bản thân, biểu hiện vẻ ôn hòa ra bên ngoài không tệ.

Nếu như đêm nay Hương Vân vẫn còn chút tỉnh táo, cô sẽ biết lúc này Đường Thần Duệ đang cực kì tức giận, bất kể thế nào cũng không được gây sự với anh. Nhưng cô lại say, không thể quản được bất luận kẻ nào nữa cả.

"Không phải tránh né, anh hãy để em một mình yên lặng chút. . . . ."

Đường Thần Duệ khép hờ mi mắt, anh biết rõ nên dùng cách gì để có thể khiến một người phụ nữ chịu mở miệng nói thật. Kiên nhẫn dần dần hao hết, anh đột ngột vươn tay tiến vào trong cổ áo cô.

"Đừng."

Cô mạnh mẽ nắm lấy tay anh.

Đường Thần Duệ bật cười, một chút ấm áp cũng không có, "Thế nào, ngay cả anh đụng vào một chút cũng không thể đón nhận?"

Hương Vân của anh, cuối cùng cũng mở miệng nói thật.

"Đường Thần Duệ, giữa chúng ta. . . . . Có một số việc cần phải suy nghĩ lại lần nữa."

Tính nhẫn nại của Đường Thần Duệ rốt cuộc tiêu hao hết toàn bộ, anh lạnh lùng nhìn cô chăm chú.

"Em có ý gì?"

"Em đã từng nói qua với anh chuyện về gia đình em chưa?" Cô chọt mở miệng, thanh âm như dòng nước chậm rãi chảy qua: "Chuyện của ba em

cùng Tịch gia đã xảy ra lâu rồi, là vụ án không đầu mối, năm đó dư luận chia làm hai phe, một bên nói Hương Tình hại chết ba em, còn bên kia lại nói ba em không có trách nhiệm của một người bác sĩ, nếu đã nhận tiền của Tịch gia thì nên chữa khỏi bệnh của Hương Tình mới đúng, dù sao khi hai người mất tích Hương Tình chỉ mới mười bảy tuổi, là tuổi vị thành niên, còn ba em đã là người trưởng thành, trách nhiệm của ông lớn hơn một chút. . . . . Đứng ở góc độ người thứ ba mà nói, ba em xác thực không hề có trách nhiệm, cầm số tiền thù lao lớn như vậy cuối cùng lại mất tích với bệnh nhân, thế nào cũng không tránh khỏi việc bị người ta chỉ trích. . . . ."

". . . . . Cho nên sau khi sự kiện kia qua đi, không thể phân rõ ai đúng ai sai, những nguyện vọng của dì, công ơn nuôi dưỡng của dì đối với em mà nói là nợ tình, em phải trả, vì vậy ngày ấy dì muốn em và anh đính hôn, em cũng không có ý kiến gì. . . "

"Tối nay khi em cùng Tịch Hương Tình nói chuyện, " Cô tiếp tục nói: "Cô nàng Hương Tình kia, em vẫn luôn cảm thấy tâm lý chị ta biến thái vụn vẹo như cái lò hỏa thiêu làm việc bất lực mới đốt được một nửa. . . . . Nhưng mà, có câu chị ta lại nói đúng. . . . ."

Cô nhìn lên, đối diện với ánh mắt của anh, vừa giã giũa đấu tranh, vừa buông tha vứt bỏ: "Lấy thân phận của em mà nói, cả đời cũng không thể gặp được anh. Bây giờ gặp được, còn không phải cũng giống như chị ấy lúc gặp được ba em khi xưa, quyết không nhường anh cho bất luận kẻ nào. . . . ."

"Hương Tình muốn em dùng anh để đổi lấy tung tích của ba, nhưng em cự tuyệt, em còn chưa kịp suy nghĩ đã ngay lập tức từ chối, lúc ấy em chỉ có một ý nghĩ, đó là em không thể dùng anh đi đổi lấy bất luận kẻ nào."

Cô cúi đầu, thẳng thắn nói với anh: ". . . . . Nhưng bây giờ trong lòng em thật sự khổ sở, em không thể vượt qua cửa ải của chính bản thân mình, là người thậm chí ngay cả cha đẻ cũng không cần, cái giá phải trả cho đoạn

tình cảm này lớn quá, em không trả nổi. . . . . Em không thuyết phục được mình cứ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ở cạnh bên anh như ngày trước. . . . ."

Đường Thần Duệ nghe xong không nói một lời, thanh âm phát ra không một chút tình cảm: "Cho nên bây giờ, em đang hối hận? . . . . . Em hối hận vì gặp được anh, để cho em lâm vào tình cảnh như bây giờ? Nếu như có thể mà nói, em thà rằng chưa bao giờ gặp được anh, phải không?"

Tịch Hương Văn im lặng thật lâu, sau đó, chậm rãi gật đầu.

Cô nói cô hối hận, hối hận gặp được anh.

Đây là một sự thật khiến lòng anh lạnh lẽo hơn so với bất cứ chuyện nào khác, cô đã để cho tình yêu của anh xuất sư vô danh mất rồi. (nghĩa là chị coi nhẹ tình cảm của anh)

Khoảnh khắc này Đường Thần Duệ bỗng chốc trở nên giận dữ.

Anh không chút lưu tình đặt cô nằm trên sô pha, nắm lấy hông ấn chặt cả người cô xuống, lực đạo không hề khống chế khiến cô đau đến rên lên, đánh thức bạn thỏ nhỏ đang nằm bên cạnh.

Con thỏ nhỏ giương mắt nhìn thấy Đường Thần Duệ cùng Tịch Hương Văn đều đang ở trên ghế sa lon, bạn thỏ cũng muốn nhảy tới góp vui giống như mọi ngày, lại thấy sắc mặt Đường Thần Duệ rất khó coi, vừa nhìn thấy nó định lao tới, đôi môi mỏng đã thốt ra một từ: "Cút ——!"

Hương Văn thấy con thỏ nhỏ bị hù dọa, nằm trên mặt đất không dám động đậy, giống như là muốn khóc, ý thức liền tỉnh táo ba phần, "Anh làm gì đấy ——!"

Đường Thần Duệ nhìn cô từ trên cao, cười đến âm u.

"Hối hận đúng không? . . . . . Tôi vốn cho là, một năm qua tôi đối với em như vậy, dù sao em cũng nên có chừng mực, nhưng hôm nay em đã nói mình hối hận, vậy tôi đây cũng không cần thương tiếc em nữa. . . . . Tôi không bao giờ thực hiện giao dịch mà lỗ vốn, cho nên Hương Vãn, hôm nay tôi nhất định phải cầm về cả vốn lẫn lãi."

Cô kinh hãi nhìn anh từ từ cởi cúc áo sơ mi, từng cái từng cái, để lộ ra thân thể trần trụi. Đường Thần Duệ lúc mặc áo sơ mi tây trang có cảm giác hơi gầy, chỉ khi cởi quần áo ra mới biết không thể chỉ nhìn bề ngoài, một người đàn ông như vậy, ở tình huống giận dữ, trong trạng thái không lý trí, anh muốn làm gì, cô cũng không phản kháng được .

"Đường Thần Duệ. . . . . !" Anh muốn làm gì?

Anh dịu dàng cười một tiếng với cô, giọng nói vô cùng dịu dàng mềm mại.

". . . . . Đường Thần Duệ tôi trước giờ vốn không thích cưỡng bức phụ nữ, nhưng mà đối với Tịch Hương Vãn em, hôm nay đành phải phá lệ một lần."

Chương 36: Đa tình(1)

"Viết hay là một bản lĩnh, nhưng nếu có người làm loại chuyện này đến hoàn mỹ thì lại càng bản lĩnh hơn." – Đường Dịch

~~~

Đêm ấy, rạng sáng một giờ rưỡi, tại nhà của Đường Dịch.

Đường Dịch xử lý công sự ở phòng làm việc xong, đứng dậy đi ra ngoài.

Đi tới căn phòng nhỏ đối diện trên hành lang, đẩy cửa đi vào, quả nhiên nhìn thấy hình bóng cô. Cục cưng đang ngủ, Kỷ Dĩ Ninh ngồi cạnh thẳng bệ, mở một chiếc đèn bàn nho nhỏ, cầm một quyển sách trong tay, yên lặng

đọc. Thấy anh bước tới, cô lập tức vươn tay lên ra hiệu: "Không nên đánh thức con..."

Ánh nhìn phức tạp và cực kì không thoải mái của Đường Dịch thẳng tắp quét về phía đứa nhỏ đang ngủ say sưa trên giường, trong lòng vô cùng phiền muộn: lá gan không nhỏ đâu, dám cùng bố nó cướp đàn bà cơ đấy...

Dĩ Ninh bước xuống giường, còn chưa kịp nói gì đã bị chòng năm eo bế lên. Một đường ôm trở về phòng ngủ chính, anh đặt cô lên giường, lúc này mới thấy trong tay cô vẫn cầm quyển sách không buông, Đường Dịch không nhịn được cảm thấy rất nhức đầu: cô đang muốn thi lên tiến sĩ hay sao mà dụng tâm chăm chỉ như thế chứ...

"Muộn như vậy còn không đi ngủ, đang xem cái gì?"

Mặc dù phiền muộn nhưng anh vẫn rất có hứng thú cùng cô hàn huyên. Dựa vào cá tính trước đây của Đường Dịch, tuyệt đối sẽ dùng sức mạnh ngay, nhưng bây giờ không thể làm thế được, cậu con trai kia đối với chỗ đứng của anh quả thực là như hổ đói rình mồi ấy...

"Chờ anh thôi, em không ngủ một mình được," Nói xong, chớp mắt một cái mặt liền đỏ. Khụ một tiếng, Dĩ Ninh vội vã thay đổi đề tài: "Trước đây lúc ở đại học thích đọc cuốn 'Tình nhân của ông cậu'[1], cầm lên ôn lại một chút."

Đó là một trong những tác phẩm đầu tay của Vương Tiểu Ba, ý thơ vô cùng lãng mạn tình cảm, cô không nhịn được cảm động nói: "Tại sao có người ngay cả cảnh cưỡng bức cũng viết được hay đến vậy chứ?"

Đường Dịch cười cười, kéo chăn đắp kín cho cô.

"Viết hay là một bản lĩnh, nhưng nếu có người làm loại chuyện này đến hoàn mỹ thì lại càng bản lĩnh hơn."

Dĩ Ninh nhất thời liền cười, cô không tin hỏi lại: "Sẽ có người như thế sao?"

Đường Dịch mỉm cười xoa khuôn mặt tò mò của cô, không đáp lại.

Không thể phủ nhận, khi ấy trong đầu anh thoáng qua khuôn mặt Đường Thần Duệ.

Cái gã Đường Thần Duệ này, tuyệt đối là kẻ biết làm chuyện như vậy. Đầu tiên cậu ta có đủ tư chất, sau đó lại làm người tuyệt đối bỉ ổi hạ lưu: mặt ngoài quân tử, mặt trong cầm thú...

Đang nói chuyện, điện thoại cá nhân của Đường Dịch chợt vang lên. Cầm lên nhìn màn hình, là thuộc hạ đặc lực gọi tới, vì vậy anh nhận: "Có chuyện gì?"

Đối phương yếu ớt báo cáo: "Dịch thiếu, bên club xảy ra chút chuyện, có người thắng tiền không để ý hạn mức cao nhất."

Club tư nhân của Đường Dịch, bên trong là phòng ốc hạng sang, tự nhiên cũng bao gồm cả một sòng bạc. Quy củ của sòng bạc chính là, thắng tiền có mức độ, thua tiền không giới hạn, vì danh tiếng Đường gia, rất ít người chạy tới đây náo loạn .

"Kẻ nào đang đùa?"

"Thần thiếu gia."

Nghe thấy cái tên này, trong chớp mắt Đường Dịch bỗng nhếch môi nở một nụ cười bồn chột.

Dáng vẻ mất không chế của Đường Thần Duệ, anh chưa từng thấy qua.

.

Khi Đường Dịch tới club, Đường Thần Duệ đã thắng đủ tiền rồi, mất đi hứng thú thắng tiền nhưng không mất đi lạc thú vui đùa, anh chuyển qua quây rượu tiếp tục tham gia vào sàn nhảy đêm khuya.

Những tay chơi trên sàn nhảy đêm khuya, kể cả trai lẫn gái đều là các cao thủ, mà giá trị con người Đường Thần Duệ không cần nói cũng nhận ra, rất hấp dẫn người khác. Ban ngày là người đàn ông lịch sự ưu nhã, khi anh bỏ đi sự tinh tế bề ngoài để chìm trong cuộc vui, nhất cử nhất động đều trở nên diễm lệ dịu dàng, giống như sự chênh lệch mực nước giữa mặt biển và bên trong, huyền hoặc ánh mắt của mọi người.

Thỏa thích chơi đùa đã lâu khiến miệng đắng lưỡi khô, Đường Thần Duệ tiện tay cầm lấy một ly rượu trên quầy bar, ngửa đầu đổ vào miệng, uống xong liền đặt xuống, một cô gái trong quầy bưng tới một ly nước tinh khiết cho anh, nhìn đám người vây quanh Đường Thần Duệ, cô gái bỗng cảm thấy lúng túng trong phút chốc.

Bưng nước lên cho anh, cô dịu dàng gọi: "Thần thiếu gia, nước."

Ánh sáng nhập nhòa, Đường Thần Duệ giương mắt nhìn cô, khi nhận ra giữa đám nam nữ lộn xộn này đột nhiên xuất hiện một cô gái thanh thuần như vậy, Đường Thần Duệ liền lập tức cười lớn, không nhận nước mà thuận tay ôm lấy cả người cô gái, cúi đầu cắn vào tai cô: "Tôi nay theo anh nhé." Tiếng nói vừa thốt ra, anh liền bước vào sàn nhảy.

Hấp dẫn rồi đây.

Đường Dịch ngồi ở sofa trong góc khuất, nhìn ra sàn nhảy xa xa là Đường Thần Duệ đang say rượu ôm một cô gái nhảy thật kịch liệt.

Anh hiểu con người cậu ta, Đường Thần Duệ không thích những thứ đồ nóng kích thích tình dục, bao gồm rượu, bao gồm cả những người con gái xa lạ.

Đường Dịch nhếch môi, anh cảm thấy rất hứng thú, rốt cuộc là ai đã làm cho Đường Thần Duệ gặp phải đả kích lớn như vậy, có thể kích thích cậu ta đến mức này. Kích thích một người đàn ông đã trưởng thành, Đường Dịch im lặng nghĩ, đến tột cùng nó phải lớn đến mức nào mới có thể khai phá toàn bộ tiềm năng sống về đêm của Đường Thần Duệ chứ. Trước nay cậu ta đều là kẻ tùy tiện không hề muốn làm một sinh vật sống về đêm, luôn giả trang làm một đóa hoa tuyệt thế.

DJ đứng ở quầy rượu quan trọng nhất là phải biết thức thời, tình huống nhận thấy Đường Thần Duệ vừa ôm người ra sàn nhảy, vì thế trong nháy mắt nhạc điệu sôi nổi hẳn lên, tiết tấu trên sàn nhảy nhanh chóng từ chậm trở nên bốc lửa, ánh đèn mờ ảo theo bước anh, tất cả đều chiếu rọi lên người Đường Thần Duệ.

Xung quanh sàn nhảy, có vài vòng người đang vây quanh, hò hét chói tai, có người cầm cả chai sâm banh tới, dùng sức lắc mạnh sau đó mới mở nắp ra, sâm banh nhất thời phun hết lên sàn nhảy, vấy vào người Đường Thần Duệ. Áo sơ mi của anh liền bị thứ rượu mát lạnh thấm ướt, chiếc áo mỏng dính vào cơ thể, lộ ra những đường cong hấp dẫn.

Cô gái phục vụ cũng bị sâm banh dính vào người, nước nhỏ xuống theo sợi tóc, tạo thành những từng giọt lưu lại dưới cằm. Ánh mắt Đường Thần Duệ đắm nước, anh chột cú người đến gần cô, hôn lên chiếc cằm tinh tế, đầu lưỡi đảo một vòng đem những giọt sâm banh nuốt vào trong miệng, anh hơi ngửa đầu lên, liền chạm vào ánh mắt bàng hoàng và luống cuống của cô gái nhỏ.

Ánh mắt giống như đã từng quen biết, Hương Văn đã vô số lần lộ ra vẻ mặt này khi nằm dưới thân anh, cô thường ôm lấy anh kêu: "Đường Thần Duệ, anh nhẹ nhàng một chút."

Trong lòng anh chột dâng lên một cảm xúc dịu dàng khác thường, tâm tình sung ái một lần nữa nổi lên. Một tay đặt sau gáy cô, Đường Thần Duệ dán

môi mình vào môi cô gái, cạy răng tham lam tiến vào hôn thật sâu.

Ầm, tiếng nhạc đình tai nhức óc lại vang lên.

Sau khi kết thúc hai bài nhảy, Đường Thần Duệ vô cùng hiếu thắng, ôm hông của cô gái, tươi cười đẩy đám người ồn ào ra rồi cùng nhau rời khỏi sàn nhảy.

Đường đi và phòng ốc ở đây Đường Thần Duệ đều vô cùng thuần thực, anh tùy ý tìm một gian phòng trống, một cước đá văng cửa ra vào, đem cô gái nhỏ chôn giữa thân mình và bức tường. Tác dụng của ly rượu mạnh ban nãy cuối cùng cũng tới, ánh mắt Đường Thần Duệ có chút mờ lung, một mảnh nước mịt mờ trong tầm mắt, thân thể cũng nóng tới kỳ cục, anh tựa vào tường hôn dọc từ cổ cô gái xuống, ngón tay không ngừng tháo bỏ bộ đồng phục sớm đã ướt đẫm kia.

Anh cố ý trêu chọc khơi lên dục vọng của cô, chỉ chốc lát sau cô gái đã bị đùa bỡn đến nóng bừng toàn thân, hai chân nhũn ra đứng không vững, ngã lên người anh. Đường Thần Duệ dùng sức, đẩy ngã cô gái xuống ghế salon.

"Tên cô là gì?"

"Em họ Tập, quản lý gọi em là Tiểu Tập."

Đường Thần Duệ nhất thời cười lớn, "Tên rất hay, tôi thích."

Không đợi cô nói tiếp, anh liền mở miệng: "Có chuyện gì cần giúp đỡ, chỉ cần cô nói ra, tôi sẽ giúp..."

Ánh mắt Đường Thần Duệ nhìn chăm chú vô cùng động lòng người, những lời này lúc anh nói ra một chút cũng không giống như đang đùa cợt. Tiểu Tập hấp tấp hỏi lại : "Thật sao?"

Anh bật cười xoa gương mặt cô, vẻ mặt tràn đầy sủng nịnh.

Cơ hội tốt như vậy, cô không thể không nắm lấy, lập tức nói thật: "Nhà em cần tiền."

"Được, " Nghe rõ yêu cầu của cô gái, cả người Đường Thần Duệ dịu dàng đến kì lạ, anh hôn lên môi cô gái, nhanh chóng rút hai cái thẻ ATM từ trong người bỏ vào tay cô. ". Tôi giúp cô."

Chỉ cần như vậy.

Hương Văn, chỉ cần như vậy. Em có phiền toái, chỉ cần giao cho anh, như vậy là tốt rồi. Mà điều anh muốn, đơn giản chỉ là sự tin tưởng của em mà thôi.

Có lẽ bởi vì tốc độ thực hiện lời hứa của anh thật sự quá nhanh, Tiểu Tập lập tức động tình, thân thể liền cố gắng thả lỏng để cho anh yêu thích. Đường Thần Duệ vùi sâu người trong sofa, cô gái đưa tay ra kéo khóa quần anh, cả người trượt xuống đưa tay vào giữa hai chân, tìm cách lấy lòng anh. Trong đầu Đường Thần Duệ vô cùng choáng váng, không còn thấy rõ người trước mặt, chỉ cảm thấy hạ thân mình cực nóng, dục vọng đàn ông bùng nổ, anh kéo cô gái ngồi lên trên người mình.

Suy nghĩ của anh hỗn loạn, cho đến khi nửa người dưới bỗng nóng rực lên, ngọn nguồn dục vọng bị người ta nắm lấy, cô ngồi trên người anh, mong muốn anh tiến vào, trong mơ hồ Đường Thần Duệ nghe thấy một tiếng gọi 'Thần. '.

Đường Thần Duệ đột nhiên mở mắt ra.

Lúc tỉnh mộng, thật là tàn nhẫn.

Cô không phải Hương Văn, Hương Văn chưa từng gọi anh như vậy, cô sẽ gọi cả họ tên của anh, một khi anh hăng hái lên, ép cô gọi tên mình thì cô sẽ cười hì hì chỉ vào con thỏ: nó có thể gọi thì em sẽ gọi, anh có bản lĩnh thì khiến nó gọi mình là Thần cho em nghe đi.

Một tay Đường Thần Duệ bất chợt đặt lên bả vai cô gái đối diện, đẩy cô rời khỏi người mình, nhiệt tình ban nãy cũng nhanh chóng mất đi, trên vẻ mặt lạnh lùng của anh không có lấy một chút biểu cảm.

"Ra ngoài."

Cô gái bị sự thay đổi đột ngột của anh làm cho sợ hãi, ngồi dưới đất không dám động dậy, Đường Thần Duệ lạnh lùng sửa sang lại quần áo của mình, không thèm liếc nhìn cô một lần.

"Đừng để tôi lặp lại lần nữa, ra ngoài."

Cửa chốt bị người khác mở ra, quản lý nhanh chóng đi vào, im lặng không lên tiếng đỡ Tiểu Tập đứng dậy, cũng không dám nhìn mặt Đường Thần Duệ, ôm lấy người lập tức đi ra ngoài.

Đường Dịch thong thả chậm rãi bước vào.

Mới có một trận yêu đương cuồng nhiệt xảy ra, trong không gian vẫn tràn đầy mùi dâm mị, Đường Dịch nhìn người đàn ông đang ngồi lì trên ghế salon dùng một tay xoa trán, không khỏi bội phục định lực kìm hãm quá tốt của Đường Thần Duệ, thân là một người đàn ông khỏe mạnh, đi được nửa đường rồi mà vẫn có thể đột ngột dừng lại, Đường Dịch quả thật muốn dùng bốn chữ 'xúc động lòng người' để hình dung về cậu ta lúc này.

Móc ra chiếc khăn tay màu trắng luôn mang theo bên người, dùng nước tinh khiết trên bàn thấm ướt, Đường Dịch đi tới, đem khăn tay xoa lên cổ anh, cảm giác lạnh lẽo truyền tới khiến Đường Thần Duệ tỉnh táo lại.

"Đem mình biến thành bộ dạng này, thật không giống với cậu."

Đường Thần Duệ không có hơi sức đáp lại, cũng chẳng quan tâm người đó có tội gì, dùng lời lẽ chính ngược lại: "Vậy cậu nói thử tôi nghe, như thế nào mới gọi là tôi chân chính?"

Đường Dịch hiểu rõ tính cách anh, không để ý tới chuyện người này cố tình gây sự, tầm mắt đảo qua, lúc này mới nhìn thấy trên người Đường Thần Duệ có những vết hôn nhạt có mà thâm cũng có cùng với những vết cào, nhất thời có chút kinh ngạc. Vừa nãy Đường Thần Duệ chỉ là chơi đùa, sau đó lại điên khùng không tiếp tục làm nữa, như vậy những vết cào này là . . .

Đường Dịch đứng trước mặt anh, duỗi tay đặt trong túi quần, không có biểu cảm gì nhìn người trước mặt.

"Cậu đã làm gì vị hôn thê của mình?"

Đường Thần Duệ ngay cả hơi sức để phản bác cũng không có, cũng không có ý định che giấu, khép mắt lại thừa nhận. "Chính là điều cậu đang nghĩ."

Lần này Đường Dịch đã hiểu ra toàn bộ. Đường Thần Duệ không phải là người thích cưỡng bức phụ nữ, nhưng một khi đã bắt đầu, chính là cưỡng bức tuyệt đối, bất kỳ phản kháng nào cũng đều vô dụng.

"Cậu sẽ hối hận đấy."

Đường Thần Duệ bật cười, đáp lại một câu: "Tôi hiểu chứ."

Đường Dịch: "."

Đường Thần Duệ nhắm mắt lại, nhớ tới những hành động vừa làm với cô tối nay. Khi cô nói không bỏ được anh, tâm tình của anh giống hệt như kẻ được sủng ái mà sinh lòng lo sợ, cảm động đến mức ngay cả quyết tâm cầu hôn cũng có, nhưng không ngờ một giây sau cô lại nói mình hối hận, trong nháy mắt đem anh từ thiên đường rớt xuống địa ngục.

Đùa giỡn khiến cho tim anh đập mạnh liên hồi, quả thực là muốn hại chết người.

Khi anh mãnh liệt ra vào cơ thể cô, mỗi lần trong đầu đều hiện lên câu nói ‘Đường Thần Duệ, em hối hận gặp được anh’, anh liền hận không thể mãnh liệt giãy vò cô thêm một chút, đồng thời tự giễu cợt bản thân mình : trước kia bản thân luôn cảm giác mình không thể không có cô ấy, quả thật là chuyện nực cười! Một năm qua, chỉ cần cô đối với anh có một chút đáp lại, anh đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nhưng không ngờ quay đầu chỉ đối lấy được sự hối hận của cô, tất cả những gì anh làm cũng bị cô phá hủy, hẳn là đầu anh chứa nước mới có thể cảm thấy không thể sống nếu không có cô.

Vậy mà, cuối cùng khi anh nhìn thấy dáng vẻ cô vùi mặt vào gối khóc không thành tiếng, thân mình vừa quật cường vừa gầy yếu ấy lại khiến cho tâm anh mềm như núi đổ so với hàng trăm hàng nghìn cô gái khác.

Anh không tự chủ được lập tức ngừng lại, khi đó, trong chớp mắt, một nỗi tuyệt vọng dâng trào trong cổ họng Đường Thần Duệ: làm thế nào bây giờ, anh thật sự không thể không có cô bên cạnh.

Đường Dịch móc chìa khóa xe ra: "Khuya lắm rồi, tôi đưa cậu về."

"Không cần," Anh dường như đã mệt mỏi muốn chết rồi, nâng trán đề nghị: "Giúp tôi đặt một vé máy bay, tôi muốn đi Hồng Kông."

"Lúc nào thì đi?"

"Hiện tại, lập tức, ngay lập tức."

Ánh mắt Đường Dịch sâu thẳm: "Cậu chắc chứ? Còn cô ấy thì sao, mặc kệ ư?"

"Không quan tâm."

Đường Thần Duệ từ từ mở mắt, không che giấu vẻ mệt mỏi chôn sâu tận đáy bên trong: "Cô ấy hối hận khi gặp được tôi, gặp chuyện cô ấy cũng chưa từng nghĩ tới tôi, sau này sẽ càng không cần tới tôi nữa."

Chờ đợi quá lâu, anh đã sớm không chịu nổi sự chối bỏ dù chỉ là một chút của cô nữa rồi.

Anh cẩn thận kiểm tra lại tình cảm của mình, tự hỏi đã yêu thương người con gái tên Hương Vân này được bao lâu.

Có phải lâu một chút, hay lâu hơn chút nữa không, hay chính là ở lần đầu tiên gặp mặt ấy. A, đúng vậy, chính là từ lần đầu tiên, hóa ra anh đã yêu cô ngay từ lần gặp đầu tiên rồi.

Đường Thần Duệ bật cười, không ngờ mình đa tình đã lâu như vậy.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Thần a, cậu phải kiên nhẫn thành thép , Tiểu Dịch của chúng ta cũng chịu đựng lâu như vậy . . . . .

Chương 37: Đa tình(2)

"Giờ đây cô mới hiểu được, không biết bắt đầu từ lúc nào, Đường Thần Duệ đã trở thành người duy nhất cưng chiều cô. Mà bây giờ, anh vừa buông tay, cô lại một lần nữa biến thành đứa trẻ không được cưng chiều."

~~~

Sau khi Đường Thần Duệ rời khỏi nhà thật lâu, đến tận sáng ngày hôm sau, Tịch Hương Vân mới miễn cưỡng bò dậy khỏi ghế salon.

Tối hôm qua cô uống sạch bia, vứt mấy lon rỗng xiêu vẹo nằm trên chiếc bàn trà bằng thủy tinh, hơi cồn đã sớm chậm rãi tan đi hết, lúc này đây Hương Vân vô cùng tỉnh táo. Nhìn thấy quần áo rơi đầy trên mặt đất, toàn thân trên dưới đau như bị người ta đánh cho một trận... cái cảm giác đau

đón đến tận cùng ấy, khiến kí ức tối hôm qua âm âm hiện lên ngay trước mắt.

Nếu lúc này đổi lại là một cô gái nhạy cảm yếu ớt và không kiên cường, trải qua những chuyện như vậy, phản ứng nhẹ nhàng nhất cũng phải khóc rống thất thanh lên, mà nặng hơn một chút nói không chừng sẽ sinh ra tâm lý cực đoan phản xã hội phản loài người không thể khống chế được.

Cho nên có thể nói Đường Thần Duệ không phải là kẻ may mắn bình thường, người bị anh bắt nạt là Hương Vãn, đủ để đảm bảo sau khi gây chuyện xong có thể bình an rời đi.

Từ nhỏ đến lớn Tịch Hương Vãn đã phải chịu rất nhiều đả kích, vừa ra đời đã mất mẹ, thời niên thiếu phải tang cha, mối tình đầu bị kìm nén, ăn nhờ ở đậu nhà người khác, các loại đả kích liên tiếp chồng chéo lên nhau hợp thành một bản giao hưởng chấn động lòng người, trong đó độ bi tráng không phải là thứ người phàm có thể vượt qua được, một bạn Tiểu Cường cứ như vậy mà ra đời.

Hương Vãn lặng lẽ tự nhủ với bản thân: Chuyện này Đường Thần Duệ sẽ không coi vào đâu, thật sự không coi vào đâu hết.

Cẩn thận đứng dậy tiến vào phòng tắm, trong bồn tắm ngập nước, cô ngâm mình vào để vệ sinh thân thể.

Ban này ở bên ngoài không có cảm giác gì, bây giờ vừa tiếp xúc với nước, thân thể liền biến đổi rõ ràng. Những chỗ bị anh dùng sức nắm lấy bắt đầu đau đớn thật sự, nhẹ nhàng chạm vào một cái cũng cảm thấy nóng hừng hực, nương theo ánh đèn màu trắng bên trong phòng vệ sinh, cô nhìn thấy phần eo của mình có mấy chỗ bầm tím, về phần phía dưới, có chút xé rách. Không thể chạm vào được.

Hương Vãn dừng lại một chút, mới vừa rời ở phòng ngủ thì trong lòng cô còn chưa có cảm giác kích thích, có thể nói là mờ mịt, đồng thời trong lòng

lại có một cảm giác nhẹ nhõm ‘lần này nói chung cũng không tệ’.

Lần này nói chung cũng không tệ, cô nghĩ, mặc dù không có được tin tức về cha, lại đắc tội với thần tài Đường gia nữa, nhưng bất luận thế nào cô cũng đã vượt qua cửa ải của chính mình.

Nhưng mà bây giờ, dưới ánh đèn trong phòng tắm, khi nhìn thấy rõ những vết bầm xanh xanh tím tím trên người mình, trong lòng Hường Văn rất cuộc vẫn lặng lẽ cảm thấy ủy khuất.

Chẳng phải là cô không cần thận thánh mẫu một lần thôi sao? Chẳng phải là cô chỉ muốn cân bằng trung hiếu lưỡng toàn trong lòng mình thôi sao? Thế mà anh vẫn xuống tay được. Quốc cộng cùng tranh thiên hạ đấu đến bể đầu chảy máu còn có thể hợp tác kháng Nhật; huynh đệ cùng nhau vượt qua mọi gian khổ, gặp lại nhau cũng cười lớn xóa đi mọi ân oán. Một năm này cô và anh đã cùng nhau đi dạo qua siêu thị không biết bao nhiêu lần, cùng nhau trải qua không biết bao nhiêu phó bản đánh boss, cùng nhau nhìn xem bao nhiêu tác phẩm điện ảnh kinh điển, cùng nhau thay tã cho thỏ con bao nhiêu lần, cũng coi như có chút tình cảm cách mạng.

Ánh mắt Hường Văn chua xót, thầm nghĩ rằng Đường Thần Duệ, làm sao anh có thể nói xuống tay liền xuống tay, còn xuống tay nặng như vậy chứ.

Hường Văn xoa xoa mắt, xoa đến khi ánh mắt có chút hồng.

Trong lòng cô hiểu rất rõ ràng, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách anh, cô nghĩ chính tại vì mình đã nói ra hai chữ ‘hối hận’ ấy, đại khái Đường Thần Duệ coi như đạo đức tu dưỡng tốt, mặc dù xách súng lên ngựa mở cuộc phản công, nhưng rốt cuộc cũng không mở mồm mắng mỏ sỉ nhục cô, nếu như đổi lại một kẻ tu dưỡng đạo đức tệ hại khác, không khéo đã mắng chửi ầm ĩ lên rồi, lúc thì nói không bỏ được, lúc thì nói đang phân vân, đây chẳng phải là chơi đùa với người ta còn gì? !

Hương Văn chán nản nghĩ, cân bằng tâm lí cái gì chứ, mình quá tích cực quá nhiên là không đúng rồi.

Tô ký giả đã từng nói qua với cô như thế này: "làm người đấy, quan trọng nhất là phải vui vẻ ~~~" , câu này không biết đã bị bao nhiêu nhân vật chính của đài TVB nói qua, nhưng thể hiện rõ nhất ở trên người Tô ký giả. Giống như cô ấy và Đường Kính vậy, lúc bắt đầu sự kiên nhẫn của Đường Kính không hề lớn đến thế, cũng từng học người ta trừng mắt nhìn đối phương, kết quả anh tiến một bước tôi liền lui một bước, anh lùi một bước thì tôi liền chăm chỉ đi trộm, cuối cùng Đường Kính đành chịu thua trước, muốn quản cũng quản không xong, chỉ có kẻ ngàn năm làm tặc, đâu có người ngàn năm đề phòng cướp chứ, anh đành cùng cô tiếp tục vui vẻ mà sống.

Cho nên nói, làm người da mặt phải dày, làm bậy sẽ nhanh cảm thấy vui mừng thoải mái hơn~~~

Hương Văn nghĩ, ai không muốn sống mà không phải lo lắng chứ, vấn đề ở chỗ, đây là một loại thiên phú trời cho, không phải người nào cũng có thể học được sự phóng khoáng như Tô tiểu thư vậy, điều này Đường Thần Duệ có thể hiểu được sao.

Quả nhiên, trong lòng cô vẫn cảm thấy rất ủy khuất.

Hương Văn xoa mắt một chút, cố gắng an ủi bản thân.

Chẳng phải chỉ là bị bạn trai làm bậy. Dùng sức nhiều hơn một chút thôi sao, cô sẽ không coi vào đâu cả, thật đấy. Trên thế giới có nhiều người so với cô còn tệ thảm hơn, gặp tai nạn xe cộ mà chết sớm , táng gia bại sản , sinh hoạt tình dục lung tung bị mắc AIDS , học y quá loạn mà phải nhảy lầu So với những người đó, chút chuyện này của cô thật chẳng đáng là gì.

Cô đã 26 tuổi rồi, không phải là đứa trẻ sáu tuổi, lúc này cho dù có không ngừng khóc lóc kể lể như những nữ chính trong tác phẩm của Quỳnh Dao ‘tôi thật sự rất thảm rất thê thảm rất thê thảm đấy’, thì sẽ có người thương tiếc và an ủi cô sao?

Hương Văn vừa tự an ủi, vừa cẩn thận rửa sạch thân mình, thỉnh thoảng nhớ tới lời cuối cùng anh nói trước khi bỏ đi ‘Về sau em muốn làm gì, tôi cũng không bao giờ xen vào nữa’, nước mắt cô liền không ngừng rơi xuống, rồi nhanh chóng nâng tay lên lau đi.

Giờ đây cô mới hiểu được, không biết bắt đầu từ lúc nào, Đường Thần Duệ đã trở thành người duy nhất cưng chiều cô. Mà bây giờ, anh vừa buông tay, cô lại một lần nữa biến thành đứa trẻ không được cưng chiều.

Ai đó đã từng nói, khi không muốn tiếp tục cưng chiều một đứa trẻ, trừ phi chính người đó tự mình kiên cường xuống tay, không còn bất kỳ cách nào hết.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Lời cuối cùng Kỷ Dĩ Ninh đã từng nói qua. . . . .
Số chữ hình như có thiếu vài từ. . . . . Nhưng xin hãy yên tâm! Con ngựa sớm con ngựa muộn, sớm muộn gì cũng là con ngựa.....

Chương 38: Đa tình(3)

"Thầy à, người nhìn xem, kiến trúc bên ngoài càng đẹp bao nhiêu, càng lấy mạng người trong đó nhiều bấy nhiêu. Ngay cả động thái kiến trúc còn như vậy, huống chi là động thái tình yêu?" - Tịch Hương Tình

~~~

Cảm giác rùng mình khó hiểu lại nổi lên.

Đối với Tịch Hương Vân có trình độ EQ cực thấp, trình độ IQ còn phải chờ các nhà khoa học bàn luận mà nói, cảm giác rùng mình này căn bản không phải chất xúc tác tình yêu gì, nó căn bản chỉ là năng lực sống cá nhân mà thôi.

Tịch Hương Vân không trông cậy vào việc có thể gọi điện cho Đường Thần Duệ, chỉ có thể chờ anh gọi tới, bất cứ lúc nào cô cũng cầm điện thoại di động, chỉ sợ để sót mất bất cứ cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào. Lúc mới bắt đầu, trong lòng Hương Vân tràn ngập đủ loại cảm giác mong đợi khác nhau, về sau dần dần trở nên thất vọng, cuối cùng biến thành đủ loại tức giận, chẳng lẽ anh cứ thế tạm thời gạt cô qua một bên để sau này xử lí hay sao?

Cùng lúc đó Đường Thần Duệ đang bị bao vây bùng nổ bởi hàng đồng tin đồn.

Giới truyền thông Hồng Kông chờ đón vị giám đốc trẻ tuổi của Đường Thịnh đến tận rạng sáng mới có cơ hội nhìn thấy bóng dáng anh, vừa ra khỏi sân bay liền ngay lập tức bị đám chó săn chặn đường truy kích.

Đường Thần Duệ làm như không biết suốt cả đoạn đường, chỉ duy nhất lúc nghe thấy một vị kí giả lớn tiếng hỏi "Nghe nói anh và Tịch tiểu thư đã quyết định sẽ thành hôn trong thời gian tới, ngày kết hôn cũng đã định sẵn rồi, Đường tổng giám, xin hãy trả lời, thật sự có chuyện này sao?" , anh mới ngoài ý muốn dừng chân lại một chút, đầu cũng không thèm ngoảnh lại, chỉ ngắn gọn đáp đúng hai từ: "Không hề."

Đối với giới truyền thông mà nói, chỉ cần hai chữ này là đủ rồi, thái độ dứt khoát hủy bỏ hôn lễ của Đường Thần Duệ không thể nghi ngờ được nữa, vì vậy chỉ trong một ngày giới truyền thông đã thi nhau lan truyền tin đồn về Đường Thần Duệ này khắp nơi.

Tin tức ra ngày hôm đó chiếm hết mấy trang đầu của những tạp chí bát quái, Giản Tiệp cùng Trình Lượng bèn mua hơn mười tờ tạp san giải trí cả lớn cả nhỏ đặt trên bàn làm việc của Tịch Hương Vân, lòng tràn ngập mong đợi sẽ được thấy hình ảnh Hương Vân ‘đối mặt với hiểm nguy, ngay lão hồ cũng sẽ vỡ mặt’.

Ấy thế mà Tịch Hương Vân đáng chết chỉ liếc nhìn có đúng một lần đã đem cả mười tờ tạp san ném hết vào thùng rác.

Những gì tạp chí lá cải viết liệu có phải là sự thật hay không? Tuy nhiên không thể không phủ nhận, ngay tại lúc này, tâm trạng Tịch Hương Vân đang rối bời không tài nào nói rõ, chỉ có thể phát huy tinh thần AQ tự an ủi bản thân: không sao không sao, chờ thêm mấy ngày nữa mâu thuẫn nội bộ giữa mình với Đường Thần Duệ sẽ được giải quyết, hồ dán cũng sẽ biến thành cường lực. [1]

Suốt cả một ngày, trong lòng Hương Vân tràn ngập mâu thuẫn, bỗng trợ lý của Đường Thần Duệ tới nhà, tìm gặp Hương Vân, lịch sự đem một xấp tài liệu giao cho cô.

"Hai tuần trước Đường tổng giám đã sai chúng tôi đi tìm hiểu chuyện này, hôm nay tài liệu mới được sửa xong, vì vậy tôi tới giao chúng lại cho cô."

Hương Vân nhận lấy tập tài liệu, trong tay lập tức nặng trĩu, không nhịn được gãi đầu hỏi lại, "Đây là cái gì?"

Đừng nói là giấy tờ hủy bỏ hôn ước đấy nhé? Thế thì có vẻ hơi dày nhỉ. Hay là còn kèm thêm phí chia tay? Trong lòng Hương Vân nhất thời kêu vang, hù dọa cô sao, tập tài liệu này nặng như thế, sẽ chứa bao nhiêu tiền mặt làm phí chia tay đây...

Ôm tập tài liệu trong tay lê lét trở về phòng, Hương Vân nghe thấy nhịp tim của mình đang hết sức kích động. Lúc mở chúng ra cô mới phát hiện thậm

chí ngay cả đầu ngón tay cũng có chút run run, suy nghĩ của cô rơi vào hoảng loạn.

Lẽ nào là tiền để chia tay với cô?

Nhất thời Tịch Hương Văn cảm thấy trong lòng thật chua xót, không thể nói rõ cảm xúc lúc này của mình.

Ở chung với nhau một năm thì đã sao, chẳng phải cuối cùng vẫn mỗi người một hướng ư... Nếu như đây là trong tiểu thuyết, thế thì cô nhất định chính là loại nữ chính cho dù có cố gắng làm bao nhiêu chuyện cũng vẫn khiến cho độc giả cảm thấy "hu hu hu, vị nữ chính này thật sự là thê thảm quá..." rồi.

Cô từ từ mở chúng ra, một xấp tài liệu đặt ngay trước mặt, Hương Văn vừa cầm lên nhìn liền lập tức ngây ngốc.

.....

Tịch Hương Văn xin nghỉ, đi suốt đêm đến một nơi được viết trong tài liệu.

Đây là nơi khá xa trung tâm thành phố, một thôn nhỏ vùng ngoại ô, phía sau núi có một bia mộ, cô phải mất một tuần lễ mới có thể tìm đến được chỗ này. Núi rừng xung quanh thanh tịnh yên bình, chỉ có mấy người trông coi đang quét dọn những phiến đá cắm thạch, bốn phía thanh tùng thúy bách, còn trồng một rừng đào thật rộng, đến tiết thanh minh, nhất định chúng sẽ trở hoa rực rỡ, đẹp không sao tả được.

Cô dừng lại trước một tấm bia mộ, quỳ xuống.

Nơi này nhất định có người lâu lâu tới dọn dẹp một lần, đá cắm thạch dùng để khắc làm mộ bia vẫn sáng bóng như mới. Nhưng Tịch Hương Văn vẫn lấy khăn tay ra tỉ mỉ lau lại chúng một lần, sau đó hít sâu một hơi, lấy hết toàn bộ dũng khí đem ánh nhìn dò xét xuống tấm hình bên trên nó.

Đó thật sự là ba.

Nước mắt ‘tí tách’ cứ thế rơi xuống.

Sự thật tới quá nhanh, khiến cho cô chẳng thể nói được gì.

Trong tài liệu Đường Thần Duệ phái người đưa cho cô có viết rất rõ ràng, cô mất một tuần lễ mới đi được tới đây, vừa đi vừa hỏi, mọi chuyện cũng đã hoàn toàn sáng tỏ ——

"Chú ơi, nơi này có phải thôn Hạnh Phúc không ạ? Trong thôn có người nào tên là Lục Hương Tình không chú?"

"Tiểu Tình hả, có đó có đó!"

"Mọi người biết cô ấy không phải người địa phương sao?"

"Biết chứ, nó là tiểu nha đầu được người trong thôn chúng tôi vớt lên lúc ra biển đánh cá từ rất nhiều năm trước mà."

"Bên cạnh cô ấy có phải có một người lớn đi theo không ạ? Là nam, là một người đàn ông đúng không chú?"

"Đúng rồi, lúc chúng tôi phát hiện ra con bé thì người ấy đã không còn thở nữa, nghe nói khi đó Tiểu Tình vì không muốn để anh ta đi nên đã giận dỗi nhảy xuống biển, anh ta vì cứu con bé nên mới chết, thế là Tiểu Tình khóc lóc trông rất thê thảm."

"."

"Chúng tôi phá lệ làng một lần, đem anh ta chôn cất sau núi, bà Lục trong thôn lại không có con cái nên Tiểu Tình đã được bà ấy nhận về nuôi."

"."

"Tiểu Tình không thích nói chuyện, nhưng là một người rất tốt bụng, lại hiếu thuận với bà Lục vô cùng, chịu khó lo toan mọi việc trong nhà, duy trì chuyện đồng áng, so với con trai còn tốt hơn. Còn nữa, mỗi ngày con bé đều đến sau núi cúng bái, ban đầu chúng tôi còn cho rằng đó là cha Tiểu Tình, đến sau này con bé mới nói cho mọi người biết đó là thầy giáo của mình "

Hương Văn đem tầm mắt hạ thấp hơn một chút, thấy góc phải phía dưới bia mộ có thêm mấy hàng chữ ——

Học sinh: Hương Tình.

Hương Văn bật cười.

Cô đã từng tưởng tượng rằng, nếu như Tịch Hương Tình tùy tiện viết lên bia mộ vài chữ kiểu như "Vợ yêu - Hương Tình" gì gì đó, lúc còn sống không có được thì sau khi chết cũng nên chiếm chút tiện nghi, chắc chẳng có ai biết chân tướng sự việc mất.

Tuy nhiên chị ta đã không làm như vậy.

Ham muốn có được một người, thậm chí đến mức vô tình hại chết anh ta, nhưng vẫn không dám ở trước mặt người đó bất kính một phần nào hết, cho dù người đó còn sống hay đã chết, cũng không hề làm thế.

Ngắm nhìn bốn phía nơi đây, một rừng đào lớn vây quanh bên cạnh những bia mộ, chỉ có chỗ này không có cây đào nào. Hoặc cũng có thể trước kia từng có, sau đó bị người ta chặt mất. Xung quanh mộ của cha chỉ có những thảm cỏ xanh mướt, cũng không có lấy một cành hoa.

Tịch Hương Văn biết, nơi này chôn chứa những kí ức đau thương nhất của Tịch Hương Tình, cô ấy không muốn nhìn thấy hoa rơi, cho nên cũng không cần hoa nở.

Khi mười bốn tuổi, Tịch Hương Tình đã từng nói qua những lời thế này: "Trong chiến trường La Mã thời Trung Cổ, hai ngàn năm trước đã từng có một đấu sĩ độ sức cùng dã thú, chảy máu quá nhiều mà chết đi; trong Bắc Bình Tử Cấm Thành [2], cũng từng có những cung phi chốn khuê phòng vì cô đơn dày vò mà trắng tóc, cho nên thầy à, người nhìn xem, kiến trúc bên ngoài càng đẹp bao nhiêu, càng lấy mạng người trong đó nhiều bấy nhiêu."

Cô mỉm cười, nói: "Thầy, ngay cả động thái kiến trúc còn như vậy, huống chi là động thái tình yêu?"

Vật đổi sao dời, Tịch Hương Văn chưa từng trải qua nên không thể nói gì được hết.

Trên thế giới này, thật sự có người như thế, tại sao lại có thể có người như vậy.

Đáng hận đến thế, mà cũng đáng thương đến vậy.

Còn về Đường Thần Duệ.

Người trông rùng nói cho cô biết, "Một thời gian trước có một người trẻ tuổi cũng tới hỏi thăm bia mộ thầy giáo Tịch ở đây, anh ta tự mình lái xe tới, nhìn có vẻ giống người từ xa đến."

"... Bác có hỏi anh ấy là ai không ạ?"

"Có hỏi, nhưng anh ta chỉ cười, rồi nói với tôi anh ta là con rể của thầy giáo Tịch thôi."

". "

Trên trán Tịch Hương Văn lặn xuống một hàng mồ hôi lạnh.

Đường Thần Duệ, nhất định chính là Đường Thần Duệ rồi, cái kẻ có độ dày da mặt bậc nhất trên thế giới như thế, chưa hỏi ý kiến của đương sự là cô và

cha mà đã tự tiện nâng mình lên địa vị con rể, chỉ có một mình Đường Thần Duệ mà thôi.

Hương Văn rất cuộc cũng hiểu rõ anh đang thất vọng vì điều gì, vì cô không tin tưởng nên mới khiến anh tâm tàn ý lạnh.

Chỉ cần cho anh thêm một chút thời gian, anh có thể đem tài liệu tìm hiểu được giao cho cô, cho dù cô không yêu cầu, anh vẫn vì cô thực hiện. Vậy mà cô lại quá gấp gáp, trước khi anh kịp hoàn thành mọi việc đã trực tiếp chối bỏ mối quan hệ của hai người, mọi chuyện xảy ra chính là như vậy.

Cô quỳ gối trước mộ ba, gọi điện thoại cho anh, ngàn vạn câu chữ trong lòng nhưng lại không thể thốt ra được một lời trọn vẹn, chỉ không ngừng nói với hộp thư thoại ở đầu dây bên kia rằng: "Nghe điện thoại đi, Đường Thần Duệ, nhận điện thoại của em đi, em thật sự có rất nhiều lời muốn nói với anh. Trong lòng em rất khổ sở. Em không thể nói được với ai, chỉ có thể nói với anh."

Nói xong nước mắt bỗng nhiên rơi.

Cái gì tinh thần AQ đều là giả dối hết, cái gì mà hồ dán cũng sẽ biến thành cường lực, tất cả đều là giả dối.

Cô biết thật ra bản thân sợ hãi điều gì, cô sợ anh sẽ giống như ba, cứ thế rời bỏ cô như vậy.

Cô sợ chuyện ấy, vậy mà điều kinh khủng nhất trên thực tế đã xảy ra: quan hệ của cô và anh đã xuất hiện một vết rách lớn, mà cô lại không biết nên vá chúng lại thế nào.

...

Cách đó ngàn dặm, tại Hồng Kông.

Đại hội cổ đông lớn nhằm trưng cầu ý kiến của Đường Thịnh kết thúc, mọi đề án trong năm đều được thông qua, quyền lợi của người thực chất đã gây dựng nên sự nghiệp này là giành được một nửa giang sơn, một lần nữa khiến cho người đời nhận thức được kẻ bất động thanh sắc đứng đằng sau thao túng mọi thủ đoạn làm ăn của Đường Thịnh.

Đường Thần Duệ cự tuyệt mọi cuộc phỏng vấn, càng khiến cho giới truyền thông thêm điên cuồng, đèn flash tập trung toàn bộ vào anh, không buông tha cho bất kỳ tin tức sốt dẻo nào.

Giá trị con người vượt qua cả trăm tỷ, lại trẻ tuổi chưa có vợ con, Đường Thần Duệ trong một đêm hồng thấu hương giang [3], muốn có bất kỳ người phụ nữ nào đều dễ như trở bàn tay vậy, chỉ cần có một cái gật đầu.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cục cũng viết xong cái đoạn này... Lúc viết chỉ sợ viết ra cái gì kì quái thôi, vì vừa viết vừa xem 'Hoa và rắn'[4] mà... đúng đúng... chính là cái bộ phim Nhật Bản khai sáng chân lý "Chỉ cần có H, bất luận cái gì đập tới cũng được." Làn gió H thổi qua...

Momo cũng có lời muốn nói: Tự nhiên nổi hứng làm cái đoạn làm nhảm này, thế là được kiến thức thêm một ít về phim Nhật [5]. Chương này buồn thật, Tịch Hương Tình đúng là vừa đáng thương vừa đáng hận. Aizzz... Nói đi nói lại tớ vẫn thù bà mẹ cô ta nhá, không hận được cô nàng này thì hận kẻ thổi lửa vậy - _-

P/S: Đừng nghe tác giả làm nhảm, không còn H đâu, ngược chưa đủ đào đâu ra H...

[1] Hồ dán cũng biến thành cường lực: Đại loại theo lời Bông tiểu thư thì ai xem Hoàn Châu Cách Cách sẽ hiểu ngay, tớ chưa xem nên chẳng hiểu gì. Tìm cách dịch nghĩa nó ra, đại ý tức là trở nên mạnh mẽ @@

[2] Bắc Bình Tử Cấm Thành: Bắc Bình tức là thành Bắc Kinh. Tử Cấm Thành là một công trình kiến trúc vĩ đại, một cung điện lớn nhất thế giới được xây dựng từ năm 1406 - 1420 dưới triều Minh, sau khi Chu Đệ - người con thứ 4 của Chu Nguyên Chương - dùng binh cướp ngôi từ tay cháu mình là Doãn Văn.

[3] Hồng thấu hương giang: Theo như tứ hiểu, vì câu này tứ lười đi hỏi, thì nó có nghĩa là ánh sáng chói lòa, tuôn ra như suối ấy =]]. Đi hỏi nhiều rồi nên ngại quá, câu này đành tự tìm hiểu. Đại loại chắc là qua một đêm thì giá trị con người Đường Thần Duệ tăng cao, hào quang quanh người cũng... chói lòa hơn hẳn =]]

[4] Hoa và rắn: Flower and Snake, tạm dịch là Bông hoa và những con rắn. Một series phim Nhật Bản được sản xuất từ năm 2004, đến nay đã có đến phần thứ 3(năm 2010) thì phải. Phim được dán nhãn kinh dị, ma quái và 18+.

Phim kể về Toyama, một doanh nhân thiếu ý chí, và là một thành viên của băng Yakuza. Băng đảng Yakuza có một đoạn video ghi lại cảnh anh ta mua chuộc một bộ trưởng của chính phủ. Để xóa các khoản nợ của mình, ông đồng ý buôn ma túy cho họ và để họ bắt cóc Shizuko vợ của mình.

Tớ không xem nên cũng không rõ lắm. Đại loại đó là lời giới thiệu bình thường-nhất trên các web phim. Cụ thể hơn thì Shizuko Toyama là một nghệ sĩ cello mới nổi, từ Italy trở về Nhật Bản. Phim Nhật Bản, lại còn 18+thì không thể chong xáng được rồi. Tớ chỉ trích dẫn lời giới thiệu phần 1 như trên thôi, các bạn tự đi tìm hiểu nếu... có hứng thú nhé =]]

Hết Sắc giới rồi đến Flower & Snake, hỏi nhỏ, có bạn nào đã thử đi xem theo lời dụ dỗ trá hình của tác giả chưa =]]

Chương 39: Đa tình(4)

"Đúng, tôi đã từng nói, không thể chơi tiếp, cũng sẽ không miễn cưỡng... Đáng tiếc tôi đối với cô ấy, không phải chơi đùa." - Đường Thần Duệ

~~~

Tại một khách sạn ở Hongkong.

Tiệc rượu chúc mừng việc hoàn tất mục tiêu lấy lại cổ phần của công ty đúng giờ được diễn ra, trung tâm của nó đương nhiên chính là người chủ vừa mới giữ được quyền lợi của mình, nhưng dường như Đường Thần Duệ mới là tiêu điểm của mọi người. Kẻ có chút đầu óc đều nhìn ra, người đàn ông này mới là người sắp xếp trò chơi, cả quá trình anh ta từng bước xâm nhập, để rồi cuối cùng giành được chiến thắng như đã dự đoán. Đường Thần Duệ không có thói quen lưu luyến trò chơi cũ, game over liền quay người bước đi, tấm màn che kéo xuống.

Đường Thần Duệ chỉ xuất hiện trong bữa tiệc mấy phút đồng hồ, đại diện cho người đầu tư phát biểu vài lời, nhưng giới truyền thông hiển nhiên không thỏa mãn với một chút tin tức tài chính kinh tế này, còn có mấy trang giải trí nữa, paparazi cũng muốn kiếm cơm mà.

Những câu hỏi liên tiếp vang lên, bất ngờ có một giọng nói mạo muội hỏi: "Đường tổng, cách đây không lâu ngài đã phủ nhận tin đồn hôn ước giữa mình và Tịch tiểu thư, mối quan hệ giữa hai người chỉ còn là cái thùng rỗng kêu to, đối với sự việc này xin ngài hãy thẳng thắn nói vài lời được không?"

Không đợi Đường Thần Duệ nói gì, Hàn Thâm đã vượt lên trước: "Thật xin lỗi, chủ đề phỏng vấn ngày hôm nay không bao gồm những vấn đề cá nhân."

Người qua đường Giáp không nao núng tiếp tục hỏi: "Bên ngoài đồn đại hôn ước của Đường tổng đã sớm chỉ là trên danh nghĩa, chuyện này có thật hay không vậy?"

Hàn Thâm chau mày, khích bác quan hệ giữa Đường Thần Duệ và Tịch Hường Văn ngay trước mặt mọi người như thế, cô gái này là muốn chết hay muốn làm sao đây?

Đường Thần Duệ bỗng nhiên khẽ mỉm cười, giương mắt nhìn cô ta chăm chú, ôn hòa mở miệng: "Tòa soạn của cô là. . . . ?"

Không nghĩ tới mình được hỏi lại, Tiểu Giáp rất chi là hưng phấn trả lời: "Tôi là người của toàn soạn 'bát quái toàn tập' ..."

Đường Thần Duệ mỉm cười, ánh mắt tuyệt đối là sáng tỏ, còn có một chút thích thú xen lẫn.

Không ngờ vừa xoay người một cái, sắc mặt người đàn ông này liền trở nên lạnh lùng, tâm tình khó đoán nghiêng đầu nói với Hàn Thâm: "Đóng cửa nó đi."

Mọi người : ". . ."

Hàn Thâm gật đầu một cái, liếc mắt nhìn Tiểu Giáp đang bị chấn động tới mức ngây ngốc đờ đẫn kia, cặp mày ban nãy còn nhíu chặt dần dần giãn mở: cô à, cô coi tôi như kẻ chết rồi còn chưa tính, nhưng dám coi Đường Thần Duệ cũng là kẻ đã chết thì xác thực là cô không đúng rồi.

Tiệc rượu xa hoa chưa từng có, Đường Thần Duệ cầm ly rượu lên liền lập tức chạy đi, lúc muốn tìm anh đã chẳng còn tìm nổi.

Một giờ sau Hàn Thâm phát hiện không thấy anh đâu, trong lòng liền hiểu rõ, đi tới chỗ tiếp tân hỏi mấy câu, cầm thẻ khóa phòng lên thẳng tầng cao nhất. Quẹt thẻ, mở cửa vào phòng, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng anh trong đó.

Đường Thần Duệ có vẻ như vô cùng mệt mỏi, xuất hiện ở tiệc rượu được vài phút đã thoát ra, tìm tiếp tân hỏi lấy căn phòng trên tầng cao nhất. Anh

chỉ cởi áo khoác tây trang cùng cà vạt, tư thế nằm trên giường không hề thay đổi, ngủ một giấc thật sâu mới tỉnh dậy.

"Tỉnh rồi à ?" Hàn Thâm từ trên ghế salon đứng dậy rót cho anh cốc nước.

Một tuần nay công khai họp với đại hội cổ đông, địch thủ có mưu đồ lật lọng, Đường Thần Duệ bay tới Hongkong đồng nghĩa với việc cứu tinh đã xuất hiện, vì vậy tất cả mọi người không hẹn mà cùng đem toàn bộ những việc khó giải quyết nhất trông cậy vào anh xử lý, nhưng rõ ràng chúng rất khó khăn, cho dù là Đường Thần Duệ cũng cần phải lao động với cường độ lớn mới có thể hoàn thành.

Miệng đắng lưỡi khô, nhận lấy ly nước thủy tinh trong tay Hàn Thâm, giọng nói Đường Thần Duệ đã trở nên khàn khàn thấy rõ: "Tôi ngủ đã bao lâu?"

"Hơn hai tiếng." Hàn Thâm nói: "Mấy ngày nay cậu quá mệt mỏi rồi, mọi chuyện tiếp theo cứ giao cho tôi là được, cậu nghỉ ngơi đi."

Anh mấp máy khóe môi, giống như là đang nói cảm ơn.

Hàn Thâm cười cười, sâu xa nói: "Vì công việc mà mệt mỏi, tôi còn có thể giúp cậu, nhưng nếu như cậu mệt mỏi là vì chuyện riêng tư, tôi cũng chẳng thể giúp được gì."

Đường Thần Duệ cực kỳ thản nhiên, nỗi băn khoăn trong lòng không bị vạch trần cũng không hề dao động, vừa cởi áo sơ mi vừa bước vào phòng để tắm rửa.

"Nguy hiểm ghê, tâm sự của tôi lại bị cậu nhìn thấu rồi."

"Cứ coi như là tôi nhìn ra đi, hoặc cũng có thể bởi vì cậu không hề giấu giếm trước mặt tôi mới đúng."

Hàn Thâm tựa vào cửa phòng tắm, nghiêng đầu nhìn anh im lặng không lên tiếng.

"Thần à, trước kia cậu không phải người như thế."

"A?"

"Cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không tự làm mình tổn thương, ranh giới thiện lương của Đường Thần Duệ luôn luôn rất rõ ràng, chẳng qua như thế mới đúng là Đường Thần Duệ. Tín điều trước kia cậu vẫn luôn thờ phụng, còn nhớ không? Tình cảm chỉ là sự rung động nhất thời, nếu như không thể chơi tiếp, cũng sẽ không miễn cưỡng."

"À, có nhớ."

Đường Thần Duệ đóng vòi nước, mặc quần áo vào, lau đầu tóc ẩm ướt đi ra.

"Đúng, tôi đã từng nói, không thể chơi tiếp, cũng sẽ không miễn cưỡng, " anh mỉm cười, nhìn về phía Hàn Thâm: "Đáng tiếc tôi đối với cô ấy, không phải chơi đùa."

Hàn Thâm sửng sốt một chút. Rồi bất chợt cười vang.

"Cũng đúng."

‘Cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không tự làm mình tổn thương’, một Đường Thần Duệ lý trí lạnh lùng như thế, chưa từng tồn tại trước mặt Tịch Hưởng Văn.

"Nói chút chuyện giải trí đi, " Hàn Thâm ho một tiếng, ném quyển tạp chí cho anh nhìn, "Gần đây cậu rất tốt số đấy nhé."

Đường Thần Duệ nhìn lướt qua trang bìa tạp chí rồi ném đi, không muốn mở, "Không có cách nào, đám chó săn ở Hồng Kông này quá lợi hại."

Thật ra thì chó săn trong nước cũng rất lợi hại, chỉ là trước kia thái độ tình cảm của anh không chút mập mờ, nên không có điểm yếu để mà viết thôi.

"Nhìn trí tưởng tượng của đám paparazzi này một chút đi, riêng nguyên nhân hai người gặp nhau đã có tới mười tình huống, cái gì mà hai đứa nhỏ vô tư, gặp nhau ở nước ngoài, rồi yêu đương cay đắng mấy năm. Những thứ này đều là lẩn với Tấn Giang đúng không?"

Sao có thể chấn động lòng người được như thế chứ.

Thật ra thì chuyện hai người gặp nhau rất đơn giản mà thôi, chính là Đường Thần Duệ sau một ngày tan việc đã gặp phải một cô nàng lưu manh.

Hàn Thâm lặng lẽ nghĩ: lại nói, vận số Đường Thần Duệ thật không phải tệ bình thường, trước kia bất luận là Đường Kính hay Đường Dịch, đạo lý siêu tuyệt hắc ám trong mấy câu chuyện tình yêu cổ xưa kiểu như ‘càng không biết xấu hổ thì càng dễ ôm nàng về tay’ đều được chứng minh sâu sắc, ai dè chân lý này đến phiên Đường Thần Duệ lại không hề hữu dụng.

Đường Thần Duệ cùng Tịch Hương Vân, chuyện xưa giữa hai người nhìn lại chỉ có một đặc điểm: triển khai với tốc độ nhanh khác thường, nói đĩnh hôn liền đĩnh hôn. Nhưng sự thật thì sao, hoàn toàn ngược lại.

Tịch Hương Vân chỉ cần về đến nhà, thoát khỏi trạng thái công việc, cả người liền trở nên mơ hồ, năng lực tư duy vô cùng thấp kém (ví dụ như trong thế giới riêng tư của cô nàng, phàm là mất đồ hay không thấy tiền mặt, cho tới bây giờ đều suy luận hung thủ chỉ có thể là người ngoài hành tinh, không chút phức tạp) , càng không nói đến mấy vấn đề trong chuyện tình yêu, không chừng cô nàng này ngay cả nghĩ cũng lười suy nghĩ nữa.

Hàn Thâm ho một tiếng, khuyên nhủ anh: "Mau xem thử một chút đi, không chừng di động của cậu chỉ toàn tin cô ấy nhắn lại thôi đấy. Hương Vân không giống kiểu người cãi nhau liền không thèm gọi điện liên lạc nữa, gây sự lâu dễ làm tổn thương cảm tình mà."

"Không mang."

"Hả?"

"Tôi không mang di động theo," Đường Thần Duệ không có tâm trạng chậm chạp trả lời, "... để quên ở nhà rồi."

Ngày đó anh giận đến mức chỉ nhớ cầm chìa khóa xe, làm sao nhớ mang theo điện thoại di động chứ, "Tôi chỉ cầm điện thoại liên quan đến công việc theo, mà cô ấy không biết số này."

"Vậy tôi sẽ đặt vé máy bay cho cậu, về sớm một chút."

"Không cần, chuyện này mấy ngày nữa nói tiếp, ở đây có vài chuyện không phải cậu ra mặt liền dễ dàng giải quyết, để tôi làm thì tốt hơn."

Hàn Thâm suy nghĩ một chút, chỉ có thể gật đầu, lời Đường Thần Duệ nói quả thật không sai.

Mấy ngày sau Hàn Thâm mới biết, đó là một quyết định sai lầm biết bao, gần như đã trở thành lỗi sai lớn nhất trong cuộc đời Đường Thần Duệ.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: quanh co trắc trở cái gì gì đó. . . . . Thật khổ tay tôi ==+, vẫn là cái loại điền văn đơn thuần dễ viết hơn cả...

Momo cũng có lời muốn nói: Òa òa, chương sau bắt đầu cao trào, thế nên đặc biệt dài. Bắt đầu từ chương sau Bông tiểu tử nghỉ hưu, tớ lại edit nhé ^^ . Chương sau có tựa là Violence, tức là 'Bạo lực'.

Chương 40: Violence(1)

"Đông nhật chính thịnh, thiên hàng đại tuyết, tuyết mãn Trường An đạo.
Huyết mãn Trường An đạo."

~~~

Hai ngày nay Tịch Hương Văn vẫn luôn ở tại một nhà nghỉ trong thôn nhỏ, cô muốn ở bên cạnh ba thêm vài ngày nữa. Mỗi buổi sáng lúc đứng trước mộ ba, lấy khăn tay ra lau những giọt sương vương trên tấm bia đá, cô thường nghĩ tới những chuyện mình đã làm mấy năm qua, không nhịn được ngời cười khổ.

"Em thích đánh nhau như thế, vì sao không đi làm cảnh sát?"

"Bởi vì kiểm sát viên là người cuối cùng có thể thay người chết nói chuyện."

Những lời nói với Đường Thần Duệ trước kia vẫn còn thoang thoảng bên tai, có ai biết được, giấc mộng ngày bé của cô là trở thành cô giáo giống như ba vậy, nhưng vụ mất tích của người năm ấy giống như một vết thương đau đớn nhất trong suốt cuộc đời, khiến cô chột hiệu ra tầm quan trọng của việc tìm kiếm chân tướng sự thật. Từ đó cuộc sống cứ thế rời bỏ quỹ đạo vốn có của nó, cô không thi vào trường sư phạm mà vào trường cảnh sát, cô không muốn trở thành một cô giáo dịu dàng nữa, cô muốn thân thủ của mình thật mạnh mẽ.

Mỗi lần vùi đầu trong phòng tài liệu sưu tầm nghiên cứu những thứ có liên quan đến vụ mất tích năm ấy, lòng cô đều rất tĩnh lặng, giống như đến chỗ không người, nơi đó cô không thể mộng mơ, vì một khi nằm mơ thì ta sẽ chết. Người ta vẫn hay nói cha và con gái liền tâm, bởi vì trong dự cảm tối tăm đã sớm đoán được kết cục của câu chuyện này, cho nên lúc tìm kiếm mới vô cùng đau đớn. Bây giờ nghĩ lại, những năm đó rốt cuộc đã trôi qua ra sao, Hương Văn cũng không còn nhớ nổi.

Ngồi trên bờ cát nơi biển rộng, nhìn ngọn núi hùng vĩ hòa cùng biển khơi xa xăm, Tịch Hương Vãn rốt cuộc cũng hiểu rõ một điều.

Biết trân trọng người trước mắt, mới là điều quan trọng nhất.

Đường Thần Duệ đáng giá được như thế.

Người ấy, sẽ vào lúc bọn bề công việc, bế đầu sút trán không cách nào phân thân được, gọi điện cho cô nhắc nhở rằng: trong bếp có canh gừng đường đỏ, mấy ngày này nhớ uống, nếu không bụng sẽ đau.

Người ấy, sẽ vào lúc buổi sáng khi cô vội vàng mặc áo sơ mi, tay cầm áo khoác bước ra cửa chính, kéo cô quay trở về, tay đan tay mặc vào cho cô chiếc áo lông, khẽ gõ đầu trách mắng: đừng tưởng mình lợi hại, thân thể con gái làm sao chịu lạnh.

Người ấy, sẽ vào lúc nghe được những lời nói thoáng qua trong bữa tiệc rằng "Tịch tiểu thư đã từng bị anh mình từ chối thật mất mặt", kéo tay cô bước tới sàn nhảy, dịu dàng nhảy cùng cô một điệu Waltz thật chậm rãi đưa tình, cuối khúc nhảy còn mỉm cười cúi đầu hôn cô, vô hình xóa đi những lời đồn đại đó.

Núi xanh vốn trẻ mãi không già, vì tuyết mà đầu bạc.

Trên đường trở về, Tịch Hương Vãn đã hoàn toàn hiểu rõ. Cô không nên để anh rời đi, không nên để bi kịch của ba tái diễn thêm lần nữa.

Thả lỏng tâm tình, đất trời cũng tự nhiên rộng mở.

Lúc quay trở lại có đi ngang qua mấy cửa hàng sách định mua thêm vài tờ tạp chí, tin tức về chuyến đi Hồng Kông của Đường Thần Duệ đột nhiên hiện ra trước mắt cô. Dáng vẻ lãnh đạm thường ngày của anh trông đã rất đẹp rồi, được chụp dưới những góc độ mà nhiếp ảnh gia tỉ mỉ lựa chọn thì hiệu quả càng khó lường hơn. Tịch Hương Vãn tập trung nhìn anh, Đường

Thần Duệ trong hình đang ngồi ở vị trí trung tâm của đại hội cổ đông bỏ phiếu cho chiếc ghế chủ tịch, vẻ mặt bình tĩnh thanh đạm tỏa ra khí thế và sức quyến rũ rõ ràng tới tận xương tủy.

Chắc chắn, nếu trong bụng Tịch Hương Văn lúc này có chút kiến thức thì đã sớm nên thốt ra những lời ca cảm thán đại loại như ‘tư thế hào hùng, khí thế vạn dặm như lão hổ’, đáng tiếc bởi vì trong bụng cô không có, cho nên cảm xúc của Tịch Hương Văn lúc này trực tiếp chỉ có bốn chữ vô cùng đơn giản: Thật là đẹp trai! Thật là lạnh lùng!

Nhịn không được lấy điện thoại di động ra gọi cho anh một cú điện thoại.

Cầm di động nghe thấy tiếng nói trong hộp thư thoại vang lên, Hương Văn thở dài, có chút bất đắc dĩ và thất vọng, đành cúp máy.

Cho đến hôm nay cô mới hiểu được rằng, người giống như Đường Thần Duệ, bình thường sẽ không quản giáo cô, nhưng một khi nổi giận lên đến cùng vẫn có chút thái độ cậu chủ. Giống như bây giờ vậy, đến hôm nay rồi vẫn không chịu nhận điện thoại mỗi khi cô gọi tới.

.

Tối hôm đó các kiểm sát viên cùng nhau lên đường làm nhiệm vụ, sau khi công việc hoàn thành thì đêm đã khuya, mấy vị lãnh đạo quay trở về phòng xử lý những việc tiếp đó, còn đám lính tôm tướng của cấp dưới thì được xử lí khoan hồng hơn, đồng ý cho về nhà đi ngủ.

Trình Lượng và Giản Tiệp đã sớm không chịu nổi, làm việc với tinh thần cao độ suốt sáu bảy tiếng đồng hồ, vừa được thả lỏng liền lập tức đổ sụp, kéo dài hơi tàn tỏ vẻ nếu không cho ta về ta đây sẽ đánh người thật đấy. Những người khác cũng rối rít ngáp dài nói chúc ngủ ngon, chỉ có loại sinh vật đi đêm như Tịch Hương Văn, sức bật khỏe, bền bỉ sống lâu, nhìn trông vẫn như cái bình ắc quy đầy điện.

Sau khi vẫy tay chào tạm biệt các đồng nghiệp, Tịch Hương Văn dứt tay vào túi chậm rãi đi về nhà, lúc đi ngang qua bệnh viện lơ đãng ngẩng đầu lên, lại bất ngờ nhìn thấy bóng dáng Tịch Hương Tình xuất hiện.

"."

Tịch Hương Văn dừng bước, không đợi cô có chút phản ứng đã nhìn thấy sau lưng Tịch Hương Tình còn có bốn năm người đàn ông, dáng vẻ không giống như là người bảo vệ mà giống kẻ tới bắt người thì đúng hơn, Tịch Hương Tình cũng không có chút phản kháng, dù sao người này từ nhỏ đến lớn đều lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, đoàn người cứ như vậy lặng lẽ bước vào hai chiếc xe hơi màu đen có rèm che phía trước.

"."

Không nên tham gia vào . Không nên tham gia vào chuyện của cô ta.

Tịch Hương Văn lặng lẽ nhắc nhở mình từ đáy lòng: mau đi thôi mau đi thôi, cứ coi như không hề nhìn thấy không hề nhìn thấy cái gì hết.

Tịch Hương Tình ngoan ngoãn theo chân bọn họ rời đi, chắc là có quen biết từ trước, Tịch Hương Tình là một cô nàng có vấn đề, quan hệ với người khác cũng vô cùng phức tạp, nói không chừng lần này cô ta muốn Đông Sơn tái khởi [1] , làm lại từ đầu mà thôi, cái thói lo lắng này của cô đúng là tật xấu.

Nhưng mà, trong lòng lại có một giọng nói không ngừng vang lên, đó là lời của ông chú trong thôn lúc trước: "Tiểu Tình không thích nói chuyện, nhưng là một người rất tốt bụng, lại hiếu thuận với bà Lục vô cùng, chịu khó lo toan mọi việc trong nhà, duy trì chuyện đồng áng, so với con trai còn tốt hơn. Còn nữa, mỗi ngày con bé đều đến sau núi cúng bái, ban đầu chúng tôi còn cho rằng đó là cha Tiểu Tình, đến sau này con bé mới nói cho mọi người biết đó là thầy giáo của mình"

.....

..... @\$%\$@, cô chịu thua!

Tịch Hương Văn bất đắc dĩ vò đầu, nhanh chân ngăn một chiếc xe máy lại, đưa giấy chứng nhận ra, lấy việc công làm việc tư nói: "Kiểm sát viên thi hành nhiệm vụ, mong anh có thể cho tôi mượn xe dùng một lúc." Không đợi người qua đường Giáp kịp phản ứng, cô đã nhảy lên xe, đồng thời đưa cho anh ta danh thiếp: "Anh có thể liên lạc với người này để lấy xe về, anh ấy sẽ chi trả hết." Thẳng thắn vô tư tiện tay đưa cho đối phương danh thiếp Đường Thần Duệ.....

Xe máy bắt đầu khởi động, kêu vang một tiếng rồi vọt vàng đuổi theo hai chiếc xe hơi màu đen phía trước. Không mang mũ bảo hiểm và găng tay, đêm đông tháng mười hai gió thổi rất mạnh làm rát đôi gò má Tịch Hương Văn và đôi tay lạnh cóng, sự nhạy cảm của nghề nghiệp khiến cô mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện xảy ra, không nhịn được cầm điện thoại lên, chẳng suy nghĩ nhiều bấm một dãy số.

"Đường Thần Duệ, bây giờ em đang đuổi theo hai chiếc xe hơi màu đen, mang biển số xe là XXX, Tịch Hương Tình đi theo bọn họ, em cũng không biết là chuyện gì, nhưng cảm giác có điểm kì lạ, cho nên đuổi theo xem một chút....."

Đáp lại cô chỉ có giọng nói của hộp thư, anh vẫn không chịu nhận điện thoại.....

Tịch Hương Văn gọi xong cuộc điện thoại này mới phát hiện ra mình nên gọi cho anh trai hoặc là Giản Tiệp mới đúng, hay ít nhiều cũng nên gọi cho 110 nói rõ sự tình, song khi cô muốn gọi tiếp thì lại phát hiện di động đã sớm hết pin rồi.

.....

Đúng là cuộc đời thường hay có chút máu chó mà.

Sự thật chứng minh, cảm tính nghề nghiệp của Tịch Hương Vân không hề sai.

Hai chiếc xe hơi đi tới một kho hàng ở ngoại ô thành phố rồi dừng lại, Tịch Hương Vân ma xui quỷ khiến đi theo sau suốt cả đoạn đường, đám đàn ông đó cũng không phát hiện ra, chờ Tịch Hương Tình xuống xe liền dẫn cô ta đi vào.

Tịch Hương Vân núp ở trong góc tối ôm trán, thầm nghĩ Tịch Hương Tình người này mắt mũi làm sao thế không biết, muốn tham gia vào bang phái tối thiểu cũng phải chọn chỗ có cấp bậc một chút chứ, đám người hay đánh lộn còn chọn nơi thâm sơn cùng cốc nghèo nàn như vậy, cô ta tham gia vào làm quái gì

Trong kho hàng, một tên qua đường Giáp báo cáo: "Lão đại, chúng em đã mang người đến rồi."

Lão Đại nham hiểm cười một tiếng: "Tịch Hương Tình, nhiều năm không gặp cô càng lúc càng to gan đầy nhừ, nếu tôi không dùng một chút thủ đoạn thì đúng là không thể mời nổi cô tới đây."

Tịch Hương Tình cũng không nói gì, trực tiếp đi tới, lập tức ngồi xuống trước mặt một bà lão, "Bà nội, con đã làm liên lụy đến người."

Trong lòng Tịch Hương Vân cảm thấy hồi hộp, rốt cuộc cũng nhìn thấy một bà lão đang nằm trên mặt đất ôm cánh tay phải, hình như là bị thương

. . Đây chính là bà Lục – người đã nuôi dưỡng Tịch Hương Tình nhiều năm như vậy sao? Hương Vân bừng tỉnh hiểu ra, lúc đầu cô còn băn khoăn Tịch Hương Tình vốn không phải loại người ngu ngốc, cô nàng này bụng đầy âm mưu, làm sao có thể ngoan ngoãn theo chân bọn họ tới nơi này, thì ra là bị uy hiếp.

Tịch Hương Vân căn cứ môi dưới. Tình hình này xem ra không yên bình được lâu, trước hết cô phải nghĩ cách đưa bà lão ra ngoài, ngộ nhỡ lát nữa có đánh nhau cô mới có thể xuống tay được.

Trong lúc Hương Vân còn đang suy nghĩ, Tịch Hương Tình đã cầm một chiếc gậy gỗ lên đánh mạnh vào tay phải của mình, đứng bên cạnh bà Lục, hai người đứng gần nhau, bị thương cũng giống nhau, nhìn qua có chút mùi vị cùng sinh cùng tử.

Lão đại : "."

Thủ hạ: "."

Tịch Hương Vân: "."

Một đồng chí chính nghĩa và tất cả đám phần tử phản diện trong kho hàng đồng loạt trợn tròn mắt.

". Cô ta làm thật sao?"

". Làm thật dứt khoát."

Bà Lục lập tức nước mắt lưng tròng, "Tiểu Tình, con đang làm cái gì vậy."

Tịch Hương Tình cười cười, hướng Lão Đại nói: "Như vậy đủ chưa? Tôi đã tới, hãy để bà ấy đi, chuyện còn lại chúng ta sẽ giải quyết."

Lão Đại sững sờ một lúc liền khôi phục trạng thái bình thường, phất tay ý bảo một tên qua đường Giáp đưa bà cụ ra ngoài.

Tịch Hương Vân ở trong góc phòng cầm lấy ván cửa, vô cùng phiền muộn: được rồi, cô thừa nhận mình bị hành vi chịu khổ chém mình một đao tỏ lòng hiếu thuận kia của Tịch Hương Tình làm cho cảm động, thế nhưng? Cô nàng này là cái đồ đại ngu ngốc! Hiếu thuận cũng cần tùy từng trường

hợp có hiểu không? Đánh mình bị thương như vậy thì làm sao mà đấu võ được?

Còn đang nghĩ ngợi, Tịch Hương Tình bên kia cùng Lão Đại đã bạo phát.

"Tịch Hương Tình, những năm gần đây cô lén lút sau lưng làm không ít chuyện có lỗi với anh em chúng tôi, rất nhiều chứng cứ đều được tuồn ra từ tay cô đúng không? Như vậy đi, cô là phụ nữ, chúng tôi không muốn ra tay, cô quỳ xuống dập đầu một cái nói lời xin lỗi với từng người trong chúng tôi, các anh em sẽ tha thứ cho cô ngay lập tức."

"Cút."

...

Tịch Hương Văn ôm trán, quả nhiên không hổ là Tịch Hương Tình... Sắp bị đánh hội đồng đến nơi mà vẫn còn bày ra cái vẻ mặt tàn khốc đó được, tiểu thư Tịch Hương Tình đây cũng đã đạt tới một cảnh giới nhất định rồi.

Người khác mắng cô ta, cô ta liền mắng trở lại, lời ăn tiếng nói lưu loát trôi chảy, lực phản kích cũng vô cùng to lớn. Thiếu nữ cô đơn anh dũng chẳng sợ chi bước đi trên con đường, có câu nói về nó như thế nào ấy nhỉ? A đúng rồi, đường mình mình đi, người khác nói gì cũng mặc kệ.

Anh em cả hội rốt cuộc bị cô nàng chọc giận, vài người tiến lên tóm áo Tịch Hương Tình tỏ vẻ muốn ra tay.

Tịch Hương Văn đau khổ gào thét trong lòng, cả ngày hôm nay phải làm việc với cường độ cao suốt sáu bảy tiếng đồng hồ, cô quả thực đã mệt mỏi đến độ không muốn động thủ thêm lần nữa rồi....

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng thân thể đã phản xạ có điều kiện mà hành động.

Trong góc phòng bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, nhân lúc cả đám còn đang ngây ngốc liền tung ra mấy cú đá hoàn hảo, Tịch Hương Văn nắm lấy tay Tịch Hương Tình kéo mạnh.

Đi!

Dù sao cũng là người quanh năm đối mặt với tình cảnh này, phản ứng của Tịch Hương Văn không thể nói là không hài lòng được, lôi theo người chạy như bay, trong lòng âm thầm tính toán: xe máy của mình cách nhà kho không xa, chỉ cần nhảy lên xe là có thể được cứu rồi!

Vào thời khắc mấu chốt, Tịch Hương Văn thể hiện sức bật hạng nhất của mình, thoáng cái đã y hệt như Lưu Tường [2] nhập thân, lao đi thật xa! !!

Nhưng mà ông trời không toại lòng người, thật vất vả chạy ra đến nơi lại phát hiện bên cạnh xe máy đã có người, chính là cái kẻ Tiểu Giáp vừa mang bà cụ rời đi, lúc quay về liền phát hiện ra xe của cô.

"Cô em cũng thật là lợi hại, có thể theo dõi chúng tôi lâu như vậy mà không bị phát hiện." Tiểu Giáp cười cười. "Nhưng mà đáng tiếc, tới đây thì được, nhưng đi thì không đâu."

Đúng lúc này, người từ phía sau cũng đuổi tới, Tịch Hương Văn liền bắt đắc dĩ thở dài, tình huống lúc này quả thực chính là: trước có sói dữ, sau có truy binh mà.

Tịch Hương Tình hiển nhiên không có bản lĩnh tốt như Tịch Hương Văn, chạy trốn chết năm phút đồng hồ liền há miệng thở dốc, lúc trở lại bình thường liền lạnh lùng nói: "Đi đi! Chuyện của tôi không liên quan đến cô!"

Tịch Hương Văn cũng lười cãi cọ cùng cô ta: "Bảo vệ dân chúng là trách nhiệm của tôi."

"Cút! Ngay cả bản thân mình cô cũng không bảo vệ được thì nói gì đến dân chúng?"

Hương Văn liếc nhìn cô nàng một cái: "Đến lúc này rồi mà cô vẫn còn có thể mặt không đổi tim không đập, cậy mạnh ăn nói lung tung, cô cũng thật là nhân tài đấy nhỉ..."

Tịch Hương Tình gắt gao nhìn chăm chăm cô một lúc, cắn răng nói: "...
Tịch Hương Văn, những người này, không dễ chọc.

Đám người trong bang hiển nhiên đã bị hai cô nàng này chọc giận, lão đại ra lệnh một tiếng "Ai cũng không cho phép chạy!" , cảnh tượng thoáng chốc trở nên hỗn loạn vô cùng.

Đánh được một lúc, trong lòng Tịch Hương Văn liền trầm xuống: những người này, đều đã từng qua tập luyện. Xuất thủ vô cùng ác độc và nhanh chóng, không chút nào lưu tình, nhiều chiêu trí mạng.

Bây giờ may mắn duy nhất của Tịch Hương Văn chính là, đồng minh lần này của cô là cô nàng lưu manh Tịch Hương Tình kia, nếu như đổi lại thành Kỉ Dĩ Ninh trời gà không chặt chẳng biết đánh đấm hay Tô Tiểu Miêu gà mờ chỉ giỏi đùa giỡn, cô liền xong đời thật sự. Lúc đánh nhau kị nhất là phân tâm, người từng đánh qua đều hiểu rõ, không sợ địch như sói, chỉ sợ bạn như heo.

Mọi người đều biết, kiểu người giống như Tịch Hương Tình ấy mà, thường hay giống như trong các tác phẩm điện ảnh vậy, ngày thường càng lạnh lùng băng giá biến thái bao nhiêu, lại càng là kẻ mạnh mẽ thâm tàng bất lộ bấy nhiêu, lúc bạo phát luôn đen tối đáng sợ vô cùng.

Vì thế giờ phút này khi Tịch Hương Tình phải đối mặt với lũ tay chân tạp binh của bang phái thì tự nhiên sẽ...

..... Bị giết trong nháy mắt, không kịp phản kháng ! !! = =

Một đám mờ hôi lạnh trên đầu Tịch Hương Vân nhất thời bị thổi bay đi hết, một bước dài tiến tới, vuông góc đá trúng phần eo, thay Tịch Hương Tình giải quyết một tên, thuận tay kéo cô nàng theo, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà rít gào: "Trước đây không phải cô thường hay lăn lộn trên giang hồ lắm hay sao? Ít nhất cũng phải có chút bản lĩnh mới đúng chứ!"

Đến lúc này thì Tịch Hương Tình cũng không thể cậy mạnh được nữa, vô cùng mất mặt giải thích: "Ai nói cho cô là tôi lăn lộn trên giang hồ bằng cách đánh đấm? Tôi là dựa vào đầu óc có hiểu không?"

Tịch Hương Vân:

Đúng, cô nàng Tịch Hương Tình này, giống như giáo viên mầm non trước kia đã từng nói, nếu như mấy bé trai trong lớp là người làm việc xấu, thì cô nhóc chính là người đứng đằng sau thao túng bọn chúng thi hành. Lúc còn niên thiếu lăn lộn trên giang hồ, Tịch Hương Tình từng có một danh hào vang dội 'Người hắc ám đa mưu', khi đó Tịch Hương Tình tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã phát huy vô cùng nhuần nhuyễn thiên phú trời cho thông minh sắc sảo, quý quyết đa đoan của mình, thủ đoạn bày ra lúc nào cũng độc đáo, biến cũ thành mới.

Khụ, nói cách khác, chính là loại người động não không động thủ ấy mà...

Tịch Hương Vân trong nháy mắt bị thổi bay đến tận Siberia, cả người đều co quắp lại: chân tướng sự thật quả nhiên luôn tàn khốc...

Xem ra mọi việc trước mắt dù sao cũng là cuộc sống hiện tại, không thể dùng logic trong các tác phẩm điện ảnh để lý giải được...

Tịch Hương Vân lập tức gầm nhẹ với cô nàng: Chúng ta tách ra! Cô ở cùng một chỗ với tôi chỉ biết chịu đòn không biết đánh đấm, tôi cũng sẽ phải phân tâm lo cho cô. Cô leo lên xe chạy đi đi, không được ngừng, thấy người liền lập tức kêu cứu!"

"Còn cô?"

"Bọn chúng không đông, chỉ cần cô chạy thoát, một mình tôi cũng giải quyết được."

...

Vẫn biết cô nàng này đánh đấm giỏi, nhưng không biết hóa ra lại giỏi đến mức này...

Tịch Hương Tình không phải kẻ ngu ngốc, lập tức nhú mày, Không đi, cô chỉ đang cậy mạnh mà thôi."

Tịch Hương Văn tránh thoát một kẻ, cả người vươn lên nắm lấy đầu côn gổ của hắn, tay phải tóm lấy cổ họng, rắc một tiếng, tiếng kêu thảm thiết thể lương của người nọ vang lên cắt ngang bầu trời đêm, khiến mọi người kinh sợ.

"Cô nhìn tôi trông giống đang cậy mạnh lắm sao? !"

Quả thật không giống... Cô nàng này đúng là có thể đánh... = =

Tịch Hương Văn rộng to hơn với cô ta: : " Đi!"

...

Tịch Hương Tình không dám đi, cô sợ Tịch Hương Văn chỉ đang tỏ vẻ mà thôi, để cô ấy một mình ở đây làm người yếm hộ cho mình... thanh niên có chí như cô không thể làm loại chuyện tổn hại như vậy được.

Tiếng gió từ phía sau lưng truyền đến, Tịch Hương Văn liền cúi đầu lùi lại hai bước, làn gió sắc bén theo lưỡi đao cứ thế trượt qua da đầu cô, hai mắt cô sáng rực, cong khuỷu tay thúc vào ngực kẻ đằng sau, bẻ cái tay đang cầm đao của hắn quay ngược lại, chém sâu vào cánh tay hắn, người đó kêu thét lên như lợn rống, dòng máu nóng hồi dính ngấy cứ thế tuôn trào.

Tịch Hương Tình! Đi! Tịch Hương Văn đẩy mạnh cô ta, cắn răng giận dữ nói: "Không biết đánh thì đừng có ở lại đây làm liên lụy đến tôi! Cô đã làm hại ba tôi chết oan rồi, chẳng lẽ còn muốn hại chết cả tôi nữa hay sao?"

Vào thời điểm này, phép khích tướng vẫn là hữu hiệu nhất.

Ánh mắt Tịch Hương Tình trở nên âm u, xộc xệch bò dậy từ mặt đất, sau đó liền chạy như điên theo hướng mà cô đã chỉ.

Một mình Tịch Hương Văn ở lại chặn bọn chúng, Tịch Hương Tình cũng không phải kẻ ngu ngốc, nhân lúc cô ấy yểm hộ đằng sau, chạy vội đến chiếc xe máy phía xa, thở hồng hộc khởi động xe, dùng sức dẫm vào chân ga. Cô muốn nhanh một chút, phải nhanh một chút, chỉ cần gọi được người tới được đây thì Hương Văn liền có thể thoát thân không chút việc gì.

Mắt thấy người tới tay đã muốn chạy đi, đám tay chân vội vàng đuổi theo, nổi giận, lão đại mắng to: "Nhất định một ngày nào đó tao sẽ lấy mạng mày!"

Tịch Hương Văn cười khẽ một tiếng, "Vậ bây giờ mày thử tới giết đi, hay là hôm nay tình trạng không được tốt?"

Bị cô khích bác như vậy, một đám người vốn đang chuẩn bị lên xe đuổi theo Tịch Hương Tình liền dừng lại, tất cả như điên lên, cầm đủ loại gậy sắt dao to dao nhỏ cùng nhào tới chỗ cô.

... Rất tốt.

Trong lòng Hương Văn thầm thở ra một hơi, Tịch Hương Tình không gặp nguy hiểm nữa.

Kì thật suy nghĩ kĩ lưỡng một chút, việc cô liều mạng ra tay cứu Tịch Hương Tình cũng không phải bởi vì cách nghĩ cao thượng vô tư "Bảo vệ dân chúng là vinh quang của tôi" , cũng không phải bởi vì cái giác ngộ "Tôi

là nữ chính, tôi phải hy sinh bản thân thật vĩ đại lớn lao" , càng không phải bởi vì đủ loại nguyên nhân liên quan đến nhà họ Tịch. Nếu như nói rằng cô và Tịch Hương Tình đã bỏ qua quá khứ, trở nên thân thiết như người một nhà, đây tuyệt đối là lời nói dối.

Trong nháy mắt lúc ra tay, Tịch Hương Văn thậm chí vẫn không biết tại sao mình lại đánh canh bạc vận mệnh đi giao đấu với lũ xấu xa này. Chẳng qua nhìn thấy Tịch Hương Tình môi hở răng lạnh [3] , cô sẽ có chút không đành lòng, dù sao cũng biết rõ tâm tình người con gái ấy đã sớm bạc phơ, sẽ không khóc không cười vì ai hết, cho nên dẫu có cố gắng cùng người khác ở chung bao nhiêu đi chăng nữa, chỉ sợ rằng cũng không thể nảy sinh thứ tình yêu diễm lệ như đóa đào hoa năm xưa [4] được.

Tịch Hương Tình, đó là người mà cha đã không tiếc đem sinh mạng của mình đánh đổi để cứu vớt đi lên từ vực sâu, Tịch Hương Văn căn rằng: vì một điểm này, cô mới không muốn thấy chị ta xảy ra chuyện, không muốn cái chết của cha trở nên vô nghĩa.

Nhanh chóng ghim tóc lên cao thành đuôi ngựa, động tác trên tay thuần thục và nhuần nhuyễn, lấy một địch nhiều luôn là một trận chiến gian nan, giờ khắc này cô chỉ còn duy nhất một con đường để lựa chọn: liều mạng bằng bất cứ giá nào ——!

...

Bóng đêm hoàn toàn biến mất trong màn đen, làn gió lạnh thấu xương cũng theo đó ùa về, ánh sáng và cái bóng hòa vào nhau ngổn ngang không sao phân biệt rõ.

Một mình đánh nhau với đám đông là chuyện rất khảo nghiệm tâm lý và thân thể con người, năng lực thừa nhận tâm lý nhất định phải mạnh mẽ, không thể dao động phân tâm, trong đầu tuyệt đối không thể có loại suy nghĩ kiểu như "Mình không thể làm được..." , quá trình này giống như đi

lên con đường cùng vậy, chính bản thân cô cũng không biết mình sẽ đi đến đâu, kêu lên thành tiếng cũng không có người đáp lại, vô cùng tịch mịch.

Giới tuyến giữa thắng thua lúc ấy rất mơ hồ, không ngừng đánh rồi lại bị đánh, giống như vô số hạt bụi đi qua đen, qua trắng rất dễ dàng, nhưng con đường đi qua màu xám mới là thống khổ và gian nan nhất vậy.

Trên mặt đất có khoảng chừng mười người đàn ông đang nằm rải rác, tất cả đều ôm bụng kêu đau không tài nào bò dậy nổi. Tịch Hưởng Vãn ra tay vừa sắc bén vừa chuẩn xác, đánh trúng phần yếu hại không có một động tác dư thừa, bản lĩnh tốt như vậy nếu không từng trải qua một thời gian lắng đọng và tâm niệm của bản thân, nhất định không bao giờ luyện được.

Tịch Hưởng Vãn hiểu rõ, lúc này tuyệt đối không thể dùng loại phương án bảo thủ "không mong người khác bị thương, chỉ mong tự bảo vệ mình" được, cô chỉ có một người, nếu như cứ sợ đầu sợ đuôi nhìn trước ngó sau như thế, chỉ có một con đường chết mà thôi, hơn nữa cô không làm người ta bị thương, nhưng người ta chưa chắc đã xuống tay lưu tình với cô như vậy.

Hai mươi sáu tuổi, huyết khí sục sôi, trong lúc nhất thời tất cả đều hợp lại, đối phương không có cách nào thuận lợi bắt được một mình Hưởng Vãn. Ấu đả một phen, Tịch Hưởng Vãn biết mình nhất định đã trúng đao, nhưng lúc này hoàn toàn không cảm giác được rốt cuộc bị thương ở chỗ nào, máu trên cánh tay từ từ nhỏ xuống, cũng không biết là máu mình hay máu người ta, trong đầu chỉ tồn tại duy nhất một suy nghĩ: liều mạng liều mạng! Thời gian kiểm tra sức chiến đấu của nhân dân đồng bào đã đến! = =

Địch nhiều ta ít, tổn thương một nghìn, tổn hại tám trăm.

(Tức là đánh bị thương một ngàn người thì mình sẽ bị tổn hại tám trăm ấy)

Trước mặt lại có hai người tiến tới, Tịch Hưởng Vãn tránh thoát một kẻ trong số đó, cái gậy lại bị kẻ kia đập trúng một côn, trước mắt bỗng nhiên

tối sầm, lão đảo ngã xuống.

Một cơn này không nhẹ, những vết thương do dao gây ra trên người cô cũng thế, nhưng không thể lợi hại bằng nó. Cái gáy bị đánh trúng, não chấn động, hiệu quả ngay lập tức được phát huy: cô dùng sức xoa xoa mắt, phát hiện ra bắt đầu có điểm mơ hồ, tất cả người và vật đều mơ hồ như vậy, mang theo hai, ba hoặc là rất nhiều hư ảnh.

Cái gáy bị thương, đây là điều tối kỵ.

"Khốn khiếp! Làm bị thương nhiều anh em của chúng tao như vậy! Chán sống rồi à!"

Năm sáu tên côn đồ vừa thấy cả người cô ngã xuống, lập tức nhân cơ hội này xông lên chém lung tung.

Tịch Hương Vân tránh thoát không kịp, trên lưng bị một gậy hung hãn đập xuống, nhưng nhờ vậy mà cả người tỉnh táo hơn không ít, liền ngay lúc một kẻ cầm dao xông tới, túm chặt lưỡi dao, toàn bộ thân dao lướt qua lòng bàn tay cô, máu tươi lập tức chảy không ngừng, như nước chảy từ trái tim cô rơi xuống, lan ra đầy đất.

Dường như cô đã hoàn toàn mất đi cảm giác đau, nhanh tay nhanh mắt trở tay đoạt lấy con dao nhỏ, né tránh nơi yếu hại của hãn nên không đâm vào bụng mà đâm vào cánh tay, cô chỉ làm bọn chúng bị thương để không cách nào đối địch cùng mình được nữa.

A ——!

Người nọ ngã xuống đất, lại một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên.

Nhưng vẫn còn quá nhiều người. Mặc dù chỉ còn có năm người thôi, nhưng cô đã sớm không còn sức lực, năm đối thủ đối với cô bây giờ mà nói, thực sự quá nhiều.

Tránh thoát cây gậy sắt của một kẻ trong đó vung tới, Hương Văn lui về phía sau, vấp vào đồng hàng hóa nên té ngã, ngay lập tức có hai tên áp sát không buông, hai thanh hung khí sắc bén thẳng tắp đâm về phía cô. Tịch Hương Văn khẽ cắn môi, dùng toàn lực chống tay xuống đồng hàng hóa, nâng cao chân nặng nề đá vào ngực đối phương. Còn chưa kịp thu chân lại, một cây gậy sắt đã vung tới từ phía sau đập thẳng vào gáy cô, sau đó nhanh chóng dờ xuống vai, chuẩn xác hung tàn đánh xuống.

Phần gáy chịu hai lần tổn thương nghiêm trọng, trước mắt đã mơ hồ không còn nhìn rõ nổi, Hương Văn rên lên một tiếng, cuối cùng ngã xuống như một tờ giấy trắng, quỳ rạp xuống đất, không đợi cô kịp đứng lên, khắp trời đã tràn ngập một trận quyền đấm cước đá.

"Đánh nó cho tao! Đánh cho chết mới thôi!"

Còn lại chỉ có ba người đàn ông, nhưng như vậy là đủ rồi. Ba gã đàn ông này, dùng một câu thường nói trong tiểu thuyết cổ đại để hình dung thì chính là "Một đại hán bư hãn làm người ta sợ hãi biết bao!", ba gã đàn ông như vậy, cường tráng, nổi giận, xuống tay cũng tự nhiên kinh hoàng.

Những cú đánh nghiêm trọng không ngừng hung ác độc địa đập xuống dạ dày, bụng, não, đầu gối Hương Văn, cơn đau như dùi sông lấp bễ mà tiến đến, đau đớn bỏng rát, đau đớn kịch liệt chưa từng có trước nay như muốn xé rách thân thể và thần kinh cô lúc này, dần dần cảm giác toàn thân mình đã sắp bị máu tươi nhuộm thành màu hồng tía, trước mắt cuối cùng cũng chẳng thể thấy thêm được gì, lau lau tròng mắt, tất cả đều là máu.

Tịch Hương Văn hốt hoảng nghĩ: thật bi thảm, chính nghĩa gặp phải nguy cơ lớn, nên làm gì bây giờ đây?

Mơ hồ thấy được ngón giữa trên tay phải có ánh sáng lóe lên, cô cẩn thận nhìn sang, thì ra là chiếc nhẫn kim cương dính hôn ngày đó.

Đường Thần Duệ nhất định không biết, từ lúc cô cùng anh đính hôn tới nay, bất kể có xảy ra chuyện gì, cô cũng chưa từng tháo nó xuống.

Bị đánh không ngừng, lúc đầu trong lòng cô còn cảm thấy rất đau, nhưng vừa nghĩ đến anh, liền bất tri bất giác trở nên tĩnh lặng lại.

Lúc quyền đấm cước đá rơi xuống trên người cô vẫn còn cảm thấy đau đớn, nhưng không để ý đến nó là được rồi, âm thầm chịu đựng mọi sóng to gió lớn, chỉ cần qua đi thì sẽ tốt thôi.

Cuối cùng cô nghe thấy người đàn ông bên cạnh mình hùng hổ nói một câu "Cho mày đánh! Cho mày đánh nữa này!", sau đó nhìn thấy hăm cầm dao đâm về phía bụng mình, Hương Văn cảm giác hình như có nước mắt đang rơi.

Không phải bởi vì sợ hãi, mà bởi vì cô biết lần này mình thật sự không thể chống đỡ được. Cô vẫn còn có thật nhiều thật nhiều chuyện chưa làm, chưa được nhìn ba thêm mấy lần, Đường Thần Duệ, cô thậm chí còn không thể gọi cùng anh một cuộc điện thoại. Cô thật sự... rất luyến tiếc anh.

Lúc con dao đâm vào bụng mình, máu tươi hồng thắm lập tức từ cơ thể cô tuôn ra như suối chảy, cô đau đến cuộn mình trên mặt đất, đau đến không thể nói được một lời, đâu đâu cũng thấy bụi mù mênh mông của ngày xưa cuồn cuộn thổi quét qua trọn một đời, trọn một kiếp.

Đông nhật chính thịnh, thiên hàng đại tuyết, tuyết mãi Trường An đạo.

Huyết mãi Trường An đạo. [5]

...

Một giờ sau, nơi xa ngàn dặm, Hồng Kông.

Trong một cuộc họp tài chính tại tòa nhà cao tầng.

Đường Thần Duệ nâng tay lên gõ gõ mặt bàn, vé mặt nghiền ngẫm, trong giọng nói không có chút kinh thường cũng chẳng có chút kính trọng, nói với tất cả những người đang tham dự cuộc họp lúc này: "Trong năm điều kiện tôi chỉ đáp ứng tối đa được một cái, giới tuyến của tôi không có nhiều, không có cách tiếp thu thêm những lời nói khác, mọi thứ còn lại đều không bàn nữa."

Đại diện đối phương chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cố gắng uyển chuyển muốn tranh thủ cơ hội thương lượng thêm: "Đường tổng giám, chỗ khó xử của chúng tôi ngài cũng biết, mong ngài thư thả cho chúng tôi thêm một chút..."

"Thư thả sao, đương nhiên là có thể," Khóe môi Đường Thần Duệ nhếch lên, kéo dài giọng điệu, âm cuối phát ra lộng lẫy không gì sánh được: "Tôi không làm giao dịch lỗ vốn, anh muốn tôi nhượng bộ, thì còn phải xem cái giá mà các anh đưa cho tôi thế nào, hiểu không?"

Đây là uy hiếp trắng trợn, cường thủ hào đoạt, nhân lúc cháy nhà đi hôi của một cách trần trụi, đối phương khổ sở nghiền răng, âm thầm sỉ vả Đường Thần Duệ trong lòng hàng trăm lần, hắng giọng, nói: "Đường tổng giám, là như vậy..."

Đúng lúc này, cửa phòng họp bỗng nhiên bị người ta mạnh mẽ đẩy ra, mọi người trong phòng vô cùng hoảng sợ, kẻ nào không hiểu quy củ không hiểu lễ phép đến đây thế?

Đường Thần Duệ nhíu mày, có chút không vui, giương mắt nhìn sang, lại kinh ngạc thấy bóng dáng trợ lý nhà mình đứng ngay ở cửa.

Sắc mặt Hàn Thâm rất không tốt, thở hồng hộc, cầm di động trong tay, mở cửa chạy vào phòng họp, cũng không quan tâm đến vấn đề lễ phép hay không lễ phép, vội vàng nhìn về phía Đường Thần Duệ ý bảo: "Cậu ra đây một chút, tôi có lời muốn nói với cậu."

Kỳ lạ quá...

Nhiều năm như vậy, Hàn Thâm chưa từng thất thố qua bao giờ, anh có toàn bộ sự bình tĩnh và đúng mực cần thiết của một người trợ lý đặc biệt.

Đường Thần Duệ hiểu rõ, nói với phó tổng giám bên người mấy câu, đứng dậy rời khỏi phòng họp, đi ra ngoài.

Muốn nói gì?

"Cái đó," Hàn Thâm tỏ vẻ muốn nói lại thôi, miệng đắng lưỡi khô cất lời: ... Cậu nghe tôi nói này, phải bình tĩnh một chút."

...

Đường Thần Duệ chẳng hiểu tại sao, chỉ thuận miệng "Ừ" một tiếng cho có lệ.

Hàn Thâm nhìn anh, từng chữ từng chữ một nói cho anh biết: Thần, Hương Văn đã xảy ra chuyện.

"... Cậu nói cái gì?"

"Phía bệnh viện vừa gọi tới, não cô ấy bị chấn động, gãy xương, bị ngoại thương các loại và xuất huyết bên trong..." Yết hầu Hàn Thâm khản đặc gần như không phát ra được tiếng, đỡ lấy bờ vai nói cho anh biết: "... Còn có, nghiêm trọng nhất chính là, bụng Hương Văn bị người ta dùng dao đâm một nhát... Rất sâu."

Ngón tay Đường Thần Duệ buông lỏng, di động trong tay cứ thế rơi trên mặt đất, sắc mặt anh trong nháy mắt trở nên trắng bệch như giấy, không sao tưởng tượng nổi.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: gần đây đâu đâu cũng thi viết, thật là sầu muộn, kết quả mang theo tâm tình sầu muộn viết ra chương này lại thuận tay ngoài ý muốn.. ☹️.. Vui quá trời luôn.

Một đêm gõ ra bảy ngàn chữ, chuột rút cả tay luôn.... Bảng xếp hạng thật là cường đại quá... OTL

Momo cũng có lời muốn nói: Chắc bà ấy nhắc tới việc viết để được lên top à ảnh hưởng đến số tiền nhận được =)). Bà thì sướng rồi, tôi thì gõ đến lả cả người đây này T_T, khi không làm cả chương dài như thế.

Cơ mà cắt ra thì hơi vô nhân đạo, chương này bạo lực máu me hồi hộp thế cơ mà, 5555... Đón chờ chương sau để biết Hường Văn sẽ ra sao nhé ~

[1] Đông Sơn tái khởi: tể tướng Tạ An thời Đông Tấn là trụ cột của triều đình, sớm đã muốn thoát khỏi vòng luẩn quẩn của quyền lực. Tuy nhiên lúc đó nhà Tấn hết sức suy yếu, sau loạn Bát Vương cùng nhiều chuyện linh tinh khác, Tấn thất phải dời đô về Nam, đóng tại thành Kiến Khang (trước là thành Kiến Nghiệp, thuộc nước Ngô trong thời Tam Quốc). Tình hình phía Bắc Trung Quốc lúc đó là quần Hồ tranh thực, Tạ An cứ về Đông Sơn quy ẩn một thời gian lại bị lôi ra gánh vác trọng trách, lần sau chức cao hơn lần trước. Nên ý của câu Đông Sơn tái khởi có nghĩa là tương lai sẽ còn cơ hội, biết đâu tốt hơn nhiều.

[2] Lưu Tường: là VĐV đi vào lịch sử điền kinh thế giới, khi trở thành người châu Á đầu tiên đoạt HCV Olympic cự ly 110m rào nam tại Athens 2004. Người Trung Quốc, còn có biệt danh là "Người bay" , nên câu này có ý là Hường Văn "bay" như Lưu Tường nhập hồn ấy mà =]]

Ảnh Lưu Tường:

Này thì... bay =]]

[3] Môi hở răng lạnh: Nghĩa đen là hai môi không khép kín sẽ khiến gió lùa vào miệng, làm răng bị lạnh hay tê buốt. Nghĩa bóng tức là những người thân thuộc phải nhờ cậy và giúp đỡ lẫn nhau, nếu không sẽ tổn hại cho nhau.

[4] Diễm lệ như đóa hoa đào: Nguyên văn là diễm nhược đào lý, tức là xinh đẹp như hoa đào.

[5] Đông nhật chính thịnh, thiên hàng đại tuyết, tuyết mãn Trường An đạo. Huyết mãn Trường An đạo: Có thể hiểu câu đầu như sau "Khi mùa đông vào lúc lạnh lẽo nhất (chính thịnh) , trời làm cơn mưa tuyết lớn, khiến tuyết phủ khắp thành Trường An" . "Huyết phủ Trường An đạo" , tức là máu nhuộm thành Trường An.

Ý bảo lúc Hương Vân ngã xuống, tuyết bắt đầu rơi, cả máu và tuyết nhuộm lại cùng nhau ấy mà. Bối cảnh hôm ấy là buổi đêm mùa đông, nên có tuyết cũng không lạ : D

Nói chung mấy hiệu ứng máu nhuộm tuyết hay máu loang dưới cơn mưa có hiệu quả thị giác cao lắm, dụng ý của tác giả chính là thế đấy ~. ~

Thành Trường An: Search GG một hồi, nó toàn nhảy ra kết quả về Trung Quốc với chả Vạn Lý Trường Thành - _-

Theo wikipedia thì, Trường An là thủ đô của hơn 10 triều đại Trung Quốc (thế mà search GG ứ thấy đâu) , Trường An tức là "hòa bình vĩnh viễn". GG cho hình ảnh này, còn baidu thì chả ra cái gì hết - . -

Chương 41: Violence(2)

"Anh tỉnh dậy, ngay nơi này, nhưng thế giới của anh, đã không còn thấy được. Những tổn thương mà cô phải chịu đựng, từ nay về sau, anh phải làm

gì để hoàn trả lại chúng bây giờ."

~~~

Trên xe cứu thương, vẻ mặt của ba bốn bác sĩ bộ phận cấp cứu đều vô cùng nghiêm trọng.

Chuẩn bị truyền máu!

"Dạ!"

"Kỳ lạ quá, sau cơn sốc xuất huyết, lúc đầu mạch đập phải thật nhanh chứ, sao của cô ấy lại chậm đến vậy..."

"Thể hiện tại tình trạng thân thể của cô ấy sao rồi? !"

"Huyết áp 40, mạch đập 62, dưỡng khí trong máu cấp tốc giảm xuống!"

"Truyền nước biển! Tăng nhanh tốc độ! Tiếp tục như vậy sẽ không được! Nếu không nhanh đến bệnh viện thì mạch đập sẽ càng yếu ớt, huyết áp cũng không đo được, khi ấy chỉ sợ sẽ..."

Xe cứu thương chạy một đường như bay tới bệnh viện, lúc cáng cứu thương được đẩy tới cửa phòng mổ, hai y tá vội vàng kéo Tịch Hương Tình vẫn còn đang nắm chặt tay Hương Vân lại.

"Cô à, cô không thể vào được."

...

Cô giống như đã bị giật mình, vội buông tay, cáng cứu thương lập tức được đẩy mạnh vào phòng giải phẫu, cánh cửa nặng nề chậm rãi khép lại, ba chữ màu hồng liền sáng lên: đang phẫu thuật.

Bàn tay từng ôm lấy thân thể Hương Vãn rồi cuộc không thể kìm chế mà run rẩy.

Tịch Hương Tình không đứng chờ trước cửa phòng mổ, có lẽ bởi vì không thể chịu đựng được sự chờ đợi gần như là vô phương trong quãng thời gian dài như thế, cô thật sự chịu không nổi. Xoay người đi xuống lầu, khu phòng bệnh không ngừng có người đến người đi, hơi thở và âm thanh của con người khiến cho cô cảm thấy thêm hy vọng tồn tại. Khi có vài người nhìn thấy những vết máu loang lổ trên người cô, tiến lên quan tâm hỏi han "Cô à cô không sao chứ?" , cô lại không hề trả lời dù chỉ một câu, chỉ tiếp tục bước đi.

Đi tới trước một gian phòng, chợt nghe thấy bên trong có tiếng khóc thút thít không ngừng của người nhà bệnh nhân, âm thanh mỗi lúc một lớn, đến cuối cùng gần như vỡ òa trong nước mắt.

Cô dừng lại, quay đầu nhìn sang, thấy y tá đang mặc quần áo cho người đã mất trên giường bệnh, lại nghe thấy y tá thấp giọng nói: "... Chuyện này không thể chờ được, để lâu một chút, thân thể sẽ cứng lại, không mặc đồ được nữa."

Sinh ly tử biệt, chính là cảnh tượng quá đỗi bình thường ở nơi đây, chẳng có gì lạ hết.

Tịch Hương Tình thấy cô y tá giải thích lí do thời điểm mặc quần áo cho người chết vô cùng bình tĩnh, mọi sự đều ung dung, khiến cô chợt nhớ tới một người phụ nữ thông minh đã từng nói qua chân lý như vậy: lúc còn sinh thời phải thật vui vẻ, bởi vì lúc chết đi, sẽ chết thật lâu.

Tịch Hương Tình đột ngột dừng bước, ngơ ngác lui về đứng nghiêng sang một bên.

Cô nhớ tới lần đầu tiên trong cuộc đời nhìn thấy Tịch Hương Vãn, giống như là lúa ruộng nhà người vẫn còn non tươi, xanh mướt một màu.

Khi ấy là một ngày đẹp trời của tháng tư, ánh nắng cũng trở nên tĩnh lặng, dáng vẻ của Hương Văn nói cho đơn giản thì chính là thứ cho dù hơn mười năm có trôi qua vẫn không thay đổi một chút nào. Dường như đối với người này mà nói, sinh mệnh không hề có thật giả, cũng không có đẹp xấu, nó chẳng qua chỉ đang tồn tại, sống nó cho thật tốt, là đủ rồi.

Còn giờ đây, chỉ trong nháy mắt, mọi thứ đã chẳng còn như xưa.

Cúi đầu, Tịch Hương Tình nhìn máu đen trên tay, tất cả đều là máu Hương Văn. Cô nhớ lại lúc mình dẫn người chạy đến nơi, ôm Hương Văn từ trên mặt đất dậy, dáng vẻ cô ấy nhuộm đầy máu lúc đó, nhuộm ướt cả áo quần, máu cứ không ngừng trào ra từ thân thể. Suốt cả chặng đường đi tới bệnh viện trên xe cứu thương, cô không dám đụng vào Hương Văn, ngón tay run rẩy dán trên mu bàn tay cô ấy, thậm chí không dám lau đi những vết máu nhỏ giọt dính trên thái dương đầy đáng sợ kia, chỉ sợ lau nó đi rồi, sẽ thấy được bên trong là những vết thương máu thịt mơ hồ, cả thân thể lẫn tâm hồn đều vỡ vụn.

Nhìn cô ấy nằm trên cáng cứu thương hô hấp phập phồng, lần đầu tiên Tịch Hương Tình nhận ra, người con gái trước mắt mình đây, quả thực là đứa nhỏ của thầy, cả nhà bọn họ đều giống nhau, làm mọi việc chưa từng nghĩ quá nhiều đến bản thân, chỉ cần cảm thấy đúng thì sẽ làm, cũng không quản đến nguy hiểm hay khó khăn trước mắt.

Tịch Hương Tình bỗng nhiên không sao đứng vững được, dựa vào tường từ từ trượt xuống.

...

Khi bác sĩ Thiệu chạy như đua xe tới được bệnh viện, ca phẫu thuật đã bắt đầu từ hai tiếng trước. Hôm nay Thiệu Kỳ Hiên không ở bệnh viện mà nghỉ ngơi tại một thành phố khác, lúc nhận được điện thoại từ bệnh viện, bác sĩ Thiệu ở đầu bên kia còn đối với cái tên ‘Tịch Hương Văn’ có chút xa lạ,

qua ba giây sau bỗng nhiên nhớ ra vị hôn thê của Đường Thần Duệ cũng có cái tên này. Ngay lập tức bác sĩ Thiệu căng thẳng vô cùng, nhớ tới cô gái đã từng gặp trong tiệc đính hôn ngày trước, trong veo đơn thuần mang theo chút ngây ngô, Thiệu Kỳ Hiên lập tức cầm chìa khóa lên, chạy như đua xe quay về thành phố.

Lúc đến được bệnh viện, bác sĩ cấp cứu cho Tịch Hường Vãn trên xe cứu thương đã sớm chờ ở cửa, thấy bác sĩ Thiệu quay về liền lập tức tiến lên nói rõ cho anh mọi tình huống.

"Tình hình của vị trí trọng thương chủ yếu trên người Tịch Hường Vãn là như thế nào?"

"Bụng bị dao đâm, sợ rằng đã tổn thương tới nội tạng cơ quan trong ổ bụng, lúc cấp cứu đã xuất hiện cơn sốc xuất huyết, hiện tại đang tiến hành phẫu thuật phần bụng..."

"Hiểu rồi, " Thiệu Kỳ Hiên gật gật đầu, cởi cúc áo khoác âu phục bước vào khu phẫu thuật, "Tôi đi vào, đổi người giải phẫu chính."

Bác sĩ bộ phận cấp cứu gật đầu, đồng thời không quên lo lắng và khích lệ, "Bác sĩ Thiệu tự mình lái xe trở về ư?" Vừa mới chạy hơn hai giờ xe liên, ở trong trạng thái mệt mỏi mà tiến vào phòng giải phẫu làm người mổ chính thực sự không có vấn đề gì chứ....

"Không có việc gì, " Thiệu Kỳ Hiên cởi quần áo thay đồ giải phẫu vào, chuẩn bị các thao tác tiêu độc trước khi bắt đầu, giọng nói nặng nề vang lên, "Tịch Hường Vãn nếu xảy ra chuyện không may ở chỗ này, nói không chừng Đường Thần Duệ sẽ không bỏ qua cho tôi đâu."

Giản Tiệp chạy tới từ bữa tiệc vội vã vọt vào, không phải chưa từng thấy qua cảnh tượng máu chảy đầm đìa, nhưng cô thật sự chưa từng thấy qua bạn bè hay đồng nghiệp của mình bị thương thành như vậy.

Bác sĩ bộ phận cấp cứu giật mình kinh sợ: "Cô à, đây là khu vực chuẩn bị phẫu thuật, cô không thể vào được!"

Giản Tiệp không để ý đến ông ta, đứng ở cửa nhìn Thiệu Kỳ Hiên, "Hương Văn cậu ấy... sẽ ra sao?"

"Tôi không biết, phải chờ có kết quả phẫu thuật mới rõ được."

Anh là bác sĩ, anh không nói dối.

Bỗng nhiên, Thiệu Kỳ Hiên nhớ tới một việc, xoay người nói với Giản Tiệp: "Những người làm Hương Văn bị thương thành như vậy sao rồi? Cảnh sát đã bắt được chưa?"

... Không biết. Cô căn bản không hề để tâm tới chúng, vừa nghe Hương Văn xảy ra chuyện liền phi xe máy âm ầm vọt tới bệnh viện ngay lập tức.

Vẻ mặt Thiệu Kỳ Hiên không chút biểu tình, mặc dù trong lòng xác thực có ý nghĩ 'để mặc bọn cặn bã ấy chết luôn đi', nhưng thân là bác sĩ khiến anh không tự giác được phát huy thiên chức cứu người vốn có của mình.

"Tốt nhất bảo cảnh sát nhanh chóng bắt chúng lại đi, đừng để Đường Thần Duệ có cơ hội nhúng tay vào."

Giản Tiệp sửng sốt, ... Hà? Thế là có ý gì?

Trong giọng nói của Thiệu Kỳ Hiên nghe không ra một tia cảm xúc, chỉ là nhin không được nhắc nhở cô: "Đừng để Đường Thần Duệ có cơ hội nhúng tay vào, bằng không hậu quả của mấy kẻ đó sẽ không dễ dàng mà nghĩ ra được đâu, Đường Thần Duệ vốn không phải loại người dễ nắm bắt... có điều Tịch Hương Văn sẽ không thích anh ta làm như vậy."

Giản Tiệp mở to mắt, bừng tỉnh hiểu ra.

"Tôi biết rồi."

Chạy ra bên ngoài, cô vội vã gọi điện cho đám bạn bè cảnh sát, muốn bọn họ biết để nhanh chóng xử lý chuyện này, càng nhanh càng tốt, nhưng không ngờ lại nghe thấy một tin ngoài ý muốn.

... Cái gì? Các cậu để thoát vài tên?"

"Là thế này, toàn bộ người trong bang phái kia đều đã bị bắt, ngoại trừ ba kẻ trong đó..." Đối phương hạ giọng, lặng lẽ nói cho cô biết: Giản Tiệp, lén nói cho cô biết nhé,... Đường Dịch tự mình qua đây bắt người đấy, thấy bảo là nhận lời nhờ vả của bạn tốt, chỉ mặt gọi tên muốn ba kẻ cuối cùng làm Hướng Văn bị thương thành như vậy."

(Bạn này bát quái với Giản Tiệp bởi vì người Giản Tiệp thích là Đường Dịch, thế nên mới lảm nhảm thêm vài câu)

Giản Tiệp vừa nghe liền cảm thấy đầu ầm một tiếng.

Nhanh quá.

Tốc độ của Đường Thần Duệ, nhanh quá.

Cho dù người đang ở Hồng Kông không có cách nào lập tức đi tới hiện trường, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến tốc độ trả thù của người đàn ông này.

Đường Thần Duệ...

Giản Tiệp lẩm nhẩm cái tên ấy trong đầu, cuối cùng cũng hiểu ra. Người đàn ông đó quả nhiên không phải kiểu người chịu đả kích sẽ dẫn đến tinh thần sa sút, anh ta và Đường Dịch giống nhau, hành động sâu sắc nhất, chính là quay trở lại tấn công. Bị thương càng nặng, trả thù lại càng ngoan. Có lẽ ngay từ lúc Đường Thần Duệ biết được chuyện này, trong đầu đã sớm hình thành một kế hoạch liên tiếp không để ai biết được, một kế hoạch trả thù, vô cùng hắc ám.

...

Gián đoạn cuộc họp, chạy như đua xe tới sân bay, đăng ký, cất cánh, rồi hạ cánh.

Cả thành phố như chìm trong bầu không khí trầm đục, ánh hoàng hôn phủ quanh những tòa nhà như cự thú thời hồng hoang, mênh mông vô tận, chết chóc và tận thế.

Những thuộc hạ tới chờ máy bay lập tức tiến lên nghênh đón, vừa đi vừa cung kính nói: "Xe của ngài đang ở bên này..."

Đường Thần Duệ bỗng nhiên dừng bước, cái gì cũng không nói, cứ như vậy nhìn lên cửa máy bay, giống như nhìn thấy một đoạn kí ức đã qua, nhưng rất nhanh sau đó liền tỉnh lại, bước nhanh ra khỏi phòng chờ của khách.

Bên người có mấy vị phó tổng của Đường Thịnh, biết được Đường Thần Duệ hôm nay trở về, liền cố ý tới đây muốn anh ký những văn kiện khẩn cấp, mấy tiếng đồng hồ trước họ đã fax cho Hàn trợ lý nhưng không hề có tin tức, Hàn Thâm chỉ điện thoại cho bọn họ nói rằng: "Mọi việc dưới tay Đường tổng tạm dừng toàn bộ, những case do ngài ấy phụ trách cũng phải kéo dài, mặc kệ phải trả giá bao nhiêu, kéo dài toàn bộ cho tôi."

Các vị phó tổng nghĩ như vậy làm sao được, công việc trên tay Đường Thần Duệ tạm dừng toàn bộ là khái niệm như thế nào? Bao nhiêu thứ không có anh ký tên liền không thể thực hiện, bao nhiêu người dựa vào việc sản xuất của anh mà kiếm sống, một đám bọn họ vì công trình này mà sút đầu mẻ trán bấy lâu, chỉ cần chờ anh ký tên một cái, thành tích của mình sẽ trở nên rõ ràng hơn, ai chẳng muốn nhân cơ hội này mà thăng chức...

Nghĩ vậy, mấy vị phó tổng liền cố lấy dũng khí đẩy văn kiện tới: "Tổng giám, bản hợp đồng này đã xong xuôi, mời anh xem qua."

Sắc mặt Đường Thần Duệ tối tăm đến kỳ cục, ánh mắt sắc bén đảo qua, cầm lấy văn kiện một giây liền xé chúng nát bầy, mảnh vụn giấy trắng theo từng ngón tay anh lả tả rơi đầy đất.

...

Mọi người ngây ngốc, không dám nói gì, Hàn Thâm đi phía sau anh cũng chẳng dám nhiều lời, biết rõ tâm tình Đường Thần Duệ lúc này đã hoàn toàn không dễ tha thứ nữa rồi.

Đường Thần Duệ không nói thêm gì nữa, anh vốn chính là một người ít nói, bây giờ lời nói còn ít hơn lúc trước. Ngồi trên xe, Đường Thần Duệ khởi động động cơ, xe thể thao màu bạc vội vàng rời đi, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Dáng vẻ Hàn Thâm không chút biến động, phân phó thuộc hạ thu dọn sạch sẽ những mảnh vụn của giấy tờ, đồng thời vỗ vai mấy vị phó tổng, thở dài: "Thấy chưa? Những ngày này không nên nhắc tới chuyện công việc trước mặt anh ấy, anh ấy nói không xử lý thì tức là hoàn toàn buông tay, không phải chuyện đùa đâu."

Mấy người trước mặt vô cùng bất đắc dĩ nói: "Sao tổng giám lại có thể mặc kệ được chứ, rất nhiều việc không có anh ấy thì không thể làm được mà."

Thứ không dễ chơi nhất trên thị trường tư bản chính là thời gian, một giây đáng giá hàng trăm triệu, tốc độ thắng thua nhanh chậm như thế, không kẻ nào có thể tiêu hao được.

"Anh ấy mà bỏ mặc mọi việc, Đường Thịnh sẽ không thể tránh được những ảnh hưởng tiêu cực rất lớn phía sau đâu..."

Hàn Thâm trầm mặc không nói, một lát sau chậm rãi mở miệng.

"Đối với Đường Thần Duệ bây giờ mà nói, đã không còn thứ gì để hao phí không nổi nữa rồi. Tôi nghĩ nếu như Đường Thịnh suy sụp, không chừng cũng là hợp ý anh ta cũng nên."

"Hả? !" Chuyện này làm sao có thể được!

Hàn Thâm nhìn theo hướng Đường Thần Duệ rời đi, có chút lo lắng cho người này.

"Anh ấy cùng vị hôn thê nhất thời giận dỗi, vì công việc mới đi Hồng Kông, kết quả vị hôn thê của anh ấy cứ thế xảy ra chuyện, nếu như phát sinh bất luận hậu quả gì không thể bù đắp được, kiếp này Đường Thần Duệ làm sao qua được nữa đây..."

Rõ ràng anh đã nói, kể từ ngày họ cùng nhau đính hôn, cuộc sống của cô sẽ do anh phụ trách, kết quả anh lại phụ trách thành cái dạng này, rốt cuộc anh phải làm gì mới có thể bù đắp sự thất trách ấy đây?

...

Đêm ấy tuyết rơi thật nhiều, lượn vòng mờ ảo xung quanh khung cửa sổ màu tím, vô cùng yêu lệ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ba chữ "Đang phẫu thuật" cuối cùng cũng không còn sáng nữa. Thiệu Kỳ Hiên cùng vài bác sĩ phẫu thuật khác bước ra, cả đoàn người mang theo vẻ mặt mệt mỏi, thần sắc cũng hết sức khó coi, di chứng sau một lần làm việc với tinh thần khẩn trương cao độ.

Giản Tiệp, Trình Lượng và Tịch Hương Hoàn đang chờ ở cửa lập tức tiến lên vây quanh họ, ai cũng không mở miệng cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Ngược lại, Thiệu Kỳ Hiên chỉ lau mặt một chút, vẻ mặt thanh tĩnh, kinh ngạc lên tiếng đầu tiên: "Đường Thần Duệ đâu rồi?"

...

Không ai biết.

Thiệu Kỳ Hiên nhíu mày, đột nhiên xoay người bỏ lại một câu "Tôi lập tức quay lại, chờ tôi năm phút" , liền không quản phản ứng của người khác, nói rồi chạy đi.

Đẩy cửa bước vào phòng làm việc của mình, Thiệu Kỳ Hiên không kịp thay đồng phục giải phẫu đã vội vàng cầm di động lên gọi, điện thoại của Đường Thần Duệ không liên lạc được, Thiệu Kỳ Hiên suy nghĩ một chút, chuyển sang gọi điện thoại cho Đường Dịch. Ba giây sau, rất nhanh đã kết nối.

Đường Thần Duệ ở chỗ của cậu?

Ừ.

"Ba người đánh Tịch Hường Văn bị trọng thương cũng ở chỗ của cậu?"

Ừ.

Ngay cả giấu giếm cũng không thêm giấu giếm, hai kẻ này thật đúng là...

Thiệu Kỳ Hiên hít sâu một hơi, Đường Thần Duệ, cậu ta đang làm gì?

Tiếng Đường Dịch nhàn nhạt cất lên: "Vị hôn thê bị kẻ khác biến thành như vậy, cậu nói xem anh ta sẽ làm như thế nào."

Gậy ông đập lưng ông, vết thương người khác để lại trên người cô, cả vốn lẫn lời phải trả gấp mười lần mới được. Bằng không, anh phải làm thế nào mới thuyết phục được bản thân có tư cách tham dự vào cuộc sống của cô nữa chứ.

Trong lòng Thiệu Kỳ Hiên phát lạnh, nhớ tới ngày xưa hứng trí lập hội đến trường bắn với Đường Thần Duệ, cùng bộ dáng anh ta khi giơ súng bóp cò trúng thẳng hồng tâm khi ấy.

Bạo lực trong chớp mắt, buông thả trong thoáng qua, chỉ phút chốc liền không còn nhìn thấy, chơi chán rồi còn biết lấy một chiếc khăn tay ẩm ướt trên người ra, tránh bị bỏng lúc tháo dỡ sau khi nổ súng, động tác chuyên nghiệp đến mức Đường Dịch cũng phải nghiêng ngẫm đi theo sát anh ta đùa giỡn nói: "Cách chơi này của cậu, dùng vào đầu tư thật là đáng tiếc ghê." Anh ta chỉ mỉm cười, chơi đùa thì như thế thôi, một sở thích nghiệp dư để phóng thích bản thân ấy mà, không lo thành thật.

Trừ phi bị buộc đến đường cùng, làm cho anh không thể không làm thật được nữa.

Nghĩ tới những điều này, trong lòng Thiệu Kỳ Hiên liền trầm xuống.

"Đường Dịch, cản cậu ta lại, trạng thái tâm lý của Đường Thần Duệ lúc này sẽ xảy ra chuyện đấy!"

Đường Dịch trả lời vô cùng bình tĩnh, anh có thể hiểu rõ suy nghĩ lúc này của Đường Thần Duệ, "Gặp chuyện không may không phải kẻ khác, mà chính là người phụ nữ của mình, không làm như thế thì cậu ta phải nói gì để thuyết phục bản thân có tư cách trở lại bên người cô ấy chứ?"

"Tôi biết, nhưng vẫn là không được, Anh lên tiếng nhắc nhở cậu ta: Tịch Hương Văn là kiểm sát viên, nếu như tương lai cô ấy biết Đường Thần Duệ vì mình mà làm hại đến mạng người, cô ấy sẽ không chịu nổi."

...

Người bên kia điện thoại không nói gì thêm, một lúc sau giống như đã thỏa hiệp.

"Hiểu rồi, tôi sẽ ngăn cậu ta lại."

Trước khi cúp điện thoại, Thiệu Kỳ Hiên mơ hồ nghe thấy Đường Dịch đi vào một chỗ, bên trong tràn ngập mùi máu tươi dày đặc và những tiếng cầu xin tha thứ vô cùng đau đớn. Đường Dịch kéo một người, nhàn nhạt khuyên anh ta: Đừng đánh nữa, nếu bọn chúng chết cô ấy cũng sẽ không tốt được, cậu đến bệnh viện đi.

Giọng nói tràn ngập sát khí của Đường Thần Duệ lập tức bùng phát: Cút!

Nội tâm khát máu trong người anh lúc này đã sớm thức tỉnh toàn bộ, những kẻ này, chính là những kẻ trước mặt này, đã làm những chuyện đó với Hường Văn của anh...

Đường Thần Duệ nhắm mắt lại, thân thể của cô luôn luôn tốt, bình thường chỉ cần cảm thấy không thoải mái lúc kỳ sinh lý đến thôi anh đã thấy luyện tiếc lắm rồi, bây giờ nhiều vết thương trên người cô như vậy, anh thật sự không dám nghĩ tới nữa.

Tịch Hường Văn sẽ không thích bộ dạng lúc này của cậu đâu, Đường Dịch kéo anh, không để anh tiếp tục phạm sai lầm nữa. Cậu hiểu chứ?

...

Yên lặng cúp điện thoại, Thiệu Kỳ Hiên chậm rãi ra khỏi phòng làm việc. Nhớ tới cô gái nằm trên bàn mổ vừa nãy, một thân thể bình thường không chút nào khác lạ, lại có thể chịu đựng từng đấy vết thương lớn nhỏ lưu lại sau cuộc ẩu đả điên cuồng, cho dù cứu sống được cô, nhưng tương lai rồi sẽ ra sao, di chứng hậu phẫu thuật là thế nào, tất cả đều không thể đoán trước được.

Bỗng nhiên, nội tâm đau xót của bác sĩ Thiệu có chút bi thương, không biết là đối với cô, hay đối với mạng sống này. Chỉ cần nghĩ tới dáng vẻ ấy của

cô, nghĩ tới lúc cô chịu đựng từng nhát dao đâm xuống, anh liền không đành lòng nhớ lại nữa.

Ngay cả anh cũng cảm thấy như vậy, huống chi là Đường Thần Duệ, người đã từng hứa hẹn sẽ phụ trách cô cả cuộc đời này.

...

Khi bóng dáng Đường Thần Duệ xuất hiện trước cửa phòng quan sát đặc biệt, bầu không khí nơi đó lập tức như ngừng lại. Trong không gian tản mát hơi thở trên người anh, hơi thở sau khi cơn bạo động đã được phát tiết.

Sắc mặt Đường Thần Duệ vô cùng không tốt, thậm chí còn không dám nhìn vào dáng người đang nằm trong phòng quan sát kia, chỉ sợ vừa nhìn, anh liền không thể nào khống chế được.

Đối mặt Thiệu Kỳ Hiên, giọng nói của Đường Thần Duệ có chút khàn đặc :
... Bây giờ cô ấy, vẫn khỏe chứ?

Thành thật mà nói, không được tốt lắm, hiện nay còn chưa vượt qua giai đoạn nguy hiểm, Bác sĩ Thiệu thành thực nói cho anh biết, Mất máu quá nhiều, nội tạng và dạ dày bị thương, có tỉnh lại hay không còn chưa biết được, tình trạng chấn động não cũng có, biến chứng sau phẫu thuật không thể đoán trước... Những vết thương khác trên người, đều do bị đánh mà thành...

...

"Thần này, tôi không thể không nói cho cậu biết, vị hôn thê của cậu, cô ấy thật sự rất..." Anh gãi đầu, không biết nên nói ra như thế nào, "... Vết dao ở bụng là cái cuối cùng, chắc hẳn trước đó cô ấy đã phải trải qua một thời gian bị đối xử bạo lực, người bình thường rất khó vượt qua, cô ấy chịu đựng được, hơn nữa còn biết cách nghiêng người tránh vị trí động mạch chủ khi dao đâm tới. Có thể dựa vào nghị lực chống đỡ được đến nước này,

rất khó nói đây là bản năng nghề nghiệp của cô ấy, hay là do tính cách của con người... Nói chung khiến cho người ta rất không đành lòng nghĩ đến tình cảnh của cô ấy lúc đó."

Sắc mặt Đường Thần Duệ càng trắng bệch, đây là cảm giác mà anh chưa bao giờ có, cô lâm vào nguy hiểm và phải chịu đau đớn, mà anh lại thúc thủ vô sách, không có chút biện pháp nào. Anh nhớ tới mấy giờ trước ở Hồng Kông, nghe được tin cô gặp chuyện không may, trong nháy mắt, đầu óc anh trống rỗng, một khắc ấy, cô rơi vào bước đường cùng, mà tài trí thông minh của Đường Thần Duệ lại không có nửa điểm tác dụng.

Thiệu Kỳ Hiên hiểu rõ tâm tình anh lúc này, vỗ vỗ vai anh, không nói gì nữa.

Dù sao cũng là bác sĩ, vừa nhắc mắt lên nhìn thấy Tịch Hương Tình vẫn cúi đầu ôm chân ngồi trong một góc, không nói câu gì, cánh tay phải chỉ sợ cũng đã bị thương, mặc dù biết Tịch Hương Văn biến thành như vậy cùng cô gái này không thoát được quan hệ, nhưng Thiệu Kỳ Hiên nghĩ ngợi một lúc, vẫn là đi tới.

"Tịch tiểu thư, tôi giúp cô xem qua cánh tay phải bị thương nhé."

Cô bỗng nhiên mở miệng.

"Tôi nhìn thấy..."

Thiệu Kỳ Hiên không hiểu, Hà? Thấy cái gì?

"Tôi nhìn thấy bọn chúng đã đâm Hương Văn một dao như thế nào..."

Sắc mặt Thiệu Kỳ Hiên đại biến.

Suốt cả đêm, trong đầu cô đều là hình ảnh cuối cùng mình thấy được lúc đó. Cô dẫn người chạy tới nơi, nhưng không kịp ngăn cản hành động cuối

cùng của bọn chúng, tận mắt nhìn thấy lưỡi dao sắc bén từng tắc từng tắc tiến vào cơ thể cô ấy, tận mắt nhìn thấy bóng dáng Tịch Hương Văn ngay cả một tiếng kêu cũng không có, im lặng nằm trên mặt đất chịu đựng tất cả.

"Tôi ôm cô ấy lên xe, đè bụng cô ấy lại, không cho máu chảy ra, nhưng mà vẫn có rất nhiều rất nhiều máu không ngừng chảy, tôi biết cô ấy rất đau... Lúc ở trên xe vì không muốn cô ấy bất tỉnh, tôi liên tục nói chuyện với cô ấy, hỏi cô ấy vì sao lại liều mạng chống đỡ như vậy, nhưng cô ấy đã sớm đau đến không nói ra lời..."

Nghĩ lại chuyện đó, ngay cả Tịch Hương Tình cô đây là một kẻ kiếm không ra chút cảm tình để mà sử dụng, bỗng nhiên cũng có nước mắt rơi.

Không nên để đến lúc này mới biết cách quý trọng mọi thứ, quả nhiên đúng với câu nói ấy.

Muốn kiếm quẻ hoa cùng chở rượu, vẫn khác lúc, thiếu niên du [1]

Tịch Hương Tình bỗng nhiên mở miệng, trong giọng nói không nghe ra một tia cảm xúc: "Cô ấy gọi điện thoại cho anh."

Mọi người ở đây đều sửng sốt, cô vừa nói cái gì?

Tịch Hương Tình chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Đường Thần Duệ bên cạnh, từng chữ từng câu rõ ràng nói cho anh biết: Đường Thần Duệ, cô ấy muốn gọi điện cho anh, trước khi gặp chuyện không may, cô ấy cũng đã gọi cho anh một lần... Lúc ở trên xe cấp cứu, những lời duy nhất cô ấy nói, chính là tên của anh, và hai chữ điện thoại."

Thiệu Kỳ Hiên nhanh mồm nhanh miệng lập tức chất vấn anh: Đường Thần Duệ, cậu thế mà không nhận điện thoại của cô ấy? !

Rốt cuộc phải tin tưởng anh đến thế nào, mới có thể dựa vào một điểm mong manh ấy mà chống đỡ đến cuối cùng. Biết rất rõ ràng rằng người ấy

thân ở Hồng Kông xa xôi, nhưng vẫn cứ tin rằng chỉ cần có anh thì sẽ không có chuyện gì xảy ra hết.

...

Trong chốc lát sắc mặt Đường Thần Duệ không còn chút máu.

Anh sai thật sự rồi, từ một khắc kia đã bắt đầu phạm lỗi. Đưa mắt nhìn cảnh sắc thế giới này một chút, núi sông vĩnh cửu, năm tháng xa xôi, mà một con người sau khi chịu đựng quá nhiều vết thương, sẽ không thể nào hoàn hảo như trước kia được nữa, nhanh chóng biến mất, thật sự biến mất như cát dưới sông Hằng [2].

Hết như một bộ phim, Trường An đại tuyệt, từ trong bóng đêm truyền tới tiếng sóng vỗ rì rào, mà trong thành Trường An mọi thứ đã kết thúc, tất cả đều đã đi lên con đường cùng không cách nào trở lại.

Anh tỉnh dậy, ngay nơi này, nhưng thế giới của anh, đã không còn thấy được.

Những tổn thương mà cô phải chịu đựng, từ nay về sau, anh phải làm gì để hoàn trả lại chúng bây giờ.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Ấp ử ấ ử... những chương sau sẽ dốc hết tâm huyết viết thật nhiều tình cảm, hí hí ... Quả thực là tôi thích viết kịch võ đánh đánh giết giết hơn, đối với mấy trò tình yêu tình cảm này thật sự rất khổ tay... ☞

Momo cũng có lời muốn nói: Chương này bạo lực máu me quá.

[1] Muốn kiếm quế hoa cùng chở rượu, vẫn khác lúc, thiếu niên du: Ba câu thơ trong bài "Đường Đa lệnh" của Lưu Quá.

Nguyên gốc:

唐多令 - 劉過

蘆葉滿汀洲

寒沙帶淺流

二十年重過南樓

柳下繫船猶未穩

能幾日

又中秋

黃鶴斷磯頭

故人曾到否

舊江山渾是新愁

欲買桂花同載酒

終不似

少年遊

~*~

Lô diệp mãn đình châu

Hàn sa đới thiển lưu

Nhị thập niên trọng quá nam lâu

Liễu hạ hệ thuyền do vị ổn

Năng kỷ nhật

Hựu trung thu

Hoàng hạc đoạn ki đầu

Cổ nhân tăng đảo phủ

Cự giang sơn hồn thị tân sâu

Dục mãi quế hoa đồng tái tửu

Chung bất tự

Thiếu niên du.

~*~

Bản dịch thơ của Nguyễn Chí Viễn (thivien. net)

Lau sậy khắp Đình châu

Bãi cát nước không sâu

Hai chục năm quay lại Nam lâu

Dưới liều buộc thuyền còn chửa chắc

Mấy ngày nữa

Lại trung thu

Hoàng hạc dứt ky đầu

Cổ nhân chẳng có tới

Nhìn non sông như gợn tân sâu

Muốn kiếm quế hoa cùng chở rượu

Vẫn khác lúc

Thiếu niên du

Đại loại ý là, hai mươi năm sau tái kiến, giống khi còn trẻ mua rượu quế hoa cùng thưởng. Vẫn đạo vị hết như vậy, nhưng thời thế đã chuyển dời, tâm tình chẳng còn như xưa.

[2] Sông Hằng: hay còn gọi là sông Ganges, là con sông quan trọng nhất của tiểu lục địa Ấn Độ. Anh Đường dùng cụm từ cát dưới sông Hằng ở đây chắc bởi vì nếu tớ nhớ không nhầm, sông Hằng và sông Ấn là hai hệ thống sông tạo nên đồng bằng Ấn Hằng.

Chương 42 : Đường tình(1)

"Trên đời này khó chịu đựng nhất, không phải là quá trình chờ đợi tình yêu, mà là quá trình chờ tình yêu biến mất."

~~~

Thiệu Kỳ Hiên đứng trước mặt Đường Thần Duệ, nhắc nhở anh: "Tình huống của cô ấy vẫn chưa được ổn định, cậu ở bên trong với cô ấy, nếu phát hiện có chuyện, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi tôi."

Đường Thần Duệ gật đầu một cái, nói mấy tiếng ‘Cảm ơn’ không thể nghe rõ, ngay cả thanh âm cũng chẳng hề phát ra.

Một mình bước vào, đóng cửa, trong không gian vây kín nhất thời chỉ còn anh và cô.

Anh nhìn bóng dáng kia trên giường bệnh, tầm mắt vừa thấy những băng gạc và vải xô băng bó trên người cô liền không thể kìm lòng, mở to mắt

giống như cảm giác nội tâm mình đang giãy dụa kịch liệt, cố gắng lấy mười hai phần dũng khí mới có thể di động bước chân đi tới bên người cô.

Cảm giác này thật xa lạ, cho tới bây giờ cô cũng không phải là một người thích hợp nằm trong phòng bệnh đặc biệt.

Có đôi lúc trong khoảnh khắc, nội tâm Đường Thần Duệ tràn ngập những suy nghĩ đen tối và khát máu, không, không giống với cái loại suy nghĩ đen tối đầy ý dâm của Hường Vãn, sự trả thù của Đường Thần Duệ đáng sợ hơn và cũng dễ dàng trở thành sự thật hơn rất nhiều. Bởi vì anh có năng lực để trả thù, mà Tịch Hường Vãn cho dù mở miệng kêu gào ‘Đánh chết chúng nó đi!’ chẳng qua cũng chỉ là trong suy nghĩ mà thôi, ngoại trừ AQ một chút cho hả giận, trên thực tế một điểm sát thương cũng không có.

Ngồi bên cạnh cô nắm lấy bàn tay phải lạnh giá, Đường Thần Duệ vùi đầu nhắm mắt lại, nghĩ đến tất cả mọi việc bắt đầu từ lúc nào. Anh yêu cô như thế, đến tận cùng đã bắt đầu ra sao.

...

Một năm trước, tại sân bay, nơi lần đầu tiên anh nhìn thấy Hường Vãn.

Khi đó Đường Thần Duệ vẫn giống như hai mươi chín năm cuộc đời trước kia, tự do, giản dị, không chút ràng buộc, thờ ơ với mọi thứ. Mỗi ngày chịu đựng áp lực công việc nặng nề, vẫn cứ như một buổi diễn trò chơi vô cùng kích thích, thỉnh thoảng đi tới quán bar thả lỏng một hồi, xem phim, trồng hoa, nuôi thú cưng nhỏ, ngày từng ngày cứ như vậy trôi qua.

Không có gì là không tốt, cũng không có gì hay, Đường Dịch từng nói với anh rằng phung phí cuộc đời mình như thế sẽ gặp báo ứng, Đường Thần Duệ liền lơ đãng cười cho qua, trong lòng cảm khái đàn ông có phụ nữ bên mình đúng là khác hẳn, mà đàn ông chỉ có một người phụ nữ bên mình thì càng khác hơn, cứ nhìn Đường Dịch bây giờ mà xem, thâm trầm bao nhiêu, nhiều tâm tư bao nhiêu chứ.

Chuyện tình yêu, từ sau khi cha mẹ ly hôn, anh đối với nó đã không còn quá nhiều ham muốn. Lúc còn trẻ, cũng từng có một đoạn thời gian, thường thường đột nhiên, trong lòng dâng lên cảm giác trống trải và bi thương, rất muốn đắm chìm trong cơn say vô tận, dù sao thiếu thốn tình yêu là một căn bệnh vô cùng khó trị. Mà Đường Thần Duệ trưởng thành về sau không hề như thế, bởi vì đã sớm hiểu được sâu sắc sự nhỏ bé của bản thân, cũng hiểu rõ mình không có năng lực chịu trách nhiệm với những ảo tưởng ấy.

Đương nhiên, Đường Thần Duệ dù sao cũng là Đường Thần Duệ, thân là tổng giám đốc đương nhiệm của Đường Thịnh, khi làm việc thì khôn khéo lạnh lùng khiến người ta không dám nhìn thẳng, lúc riêng tư thì nhàn nhã sung sướng như bao kẻ bình thường khác, chưa bao giờ có những hành vi hận đời, cũng không có loại chuyện bóng ma trong lòng gì hết.

Có những quy luật nói ra sẽ không còn ý nghĩa, mà thật ra thì, nói rồi cũng chẳng có tính quy luật bao nhiêu. Anh hiểu rõ mình nên đi con đường thế nào, đồng thời cuối cùng cũng trở nên đủ lớn mạnh như mong muốn, lột xác trở thành một người đàn ông bá chủ một phương, loại chuyện tình yêu xa xỉ như vậy, có lẽ anh cũng từng có hứng thú, nhưng quả thực hứng thú không nhiều.

Sau đó cuối cùng cũng tới ngày hôm ấy, anh gặp được cô.

Đường Thần Duệ trở về từ hội nghị cấp cao ở nước ngoài, ngồi máy bay suốt cả chặng đường khiến anh có chút mệt mỏi, nhưng vẫn rất hưởng thụ loại cảm giác này, bởi lúc mệt mỏi thì trong lòng sẽ thấy rất thoải mái, dù sao sinh mạng chỉ khi còn tồn tại mới có thể mệt mỏi được đến vậy.

Sân bay vào lúc rạng sáng một giờ yên tĩnh đến kỳ lạ, chỉ thi thoảng có tiếng nói mềm mại phát ra từ loa, có người lục đục đứng lên, thu lại máy tính xách tay, kéo vali hành lí, bước vào cửa soát vé, đêm khuya khiến họ trở nên mệt mỏi rã rời và không còn sức lực.

Đôi khi Đường Thần Duệ cảm thấy chán ghét cái thế giới này, có thể lạnh lùng, có thể tĩnh lặng đến thế, mặc kệ bất kỳ ai mệt mỏi đến bao nhiêu, chuyển bay vẫn cứ theo lệ thường mà cất cánh, có thể đúng giờ, có thể trễ hơn, nhưng điều duy nhất không bao giờ thay đổi là nó sẽ không chờ đợi bất kỳ kẻ nào.

Đường Thần Duệ chậm rãi kéo vali hành lý, một mình đi trong phòng chờ trống trải của sân bay, bên ngoài tuyết rơi dày một mảnh, người đi đường vô cùng thưa thớt, trong đại sảnh sân bay cũng là một khoảng không tĩnh lặng, nơi này về khuya, ai không muốn ở nhà cùng người yêu sưởi ấm chứ?

Đường Thần Duệ không chút để tâm đưa mắt nhìn quanh, bỗng nhiên thấy một cô gái nhỏ ngồi trên ghế trong đại sảnh, thỉnh thoảng có nhân viên phục vụ đi tới hỏi han: "Cô à, cô đã ở đây hơn năm tiếng đồng hồ rồi, cần thận cảm lạnh đấy."

Cô cười cười nói 'cám ơn', có lạnh nữa thì cũng chỉ cần một chén nước sôi miễn phí ủ ấm tay là được rồi, sau đó tiếp tục lẳng lặng chờ như trước. Áo khoác ngoài màu hồng, rất phù hợp với không khí Noel sắp đến, trong cái nơi mà cả thời gian lẫn không gian đều vắng lặng thế này, quả thực rất hấp dẫn ánh nhìn từ người khác.

Cô đang đợi một người.

Đang đợi một người đối với cô mà nói vô cùng quan trọng.

Đường Thần Duệ vừa đứng sang một bên quan sát cô, vừa từ những cử động giơ tay nhắc chân mà đọc giải tâm lý trong lòng người con gái này. Anh âm thầm đánh trống lảng, mình chẳng qua quá nhàm chán mà thôi, trùng hợp sự xuất hiện của cô lại có chút ý nghĩa, nên mới không nhịn được thử chơi lại cái trò thường xuyên làm lúc còn học khoa tâm lý trong trường đại học, phán đoán những động thái trong lòng của người lạ.

Cô không hề che giấu cảm xúc của bản thân, có lẽ do tính tình vốn là vậy, muốn nhìn thấu cô quá dễ dàng, xác thực anh không hề đoán sai, đúng là cô đang đợi một người khác.

Tâm mắt Đường Thần Duệ vẫn đặt trên người cô từ từ giãn ra, cuối cùng nhìn thấy một bóng người không tính là xa lạ phía trước.

Tịch Hường Hoàn, Đường Thần Duệ nghe thấy tiếng anh ta ở chỗ không xa gọi tên cô: Hường Vãn.

Khóe môi Đường Thần Duệ khẽ cong lên, a, thì ra chính là vị tiểu thư Tịch gia chưa bao giờ lộ mặt trong bất kỳ trường hợp nào.

Công việc của Đường Thần Duệ nói cho cùng có thể chơi đến ngày hôm nay đều dựa vào số lượng tin tức mau mà lại chuẩn thu được trước đó, mới có thể tổ chức hành động trước khi đối thủ kịp tìm ra phương án, vì vậy đã dưỡng thành thói quen tùy chỗ tùy lúc thu thập các loại tin tức của anh. Cho nên giờ khắc này, trong đầu anh lập tức hiện lên toàn bộ những tư liệu liên quan tới người con gái Tịch Hường Vãn ấy.

Hai mươi lăm tuổi, được Tịch gia nhận nuôi, không hút thuốc lá không uống rượu không đi dạo quán bar, không có bất kỳ tư liệu phạm tội nào, đi học đi làm rồi lớn lên, giống như một người bình thường trong dân chúng, không hề lây nhiễm dù chỉ một chút những tính nết xấu xa trong cái guồng quay cuộc sống này. Rất khó nói đây là do tính cách đã thế, hay là do không có hứng thú với cái guồng quay ấy, nhưng có thể khẳng định một điều, cô có một nghị lực hơn người, hiểu rõ mình nên làm điều gì, không nên làm điều gì, bằng không người ngoài chỉ cần tiện tay dụ dỗ đưa cô đi, thì cô đã sớm rơi vào một vực sâu quấy rầy không hề thấy đáy, một khi rơi vào, muốn thoát thân sẽ vô cùng khó khăn.

Nếu như nói là nuôi dưỡng, không bằng nói là trên danh nghĩa thì đúng hơn, từ khi cô còn nhỏ cho đến giờ, đã sớm hiểu được cách vận dụng

những ưu thế của bản thân để tìm kiếm việc làm, đã từng là người chuyên phát nhanh nên kỹ năng lái xe nhuần nhuyễn cứ thế mà luyện được. Sau này lớn lên có việc làm, cũng biết đường đem tiền giao cho bà Tịch.

Đường Thần Duệ nhìn hai người đứng ở xa, giữa hai anh em không có một tia khoảng cách, anh thấy Tịch Hương Hoàn xoa xoa giúp cô làm ấm hai bàn tay, giọng điệu dịu dàng quan tâm đến vậy: "Đã bảo em đừng có tới, chuyến bay của anh vào buổi tối, em chờ có mà chờ đến bình minh cũng không chừng."

"Thì cứ chờ tiếp thôi," Cô mỉm cười, lơ đãng nói: "Dù sao buổi tối ở nhà cũng là ngủ, ở chỗ này chờ anh cũng là ngủ, như nhau cả mà."

Tịch Hương Hoàn lui về phía sau mấy bước, đánh giá cô trên dưới một lần, dùng giọng điệu anh cả mà nhận xét: "Quần áo mới sao? Nhìn đẹp lắm."

"Thật không?" Cô bật cười, vô cùng vui vẻ.

"Ừ, rất đẹp."

Anh gật đầu một cái tỏ vẻ khẳng định, sau đó hai người liền nhìn nhau cùng cười rộ lên.

Đương nhiên, Tịch Hương Hoàn không hề biết, cô mặc bộ quần áo rực rỡ như vậy hoàn toàn bởi vì một câu nói của dì lúc ở nhà 'Gần đây công ty xảy ra rất nhiều chuyện không được tốt lắm, trong nhà cố gắng có sắc hồng sắc đỏ một chút, trông có vẻ xung hỉ rạng rỡ hơn nhiều, đừng có mà suốt ngày để trước mặt toàn màu xám như vậy', cô nghe hiểu ý tứ trong đó, quần áo của cô cơ bản tất cả đều là màu xám, vô tình làm cho dì mất hứng.

Cũng dễ hiểu thôi, công ty gặp vấn đề lớn như vậy, lại không thể giải quyết đến nơi đến chốn, tâm tình dưới áp lực đè nặng thì không thể nào tốt lên được.

Tịch Hường Văn không hề biết, chuyện này Tịch Hường Hoàn không biết, nhưng một người đàn ông xa lạ đứng sau lưng cô cách đó không xa lại biết vô cùng rõ ràng.

Đúng, Đường Thần Duệ biết.

Bởi vì trước đó không lâu, trong một buổi tiệc Giản Tiệp đã từng lơ đãng buồn bực nói qua: "Tên kia là óc heo à, bà cô già ấy vừa kêu một câu liền cả ngày mặc quần áo đỏ thắm sáng ngời chạy khắp nơi, trông ngốc muốn chết đi được..."

Đường Thần Duệ thuận miệng hỏi một câu: Bạn của cô sao?

"À, " Giản Tiệp không chút để ý nói cho anh mọi việc: "Tịch Hường Văn ấy mà, đem dì với anh trai mình đặt hết cả lên đầu, quầng sáng của vòng tròn trên đầu cô ấy sắp đến cảnh giới bay lên Thánh đàn rồi đấy!"

Tịch Hường Văn.

Giờ phút đó Đường Thần Duệ khẽ mỉm cười nhìn bóng lưng cô, thì ra, người này chính là Tịch Hường Văn.

Anh nhìn cô đi theo sau Tịch Hường Hoàn lướt qua người mình, khoảng cách giữa hai người gần gũi giống như chỉ còn vài centimet vậy, nhưng ánh mắt cô không hề để ý tới anh, Đường Thần Duệ chỉ nghe thấy tiếng cằn nhằn không ngừng của cô với Tịch Hường Hoàn, lặp đi lặp lại: "Lần này đi nước ngoài có thuận lợi không anh? Có nhớ những lời em nói trước khi lên máy bay không đấy? Không được cùng người ngoại quốc chơi bời, buổi tối không được chạy bên ngoài lung tung, phải cẩn thận với bọn người chống Trung Quốc, có việc thì đến tìm Đại sứ quán!"

Hường Văn, Tịch Hường Hoàn buồn cười, xoay người sờ đầu cô. "Em nghĩ rằng anh mình mấy tuổi?"

"Hì hì, cũng phải..."

Chắc là cô cũng ý thức được mình cần dặn hơi nhiều, như một bà cô già lớn tuổi vậy, nên ngưng ngưng gãi đầu.

Tịch Hương Hoàn bỗng nhiên nói: Thế nhưng cảm ơn em."

"Dạ?"

"Cảm ơn em, vẫn quan tâm đến anh như vậy."

Cả đời anh, chưa từng có cơ hội khi em gái bị chó đuổi, bị trẻ hư bắt nạt thì ra tay phát huy nhân cách cao thượng của mình, nên Hương Văn cứ dựa vào bản thân mà từng ngày trưởng thành như vậy.

Chuyện này khiến anh cảm thấy có chút áy náy, vì thế những lời Tịch Hương Hoàn vừa nói thật sự phát ra từ nội tâm, lời thốt ra cũng mang theo rất nhiều ý chiều chuộng.

"Hương Văn, cảm giác có người ở sân bay chờ mình trở về quả thực rất tốt, vì thế cảm ơn em."

^O^...

Hai anh em vừa nói chuyện, vừa cùng nhau cười đùa đi ra ngoài, lên xe Tịch Hương Hoàn rời rời khỏi, ai cũng không chú ý tới một người đàn ông đứng trong đại sảnh.

Đường Thần Duệ nhìn bọn họ rời đi, qua một lúc lâu mới lặng yên không tiếng động, chậm rãi bước ra ngoài.

Sự cô đơn có thể giết chết con người, mà đêm khuya nơi này rất cuộc cũng khiến anh phải nếm trải cảm giác bại trận nã nê, trong lòng trào dâng thứ tình cảm dịu dàng trước nay chưa từng thấy. Cô đã đợi Tịch Hương Hoàn

suốt năm giờ đấy... Có một cô gái như thế bên mình, Tịch Hương Hoàn thực sự rất hạnh phúc.

Nhìn thấy Tịch Hương Vãn một mình chờ người đến tận đêm khuya, đặc biệt là trong cái không gian tĩnh lặng của buổi sớm này, bỗng nhiên anh đối với Tịch Hương Hoàn có chút hâm mộ và đố kỵ.

Ai không muốn loại cảm giác ấm áp này cơ chứ?

Đi qua bao phần sông núi, không thẳng nhân sinh một hồi say.

Tịch Hương Vãn...

Có thể nhìn ra, cô rất thích Tịch Hương Hoàn, hoặc có lẽ đã vượt xa sự yêu thích, trở thành một thói quen, mà thói quen kỳ thật không quan hệ với chuyện tình yêu, không phải cứ muốn là đạt được, hoàn toàn là mình và chuyện của mình, hoàn toàn là chính mình tự làm khổ bản thân.

Khóe môi Đường Thần Duệ nhếch lên, hi vọng Tịch Hương Hoàn sẽ quý trọng cô ấy. Dù sao Đường Thần Duệ biết Tịch Hương Vãn vì người đàn ông đó mà chịu rất nhiều thiệt thòi, nhưng những thiệt thòi ấy, Tịch Hương Hoàn không hề hay biết. Đứng từ góc độ của người ngoài cuộc nhìn vào, Đường Thần Duệ cảm thấy vì cô có một chút không đành lòng, một chút yêu thương.

Ngoài cửa có vài người nhanh chóng tiến vào, là cấp dưới của Đường Thịnh, nhìn thấy bóng dáng anh, lập tức rời rít tiến lên thay anh cầm hành lý.

Tổng giám?

Tiếng gọi của trợ lý cuối cùng cũng đem anh kéo về hiện thực, Đường Thần Duệ dừng một chút, ba giây sau liền khôi phục trạng thái bình thường, trầm giọng hỏi: Hàn trợ lý đâu?

"Đang ở công ty chờ ngài."

Anh có cuộc sống của riêng mình, có công việc phía trước, Đường Thần Duệ chậm rãi mở mắt ra, mềm lòng một phút vì cô gái ban nãy, sau đó thu lại tình cảm, chậm rãi bước ra ngoài.

Đối với cuộc sống vui buồn của người lạ, Đường Thần Duệ luôn luôn không đắm mình quá sâu vào trong đó.

...

Vận đổi sao dời, bây giờ mới hiểu, nếu như, nếu như anh chỉ thấy cô duy nhất một lần đó, không gặp nhau thêm lần nào, vậy thì những chuyện xưa kia sẽ không hề xảy ra. Quả thực ánh nhìn mềm mại đêm ấy khiến cho Đường Thần Duệ có một chút thay đổi dịu dàng, nhưng cũng chỉ là như vậy, Đường Thần Duệ dù sao cũng là Đường Thần Duệ, biết rõ một phần cảm tình nếu như quá mức bất ngờ, hay quá mức mạnh mẽ, tất sẽ không thể sống được lâu dài, trên đời vốn luôn có loại chuyện thay thế và buông tha như vậy.

Đạo lý này anh luôn hiểu rõ, vì vậy mới không hề có cảm giác quá mức động lòng.

Nhưng mà trời không toại lòng người, số phận tối tăm không chịu buông tha anh, lại để anh gặp được cô trong một buổi tối khác.

Quán bar về đêm, uống qua 3 chén Chivas [1] , trời liền bừng sáng.

Đường Thần Duệ đứng trong phòng VIP trên lầu hai quán bar, dựa vào lan can nhìn ánh sáng hỗn loạn dưới lầu, trong tay cầm một ly nước tinh khiết, uống rượu nhiều chỉ làm hại bản thân, đối với nó anh không có quá nhiều ham muốn.

Kỳ thật anh đối với mọi chuyện xung quanh mình cũng không có quá nhiều ham muốn.

Một con người quá mức lý trí, quá mức đạm mạc, sẽ rơi vào kết cục như vậy. Đương nhiên người ngoài sẽ vô cùng hâm mộ anh ta, dù sao loại kết cục ấy không phải người thường nào cũng có khả năng đạt được, mà giá trị con người xa xỉ càng khiến cho loại kết cục đó nhìn qua thêm thần bí và mê hoặc. Những cô gái muốn qua đây bắt chuyện với anh này giờ nhiều vô kể, nhưng anh lại không có nửa điểm hứng thú, thực sự là vô cùng đáng tiếc.

Một con người khi đã vươn tới một đỉnh cao nhất định, sẽ cảm thấy có chút vô ý nghĩa, mà một khi cuộc đời đã khiến bạn cảm thấy mọi thứ đều vô nghĩa, dù cho trước mắt có là mỹ nhân như ngọc ngà, cũng chỉ là nắm tro tàn trong chốc lát.

Cuộc sống như thế quả nhiên là, ngày tốt cảnh đẹp không biết nên làm sao, liền thường thức chuyện vui nhà người khác.

Tâm mắt lơ đãng đảo qua, không ngờ lại có thể thấy cô.

Tịch Hương Vân...

Đường Thần Duệ kinh ngạc không tin mình có thể nhớ tên cô đây thân thuộc như vậy, có lẽ bởi vì trong tâm đã mơ hồ cất giấu những nhận định chủ quan, một cô gái như thế sao có thể xuất hiện trong tình cảnh kỳ quái này được chứ? Lẽ ra cô phải sạch sẽ, vì anh hy vọng cô có thể sống vui vẻ nhiều hơn một chút.

Quả nhiên, cô không tới nơi đây một mình, cô đến cùng người khác, đến cùng Giản Tiệp.

Đường Thần Duệ hiểu ra.

Hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của Đường Dịch, anh ta cũng không để vợ con xuất hiện trong bất kỳ trường hợp xã giao nào, chỉ có duy nhất hôm nay đưa họ đến nơi đấu giá một tác phẩm nghệ thuật, bởi vì Kỷ Dĩ Ninh yêu thích một bức tranh do danh họa nước ngoài vẽ.

Quả nhiên là vung tiền như rác chỉ vì một nụ cười khuynh thành của mỹ nhân.

Vì vậy Giản Tiệp cảm thấy bi thương cũng là có lý, dù sao yêu người kia sâu đậm nhiều năm như vậy, loại chuyện tình yêu này, không phải nói buông tay là có thể buông tay, cái gọi là hoàn toàn khỏi hẳn, chẳng qua là không để tâm cố nén nỗi đau thương xuống mà thôi.

An ủi người khác là một kỹ năng sống, Đường Thần Duệ thấy Tịch Hương Văn ngồi bên người Giản Tiệp, hai người cứ ngồi cạnh quầy bar như vậy, Giản Tiệp uống từng chén từng chén một, Tịch Hương Văn liền nhìn cô uống từng chén từng chén theo.

"Đừng khổ sở quá," cô tính nói điều gì đó an ủi bạn tốt, lại không biết nên tìm từ gì cho đúng trong cái bụng nghèo nàn thiếu học vấn của mình, đành khuyên cô ấy từng chút một: "Được rồi, đừng uống nữa."

Giản Tiệp uống hơi nhiều nên đã sớm không còn tỉnh táo, muốn buông thả bản thân mình: "Cậu nói đi! Tớ có điểm nào không tốt chứ?"

"... Cậu tốt lắm, thật sự mà!"

"Thế Kỷ Dĩ Ninh thì sao?"

"Tớ không biết cô ấy..."

"Cậu không thể nói lời nào dễ nghe để lừa gạt tớ được hả? !"

...

Tịch Hương Vân vô cùng phiền não, mặc dù bên này là anh em tốt của mình, nhưng bên kia người ta cũng là một cô gái ngoan ngoãn hiền lành đó nhé...

Giản Tiệp vỗ bàn cầm rượu lên: "Tịch Hương Vân, cậu không phải bạn tốt của tớ!"

...

Người uống say là lớn nhất, Hương Vân luống cuống tay chân đỡ lấy cô nàng, Được rồi được rồi, tớ đưa cậu trở về, cậu uống nhiều quá rồi đấy."

"Cậu không phải là bạn chí cốt!" Giản Tiệp lúc say là một nữ lưu manh, đẩy mạnh cô ra. "Tịch Hương Vân cậu không phải là bạn chí cốt của tớ!"

"Được rồi, là tớ không đúng, tớ không tốt, sau này tớ sẽ cố gắng sửa..."

Cô tính tình tốt đi theo cô ấy, cũng không quản việc cô nàng phát giận, dù sao cũng hiểu rõ người con gái trước mắt mình đây mặc dù gia thế tốt, tính cách lại kiên cường, nhưng thực sự đã vì chuyện Đường Dịch kết hôn mà sống chết qua một lần, rồi dựa vào chính mình kiên cường đi lên không hề đơn giản, thật sự làm cho người khác vô cùng luyến tiếc.

Đúng lúc này, ở quầy bar khác có mấy người đàn ông đi tới, mỉm cười chế nhạo: "A, không phải là Giản tiểu thư đây ư, sao lại có bộ dạng như bị người ta đá thế?"

Tịch Hương Vân ngẩng đầu, nhận ra mấy người trước mắt có chút quen biết với Giản Tiệp, loại chuyện bỏ đá xuống giếng này là thứ mà bọn chúng yêu thích nhất.

"Giản Tiệp, muốn cướp người cũng cần có năng lực, loại mặt hàng giống như cô đây, cũng không thèm tự nhìn lại mình một chút, ở quán ăn đêm làm

gái bao chắc còn có thể kiếm được chút tiền, làm sao lọt vào mắt xanh của Đường Dịch được..."

Lời còn chưa nói hết, người vừa cất tiếng đã bị trúng một quyền vào má trái, tiếp đó là một cú đá xoay vòng, lập tức đau đớn không thôi, nói chẳng nên lời.

Đường Thần Duệ đứng trên lầu hai thấy vậy mỉm cười, nhin không được cong khóe môi lên: thật là một động tác hoàn mỹ.

Trợ lý đứng bên cạnh anh cung kính hỏi: "Tổng giám? Ngài vừa yêu cầu tôi xuống giải vây giúp Giản tiểu thư phải không ạ?"

Không cần nữa.

Phải, vừa rồi anh nhìn thấy vụ gây rối dưới lầu kia, quả thực có gọi người đi xuống giải vây giúp, dù sao Giản Tiệp cũng coi như chỗ bạn bè, có người bắt nạt cô, Đường Thần Duệ nhìn không được. Nhưng trong khoảnh khắc Tịch Hường Văn ra tay, anh liền thay đổi quyết định.

Anh rất mong chờ muốn xem, cô sẽ làm thế nào.

Cô quả nhiên không để anh thất vọng.

Người đàn ông bị đánh liên tục thét chói tai: "Con nhãi ranh, mày tên là gì?!"

Tịch Hường Văn, Cô đây hành tẩu giang hồ đi không đổi tên ngồi không đổi họ, hất cằm, nhướn mày khiêu khích: "Đánh hay không đánh? Mấy người các người, lên hết đi."

Bị một đứa con gái đánh ở quán bar, thằng đàn ông nào chịu nổi nhục nhã này? Một đám con trai then quá thành giận nhào lên, ẩu đả một hồi, nhưng cuối cùng tất cả đều không ngoại lệ bị đánh ngã xuống đất.

Tịch Hương Văn túm kẻ khơi mào lên, xách cổ áo hấn lôi tới trước mặt Giản Tiệp, giọng uy hiếp.

Xin lỗi!

...

"Nếu không lại đánh tiếp!"

"Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi..."

Khóc lóc nước nở nói xin lỗi xong, Hương Văn mới chịu buông hấn ra, Giản Tiệp cũng đã tỉnh táo hơn lúc trước, trợn mắt há hốc mồm nhìn cô: "Hương Văn..."

Gì?

"Tớ tự làm mình mất mặt... Cũng khiến cho cậu mất mặt theo rồi..."

"Hả? Cậu mất mặt cái gì?" Cô phất tay một cái, lại phất thêm cái nữa, rất dũng cảm nói cho bạn mình nghe: "Không phải chỉ là thích một tên con trai thôi sao? Thế thì đã thế nào! Gả Hán gả Hán, xuyên y cật phạm[2] ! Có con gái nhà ai không có chút tâm tư này? Đó gọi là tình thương cao cả cậu hiểu không? Cậu một không ăn cướp hai không ăn trộm, có cái gì mà mất mặt!... Mặc dù con người tớ sẽ không nói được lời nào hay cho cậu nghe, nhưng có người bắt nạt cậu thì tớ tuyệt đối không cho phép, bạn bè với nhau cả mà... Đi thôi đi thôi, tớ đưa cậu trở về..."

(Gả Hán gả Hán, xuyên y cật phạm: đại khái có thể hiểu là gả cho ai thì cũng phải ăn cơm làm việc nhà mặc quần áo...)

A...

Nhìn bóng lưng cô kéo tay Giản Tiệp rời đi, Đường Thần Duệ đứng trên lầu hai giờ chén thủy tinh đang cầm trên tay lên, uống một hớp nước, nhớ

tới cách ra tay dứt khoát và linh hoạt vì bạn bè của cô khi này, cùng với câu nói ‘Gả Hán gả Hán, xuyên y cật phạm!’, anh liền có chút buồn cười.

Đường Thần Duệ nhớ tới đôi chân thon dài trắng nõn vừa lộ ra ban này khi đánh nhau của cô, trong khoảnh khắc ấy đột nhiên anh cảm thấy mình có ham muốn giữ chặt lấy nó. Người Nhật Bản xưa kể rằng tiên nhân Kume vì nhìn thấy cặp chân của nữ nhân mà bị kích thích tình dục, rồi đánh rơi tiên tịch của mình, lúc này Đường Thần Duệ tin rằng nó là thật.

Hàn Thâm bước tới, nhìn thấy nét cười kỳ lạ trên mặt anh, nhất thời vô cùng hiếu kỳ hỏi: "Cậu đang nhìn ai thế?"

"Cậu đoán xem."

"Cô gái vừa đánh nhau ban này?"

"Chuẩn thế cơ à?"

Ý cười tràn ngập trong mắt Đường Thần Duệ.

Hàn Thâm cong khóe môi: "Bởi vì cậu rất ít khi nhìn chăm chú một người phụ nữ lâu như vậy."

Con người Đường Thần Duệ, quá lạnh lùng, quá thực tế, quá thuần túy và cũng quá vật chất, một kiểu người không thể nắm bắt, không có thứ gì đáng giá để hao tổn tam tư, thế nên chưa từng có người hay có chuyện đáng giá để cậu ta lưu luyến.

"Bản lĩnh không tệ, thế nào, cậu để mắt đến cô gái ấy?" Hàn Thâm trêu chọc.

"Cô ấy sẽ gặp phiền phức," Anh bỗng nhiên nói như vậy: "Hơn nữa rất nhanh sẽ gặp."

Lúc nói chuyện, Đường Thần Duệ nuốt xuống ngụm nước trong miệng mình, có chút do dự cất tiếng, đó không phải là thói quen của anh.

"Hả?" Hàn Thâm dừng lại một chút, so với chuyện này, điều anh tò mò lại là một vấn đề khác: "Làm sao cậu biết?"

Đường Thần Duệ mỉm cười, không đáp. Làm một người dựa vào đầu óc để kiếm cơm, người khác đi một bước, anh nhất định phải tiến mười bước, mới có thể nhìn thấy được phương hướng quyết định sách lược sau này, đó gần như đã là bản năng của Đường Thần Duệ.

"Cậu quả nhiên có chút bất thường mà," Hàn Thâm bật cười, nháy mắt với anh mấy cái: "Thế nào, định làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?"

"À, cậu coi cô ấy là ai? Người phụ nữ của tôi?"

Hàn Thâm kinh ngạc, Tôi còn cho rằng cậu thật sự có ý định muốn cô ấy trở thành người phụ nữ của mình đấy."

Đường Thần Duệ cười lớn, đẩy đẩy trán cậu ta một chút: "Nói đùa."

Nói xong anh liền bước đi, nhưng trong lòng đã có chút rối loạn.

Tỉ mỉ nhớ lại từng chút một cảnh tượng cha mẹ ly dị nhau lúc anh còn niên thiếu, toàn bộ trái tim trong veo mà lạnh lẽo khi ấy đã sớm không còn muốn chờ mong những thứ không hình dung rõ nữa rồi.

Trong ‘Becoming Jane Austen’[3] , kết thúc cuối cùng hai người cũng yêu nhau, ôm nhau dạo một vũ khúc triền miên nơi miền quê hoang dã, bỏ đi khỏi thành thị u ám, yêu không ngừng nghỉ, cảm giác như sẽ kéo dài đến vô tận.

Nhìn một lúc, thất thần một lúc.

Kết quả thì sao, không đến dăm ba phần chuông từng người đã bỏ đi.

Chuyện tình cảm đều tính toán theo từng giây, hoặc là trong chớp mắt, hoặc là trong khoảnh khắc.

Một người không yêu, và không thể yêu, mục đích đến cùng vẫn có chút khác biệt.

Trên đời này khó chịu đựng nhất, không phải là quá trình chờ đợi tình yêu, mà là quá trình chờ tình yêu biến mất. Đường Thần Duệ vượt ngược hỏi mình, người như anh, làm thế nào để yêu.

Dù sao tình yêu cũng là một bài toán quá mức khó khăn, mà anh tạm thời không tính toán đến việc đụng chạm tới vấn đề nghiêm trọng như thế.

...

Nhưng vận mệnh không vì suy nghĩ của anh mà đổi thay, quyết tâm muốn anh phải nhìn thấy tuyệt cảnh của cô ngày ấy.

Đường Thần Duệ đoán vô cùng chính xác, ngày hôm sau cô đã gặp phiền phức, vẫn là trong quán bar kia, mấy người đàn ông ngồi trên ghế sofa, chờ cô tiến vào nhận trừng phạt.

Bởi vì bọn họ là khách hàng của Tịch gia mà dì nói không thể đắc tội, những việc đó, ngày hôm qua cô đã sớm biết rồi. Nhưng biết thì có sao đâu? Tịch Hường Văn mỉm cười, cô nghĩ mình vẫn sẽ ra tay như lúc trước.

"Uống đi, uống xong số rượu trước mặt, mày mới có tư cách đến nói chuyện tha thứ với bọn tao."

"Được."

Ánh nhìn khê đảo qua, trước mắt đều là đủ loại rượu mạnh pha trộn lẫn nhau, loại chuyện ngộ độc vì rượu cũng không phải có thể đem ra đùa giỡn.

Đêm nay cô nghĩ mình sẽ phải chịu khổ rồi, nhưng mà thế thì có làm sao, mấy năm gần đây cô đâu phải chưa từng chịu khổ chứ.

Đường Thần Duệ đứng ở lâu hai nhìn cô uống từng chén từng chén, một chút phản kháng cũng không có, khiến sắc mặt anh từ từ trầm xuống.

Cô vì Tịch Hương Hoàn mà sống, vì Giản Tiệp mà sống, vì Tịch gia mà sống, như vậy cô có từng vì mình mà sống hay không?

Có lẽ chính trong giây phút ấy, cô đã trở thành ngoại lệ duy nhất không nằm trong kế hoạch của cuộc đời anh, tim anh vì cô mà mềm nhũn, dịu dàng sụp đổ, để lại một khe hở mong manh để cô trong lúc yếu đuối lọt vào.

Từ đó về sau Đường Thần Duệ trở nên hoàn chỉnh, phong phú, đa dạng hơn xưa, nhưng cũng xong đời.

Cái gì gọi là yêu, thật ra không hề phức tạp như thế.

Tất cả không cần thiết phải có lý do và trả giá, chỉ cảm thấy yêu đến mức muốn bảo vệ cô trong lòng, nói không sai, đó đã là tình yêu.

Từ đấy, tâm, ma, đốn, sinh. [4] (Con quỷ năm giữ trái tim đột ngột sinh ra)

Đường Thần Duệ đặt ly thủy tinh trong tay xuống, gọi một thuộc hạ, vẻ mặt không chút biểu tình ra lệnh: "... Cậu xuống xử lý một chút đi."

Thuộc hạ của anh gật đầu hiểu rõ, thay cô giải vây, lúc được đỡ lên bụng cô đã rất khó chịu rồi, dạ dày cuộn trào buồn nôn và đau đốn.

"Tịch tiểu thư phải không? Để tôi gọi điện cho anh trai cô, bảo anh ấy đến đón cô trở về."

"Đừng!" Cho dù rất khó chịu, cô vẫn đoạt lấy điện thoại ngăn cản anh ta: "Đừng cho anh ấy biết..." Biết rồi thì thế nào, cũng chỉ có thể khó xử đứng

giữa cô và mẹ, không cần phải làm khó anh như vậy.

Phụ tá kêu xe đưa cô trở về, đồng thời lên lầu báo cáo Đường Thần Duệ, anh nghe xong, cảm giác tức giận lạnh lùng lập tức xuất hiện.

Tịch Hưởng Hoàn, năng lực của anh, cũng chỉ được có vậy thôi sao, hả?

Đúng lúc này, đám đàn ông vừa nãy đã vọt lên, hùng hùng hổ hổ nói: Là kẻ nào dám quản chuyện riêng của ông mày? !"

Đường Thần Duệ nở một nụ cười, đẹp tận thấu xương: " Là tôi."

...

Nhìn thấy rõ là ai đang nói chuyện, đám đàn ông lập tức liền ngậy người, thái độ chuyển biến ba trăm sáu mươi độ, rối rít cười theo: "Xin lỗi xin lỗi! Chúng tôi không biết, thực sự chúng tôi không hề biết chuyện này! Vị tiểu thư kia thì ra là người của Đường tổng giám... ?"

"Người phụ nữ, " Anh giương mắt nhìn bọn họ, khóe môi mỏng cong lên, rành mạch rõ ràng nói cho từng người biết: "Người phụ nữ của tôi."

... !!!

Đồng chí Hàn Thâm đứng bên người Đường Thần Duệ kinh hãi sửng sờ, chết lặng cả người.

Nếu đã quyết định, anh sẽ không kéo dài. Tiếp theo đó là đính hôn, rồi chiếm đoạt lấy cô.

Ở trong tiệc đính hôn, giữa anh và Tịch Hưởng Hoàn đã từng có một cuộc nói chuyện không muốn người thứ ba biết được như vậy——

"Biết tôi vì sao lại muốn có Hưởng Văn không? Bởi vì anh không đủ tư cách... Tịch tiên sinh, những gì anh không thể cho cô ấy, tôi có thể làm

được; anh đã không thể bảo vệ được Hương Văn, vậy hãy thay đổi người."

...

Vận đổi sao đời, anh ngồi bên cạnh giường, nắm lấy tay cô, trong lòng đau đớn từng cơn một. Rõ ràng anh đã nói, những gì Tịch Hương Hoàn không thể cho cô, anh có thể cho được, kết quả thì sao, kẻ làm cho cô biến thành như vậy lại chính là anh.

"Xin lỗi, anh không nên đi Hồng Kông..."

Anh nhớ tới những lúc cô cùng anh một chỗ, luôn nói anh rất tốt, cô rất thỏa mãn, anh vẫn cho rằng cô chỉ nói cho có mà thôi, bây giờ nghĩ lại mới hiểu, thật ra cô không phải chỉ nói cho có, mà bởi vì cô hiểu rõ ái tình nặng như núi cao, là xa xỉ phẩm lớn lao vô cùng, yêu cầu của cô đối với người đàn ông mình thích, chỉ thấp như vậy, cũng chỉ dám thấp như vậy mà thôi.

Đường Thần Duệ cúi đầu, "Sao anh lại có thể chăm sóc em thành cái bộ dạng này được chứ..."

Phải đến nước này anh mới nhìn thấy được rõ ràng chiếc khóa gông xiềng cô mang trên vai, thì ra lâu nay con đường đời, đường tình cô đi vẫn đầy vất vả đến vậy.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Ai nha ~~~ rất cuộc cũng đủ lượng từ, không cần tiến vào nhà tối rồi ~~~~

Phù, cuối cùng cũng viết xong lý do vì sao Thần Thần coi trọng cô đến vậy... Thật ra không có gì rắc rối quá lớn... chẳng qua anh ta cảm thấy Hương Văn là một cô em nhà quê, hơn nữa còn là một cô em nhà quê chẳng ai bảo vệ, thế là liền không khách khí tiến lên bắt về nhà = =+...

Tất cả không cần thiết phải có lý do và trả giá, chỉ cảm thấy yêu đến mức muốn bảo vệ cô trong lòng, nói không sai, đó đã là tình yêu. Đây là suy nghĩ cá nhân của tôi, vì thế mới viết nên một câu chuyện xưa như thế, cái khái niệm "thích" này quá trừu tượng, tôi thà rằng để nam chủ yêu thương nữ chủ trước còn hơn.

Cả đêm ghen bảy ngàn chữ quá mệt mỏi... Tôi nghỉ ngơi mấy ngày dưỡng sức nha...

[1] Chivas: một loại rượu whisky, do hãng Chivas Brothers sản xuất. Chivas tuổi càng lớn thì càng có giá trị cao.

[2] "Gả hán gả hán, xuyên y cật phạm-mặc quần áo ăn cơm" là câu nói viết cho phụ nữ thời xưa, phụ nữ được gả cho chồng thì không cần lo chuyện cơm áo gạo tiền. Ở cổ đại, đàn ông ra ngoài làm việc, phụ nữ không có địa vị, chỉ ở nhà làm việc bếp núc. Thanks ss Tuyết Yukari đã giúp em giải nghĩa câu này : D

[3] "Becoming Jane Austen" hay còn gọi là "Becoming Jane" là tên một bộ phim dựa trên cuộc đời thật của nữ văn sĩ người anh Jane Austen, tác giả của *Kiều hãnh và Định kiến*. Bộ phim được ra mắt vào năm 2007, nội dung như sau:

Jane Austen (Hathaway đóng) là một cô gái trẻ muốn trở thành nhà văn trong khi mẹ cô (Julie Walters đóng) muốn cô làm việc khác. Mặc dù cô được nhiều lời cầu hôn nhưng lại không chấp nhận ai cả, đến khi chàng Thomas Lefroy (McAvoy đóng) hiện ra trong đời và lật ngược thế giới của cô. Lúc đầu cô thấy anh tự cao tự đại và kiêu căng nhưng khi biết anh nhiều hơn, họ bắt đầu yêu nhau. Lefroy đã thành nguồn cảm hứng cho nhân vật Darcy nổi tiếng trong tiểu thuyết được yêu thích nhất của Austen, *Pride and Prejudice* (*Kiều hãnh và Định kiến*). Gia đình của Lefroy không bằng lòng với chuyện hôn nhân này và dọa sẽ cắt quyền thừa kế của anh nếu lấy cô. Mẹ Austen cũng không đồng ý với lý do anh sẽ không thể lo tài chính cho

gia đình. Vì thế, Lefroy cố thuyết phục cô chạy trốn với anh nhưng cuối cùng Jane vẫn ở lại với gia đình, kết thúc chuyện tình cảm với Lefroy và bắt đầu viết những bộ tiểu thuyết vĩ đại nhất của cô.

Xem thêm ở link sau: <http://lanphong.wordpress.com/2013/01/15/gioi-thieu-bo-phim-becoming-jane/>

Poster phim: (khá giống với Kiều hãnh và Định kiến) : D

[4] Tâm, ma, đốn, sinh: đốn là đột ngột, ma là ma quỷ, tức là con quỷ nắm giữ trái tim đã xuất hiện bất ngờ từ ngày đó, thế nên anh Đường mới... xong đời : D

Chương 43 : Đường tình (2)

"Cuối cùng anh cũng nhìn thấy sự sống trong cơ thể mỏng manh yếu ớt kia, nhìn thấy tình cảm ẩn giấu bấy lâu dưới lớp mặt nạ bình thường của cô trước đó."

~~~

Đường Thần Duệ bớt chút thời gian trở về nhà, lấy chiếc điện thoại cá nhân đã bị mình bỏ quên ngày trước.

Sau khi mở máy, một mình lắng tai nghe những lời nhắn lại của cô, nghe được những âm thanh vang vọng từng lần, từng lần một ‘Anh đừng tức giận nữa mà! ’ ‘Anh trở về đi có được không? ’, Đường Thần Duệ trầm mặc không nói, nhưng bàn tay trái nắm điện thoại lại càng ngày càng chặt, đến mức làm đau đớn bản thân cũng không hề hay biết.

Một năm này, anh vừa tròn ba mươi tuổi.

Trong ba mươi năm cuộc đời trước đây, anh chưa bao giờ hối hận điều gì, bởi vì anh có đủ sát phạt và quyết đoán. Cho dù thỉnh thoảng có, cũng có

thể vân đạm phong khinh cười cho qua, tén điều mà Đường Thần Duệ thờ phụng trong cuộc sống vô cùng đơn giản: là đàn ông thì không bao giờ hối hận!

Chỉ có lần này, anh hối hận.

Bởi vì lần này, anh không đánh cược nổi. Tịch Hương Văn hoàn hảo chỉ có một người, bị anh hủy hoại, từ đó về sau không có khả năng trở thành một giang sơn không chút sứt mẻ như xưa được nữa.

Lặng lẽ nghe xong toàn bộ lời nhắn lại, mang di động theo người, Đường Thần Duệ bước đi, anh còn nhớ rõ cần làm một chuyện.

Chú thỏ Hà Lan trong nhà vừa nghe thấy tiếng mở cửa rầm rầm liền lao tới, lòng tràn đầy thích thú, thế nhưng không chờ Đường Thần Duệ đắm chìm trong cảm xúc vui mừng hết hai giây, nó vừa thấy là Đường Thần Duệ, cái mặt thỏ lập tức thay đổi biểu tình, quay người úp mông đầy khinh thường với anh, ngay cả một cái nhìn cũng không thèm đáp lại. Di chuyển về phía chiếc tủ lạnh, hai cái chân trước eh eh yo yo bò lên trên, thuận thực giật mở cánh cửa, túm một cọng hành mới, bắt đầu gặm.

Thất bại rồi...

Đường Thần Duệ ôm trán.

Anh quên mất, thỏ cũng cần có tôn nghiêm, mà thỏ biết tự mở tủ lạnh để tìm đồ ăn thì lại càng có điều kiện đòi tôn nghiêm hơn nữa...

Đường Thần Duệ đi tới, quỳ nửa đầu gối ôm lấy nó.

"Xin lỗi, lần đó là ta không đúng.

Bạn thỏ nhỏ vô cùng bi phẫn, cắn anh một cái, nói một câu xin lỗi là đã xong chuyện sao? ! Coi nó là cô nàng đầu đất dễ lừa Tịch Hương Văn kia

chắc? !

Thái độ Đường Thần Duệ hết sức chân thành: "Ta xin lỗi, lần trước ta không nên quát mi."

Bạn nhỏ tiếp tục nổi giận, quay người nói chuyện đạo lý với anh: đồng chí, đây không phải vấn đề chỉ cần xin lỗi một câu là xong chuyện! Thứ anh làm tổn thương là tâm hồn tôi! Tâm hồn tôi anh có hiểu không? Nói ví dụ đi, nếu như tôi không cẩn thận vào lúc anh đang quay tay hù dọa anh, khiến anh gặp phải bóng ma tâm lý, từ đó về sau không thể quay tay được nữa, tôi xin lỗi anh sẽ tha thứ cho sao? !

Đường Thần Duệ: ...

Hình như từ lúc trưởng thành đến giờ anh chưa từng sử dụng trò quay tay thì phải...

Khụ, đây không phải trọng điểm... Trọng điểm là, vì sao lại đưa ra cái ví dụ sốc như vậy chứ... Rốt cuộc anh đã nuôi dưỡng ra cái thứ gì vậy...

Đường Thần Duệ vô cùng phiền muộn, xem ra trong cái thế kỷ mới quần hùng phân tranh này, dù chỉ là chú thỏ nuôi trong nhà, cũng cần cất giấu chút tài năng thì phải...

Đường Thần Duệ không hồ là Đường Thần Duệ, trong đầu vừa chuyển, lập tức sử dụng tuyệt chiêu lừa dối kinh điển nhất mà đám đàn ông hay dùng với phụ nữ: "Tin ta, ta không cố ý làm thương tổn mi, mi đối với ta mà nói rất là quan trọng..."

...

Nếu như Tịch Hương Văn mà ở chỗ này thấy được cảnh tượng kia, tuyệt đối sẽ bội phục anh sát đất: khổ nạn, có thể sử dụng cái cố kinh điển ấy,

vứt bỏ toàn bộ tôn nghiêm đàn ông mà không chút bận tâm, đây là cái dạng tâm lý gì chứ!

Quả nhiên, chiêu này vô cùng hữu hiệu, bạn nhỏ rõ ràng đã mềm lòng, không tiếp tục ghét bỏ anh thêm nữa.

Đường Thần Duệ tiếp tục lấy một viên đạn bọc đường ra oanh tạc: "Mousse mua cho mi này, còn là vị dâu tây đấy nhé."

Bạn nhỏ bé nhỏ ngừng thở, tỏ vẻ khinh thường một cách đầy khó khăn.

Đường Thần Duệ tiếp tục sử dụng chiêu bài đơn giản nhất và cũng là hữu hiệu nhất trên thương trường: "Còn có cả tiền tiêu vặt tháng này ~~~" Hối lộ chút...

Một tờ một trăm đồng, lại một tờ một trăm đồng, lại thêm một tờ một trăm đồng nữa...

Be be! Tha thứ cho anh rồi đấy!

Bạn nhỏ vui vẻ hôn anh một cái, quay sang đếm số tiền vừa nhận được.

Kỳ thực nó căn bản không biết dùng, chẳng qua bình thường hay thấy lúc Tịch Hương Văn ngồi đếm tiền trong nhà miệng mở đặc biệt lớn, vì thế nó liền hiểu đại khái mấy tờ giấy hồng này là đồ tốt, Đường Thần Duệ cho nó, nó lập tức đem cất hết vào tủ khóa, có một loại cảm giác hết sức thỏa mãn trên tinh thần, được người ta coi trọng nhiều chứ sao.

...

Lúc Thiệu Kỳ Hiên nhìn thấy Đường Thần Duệ ôm thỏ xuất hiện trước cửa bệnh viện, trong đầu chỉ còn biết '...' , hoàn toàn không nghĩ ra nổi cái gì.

"Cậu biết mình không thể ở trong phòng quan sát đặc biệt của cô ấy hai mươi bốn tiếng đồng hồ chứ?"

"Ừ."

"Cậu cũng biết không thể mang thú cưng vào bên trong đó được chứ?"

"Ừ."

"Vậy bây giờ cậu đang có ý gì đây? !! !"

"Ngoại lệ một lần, cậu sẽ không ngăn cản đâu."

Hoàn toàn là giọng điệu của một câu trần thuật, làm gì có tí nghi vấn nào, khiến anh ta muốn vặn lại cũng không được...

Đường Thần Duệ bỗng nhiên mở miệng: "Cô ấy không thích ở một mình, lúc ở nhà, cô ấy thích ba người cùng một chỗ."

Bác sĩ Thiệu vô cùng phẫn nộ: Cậu vi phạm luật lệ còn chưa tính, lại còn dám yêu cầu thêm một kẻ vi phạm luật lệ nữa...

Im lặng một lúc, Đường Thần Duệ đưa chú thỏ trong tay cho anh ta: "Trước khi vào phòng bệnh phải tiêu độc toàn thân, cậu làm giúp nó đi."

Bác sĩ Thiệu lập tức cảm thấy nhức đầu vô cùng: "Tôi là bác sĩ ngoại khoa, cậu tưởng tôi là thú y chắc?"

Đường Thần Duệ cực kỳ dứt khoát, chẳng quan tâm anh ta có nguyện ý hay không, trực tiếp đem bạn thỏ bỏ vào tay bác sĩ Thiệu: "Áo khoác vô khuẩn gì gì đó, cậu cũng chuẩn bị cho nó một bộ thích hợp đi."

... Này! (#`O')

Thái độ Đường Thần Duệ vô cùng chân thành vỗ vai anh ta: "Đã làm phiền cậu rồi, cảm ơn nhiều."

Anh ta thật sự muốn nói cậu không được hoan nghênh đâu đấy...

Bác sĩ Thiệu yên lặng nhận lấy bạn thỏ, có người bạn kiểu vật gì cũng có chỗ dùng như Đường Thần Duệ, bác sĩ Thiệu cảm thấy mình đúng là không biết nhìn người.

Đi tới cửa phòng bệnh, không ngoài ý muốn, anh nhìn thấy Tịch Hường Hoàn ngồi trước giường bệnh, nắm lấy tay Hường Văn, vén những sợi tóc tán loạn trên vầng trán cô, nghiêng người hôn lên đó một nụ hôn của người anh, thân mật, nhưng cũng rất dịu dàng.

Cửa chính bị người dùng lực đẩy mạnh, Tịch Hường Hoàn kinh ngạc xoay người, Đường Thần Duệ không chút biểu tình đóng cửa đi tới.

Tịch Hường Hoàn đứng lên, trước tiên mở miệng nói: Chuyện này vốn sai ở Hường Tình...

"Không phải," Đường Thần Duệ bỗng nhiên nhanh chóng cắt ngang lời anh ta, thái độ rõ ràng: "Đây không phải vấn đề của các người, là chuyện riêng giữa tôi và Hường Văn, tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm."

Không thể không nói, những lời này của Đường Thần Duệ mang theo một tầng ý nghĩa sâu xa, chính là làm rõ thái độ của mình đối với Tịch Hường Hoàn: cô là của anh, vì thế bất kể chuyện gì phát sinh, đều là vấn đề giữa anh và cô, không liên quan đến những người ngoài cuộc.

Có thể ngồi vững vàng ở vị trí quản lý của Tịch gia, Tịch Hường Hoàn đương nhiên không phải kẻ ngu ngốc, lập tức hiểu được tuyên bố chiếm hữu trong lời nói của Đường Thần Duệ.

Anh liền nhàn nhạt hỏi: "Anh thật sự chịu hết mọi trách nhiệm? Anh có từng nghĩ tới hay không, nếu như Hường Văn có cơ hội lựa chọn, nếu như người em ấy chọn không phải là anh, anh sẽ để em ấy tự do chứ?"

Đường Thần Duệ từ chối cho ý kiến, khước môi nhếch lên, thẳng thắn đến mơ hồ, Sẽ không.

...

Tịch Hương Hoàn hít sâu một hơi.

Anh nghĩ đến việc mình cũng được coi là một chiến binh lão luyện trên bàn đàm phán, muôn hình muôn vẻ loại người tiếp xúc đến nay không hàng trăm thì cũng phải hàng nghìn, nhưng anh thề, thực sự là cho tới bây giờ chưa gặp qua kẻ nào đánh chết không đổi sắc mặt như Đường Thần Duệ cả...

"Không cam lòng đúng không, nhưng mà đã quá muộn, " Đường Thần Duệ bỗng nhiên mỉm cười, trong giọng nói mang theo chút bí ẩn: "Tịch Hương Hoàn, tôi thấy tiếc cho anh, là tự tay anh, đã buông tha cho cơ hội của mình."

Tịch Hương Hoàn ngơ ngác. Anh ta đang nói cái gì vậy?

Đường Thần Duệ dứt tay vào túi quần, vẻ mặt trầm lặng, có một tia đùa giỡn: "Biết cảm giác của tôi trong lần đầu tiên gặp anh và Hương Văn là gì không?... Là hâm mộ."

Cái gì?...

"Đêm Noel một năm trước, ở sân bay, cô ấy đi đón anh, đợi suốt năm tiếng đồng hồ," Anh mỉm cười: "Khi đó nhìn nét mặt cô ấy tôi liền biết cô ấy có cảm tình với anh, nếu như lúc đó anh biết cách quý trọng cô ấy, tôi sẽ không ra tay... Loại chuyện cướp đoạt tình yêu của người khác như thế, Đường Thần Duệ tôi không có hứng thú."

...

"Nhưng mà đáng tiếc, anh không có dũng khí đón nhận cô ấy, hoặc là nói, anh quá do dự." Đường Thần Duệ thách thức nhìn anh nói: "Thế nào, dù cho không phải là anh em ruột thịt, nhưng vẫn sợ truyền thông sẽ đưa tới

những tin tức tiêu cực anh em loạn luân, làm ảnh hưởng đến danh dự công ty đúng không? Khi đó quý công ty đang gặp phải nguy cơ rình rập khắp mọi nơi, vì thế anh không dám đánh cược."

Tịch Hương Hoàn trầm mặc.

Hiện thực khiến người ta câm nín không sao trả lời được.

Khi đó, trong tình trạng rối rắm phức tạp đầy khó khăn trước mắt, anh cự tuyệt việc tiến thêm một bước quan hệ cùng cô, và cả những tâm tư tình cảm của cô đối với mình.

Đến đây liền thôi, Đường Thần Duệ không nói thêm câu gì nữa, đi tới ngồi bên cạnh Hương Vãn.

Một lúc lâu, phía sau bỗng truyền đến câu hỏi của Tịch Hương Hoàn.

"Anh biết những chuyện trước kia của Hương Vãn rất rõ ràng, nhưng vẫn còn tự tin cho rằng em ấy có tình cảm với mình đến vậy? Anh đi đến Hồng Kông, chẳng phải bởi vì không dám đối mặt với hiện thực hay sao?"

Bàn tay đang vuốt ve má cô của Đường Thần Duệ dừng lại.

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên thật nhiều những hình ảnh trước kia khi cô ở cùng anh một chỗ.

Anh nhớ bắt đầu từ một ngày nào đó, cô bỗng nhiên phá lệ trông mong trời đổ mưa, mưa thật lớn, bởi vì biết anh có một chiếc ô London màu đen, và cũng chỉ dùng duy nhất cái đó, thế nên cô có thể quang minh chính đại trốn vào trong ngực anh, cùng anh dựa vào nhau càng thêm chặt, ăn bớt chiếm đoạt chút lợi nhỏ cũng sẽ không bị người ta phát hiện...

Anh nhớ mỗi buổi tối trước khi cô nhắm mắt, lúc anh vào phòng cô sẽ nói 'cám ơn anh', nói rồi liền ngủ, cũng không chờ anh có một chút phản ứng,

chẳng qua khi anh bước tới nhìn cô sẽ phát hiện vẻ mặt cô khi ấy vô cùng thỏa mãn...

Anh nhớ những lời nhắn nhủ cô để lại cho anh trên điện thoại, chỉ có mấy câu ấy, cứ từng lần từng lần một kiên trì nói cùng anh...

Rẽ mây nhìn thấy ánh mặt trời.

Đường Thần Duệ bỗng nhiên bật cười.

Cuối cùng anh cũng nhìn thấy sự sống trong cơ thể mỏng manh yếu ớt kia, nhìn thấy tình cảm ẩn giấu bấy lâu dưới lớp mặt nạ bình thường của cô trước đó.

"Tịch Hưởng Hoàn, anh sẽ không coi Đường Thần Duệ tôi là loại người tự trách mình quá mức nên do dự buông tay đấy chứ?" Chuyện ngu xuẩn như thế, làm sao có thể là phong cách của anh được. Xoay người, Đường Thần Duệ cười nói: Tự tin phải không? Nếu như ngay cả điểm ấy mà tôi cũng không có, mấy ngày nữa làm thế nào hướng cô ấy cầu hôn để trở thành Đường phu nhân đây?"

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Rạng sáng một giờ rưỡi.. Tôi có cố gắng 》 《 đây nhé ~~~~~(~~~~) y

Thần Thần sẽ không buông tay đâu, cái gì mà áy náy tự trách để cô được tự do gì gì đó ấy... Cảnh giới đạo đức của anh ta không cao được đến vậy... ☒

Chương 44 : Cầu hôn(1)

"Cô không thể quên được một đêm kia, một người cận kề với cái chết mà vẫn phải cắn răng liều mạng chống lại cảm giác này, nhớ tới lúc con dao đâm vào thân thể mình lại không khống chế được rơi nước mắt, khi ấy cuối

cùng cũng hiểu rõ được nhiều điều, thì ra cô vẫn luôn khát vọng có được tình yêu từ một người nào đó."

~~~

Tai nạn ngoài ý muốn này mặc dù khiến mọi người trở tay không kịp, nhưng cũng may thân thể Tịch Hương Vân tốt hơn nhiều so với những cô gái bình thường khác, sức chịu đựng cũng mạnh mẽ, hơn nữa một khắc cuối cùng lúc chuyện này xảy ra cô còn biết cách né tránh vị trí tổn thương trí mạng, tìm cách bảo vệ mình lớn nhất có thể, vì vậy thuận lợi vượt qua được giai đoạn nguy hiểm, các kiểm tra chức năng và cơ thể đều bình thường, cuối cùng cũng được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Mấy ngày qua Đường Thần Duệ một tắc cũng không rời khỏi người cô, quả thực chính là cắm rễ xây dựng căn cứ tạm thời ở phòng bệnh, khiến cho áp lực tâm lý mà bác sĩ Thiệu phải chịu đựng lớn không hề kém, chỉ sợ lỡ may không cẩn thận một chút, để Tịch Hương Vân xảy ra chuyện gì thì kẻ là bác sĩ chính như anh ta sẽ phải đứng mũi chịu sào mọi trách nhiệm.

Mỗi ngày Hàn Thâm đều đến bệnh viện tìm Đường Thần Duệ báo cáo tình hình công việc, hôm nay cũng không ngoại lệ, còn có vài vị quản lý các tầng đi theo, Đường Thần Duệ không còn cách nào khác, chỉ có thể bớt chút thời gian đi ra ngoài một chuyến.

Đường Thần Duệ vừa đi khỏi phòng bệnh, bác sĩ Thiệu lập tức kéo Hàn Thâm, nhỏ giọng hỏi: "Cô ấy sẽ không có việc gì chứ? Chẳng hạn như mất trí nhớ hay trúng tà gì gì đó giống như trong tivi vậy..."

Hàn Thâm buồn cười nhìn anh ta: "Anh là bác sĩ mà cũng tin những thứ ấy sao..."

"Đương nhiên là không tin rồi, tôi chỉ hỏi một chút xem sao thôi..."

"Tôi nói này, anh đừng khẩn trương quá," Hàn Thâm vỗ vỗ vai anh ta, bình tĩnh hơn so với bác sĩ Thiệu không phải chỉ một hai phần: "Di chứng gì gì đó phân bố cũng cần có xác suất, không phải là một trăm phần trăm. Về phần trúng tà... nhà nước chúng ta đã thoát khỏi thời kỳ phong kiến được bao nhiêu năm rồi, hả? Bác sĩ Thiệu, phải tin khoa học."

Tiểu Thiệu gật đầu, nhìn khuôn mặt Hường Văn, nhịn không được vươn tay sờ soạng chút.

"Tiểu Tịch à, mau mau nãy mầm, mau mau lớn lên nhé!"

Không biết có phải bởi vì những lời này của bác sĩ Thiệu quá thành tâm hay không, người đang nằm trên giường bệnh bỗng nhiên giật giật, sau đó chậm rãi mở mắt.

...

Thiệu Kỳ Hiên choáng váng, Hàn Thâm cũng choáng váng, nhìn bác sĩ Thiệu bên người, Hàn trợ lý trợn mắt há hốc mồm nghĩ: người anh em, chú cũng thần kỳ quá đi.

Bác sĩ Thiệu cười tươi roi rói, chạy như bay đi tìm Đường Thần Duệ.

Thân là trợ lý đặc biệt đương nhiên sẽ xử lí những tình huống bất ngờ tốt hơn những người khác, vì vậy phản ứng của Hàn Thâm vẫn có thể giữ vững như bình thường, nở nụ cười ôn hòa vui vẻ: "Hường Văn, chào mừng cô trở lại."

Hường Văn còn chưa tỉnh hẳn, vô ý thức mở miệng hỏi câu đầu tiên lại là: "... Anh ấy đâu?"

"Vẫn luôn ở cạnh cô," Hàn Thâm cười nói cho cô biết: "Bỏ hết mọi việc trong công ty, cũng không thêm làm việc, trừ cô ra, cái gì Đường Thần Duệ cũng không cần."

"A, vậy thì..."

Cô không thể quên được một đêm kia, một người cận kề với cái chết mà vẫn phải cắn răng liều mạng chống lại cảm giác này, nhớ tới lúc con dao đâm vào thân thể mình lại không không chế được rơi nước mắt, khi ấy cuối cùng cũng hiểu rõ được nhiều điều, thì ra cô vẫn luôn khát vọng có được tình yêu từ một người nào đó.

"Tôi..."

Vừa mới hé miệng, đã thấy cửa phòng bệnh bị người ta đẩy mạnh ra, tầm mắt mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang bước tới, cô muốn nhìn anh rõ ràng hơn một chút, nhưng phát hiện chỉ thấy một khoảng không lẫn lộn.

Không chờ cô nghĩ lại, Đường Thần Duệ đã ngoài dự liệu của tất cả mọi người, vượt mặt của cô rồi đột ngột nghiêng người hôn lên môi.

"... Em làm anh sợ muốn chết.

Mọi người: ...

Bất ngờ bị ép nhìn loại cảnh tượng nóng bỏng này cũng rất khảo nghiệm độ dày da mặt của khán giả đấy nhé...

Đường Thần Duệ tì lên trán của cô, hơi thở vô cùng hỗn loạn và gấp gáp: 'Anh rất lo lắng cho em.'

...

Anh buông cô ra, hỏi: "Có chỗ nào không thoải mái hay không?"

...

"Có chỗ nào đau đến không thể chịu nổi không?"

...

Anh thấy cô mở to hai mắt nhìn xa xăm, không hiểu cô đang ngẫm cái gì, liền nhìn cô chăm chú không chuyển mắt: "Em làm sao vậy?"

"Em, của em..."

Cái gì?

Cô đột nhiên cứng miệng, thấy vẻ mặt áy náy tự trách của anh trước mắt, trầm mặc, không nói thêm gì nữa.

...

Mấy ngày sau đó, chỉ bằng một câu của Đường Thần Duệ "Tốt nhất nên làm kiểm tra toàn diện cho cô ấy", Tịch Hương Vãn liền nhận được đủ loại xét nghiệm kỹ càng tỉ mỉ của bệnh viện, siêu âm, X quang, cộng hưởng từ gì gì đó... tất cả những thứ cần làm đều làm, không cần làm cũng làm hết. Về điểm này bác sĩ Thiệu thật sự là mở cờ trong bụng, khụ, đây không phải là vì kiểm được thêm tiền cho bệnh viện đâu nhé, tất cả là vì bệnh nhân thôi.

Cứ như vậy, lại thêm hai tuần nữa đi qua.

Thời gian dần trôi, những người cẩn thận kỹ càng cuối cùng cũng phát hiện điểm bất thường trên người Tịch Hương Vãn.

Cô trở nên trầm mặc, ít lời hăng đi, hầu hết thời gian đều ngẩn ngơ một mình không biết đang nhìn gì, mặc dù lúc trước cô không phải một người ưa náo nhiệt, nhưng là một người tràn đầy sức sống và nhiệt huyết.

Mấy lần Đường Thần Duệ muốn cùng cô nói chuyện nhưng không có hiệu quả. Bác sĩ Thiệu an ủi anh: "Cậu không cần gấp quá, có thể bởi vì bị

thương nặng một hồi, nên nhất thời tâm lý của cô ấy chưa thể điều chỉnh được cũng nên."

Sau đó cuối cùng cũng tới ngày ấy.

Báo cáo mỗi ngày của Tịch Hương Văn đều do Thiệu Kỳ Hiên tự mình xem qua, bác sĩ Thiệu đem trọng điểm đều đặt ở vết thương trên bụng, tối hôm trước rốt cuộc anh ta cũng có thể yên tâm, đề nghị với mọi người, các phương diện đặc thù trên cơ thể của cô ấy đã được ổn định, bây giờ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là việc quan trọng nhất, có thể về nhà để chăm sóc được rồi.

"Không thể tiếp tục ở bệnh viện nữa sao?"

Tịch Hương Văn vẫn không lên tiếng từ này giờ bỗng nhiên hỏi một câu như thế, những người ở đây nghe được đều sửng sốt.

Đường Thần Duệ còn ở trong này, cô lại dám hỏi những lời ấy... Chống cự việc về nhà cùng anh ta đến độ thế sao?

Trong lòng Đường Thần Duệ nghĩ thế nào, tất cả mọi người đều không đoán được, thậm chí anh ta không hề có chút biểu hiện nào là vui không hay vui, chỉ thuận theo lời cô quay sang hỏi Thiệu Kỳ Hiên: Tĩnh dưỡng ở bệnh viện có phải là tốt hơn ở nhà không?"

...

Bất ngờ bị người ta đem quả bóng cao su bóng tay đá đến bên người, Thiệu Kỳ Hiên chợt cảm thấy vô cùng nhức đầu.

Nếu như bây giờ đặt câu hỏi là người nhà bệnh nhân khác, thế thì anh ta tuyệt đối sẽ trả lời 'Đương nhiên là nằm viện tốt hơn!', có ngu đâu mà không đi làm thịt kẻ coi tiền như rác chứ, nhưng Đường Thần Duệ lại là cái loại người 'Hôm nay người chém ta một đao, ngày mai ta sẽ chém người

mười đao bù lại', vì thế Thiệu Kỳ Hiên quả thực không dám tùy tiện khai đao trên người Đường Thần Duệ để kiếm tiền cho bệnh viện.

Khụ một tiếng, bác sĩ Thiệu chỉ còn cách dùng chiêu thức kinh điển nhất mà chính phủ thường đem ra lừa gạt quần chúng nhân dân: "Câu chuyện này, chủ yếu vẫn cần xem ý tứ của bệnh nhân và gia đình, tôn chỉ hàng đầu của bệnh viện chúng tôi là tôn trọng lẫn nhau, đúng vậy, chính là tôn trọng lẫn nhau..."

Đường Thần Duệ cúi người, nhìn thẳng vào cô, ôn hòa hỏi: Vậy về nhà tĩnh dưỡng được không?

Tịch Hương Vân không nói chuyện.

Tịch Hương Hoàn nghĩ một lúc, nhịn không được tiếp lời : Để tôi đưa em ấy trở về đi, ở nhà trọ của tôi, từ nhỏ tôi cùng em ấy lớn lên, đối với mọi chuyện của em ấy cũng tương đối hiểu rõ, " Nói xong, không quên cúi người hỏi cô: Như vậy được không?

Tịch Hương Vân cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì, cả khuôn mặt vùi vào trong cái bóng.

Một lúc lâu sau, mọi người chỉ nhìn thấy cô gật gật đầu, phát ra một tiếng 'Ừ' nhỏ xíu.

...

Mặc dù chuyện phát triển thành như vậy hoàn toàn ngoài dự liệu của mọi người, nhưng đương sự đã đồng ý, vậy thì những người khác cũng không tiện nói gì thêm. Thiệu Kỳ Hiên vội vã xoay người dặn dò Tịch Hương Hoàn những chỗ cần chú ý của cô, mỗi ngày phải đổi thuốc thế nào, cái gì nên ăn cái gì không nên ăn, những điểm này cần phải nhắc nhở rõ ràng mới được.

Hàn Thâm khụ một tiếng, đi tới vỗ vai Đường Thần Duệ, thấp giọng an ủi: "Tốt xấu gì bọn họ cũng là anh em..."

Nói xong câu này, Hàn Thâm cũng không tìm ra được lý do nào khác để thuyết phục bản thân mình nữa. Tịch Hưởng Hoàn là anh trai thì không sai, nhưng thân phận chồng chưa cưới của Đường Thần Duệ cũng không phải kẻ xa lạ, ở trước mặt bao người cứ thế bị PK rớt chổng vó, lòng tự trọng của cậu ta cao như vậy, cảm giác tội lỗi với cô sâu như vậy, cách cự tuyệt này của cô quả thật sẽ đả kích cậu ta đến tinh thần sa sút mất thôi...

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Tịch Hưởng Hoàn cùng vài người thu thập những vật dụng của Hưởng Văn.

Hàn Thâm an ủi anh: "Thần à, nghĩ thoáng đi một chút, dù sao trước đây cũng do cậu không đứng trước, con gái nhà người ta giận dỗi không muốn để ý đến cậu cũng là điều dễ hiểu..."

Hàn Thâm nhìn vẻ mặt yên lặng của người bên cạnh, nghĩ thầm chắc nội tâm cậu ta đang day dứt mà thôi, chắc suy nghĩ cẩn thận rồi sẽ thông cảm cho mọi chuyện.

Thu thập xong mọi thứ, Tịch Hưởng Hoàn đi tới muốn ôm Hưởng Văn xuống giường, Cẩn thận, anh ôm em xuống, chúng ta về nhà.

Bỗng nhiên bị một người đứng ra ngăn cản.

Đường Thần Duệ nhíu mày, mỉm cười, động tác vươn tay chặn lại nhìn trông tao nhã, nhưng thật ra lại vô cùng kịch liệt, giọng nói ôn hòa, song trong đáy mắt lại trở nên sâu thẳm hết mức.

Không được.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Rõ ràng cảm thấy viết rất nhiều.. Sao mới chỉ có hơn hai ngàn chữ vậy.. Thật thương tâm..

Chương 45 : Cầu hôn(2)

"Nếu ngày trước anh chỉ đứng lại nhớ tới một người, mặc cho cô chìm nổi trong thế giới cá nhân, có phải anh sẽ hạnh phúc hơn một chút"

~~~

Bầu không khí lập tức trở nên nặng nề.

Tịch Hương Hoàn dù sao cũng là người có thân phận, những năm gần đây chưa từng thử qua cảm giác bị người ta thẳng thắn cự tuyệt một cách rõ ràng như thế bao giờ, hơn nữa hôm nay ở đây còn có nhiều người như vậy, hai chữ kia của Đường Thần Duệ vừa thốt ra, Tịch Hương Hoàn không tránh khỏi việc có chút mất mặt.

Tịch Hương Hoàn hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh ôn hòa mở miệng.

Đường tổng giám, Hương Văn đã đồng ý rồi, anh lại nói không được, vậy cũng nên cho mọi người một lý do chứ.

Đường Thần Duệ khẽ cười trong chốc lát, cuối cùng chậm rãi nói: "Lý do sao, đương nhiên là cũng có."

Lời biếng nhìn Tịch Hương Hoàn, Đường Thần Duệ không nhanh không chậm mở miệng: "Anh chăm sóc cô ấy không tốt, tôi sẽ lo lắng; anh chăm sóc cô ấy quá tốt, tôi lại càng lo lắng hơn... Cho nên, tại sao tôi phải đem cô ấy đưa cho anh chứ?"

Tịch Hương Hoàn giật mình. Xác thực mà nói, là choáng váng.

Sớm biết cái gã Đường Thần Duệ này vào lúc mẩu chốt sẽ nói ra những lời vớ vẩn, nhưng anh không nghĩ tới, là lại có thể vớ vẩn đến mức độ này.

Đường Thần Duệ khẽ buông tay, thong thả lên tiếng: "Nếu như Tịch tiên sinh cứ kiên trì muốn dẫn cô ấy đi, mọi chuyện sẽ rất phiền phức đấy..."

Lời không nhiều, nhưng ý lại đủ sâu. Nếu như Đường Thần Duệ thật sự trút cơn giận dữ, những ngày sau này của Tịch Hường Hoàn chỉ sợ sẽ khó mà trôi qua. Mặc dù cách này không được trong sáng cho lắm, nhưng tuyệt đối là chuyện mà Đường Thần Duệ có thể làm.

Tịch Hường Hoàn thật rất muốn chửi người, nhưng đúng lúc này, Tịch Hường Văn này giờ không hề nói câu nào cuối cùng cũng vươn tay kéo lấy vạt áo Đường Thần Duệ.

"Không liên quan đến anh hai, đó là ý của em."

Nghe thấy cô nói những lời này, Đường Thần Duệ không hề tức giận, mà lại khôi phục trở về trạng thái bình tĩnh như lúc trước, thu hồi thái độ thù địch không dễ nhận ra của mình.

Xoay người đối diện với cô, anh quỳ nửa gối xuống trước mặt Hường Văn, toàn thân toát lên vẻ dịu dàng hiếm gặp.

"Chúng ta nói chuyện một chút nhé."

Hường Văn không hề nhìn anh: "Không muốn nói."

Đường Thần Duệ nắm lấy cằm cô, chuyển đầu cô sang, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình: "Vậy em hãy nghe anh nói."

"Ở nhà tuyệt đối sẽ không kém hơn so với bệnh viện, anh cam đoan, mọi thiết bị các loại anh cũng đã sắp xếp xong xuôi hết rồi, " Anh kiên nhẫn nói hết, dừng lại một chút, rồi bỗng vươn tay sờ lên mặt cô: "Trừ phi, em có việc gạt anh, hoặc là, em không muốn gặp anh, cũng có thể trực tiếp nói cho anh biết."

Cô giật mình, quay sang nhìn anh.

Đường Thần Duệ khẽ mỉm cười, có một loại khí phách trước nay chưa từng có, "Anh không biết em đang tức giận, sợ hãi hay gì khác, em đã không muốn nói, anh sẽ không hề hỏi. Anh biết chuyện này đối với em mà nói đã tạo nên tổn thương rất lớn, anh làm em thất vọng, có lẽ trải qua chuyện này em sẽ không còn coi anh như người nhà mà đối đãi, có lẽ đã coi anh như một người bạn bình thường, hoặc là ngay cả bạn bè cũng không đủ tư cách nữa. Nhưng mặc kệ em coi anh trở thành người nào, anh vẫn muốn nói cho em biết, anh không hề đối xử với em như một vị hôn thê, ngay từ đầu đã không hề như vậy,... Anh vẫn coi em như người vợ tương lai của mình mà đối đãi. Sở dĩ lúc trước muốn cùng em đính hôn mà không lập tức cầu hôn, là bởi vì muốn cho em có thời gian thích ứng, hy vọng em có thể thích anh, không cần nhiều lắm, chỉ cần không chán ghét là được."

Anh bỗng nhiên lấy từ trong túi một chiếc hộp nhỏ, mở ra trước mặt cô, ánh sáng từ chiếc nhẫn kim cương tinh xảo rực rỡ lập tức trở nên sáng chói: "Anh luôn nghĩ mình nên làm thế nào để mở miệng nói với em điều này, trong lúc mình đã khiến em thất vọng đến thế mà vẫn có thể khiến em gật đầu đồng ý. Cũng nghĩ tới rất nhiều cảnh tượng long trọng xa hoa làm cho em cảm động, nhưng dưới tình huống em chẳng chút quan tâm tới anh như thế này, anh sợ mình chưa kịp mở miệng em đã không cho anh một cơ hội nào hết. Vì thế bất kể thế nào, anh vẫn muốn nói trước khi em hoàn toàn thất vọng về anh, chúng mình kết hôn được không?"

Đường Thần Duệ rất ít khi nói nhiều và dài đến vậy, thế nên không chỉ Tịch Hường Vãn, ngay cả bạn Thiệu Kỳ Hiên đứng bên cạnh chờ người cũng bị anh làm cho hoảng sợ.

Mười hai giờ đêm, tiếng chuông vang lên, ngày hôm sau đã tới, chào đón một lời cự tuyệt.

"Không được."

Mọi người: ...

Người xem được một phen đổ mồ hôi như tắm, Tịch Hương Văn đúng là Tịch Hương Văn, ngay cả lời cự tuyệt cũng quả quyết vô cùng, một chút ướm át bản thiêu cũng không có, đến cái kiểu lập lờ nước đôi mà phụ nữ hay dùng "Em cần suy nghĩ thêm một thời gian..." cũng không thềm sử dụng.

Như vậy...

So với sự kinh ngạc của mọi người, Đường Thần Duệ trái lại rất bình tĩnh, như đã sớm đoán trước mọi tình huống, dù có tệ hại hơn nữa anh vẫn có thể chấp nhận được.

"Thế thì không còn cách nào khác..."

Đường Thần Duệ thu lại hộp nhẫn kim cương, đột ngột thuận tay ném nó vào thùng rác, thấy thế trống ngực quàn chúng vây xem lập tức đập thành thịch trên dưới hai trăm lần, chiếc nhẫn vừa rời giá hình như cũng không nhỏ đâu đấy...

Thiệu Kỳ Hiên vừa định tiến lên an ủi anh 'Cậu đừng quá khổ sở, đàn ông chịu chút đả kích cũng là chuyện hết sức bình thường' vân vân các loại, không ngờ Đường Thần Duệ bỗng nhiên móc tiếp một chiếc hộp khác từ trong túi mình, mở nó ra lại là một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo tỏa ánh sáng bạch kim lấp lánh, phong cách khác hẳn cái lúc trước, là kiểu dáng tân tiến nhất hiện nay, điểm duy nhất tương đồng chính là khí chất, vô cùng xa xỉ.

Tịch Hương Văn nhìn anh, mặc dù là gần trong gang tấc nhưng vẫn không thấy rõ hình dạng thứ anh cầm trong tay, tuy nhiên ánh sáng lóa mắt rực rỡ kia vẫn đủ để cô đoán được nó là cái gì.

"Anh làm gì vậy?"

Đường Thần Duệ mỉm cười, nói với cô: "Hương Vân, anh không qua được cửa ải của chính mình."

Lúc từng bị tổn thương anh cũng đã nghĩ tới điều đó.

Nếu ngày trước anh chỉ đứng lại nhớ tới một người, mặc cho cô chìm nổi trong thế giới cá nhân, có phải anh sẽ hạnh phúc hơn một chút?

Nếu cô vẫn mãi không hiểu được cách đáp lại anh thế nào, không có một lần đi tìm anh, lạnh nhạt đối với anh hơn một ít, anh có thể mất đi hứng thú của mình với cô để rồi hạnh phúc hơn một chút hay không?

Nói cách khác, nếu không gặp được cô, thì anh có thể hạnh phúc hơn lúc này hay không?

Nói cách khác, nếu anh bây giờ và anh ngày trước không yêu thương người con gái ấy, thì anh có thể hạnh phúc hơn lúc này hay không?

Nói cách khác, nếu anh của ngày hôm nay cưới một người phụ nữ khác, không yêu thương cô ta, càng không yêu thương cô nhiều đến vậy, liệu anh có thể hạnh phúc hơn lúc này hay không?

Sẽ không, sẽ không hạnh phúc.

Đặc biệt chạy tới Hồng Kông làm việc, cho là mình đã đi đủ xa, nhưng mỗi ngày tỉnh lại, vẫn vươn tay theo thói quen sờ sang bên cạnh, muốn ôm cô vào lòng. Trong buổi họp báo nhìn thấy một ký giả cười rộ lên trông rất giống với cô, liền không nhịn được liếc nhìn nhiều thêm một chút, trả lời nhiều thêm một chút, giống như đang cùng cô nói chuyện vậy.

Em nhìn xem, thật ra có trốn tới chỗ nào cũng vô ích, bởi căn bản anh không qua nổi cửa ải của chính mình.

Đường Thần Duệ nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cô, sự dịu dàng ấm áp và lời anh nói như muốn bay lên thoát khỏi mọi âm thanh trong đêm khuya tĩnh lặng chốn này.

"Đã qua mười hai giờ, lúc này cầu hôn là chuyện của ngày hôm qua, em không đồng ý là chuyện của em, anh không từ bỏ là chuyện của anh, vì thế ngày hôm nay anh vẫn muốn nói với em điều đó, hãy gả cho anh nhé? Nếu như lại thất bại, vậy ngày mai anh sẽ tiếp tục đi mua một chiếc nhẫn cầu hôn mới."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Rất tốt, Thần Thần đã kế thừa được truyền thống vinh quang của thôn chúng ta, cưới vợ là tiêu hết tiền vốn... [...]

Chúc mọi người Noel vui vẻ! ! !

Momo cũng có lời muốn nói: Cắt một đoạn nhỏ, căn bản chẳng hiểu bà tác giả đang viết cái gì nên tớ cũng lười chém.

Hú yeah, chương sau là chương cuối rồi nhé. Còn lại là 4 phiến ngoại nhỏ tớ sẽ làm từ từ ~~

Chương 46: Cầu hôn(3)

"Hương Vãn, trong cái thế giới thiên sang bách khổng này, làm một người bị hại đau đớn đáng thương rất dễ dàng, tuyệt vọng cũng rất dễ dàng, bởi khó khăn nằm bên trong những điều sau khi tuyệt vọng."

~~~

Một đồng lời tâm huyết của Đường Thần Duệ kèm theo hai chiếc nhẫn kim cương giá trị xa xỉ cùng được ném ra, mặc dù trên mặt Tịch Hương Vãn

không hề có phản ứng gì, nhưng trong lòng quả thực đang cực kì khiếp sợ, nhớ lúc đầu năm mới nguyện vọng của cô chính là ‘Ông trời ơi mau cho vàng rơi xuống đập bể đầu tôi đi, đập đến bất tỉnh cũng không sao đâu á~~~’, không nghĩ tới cuối năm lại có thể thực hiện được.

Nhưng mà thực hiện theo kiểu này, lại càng làm người ta thêm khó xử.

Hương Văn bỗng vươn tay nhận lấy chiếc nhẫn trong tay anh, nhàn nhạt hỏi: "Cái này... có hình gì vậy?"

Đường Thần Duệ trầm mặc mấy giây, trong đầu đột nhiên hiểu rõ, sau đó sắc mặt anh dần dần thay đổi.

Trên nhẫn có khắc từ XXW[1], là những chữ cái trong tên họ của cô, đơn giản dễ nhìn, ánh đèn trong phòng rất sáng, khoảng cách lại gần như vậy, cô không có khả năng không nhận ra.

Trừ phi, là nhìn không được.

Đường Thần Duệ vươn tay lên vuốt ve đôi mắt cô, cặp lông mi dài dưới đôi mắt trắng đen rõ rệt, so với trước kia không hề khác biệt, nhưng lúc ở gần mới có thể nhìn ra bên trong nó đã đánh mất ánh sáng.

Cái gì cô cũng chưa hề nói, nhưng anh đã hoàn toàn thấu hiểu.

Đường Thần Duệ nhấp môi một chút, rồi bỗng nhiên mở miệng.

Ra ngoài.

? ??

Đường Thần Duệ xoay người đối mặt với Thiệu Kỳ Hiên và Hàn Thâm bên cạnh, lặp lại câu nói: "Tất cả ra ngoài."

Thế là, mọi người đi ra.

Tịch Hường Hoàn liếc mắt nhìn chiếc nhẫn kim cương Hường Văn cầm trong tay, giống như đã hiểu ra điều gì đó, cũng xoay người lảng lạng bước đi. Trong khoảnh khắc cửa phòng bệnh đóng lại, bỗng thoáng thấy hình ảnh Hường Văn bị người đàn ông kia dùng sức kéo vào lòng. Anh nhìn một lúc, cuối cùng đóng cửa lại, xoay người rời đi.

Thật ra anh nên sớm hiểu rõ, Đường Thần Duệ chính là người nói được sẽ làm được, nói không buông tay, thì chính là không buông tay, cũng sẽ không cho người khác bất kỳ cơ hội nào hết.

...

Trong phòng chỉ còn lại cô và anh.

Đường Thần Duệ ôm chặt Hường Văn, trong giọng nói nghe không ra cảm xúc: "Mắt không nhìn thấy rõ... Đã được bao lâu rồi? Vì sao không nói?"

"Đáng lẽ ra không nói mới đúng.

"Tại sao muốn như vậy?"

"Bởi vì em thích anh."

Khóe môi Tịch Hường Văn cong lên, mặc dù trước mắt vẫn là một khoảng không gian mơ hồ, ánh sáng của những vì sao trên bầu trời ngoài khung cửa cũng hòa vào làm một, nhưng trong giờ khắc này lại khiến trái tim cô vô cùng sáng tỏ.

"Bởi vì em thích anh, thế nên không muốn để anh thấy được em trong cái bộ dáng này." Cô khẽ mỉm cười, chậm rãi mở miệng: "... Đường Thần Duệ, Litost, so với em anh càng hiểu rõ hơn."

Litost.

Đây là một từ tiếng Séc rất khó dịch lại thành những ngôn ngữ khác nhau, bởi âm tiết đầu tiên chính là một nguyên âm dài và nặng, đọc lên khiến người ta liên tưởng tới tiếng chó con gào khóc. Milan Kundera từng vì si mê mà đặt cho nó một định nghĩa vô cùng chính xác: đó là trạng thái dẫn vật của con người khi đột nhiên phát hiện ra tình trạng đáng buồn của bản thân mình lúc ấy. [2]

"Lúc tỉnh dậy, em liền phát hiện hai mắt xảy ra vấn đề, nhìn được, nhưng không thể nhìn rõ, cho dù có mở to mắt cố gắng nhìn mấy đi chẳng nữa, vẫn không có một chút tác dụng nào..."

Ngày bé cũng không phải cô chưa từng đọc qua chuyện cũ của Helen Keller[3], khi đó còn vô cùng háng hái lớn tiếng ngâm nga rằng ‘Cho tôi ba ngày ánh sáng, tôi nhất định sẽ trở thành một người có ích cho xã hội...’; sau khi lớn lên làm kiểm sát viên, cũng không phải chưa từng đọc qua chuyện cũ của Phan Lại Thanh và Phạm Quảng Ân[4], thị lực chỉ có 0.01, 0.02 thôi mà cũng có thể anh dũng phấn đấu kiểm tra sổ sách mỗi ngày, cô cũng từng chí lớn đèn rệu mà tỏ vẻ: ‘Muốn noi gương người đi trước! Muốn đạt tới cảnh giới người nghỉ ngơi nhưng mắt không nghỉ ngơi...’

Chỉ không ngờ một lời năm ấy lại trở thành sự thật, cô bây giờ thực sự đã trở thành một phần tử lâm vào tình cảnh đó rồi. Loại bệnh này, có chữa được hay không, vô cùng khó nói. Nếu như không trị hết, cả đời cô sau này cũng chỉ có thể như vậy mà thôi, ngộ nhờ tình huống chuyên biến xấu, vậy càng tệ hại hơn.

Dưới loại tình huống này cô có thể làm gì được đây? Thực sự muốn giống như các vị tiền bối, vứt bỏ tình yêu vứt bỏ chiến trận, từng ngày từng tháng mang theo bên mình chiếc kính lúp tùy thân hay sao?

"Đường Thần Duệ, năm nay em hai mươi sáu tuổi."

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, nước mắt cô bỗng nhiên tuôn rơi.

Có lẽ định lực của cô còn chưa đủ tốt, mới sống trên đời này được hai mươi sáu năm, cuộc đời về sau còn dài dằng dặc đến thế, cô không có đủ can đảm để thuyết phục bản thân mình tiếp tục bước đi trong cái thế giới mơ hồ đó.

Đã không còn tự tin, không còn mục tiêu, không còn đủ nhiệt tình, cũng không còn hy vọng vào tương lai, một Tịch Hưởng Văn đến ngay cả cô cũng cảm thấy xa lạ đến vậy, cô không muốn để anh nhìn thấy. Ma pháp hắc ám của Litost, cô không chạy thoát được.

Mấy ngày qua, mỗi thời khắc khi bình minh lên, cô thường nằm trên giường tưởng tượng đến những ngày tháng sau này không có Đường Thần Duệ, chênh lệch lúc này giữa cô và anh quá mức lớn lao, ngay lúc họ gặp nhau đã bắt đầu như vậy, từ đầu đến cuối, vốn liếng duy nhất của cô chính là thân thể khỏe mạnh này, mà bây giờ, ngay cả nó cô cũng không còn giữ được.

Phải đến nước này, cô mới bằng lòng thừa nhận, thì ra mình yêu anh đến thế.

Thì ra cô đã yêu vị hôn phu của mình đến vậy.

Vẫn cho rằng đó chỉ là một lời điệp khúc, rồi phải mở to mắt nhìn nó trở thành khúc hát chủ đề.

Cô quá bất ngờ, gần như đến mức không thể nào chịu được, cứ nằm ở trên giường, nhìn lên bầu trời lúc năm giờ sáng sớm, nước mắt tuôn rơi.

...

Đường Thần Duệ yên lặng nghe cô nói hết, sau đó vươn tay lên lau những vệt nước trên gò má cô.

"Hối hận chưa?"

...

"Nếu như cho em thêm một cơ hội nữa, biết rõ kết quả sẽ trở thành như vậy, em còn có thể một mình chạy tới đơn độc chiến đấu vì người khác nữa không?"

Hương Văn bật cười, Văn sẽ như thế."

Những ngày này trong cuộc đời hai mươi sáu năm của cô, đã trải qua rất nhiều sự kiện, cùng chung đụng với rất nhiều người khác nhau, cũng đánh mất con người thật của mình, về sau dần dần cô mới hiểu, đó chính là chuyện đáng sợ nhất, bởi vì ngoại trừ con người ấy, cô không còn gì cả. Thế là cô thu hồi nó trở về một lần nữa, cả đời này mang theo bên mình, giữ nó trong tim, tự thầm nhủ với bản thân rằng, cho dù là bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì, cũng không đáng để cô đánh mất nó.

Nếu như cho cô thêm một lần cơ hội, cho dù biết rõ mắt sẽ bị hỏng mất, cô vẫn sẽ lựa chọn ra tay.

Vì thế, "... Không hối hận."

Đường Thần Duệ vuốt mặt của cô, mỉm cười nói: "Vậy là được rồi. Hương Văn, cho dù mắt của em có bị làm sao, em vẫn là em, mà thứ anh thích chính là con người em như thế, cho nên giữa chúng ta sẽ không có bất kỳ thay đổi nào."

Cho tới bây giờ anh chưa từng nói rõ vì sao mình thích cô, cũng không hề nói rõ mình thích cô từ lúc nào. Chỉ là mỗi khi nhớ tới rất nhiều chuyện lúc mình ở cùng với cô, nhớ tới những lúc cùng cô dạo siêu thị, cô nhìn thấy rau dưa sẽ cảm thấy chúng nó giống như đang rớt rít vẩy chào ‘Ăn tôi đi ăn tôi đi này’, cô cũng sẽ sờ sờ chúng nó và đáp lại ‘Là mi à, thế thì ăn mi nhé’, sau đó khoái trá cười rộ lên, anh liền thầm nghĩ mình bại trong tay cô

quả đúng là xong đời, bởi vì anh thật sự không thể tìm được người con gái nào khác giống như cô, chỉ là mua thức ăn cũng đặt vào trong đó nhiều tình cảm đến vậy. S

"Hương Văn," Anh nhìn vào ánh mắt cô nói: "Trong cái thế giới thiên sang bách khổng [5] này, làm một người bị hại đau đớn đáng thương rất dễ dàng, tuyệt vọng cũng rất dễ dàng, bởi khó khăn nằm bên trong những điều sau khi tuyệt vọng."

"Hai mươi sáu năm qua, những người em yêu thương, rời đi một ít, mất đi một ít, vậy thì những phần còn lưu lại, em nên dùng để quý trọng chứ không phải trốn tránh. Em luôn cảm giác mình chưa đủ tốt, đến cùng là chỗ nào không tốt đây, em không dám tính, anh giúp em. Làm việc mình thích làm, nghiêm túc chăm chỉ trong từng chi tiết một, trước giờ đều là thái độ không nóng không lạnh; cái gọi là nhan sắc, cái gọi là gia thế, em luôn cảm thấy mình không có; bản tính chây lười, bị động, bướng bỉnh khó nghe lời, cả đời này chỉ sợ không chữa được. Em cho rằng cuộc sống như vậy dù có nói thế nào cũng không thể coi là một thành công, thế nhưng anh chỉ muốn nói cho em biết, đây cũng không phải một cuộc đời thất bại. " Anh nhìn cô, nói cho cô biết: "Hương Văn, đó chỉ là, cuộc sống của một con người mà thôi."

Mà anh thích, chính là cô như vậy.

Thích người con gái trông có vẻ bình thường nhưng luôn sống vui vẻ và thích thú với từng việc nhỏ bé.

Lúc ở nhà cô ăn quả đào mật, cầm nó lên, rửa qua một chút, kiểm tra thấy nó đủ mềm, liền không giống người ngoài lột vỏ gặm luôn, mà đem cầm ống hút vào để mút, nhâm nhi đầy khoái trá.

Lúc bị người ta bắt nạt, cô cũng không hề mở miệng nói với ai, cho nên lúc ban đầu anh cùng cô sống chung không hề hay biết cô có một căn cứ nhỏ

hoàn toàn bí mật, mãi cho đến một ngày lái xe khắp nơi đi tìm cô, mới phát hiện nơi cô thích trốn đến nhất lại chính là chuồng voi trong vườn bách thú. Anh đi tới sau lưng cô, nhìn thấy cô ôm chân chú voi khóc đến thảm thiết, lúc cao trào còn phát lời thề độc kiếp sau phải làm người chăm sóc voi để báo ân, khiến chú voi vô cùng thất vọng, Đường Thần Duệ cũng vô cùng thất vọng: hóa ra trong mắt cô, giá trị của người chồng chưa cưới này còn không bằng niềm tin với một con voi, quả thực là đả kích không phải hạng thường...

"Mắt nhìn không rõ, có thể từ từ chữa; công việc có vấn đề, có thể tìm cách khác; với anh mà nói, chỉ có loại chuyện 'từ bỏ' là không thể dễ dàng tha thứ mà thôi. Trên thế giới này có rất nhiều người mắt không thể thấy, tai cũng không thể nghe, 16 ô nhịp yêu thích của Beethoven cũng đã đủ để làm nên một thế giới không thể đoán trước, từ đầu đến cuối họ cũng không hề buông tha, em có hiểu không?"

"Em không phải là người vĩ đại nào hết..."

Cô cũng không muốn trở thành vĩ nhân đi vào sách giáo khoa ngữ văn của tiểu học, dùng câu chuyện cảm động tự mình vượt lên khó khăn, vượt qua bệnh tật để khích lệ các em nhi đồng đâu, cô chỉ là một người bình thường nhất trong những người bình thường mà thôi.

"Đúng, vì thế em có anh."

Đường Thần Duệ nắm lấy tay cô.

"Hương Văn, thứ anh thích chính là em như vậy, gặp được em, với anh mà nói, thật sự vô cùng tốt."

Anh gặp được cô, cũng giống như lời thoại nổi tiếng làm lòng người chấn động của Humphrey Bogart trong Casablanca vậy: Trên thế giới này có rất nhiều thành phố, trong những thành phố có rất nhiều quán rượu, nhưng em lại đến chỗ của tôi. [6]

Ai nói nhất kiến chung tình, không liên quan gì đến vận mệnh?

Ngay tại buổi tối ấy trong quán bar, anh đã quyết định sẽ yêu cô rồi. Có đôi khi, tình yêu chung quy chỉ là một khoảnh khắc rung động trong lòng, chấn động đó kéo dài lâu bao nhiêu, tình yêu liền có thể duy trì liên tục nhiều bấy nhiêu.

"Hương Văn, em không cần phải cố gắng can đảm hơn, cũng không cần can đảm tiếp tục chịu đựng mọi thứ, hai mươi sáu năm cuộc đời của em trước kia không có anh trong đó, chỉ hy vọng bây giờ bắt đầu vẫn còn kịp. Lời anh nói với em lúc chúng ta đính hôn vẫn chưa từng thay đổi, chỉ cần em nguyện ý, cuộc sống của em sau này, anh sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm."

Bởi sống là phải vui vẻ lạc quan, bỏ qua những khổ đau, dù cho số phận về sau có sa vào đường cùng, dù hoa kia có rơi theo dòng nước, anh cũng đều thay cô chống chọi.

"Vì thế, gả cho anh được không? Anh sẽ dẫn đường cho em đi tới."

Không nhìn hoa đoàn tụ, không dựa gốc tương tư, nhưng đến cuối cùng Đường Thần Duệ vẫn không thể chạy thoát khỏi ái tình.

Không gian đêm khuya tĩnh lặng đến kỳ lạ, rồi sau đó cô nghe được tiếng nói của anh. Mấp máy khăn khăn, cách nói chuyện của anh vẫn luôn ôn hòa và tĩnh lặng như vậy, không chút hoảng hốt hay gấp gáp, không chút lùi bước hay ép buộc mọi người, nhưng sức mạnh an ủi con tim vẫn từ trong câu nói ấy dần dần lan rộng. Mỗi khi cô nghe thấy giọng nói của anh, liền cảm thấy bản thân mình đã được người ta thu xếp ổn thỏa rồi.

Có người đàn ông như thế nguyện ý bảo vệ mình, mà mình cũng vô cùng thích anh.

Chống trượng mang hài khê thẳng ngựa, dạo bước đào hoa đệ mấy cầu.

Cuộc sống rộng mở sáng trong như vậy đặt ở trước mắt cô, không phải chính là hạnh phúc đơn giản nhất đó sao?

Cuối cùng, một lúc lâu sau, Hương Vãn cũng chậm rãi gật đầu, Đường Thần Duệ nghe thấy cô nói một tiếng "Dạ".

Anh lập tức bật cười, chậm rãi đeo chiếc nhẫn kim cương cầu hôn lên ngón giữa trên bàn tay cô, cúi đầu, dùng nụ hôn chân thành để tuyên cáo, một đời một kiếp, vĩnh viễn không rời xa.

———— THE END ————

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mừng năm mới tất cả mọi người! !

Kết hôn liền có nghĩa là một cuộc đời mới đang bắt đầu, lấy tâm cơ thủ đoạn và cảm tình của anh chàng Đường Thần Duệ này, Tịch Hương Hoàn sẽ không có cơ hội lật ngược tình thế đâu... Hương Vãn cũng thuộc loại đã thích một người thì sẽ ương bướng không chịu từ bỏ, ở trong lòng tôi cuộc hôn nhân của hai người sẽ nhất định không còn trắc trở gì nữa, cho nên chuyện xưa của Đường Thần Duệ và Tịch Hương Vãn chỉ viết đến đây mà thôi nhé, về phần vấn đề ở mắt của Hương Vãn, khụ khụ, chúng ta cần phải tin tưởng vào năng lực của bác sĩ Thiệu chứ!

Thế nha ~~~ Ngày đầu năm mới đã lấp xong một cái hố ~~ điềm báo có thưởng đấy! ! Điềm báo có thưởng oa oa oa tôi kích động chết mất ~~~~~
(¯~¯)y

Cảm ơn những người bạn đã đi cùng "Người yêu hoàn mỹ" cho đến lúc kết thúc. Hy vọng câu chuyện nhỏ của nhà họ Đường có thể mang đến niềm vui cho tất cả mọi người! Xin cảm ơn!

Chúc mọi người năm mới vui vẻ! Phát tài phát lộc!

> _____ <

Momo cũng có lời muốn nói: Thế là truyện đã hoàn chính văn rồi *tung bông* Đây là cái kết mà tác giả dự định viết, nhưng về sau mọi người khẩn cầu nhiều quá nên đành phải cho thêm 4 phiên ngoại và 1 vĩ thanh, oa oa oa, thế là chúng ta vẫn còn được gặp Thần Thần và Tịch thỏ thêm ít lâu nữa nhé >o<

Thanks ss Eviel Yuen đã nhiệt tình giúp em gỡ rối trong chương này. Tks luôn cả ss Nhi Raine đã giúp em copy bản text truyện từ chương 1-26 mà em bị mất. Oa, ngày kia tớ sẽ bắt tay vào beta truyện nhanh nhất có thể, để sớm ra ebook.

[1] XXW: Tịch Hường Văn trong tiếng Trung là Xi Xiang Wan, nếu tớ tra không lầm >o<

[2] Litost: Một từ tiếng Séc, như Hường Văn đã giải thích trên kia. Tức là từ mô tả cảm xúc áy náy, dằn vặt của một người khi phát hiện ra hoàn cảnh bi thảm khổ sở của bản thân mình. Từ này khó dịch ra các thứ tiếng khác, vì gần như không có từ nào đồng nghĩa với nó cả : D (cái đoạn âm tiết kia chắc là do phát âm thôi)

Có khá nhiều những từ vựng khó dịch ra các ngôn ngữ khác, chẳng nói đâu xa, như từ "Chuối" , "Sến" của dân mình, làm thế nào dịch ra tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng v.. vv.. mà vẫn giữ đủ ý nghĩa của nó, hay lại làm một list dài ngoằng giải thích ^^

Tham khảo bài viết thú vị dưới đây để biết thêm nhé:

<http://www.scoop.it/t/trangami/p/4003471750/20-tu-vung-khong-the-dich-noi-trong-tieng-anh>

[3] Helen Keller: Tên đầy đủ là Helen Adam Keller (1880-1968) , là nhà văn nữ, nhà hoạt động xã hội, diễn giả người Mỹ. Bà là người khiếm thị, khiếm thính đầu tiên của nước Mỹ giành học vị Cử nhân Nghệ thuật.

Khi vừa ra đời, bà là một cô bé thông minh. Nhưng lúc tròn 19 tháng tuổi, một trận sốt cao viêm màng não đã khiến bà bị mù và không lâu sau đó thì bị điếc. Một vài tài liệu có nói thêm là bà bị câm nhưng sau đó đã học cách phát âm lại được(??)

Một trong những người có ảnh hưởng lớn nhất đến cuộc đời Helen Keller chính là cô giáo Anne Sullivan, người đã cứu thoát bà khỏi bóng tối, và cùng bà bắt đầu một tình bạn kéo dài 49 năm trời.

Chuyện cũ của Hellen được kể lại rất nhiều trong các tài liệu và sách truyện, mọi người có thể dễ dàng tìm đọc. ^^

[4] Phan Lại Thanh và Phạm Quảng Ấn: Hai chiến sĩ cảnh sát Trung Quốc, gặp tai nạn nên bị giảm thị lực nhưng vẫn kiên cường tiếp tục công việc của mình. Tôi tìm trên baidu nên không chắc chắn về thông tin này lắm. Chỉ biết Phạm Quảng Ấn bị thương năm 1993, mắt chữa khỏi nhưng thị lực giảm, mà công việc của ông lại liên quan đến sổ sách trong Viện Kiểm Sát.

[5] Thiên sang bách không: Khuyết tật khắp nơi, vấn đề nghiêm trọng. Bị tàn phá nặng nề, đẩy mình thương tật. Câu này có nghĩa là thế giới này cũng có những vết nứt, không phải là một thế giới hoàn hảo.

[6] Casablanca: Tên Việt là "Chuyện tình thế chiến" , một bộ phim tình cảm Mỹ của đạo diễn Michael Curtiz được công chiếu năm 1942. Humphrey Bogart trong vai Rick Blaine, nhân vật chính của phim, một người Mỹ lưu vong sống tại thành phố biển Casablanca của Maroc thuộc Pháp. Anh là ông chủ của một quán bar sang trọng kiêm sòng bạc nổi tiếng có tên Rick's Café Américain, nơi tập trung đủ mọi thành phần của thành phố, từ những viên chức Vichy Pháp cho đến sĩ quan Đức Quốc xã cho tới những người tị nạn bị mắc kẹt tại thành phố cảng trên đường chạy trốn cuộc chiến đang lan rộng ở châu Âu.

Bộ phim nổi tiếng còn bởi những lời thoại kinh điển của các nhân vật. 6/100 câu thoại trong bảng xếp hạng những câu nói đáng nhớ của viện phim Mỹ (AFI) thuộc về Casablanca. Có thể kể đến những câu nói như "Here's looking at you, kid" hay Louis, I think this is the beginning of a beautiful friendship.

Câu nói mà tác giả trích trong truyện là "Of all the gin joints in all the towns in all the world, she walks into mine" , lời thoại của Rick Blain do Humphrey Bogart thủ vai.

http://vi.wikipedia.org/wiki/Danh_sách_100_câu_thoại_đáng_nhớ_trong_phim_của_Viện_phim_Mỹ

http://vi.wikipedia.org/wiki/Danh_sách_100_câu_thoại_đáng_nhớ_trong_phim_của_Viện_phim_Mỹ

Ngoại truyện 1: Cùng Vui Vẻ (1)

"Anh nghe rồi, cậu ta nói vận động quá độ là không tốt. Nhưng vận động vừa phải thì vẫn có thể... Mặc dù độ khó hơi cao, nhưng kỹ thuật này anh tự tin mình vẫn có được." - Đường Thần Duệ

~~~

Bụi bặm rơi đầy, sau cơn mưa trời lại sáng.

Ngay sau đó một ngày, bác sĩ Thiệu cứu tinh của mọi người lại lần thứ hai lên sân khấu.

Sau một loạt kiểm tra lặp đi lặp lại nhiều lần, chuẩn đoán kỹ càng và tỉ mỉ, cùng với nhiều lời giải thích bằng thuật ngữ chuyên nghiệp khác nhau, kết luận cuối cùng đưa ra chỉ có một: vết thương ở mắt Tịch Hương Văn, có thể chữa lành được!

Đường Thần Duệ lập tức thở phào một hơi, đưa vợ chưa cưới trở về nhà. Bút thần của bác sĩ Thiệu vung lên, viết ra một đơn thuốc dài dằng dặc, chẳng cần biết nó tốn bao nhiêu tiền, chỉ cần có tác dụng liền kê, để cho Đường Thần Duệ đem tiền ra trả, nhân cơ hội giúp ví tiền của cậu ta bớt mập một chút.

Buổi tối, bác sĩ Thiệu mang theo túi lớn túi nhỏ đủ loại thuốc đem đến cho Đường Thần Duệ, có mấy vị là thuốc Đông y cổ truyền, đốt lửa sắc thuốc, thời gian và số lượng đều cần phải chú ý, Thiệu Kỳ Hiên liền làm mẫu cho Đường Thần Duệ xem một lần, rồi bảo anh bưng ra cho Hương Văn uống.

Thiệu Kỳ Hiên ở một bên đặc ý hạ hê nói: "Ôi chao, cậu nhìn màu thuốc này mà xem, chính là kiểu ngấm bảy phần đấy, tuy là thuốc Đông y, nhưng bên trong lại mang theo vị trà tinh tế, đấy chính là chỗ tinh hoa của nó..."

Thiệu Kỳ Hiên đứng một bên không ngừng ba hoa chích choè, Đường Thần Duệ lại không hề chớp mắt, chậm rãi bưng thuốc đến gần miệng Hương Văn, chờ cô ngửa đầu uống xong, mới ôm vai cô, dịu dàng hỏi: "Thuốc này có dễ uống không?"

Hương Văn trầm mặc một lúc lâu...

"... Dễ uống —— cái rắm ấy! Lão bác sĩ Thiệu lòng dạ hiểm độc chết người này, kê ra cái loại thuốc quỷ quái gì không biết! Màu của nước trà nhưng vị lại như thuốc trừ sâu DDVP[1]... Đây là thuốc diệt gián thì có!

Hương Văn cố nén nhịn một hồi, cuối cùng chịu không được, cúi đầu nôn mửa một trận.

Cảm giác đầu vầng mắt hoa khiến Hương Văn vô cùng phiền muộn. Cô chỉ bị cận thị thôi, thế mà uống xong thuốc Thiệu Kỳ Hiên đưa cho lại có phản ứng hệt như mang thai vậy, meo meo, quá là văn nghệ ấy chứ.

"Em không sao, chỉ là vị của thuốc kia..." Lời còn chưa nói xong, trong bụng lại như có thứ gì dờn sông lấp bể mà tiến đến, wow tới wow lui một trận ra trò.

Đường Thần Duệ chậm rãi đem tầm mắt chưa từng rời khỏi gương mặt vợ sắp cưới của mình chuyển sang Thiệu Kỳ Hiên, mặt không đổi sắc liếc nhìn một cái —— không nhiều, chỉ liếc có đúng một cái mà thôi.

Cả người Tiểu Thiệu như vỡ vụn, bị cái nhìn này của Đường Thần Duệ làm cho co rúm lại sợ hãi.

Áp lực thật lớn!

Đường Thần Duệ tên này, tuyệt đối sẽ là kẻ vì đàn bà mà ra tay tàn độc với người khác. Thiệu Kỳ Hiên thật là vô tội: "Cái gì chứ... Cậu có nhìn tôi cũng vô dụng thôi, mặc dù có chút khó uống, nhưng thuốc này thật sự rất tốt! Chẳng lẽ tôi lại đi lừa cậu sao?"

Đúng là sẽ không.

Đường Thần Duệ cũng không phải kiểu người không chịu nói lý lẽ. Cho dù là trẻ nhỏ hay người lớn, lúc mắc bệnh không thích uống thuốc đắng luôn là một vấn đề nghiêm trọng. Đường Thần Duệ nghĩ ngợi một lúc, bưng bát thuốc còn chưa uống hết lên, ngậm một ngụm vào trong miệng, đột ngột cúi thấp người bón sang cho cô.

Hai người đang đứng tại chỗ lập tức có hai phản ứng hoàn toàn trái ngược.

Thiệu Kỳ Hiên cười khà khà, rất biết điều xoay người rời đi, đem cửa phòng đóng lại một màn lửa nóng trước mắt; còn Tịch Hương Văn thì sao, không có phản ứng giống như trong tưởng tượng kiểu ‘ngượng ngùng cúi đầu e thẹn’, mà lại bĩu môi, ghét bỏ nghiêng đầu tránh đi.

...

— thực sự không thể trách đứa nhỏ này có loại phản ứng không chút biết điều như thế được.

Ai bảo Tiểu Tịch nhà chúng ta là một người tính tình thành thật chứ, đối với một người từng tiếp thu qua quan niệm vệ sinh sạch sẽ của người hiện đại mà nói, mẹ ơi, cái loại mớm thuốc bằng miệng này mất vệ sinh vô cùng đấy nhé.

Đường Thần Duệ tuyệt đối là kiểu người nghĩ gì làm nấy, vệ sinh thì sao, mặt mũi thì sao, cứ thế nằm cầm của cô chuyển đầu sang, đôi môi mỏng in lên, cạy mở hàm răng liền lập tức tiến vào.

Nhất định bởi vì đã lâu lắm rồi không chạm vào cô.

Bằng không làm sao chỉ mới cắn đầu lưỡi của cô, anh đã có phản ứng cơ chứ.

Có một câu cửa miệng nói rất hay về chuyện này: nhất lộ lộ, nhì lẳng lơ, ba thuần khiết[2]. Đối với loại đàn ông đã sớm nhìn hết sắc xuân như Đường Thần Duệ mà nói, kiểu người gợi cảm lộ lộ nhìn đã chán ngấy rồi, chỉ có cô nàng trông như xử nữ trước mắt này mới khiến cho người ta cảm thấy mơ màng vô hạn, mới có thể thu hút được anh. Hơn nữa đã động lòng, một khi ham muốn sẽ cực kì khó cầm giữ bản thân, kích nổ XX trong khoảng thời gian ngắn không là vấn đề khó.

Hương Văn nuốt nước miếng: Anh muốn làm gì?

Thực sự là biết rõ rồi còn hỏi.

Đường Thần Duệ mỉm cười, Ngày cưới đã định vào hai tháng sau, mấy ngày nay thân thể của em cũng không tệ lắm, nên thích ứng với thứ gì đó đã đứng thẳng một chút rồi."

... !

Rõ ràng chính là muốn cùng cô làm cái việc dâm tà kia, mệt anh còn có thể nói nghe đúng lý hợp tình đến vậy. Có thể thấy được những ngày tháng an nhàn sau khi kết hôn của cô sẽ không có nhiều lắm, bởi chỉ cần một câu "Nghĩa vụ vợ chồng" của Đường Thần Duệ đã có thể dựa vào pháp luật mà đè bẹp cô xuống rồi.

Hương Văn đẩy đẩy anh, Vậy em cũng cần có thời gian chuẩn bị một chút chứ.

Không cần, Đường Thần Duệ mập mờ cọ xát trên cần cổ của cô: "Anh dẫn em đi, làm người của anh thì không cần thời gian chuẩn bị.

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng có những tiếng vang như gà con mổ thóc, sau đó giọng nói của bạn học Tiểu Thiệu liền cất lên, cực kỳ vô tội: "Thần Thần ~~ Sức khỏe Tiểu Tịch không còn gì đáng ngại, qua một thời gian ngắn nữa sẽ khôi phục thị lực ngay thôi, có điều nếu muốn vận động kịch liệt thì cần phải chú ý, cơ thể không chịu được sức nặng quá lớn đâu, nhưng cậu cũng không nên lo lắng quá làm gì ~~ Thần Thần tôi đi đây, bye bye nhé

Đường Thần Duệ: ...

Người như Thiệu Kỳ Hiên không ngờ cũng có lúc ngây thơ chân thành đến vậy ~~~

Đường Thần Duệ cúi đầu nói một câu ác độc: "Một ngày nào đó nhất định phải khiến tên kia táng gia bại sản không thể nào thoát thân mới được..."

Hương Văn nhất thời thấy được ánh sáng của hy vọng phía trước, cầm lông gà làm thẻ lệnh, hăng giọng giả bộ đứng đắn nói: "Phải chú ý đến thân thể của em đấy nhé..."

Đường Thần Duệ thật hết cách với cô, buông lời đầy ý tứ sâu sắc: "Sau này sẽ không dễ dàng trốn thoát như vậy đâu." Nói rồi buông tay, thoải mái thả

cô đi.

Muốn một người đàn ông làm đến nửa đường rồi dừng lại quả thực không phải chuyện dễ dàng, Tịch Hương Văn cười khà khà, nghênh ngang chui ra từ dưới thân anh, vỗ vỗ đầu anh, nhìn đầy yêu thương, khen ngợi nói: Thiếu niên có chí thật đáng khen ~~~

|||||

Không thể nhịn được nữa... Thực sự không thể nhịn được nữa...

Tịch Hương Văn vừa bước xuống khỏi giường, người đàn ông vẫn đang duy trì trầm mặc phía sau bỗng nhiên ôm lấy cô thật chặt, không chờ cô kịp kêu lên một tiếng, những nụ hôn sâu mạnh mẽ quen thuộc của Đường Thần Duệ đã tới tấp rơi xuống.

"Vốn định buông tha cho em hôm nay, nhưng mà bây giờ anh thay đổi quyết định."

"Bác sĩ Thiệu đã nói... ! "

"Anh nghe rồi, cậu ta nói vận động quá độ là không tốt. Nhưng vận động vừa phải thì vẫn có thể..." Anh đè lên người cô, vươn tay tiến vào cởi bỏ móc khóa nội y, cười đến mức mặt mũi đều cong lại: "Mặc dù độ khó hơi cao, nhưng kỹ thuật này anh tự tin mình vẫn có được."

...

Cho nên nói, làm người không thể quá kiêu ngạo, bằng không rất dễ bị phản công...

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Chương trước là kết thúc, các bạn độc giả đều phản ứng nói rằng kết thúc quá nhanh, rất nhiều vấn đề còn chưa được giải

thích rõ ràng, tôi nghĩ ngại một hồi, quyết định dùng hình thức này viết cho xong câu chuyện. Không biết có viết dài được không, nhưng sẽ cố đem những chuyện không rõ ràng trước kia viết cho thật rành mạch ~~~~ phong cách thì vẫn thế, giống như chương này vậy, mặc dù hơi ngắn chút... Cứ viết tiếp như thế chắc sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ ...

Momo cũng có lời muốn nói: Tớ cắt 1 đoạn chương 48 sang để chương 47 này dài hơn một chút.

[1] Thuốc sâu DDPV (Dichlorvos) : là một chất lỏng không màu, mùi tương đối dễ chịu, tác động rất nhanh chóng trên nhiều loài côn trùng nhai gặm và chích hút, được dùng rộng rãi trong bảo vệ thực vật và trong vệ sinh phòng dịch.

[2] Nhất lồ lồ, nhì lẳng lơ, ba thuần khiết: Nguyên văn là ‘Nhất lộ nhị tao tam thuần’, tức là ba kiểu phụ nữ dễ khiến đàn ông gọi lên dục vọng nhất. Kiểu thứ nhất là dạng người lộ liễu, kiểu thứ hai là dạng người lẳng lơ phong tình, kiểu thứ ba là thanh thuần tinh khiết như em gái nhỏ. Tớ tưởng kiểu lẳng lơ phải thứ nhất chứ, hóa ra đàn ông thấy em nào ngực to mông nảy là chấm đầu tiên à : D

Ngoại truyện 2: Cùng Vui Vẻ (2)

"Vị hôn thê là lớn nhất. Anh dám cãi lời? Còn muốn cưới vợ về hay không"

~~~

Thời gian như nước chảy, ngày từng ngày trôi đi.

Trong phương diện đời sống riêng tư thì Đường Thần Duệ gần đây ít xuất hiện, Tịch Hương Văn lại càng là người không thích phô trương, cho nên hôn lễ của hai người nhất trí bảo trì thái độ đối đáp không nhiều lời của

mình. Đường Thần Duệ bận rộn nhiều công việc, những thứ vụn vặt trong hôn lễ gần như có hẳn một quân đoàn giúp anh xử lý. Mặt khác, anh cũng là người công tư phân minh, giữa công việc và tình cảm cá nhân phân chia rất rõ ràng, trước giờ cũng chưa từng xuất hiện tình trạng được cái này mất cái kia. Truyền thông đem hôn lễ này xào xáo làm ầm lên, chỉ một câu "Cảm ơn sự quan tâm" của Đường Thần Duệ đã đem miễn tất cả phỏng vấn, khiến giới truyền thông càng thêm điên cuồng truy đuổi.

Họp xong, Đường Thần Duệ đương nhiên tan ca sớm, những chuyện còn lại ném hết cho Hàn Thâm, còn anh về nhà đưa Tịch Hương Văn đi thử áo cưới.

Cái gọi là áo cưới này thật ra rất có ý tứ, có đủ các loại kiểu dáng mẫu mã khác nhau, chẳng hạn như kiểu thanh thuần, mộng ảo, tao nhã, hoặc là.... gợi cảm.

Vì vậy, trong một cửa hàng áo cưới cao cấp theo yêu cầu nào đó xuất hiện một màn như vậy ——

Dưới ánh đèn xa hoa tinh xảo, chiếc áo cưới cũng lộng lẫy đắt tiền không kém.

Chất liệu tuyệt đối là hàng thượng đẳng, cắt may thủ công, xúc cảm lúc chạm vào cũng là bậc nhất, khiến cho da thịt có cảm giác như được vỗ về an ủi nhiều nhất có thể. Khắp nơi tỏa ra mùi hương thoang thoang của khí chất người con gái, những viên kim cương và thủy tinh được tinh tế chọn lựa đính vào, cùng với những băng gấm khéo léo vờn quanh, cắt ra làm từng đoạn đầy mơ mộng, giống như có một bàn tay ai nhỏ bé đang tìm cách câu dẫn người phạm tội: tonight~~come on~~baby~~

Khụ! Nói chung, bộ áo cưới này chính là tội ác, làm người ta tràn ngập dục vọng và ý muốn phạm tội!

Lúc này Tịch Hương Văn đang đứng nguyên một chỗ nhìn bộ áo cưới trước mặt. Mở to hai mắt. Vẻ mặt nghiêm trang. Nhìn thật chăm chú. Nhìn thật thật lâu!

Đường Thần Duệ đứng ở bên người cô, cùng cô nhìn ngắm, khẽ mỉm cười, rồi cũng cùng cô nhìn nó thật lâu.

Tiếng nói chậm rãi của Đường Thần Duệ vang lên: ‘Trang phục, là dùng để mặc, không phải để nhìn.’

Bạn học Tiểu Tịch nặng nề, phiền toái, chậm rãi, khẽ gật đầu một cái: "Đúng vậy."

"Như vậy, " Đường Thần Duệ khẽ buông tay: "Xem xong rồi sao?"

Xem xong rồi.

Đã suy nghĩ kỹ chưa?

Đã suy nghĩ kỹ.

"Vậy để anh giúp em mặc hay để em tự mình mặc đây?"

"Anh đem cho con thỏ nhà mình mặc đi."

"Không thích?"

"Cái này còn phải nói sao? !"

...

"A?" Đường Thần Duệ ôn hòa cười: Lý do?

Cái này còn cần lý do? !

Tịch Hương Vân run run rẩy rẩy chỉ vào bộ trang phục trước mắt, giọng nói cũng trở nên biến đổi: "Lớp vải phía trước phía sau của nó rõ ràng còn chưa khâu xong!"

Phía trước lộ ngực lộ vú, phía sau lộ lưng, đây là thâm mỹ quan của kẻ nào chứ? ! Còn có những thứ rườm rà tầng tầng lớp lớp bên cạnh, mặc lên người là muốn cô đi COS cửu đại trưởng lão của Cái Bang hay sao? !

Ba chữ ‘chưa khâu xong’ của Tịch Hương Vân vừa nhảy ra, trong cửa hàng xa hoa ngoại trừ Đường Thần Duệ, tất cả những người khác đều thở dốc vì kinh ngạc. Kiểu dáng đó! Giá trị đó! Kiệt tác của nhà thiết kế XXX nổi danh thế giới đó! Cô gái này lại có thể không biết phân biệt tốt xấu đến mức độ này cơ đấy!

Vì ngại Đường Thần Duệ đang có mặt ở đây, viên quản lý chỉ có thể 囧 囧 , đứng một bên cười theo: "Tịch tiểu thư thật đúng là... trong sáng... hồn nhiên... đáng yêu... ngây thơ quá.... @\$%\$@, cô sắp nghẹn không ra từ để nói rồi ~~~

Quản lý quay mặt nhìn Đường Thần Duệ: Đường tổng giám anh xem cô ấy như vậy..."

Tiểu Tịch bắt tay ra sau lưng thong thả đi tới đi lui trong cửa hàng áo cưới, vung tay làm như vĩ nhân, vô cùng kiên quyết nói: "Không mặc không mặc, quần áo không đoan trang tử tế đánh chết cũng không mặc."

Vị hôn thê là lớn nhất. Anh dám cãi lời? Còn muốn cưới vợ về hay không?

Đường Thần Duệ mỉm cười, nói với viên quản lý: "Cho cô thời gian hai tuần, tôi muốn một bộ váy cưới khác, phong cách đơn giản tự nhiên, dựa theo ý của cô ấy mà làm."

VIP là lớn nhất!

Quản lý liên vội vàng gật đầu: Vâng, tôi biết rồi.

Được rồi, Đường Thần Duệ bỗng nhiên nói: Bộ lễ phục nhỏ tôi chọn ngày hôm qua đâu, đưa cho cô ấy thử một chút đi."

"Vâng, xin chờ một chút."

Hương Văn nháy mắt mấy cái: Tại sao phải mua quần áo mới cho em?

"À, không có gì, Đường Thần Duệ tiện tay chọn một món đồ trang sức đeo lên cổ cô, vừa nhắc tay liền cởi bỏ mái tóc thắt kiểu đuôi ngựa của cô rồi buông nó xuống. Giúp cô sửa sang lại cho tốt xong, anh mới sờ soạng gương mặt cô, đáp rất nhẹ nhàng: "Tối mai giới thiệu hai người cho em gặp mặt."

~~~

Tác giả có lời muốn nói: uhm, gặp hai người =vvvvvvvvv=

Ngoại truyện 3: Gặp Phụ Huynh

"Hỏi vô nghĩa thế, nếu không cậu ta từ đâu mà tới? Từ trên trời rơi xuống hả? Ừm, nhưng mà ~~ hồi bé tôi cũng thường xuyên lừa gạt nói cậu ta là kẻ được nhặt từ trong thùng rác lắm, đáng tiếc tên đó chẳng thèm để ý đến tôi..."

~~~

Câu kia của Đường Thần Duệ vừa thốt ra, nếu nói Tịch Hương Văn không có nửa điểm suy nghĩ "Con dâu xấu gặp cha mẹ chồng", đó tuyệt đối là giả. Trên thực tế, Tịch Hương Văn lập tức nuốt nước miếng 'ực' một cái, ngay cả nói năng cũng không được rõ ràng: "Muốn muốn muốn... muốn gặp ai cơ?"

Đường Thần Duệ nhìn cô một cái, lập tức đoán được trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì, anh mỉm cười, không phủ định cũng chẳng khẳng định, chỉ tùy tiện qua loa nói vài câu: "Gặp mặt bình thường mà thôi, đến lúc ấy em sẽ biết, không cần phải khẩn trương."

...

Khi cặp đôi Đường Thần Duệ Tịch Hường Vãn đang ở cửa hàng áo cưới ngọt ngào thủ thỉ, không hề hay biết có một nơi đang nảy ra một cuộc đối đầu vô cùng kịch liệt...

Trong phòng làm việc của nhà họ Tịch, một tiếng đánh nặng nề vang lên, dù hiệu quả cách âm ở đây vô cùng tốt nhưng quản gia đứng bên ngoài vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng bạt tai giáng xuống, nhin không được kinh hãi trong lòng.

Phía bên trong, bà Tịch đang giận dữ vô cùng, tiếng nói phát ra cũng có chút run rẩy.

"Tịch Hường Hoàn, giỏi lắm! Nếu như không phải Hường Vãn gặp chuyện không may năm viện, đến bây giờ tôi cũng không biết, thì ra anh lừa tôi chuyện đã tìm được Hường Tình lâu đến vậy!"

Người con trai đứng trước mặt bà ta cảm thấy thật sự mệt mỏi, ngay cả phản kháng cũng không còn hứng thú: "Có gì khác nhau sao? Nói cho mẹ rồi thì có thể như thế nào? Lại bắt em ấy nhốt vào tầng hầm dưới mặt đất như hồi còn bé sao? Mẹ, cho dù người là mẹ của con và Hường Tình, con vẫn xin người, đừng đi quấy rầy Hường Tình nữa. Cuộc sống của em ấy bây giờ rất yên tĩnh, em ấy đã phải rất vất vả mới có thể sinh sống được như những cô gái bình thường, căn bản không hề muốn quay trở về nơi này thêm lần nữa..."

"Nó là do tôi sinh, tôi quản giáo con gái mình thế nào cần anh nhúng tay vào chắc?!"

"Quản giáo?" Khóe môi Tịch Hường Hoàn cong lên thành một đường vòng trào phúng "Mẹ muốn tìm Hường Tình trở về, để có thể bày ra thêm một mối quan hệ thông gia khiến nhà họ Tịch càng thêm lớn mạnh đúng không? Mẹ đối với Hường Văn cũng vậy, với con cũng vậy... nhưng mẹ à, Hường Tình không phải loại con gái nhu thuận nghe lời như Hường Văn đâu, mẹ thu tay lại đi."

Bà Tịch lạnh lùng nhìn anh: "Nếu như tôi không làm thì sao?"

"Vậy thì, cũng chỉ còn cách tha thứ cho con trai khó lòng nghe lời mẹ thêm nữa."

Tịch Hường Hoàn nhàn nhạt lấy từ trong túi tiền ra một hộp danh thiếp, cái danh hiệu "Tổng giám đốc Tịch thị" phía trên giống như đang đâm thẳng vào trái tim hai người đang có mặt, anh thản nhiên nói một lời: "Chủ tịch, tôi xin từ chức."

Bà Tịch nhú mày, không chút biến động: "Anh đang uy hiếp tôi?"

"Xin ngài hãy tin tưởng, tôi không hề có."

Xoay người, anh hờ hững bước đi: "Tôi chỉ là, có chút mệt mỏi mà thôi."

Hường Tình nói đúng, anh luôn tìm cách đối xử tốt với tất cả mọi người, thế nên mới mệt mỏi. Muốn tốt với mẹ, muốn tốt với Hường tình, muốn tốt với Hường Văn, muốn tốt với công ty, kết quả lại được cái này mất cái nọ, từng người từng người một chậm rãi rời xa anh. Cuộc đời như vậy, anh muốn dừng một chút, để thấy rõ ràng những thứ xung quanh đây, rồi sau đó sẽ đi.

Giọng nói đầy tức giận của bà Tịch truyền đến rõ ràng từ phía sau: "Sao tôi lại sinh ra cái thứ như các người chứ! Người nào cũng vậy! Cùng với người cha vô dụng kia không khác gì hết!..."

Tịch Hương Hoàn khẽ nâng mi mắt, cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc, ánh mắt buồn bã, đóng cửa thư phòng lại, bước ra ngoài.

...

Buổi sáng ngày hôm sau, Tịch Hương Văn đi đến bệnh viện một chuyến để làm kiểm tra mắt như thường lệ.

Kiểm tra xong xuôi, bác sĩ Thiệu liền tiễn cô ra cửa: "Nhớ uống thuốc đúng giờ, không được ngồi máy tính quá lâu, cũng không được phép chơi game suốt đêm đâu đấy."

"Ừ ừ..."

Nhìn cô đáp lại có vẻ không yên lòng, Thiệu Kỳ Hiên sờ sờ đầu Hương Văn: "Có tâm sự gì à?"

"Cái đó..." Tịch Hương Văn suy nghĩ một hồi, rốt cuộc nhịn không được đưa tay ra gãi đầu, tỏ vẻ thần bí hỏi: "Đường Thần Duệ anh ấy có ba mẹ sao... ?"

"Hỏi vô nghĩa thế, nếu không cậu ta từ đâu mà tới? Từ trên trời rơi xuống hả? Ừm, nhưng mà ~~ hồi bé tôi cũng thường xuyên lừa gạt nói cậu ta là kẻ được nhặt từ trong thùng rác lắm, đáng tiếc tên đó chẳng thèm để ý đến tôi..." Thật là một thời thơ ấu đau thương mà ~~~

"A...."

Thiệu Kỳ Hiên dừng lại mấy giây, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, lập tức trừng lớn mắt.

"Cái gì? ! Cậu ta muốn mang cô đi gặp cha mẹ mình? !"

Dáng vẻ kinh hãi của Thiệu Kỳ Hiên làm Hương Văn bị sốc ngay lập tức, nói chuyện cũng trở nên không liền mạch: "Sao, sao, làm sao vậy? !"

Chẳng lẽ tương lai cô sẽ phải đối mặt với quan hệ mẹ chồng nàng dâu vô cùng dọa người trong những gia đình giàu có hay sao? !

Thiệu Kỳ Hiên bùi ngùi cảm thán: "Đường Thần Duệ đang đùa hay làm thật đây..." Lại có thể kinh động đến cả cha mẹ đại nhân nữa cơ đấy...

Hương Văn vẫn còn chưa tỉnh hồn: "Cha mẹ của anh ấy rất đáng sợ sao? !"

Thiệu Kỳ Hiên xoay người lớn tiếng cười rộ lên, rắp tâm dọa nạt cô một trận: "Cha mẹ của anh ta ấy à, cũng bình thường thôi mà ~~ ba chỉ là chủ tịch của Đường Thịnh, còn mẹ chỉ là một tiểu thư danh giá phong hoa tuyệt đại thôi ~~~"

"Cái gì? ?? !! !"

Lúc Tịch Hương Văn kinh sợ, trình độ tuyệt đối không thua kém Thiệu Kỳ Hiên, bị dọa đến mức gần như là rống lên mà nói: "Vậy Đường Thần Duệ chẳng phải chính là sản phẩm của một kết hợp cường đại hay sao? !"

"Cậu ta vốn chính là thế mà, " Thiệu Kỳ Hiên hết sức kinh ngạc nhìn Hương Văn: "Cô không biết sao? Nhìn cái bộ dáng hãnh là biết ngay thôi, thiếu gia con nhà bình thường làm sao có được cái điệu bộ giống như âm phong trận của cậu ta chứ?"

Tịch Hương Văn: ...

"Nhưng mà không có việc gì đâu," Thiệu Kỳ Hiên vỗ vỗ cái đầu vẫn còn đang ngây ngốc của Hương Văn: "Mặc dù thân phận của ba mẹ cậu ta rất dọa người, nhưng cũng chỉ dùng để hù dọa người ngoài một chút thôi, đứng trước mặt Thần Thần á, tất cả đều chỉ là mây bay mây bay hết~~~"

"Hả?"

"Khụ, tóm lại là, cô cứ đi đi rồi biết!" Thiệu Kỳ Hiên vuốt vuốt đầu Hường Văn, thốn thức không ngừng: "Thật không nghĩ tới, Thần Thần lại có thể đưa cô đi gặp cha mẹ... Cậu ta rất ít khi gặp hai người họ, cô cũng biết con người cậu ta rồi mà, độc lập từ bé, đến lúc lớn lên càng nguy hiểm, mọi chuyện đều tự mình quyết định, trên phương diện sinh hoạt cá nhân ba mẹ lại càng không quản được... Trên người cậu ta có loại, ừm, nói như thế nào nhỉ, khí chất... nếu bảo ba mẹ cậu ta mặc kệ con, thì chẳng thà nói thẳng ra là không dám quản con thì mới đúng..."

Trong cái thế gian tẻ nhạt này, Đường Thần Duệ gần như lớn lên chỉ trong một đêm, lớn lên để trở thành một người đàn ông độc bá bốn phương, không lộ vẻ vui mừng, cũng chẳng để lộ vẻ sung sướng, bên dưới dáng vẻ ôn hòa là sự sắc bén và cơ trí, lúc hưng phấn còn có thể giở đủ mọi chiêu trò, một vẻ mặt thôi cũng đã đủ làm người ta hoảng sợ không còn đường trốn chạy.

Hường Văn yên lặng nghe, vừa mới mở miệng nói câu: "Anh ấy..." , một chiếc xe bỗng nhiên dừng ngay trước cửa bệnh viện, có người từ trên xe chạy xuống, là quản gia nhà họ Tịch. Ông ta xông lên, kéo lấy tay Hường Văn bật khóc: "Tiểu thư! Bà chủ xảy ra chuyện rồi..."

...

Từ lúc Đường Thần Duệ chuẩn bị kết hôn đến giờ, chưa từng có biểu hiện buông lỏng công việc, tất cả vẫn như thường, tinh tế chuẩn xác đến mức gần như soi mói, khiến cho ánh mắt của một đám cấp dưới nhìn anh đều mang theo vài phần kính nể và tôn trọng.

Nhưng mà, đôi khi, sự tinh tế chuẩn xác này cũng có thể chỉ là cái vẻ bề ngoài...

Giống như bên trong cuộc họp quản lý các tầng lúc này vậy, nhân viên tham dự cuộc họp không nhiều, tính cả Đường Thần Duệ là năm người điều hành

cao cấp. Hàn trợ lý đang đứng trước màn hình máy chiếu cung kính trầm ổn báo cáo tổng kết những hoạt động trong quý này của Đường Thịnh, "Mặt khác, về vấn đề còn đọng lại mà các vị quản lý đã nêu ra trong quý trước..."

"Hàn Thâm, hỏi một chuyện." Đường Thần Duệ đang ngồi trên ghế chủ tọa của cuộc họp bỗng nhiên mở miệng cắt ngang lời anh ta.

Là một trợ lý, tùy chỗ tùy lúc đều phải lắng nghe những nghi vấn của ông chủ và đồng thời cũng phải đưa ra một lời giải thích hài lòng, đây là tố chất cơ bản cần rèn luyện. Hàn Thâm vội vàng dừng lại, gật đầu nhìn về phía Đường Thần Duệ: "Dạ, tổng giám?"

Vị Đường tổng giám một tay chống cằm một tay đùa nghịch chiếc bút máy bỗng nhiên hỏi một câu: "Cái trò game online mà tôi bảo cậu luyện trước kia, bên trong có một thuật ngữ gọi là ‘Nữ Trảo Thủ’, có nghĩa là gì?"

...

...

Thân là trợ lý kiêm bạn học kiêm bạn thân kiêm anh em của Đường Thần Duệ, đồng chí Hàn Thâm vừa nghe thế lập tức bị đông cứng, sau đó hít sâu một hơi, tự nhắc nhở mình trước mặt chính là ông chủ lớn, ngàn vạn lần không thể có cái loại xúc động "Muốn đấm hấn" được...

Từ cái vấn đề không có chút liên quan nào tới bản báo cáo tham dự cuộc họp ấy, Hàn Thâm liền có thể khẳng định: bốn mươi lăm phút cẩn thận trình bày này giờ của mình đều là lãng phí nước bọt hết rồi, bởi căn bản tâm tư Đường Thần Duệ đâu có ở chỗ này.

"Tổng giám, " Hàn trợ lý nén giận đáp: "Thuật ngữ này, là như vậy. Trong game online kia thiết kế tổng cộng chín chức nghiệp, trong đó Đạo Sĩ có một chiêu thức gọi là Long Trảo Thủ [1] , có thể tóm được kẻ địch ở tầm xa

lại gần để tấn công, xuất kỳ bất ý*, lực công kích cao, cho nên chiêu thức này cực kì vô sỉ. Mà trong số các đạo sĩ đó có một người đã đem chiêu thức này phát huy đến cảnh giới hèn mọn cao nhất, cô ta không dùng nó trong chiến đấu mà chỉ dùng để đánh đệ tử phái Nga Mi, Nga Mi là chức nghiệp thêm máu, thường gọi là vú em, vì thế một chiêu này được những người chơi khác gọi là ‘Nữ Trảo Thủ’"

(*xuất kỳ bất ý: tấn công bất ngờ, lúc quân địch không kịp phòng bị. Nữ Trảo Thủ: nắm tay phụ nữ =]], nghe cái từ vú em tớ còn tưởng là nắm... : D)

Đường Thần Duệ xoay chiếc bút máy trong tay, chậm rãi gật đầu: "Thì ra là vậy..."

Hàn Thâm đen mặt: "Người khai sáng ra cái chiêu thức hèn mọn đấy, cũng chính là vị hôn thê của ngài đấy ạ."

Đường Thần Duệ đang chống cằm lập tức bật cười.

Cô thật đúng là một nhân tài.

Rõ ràng lúc mộc mạc thì đơn thuần như tiểu bạch thỏ, thế mà lúc bị ối lại có thể khiến cho cả đám đàn ông theo không kịp...

Nhìn thấy dáng vẻ cười híp mắt của Đường Thần Duệ, Hàn Thâm liền ôm trán, tuyệt vọng. Hồn phách anh chàng này rõ ràng đã sớm không còn để ở đây nữa rồi...

Cuộc họp kết thúc, Đường Thần Duệ đứng dậy, liền nhìn thấy sắc mặt Hàn trợ lý không chút biểu tình, chẳng thềm đếm xỉa đến anh bước nhanh ra ngoài.

Đường Thần Duệ cười cười, không nhanh không chậm theo sát anh ta.

... Làm gì mà đi nhanh như vậy?

...

Cái này còn cần phải hỏi à? ! Hàn Thâm không thèm để ý tới anh, từ chối trả lời cái vấn đề thiếu trí tuệ này.

Đường Thần Duệ phối hợp tán thưởng mấy câu: "Nói đi nói lại, ngay cả loại thuật ngữ này mà cậu cũng hiểu được, kiến thức của Hàn trợ lý quả nhiên là rộng lớn tinh tường..."

"Còn không phải tại cậu bắt tôi luyện cấp cho tài khoản trong trò chơi đó sao? !" Bạn học Hàn vô cùng phẫn nộ: "Cậu biết rất rõ ràng sở thích thường ngày của tôi chỉ có đánh bài brit mà thôi!"

"Được rồi được rồi," Đường Thần Duệ trấn an anh ta: "Tháng sau sẽ thả cậu một thời gian là được chứ gì."

Đúng lúc này, di động Đường Thần Duệ bỗng nhiên vang lên, anh vừa nhận điện đã nghe thấy giọng nói khàn khàn của Tịch Hương Văn lẫn trong một mảnh tạp âm hỗn loạn: "Đường Thần Duệ! Bữa tối hôm nay có thể em sẽ đến muộn! Em nhất định sẽ cố gắng trở về thật nhanh! Ở chỗ này đang xảy ra —— "

Tút tut tut tut ——

Một khoảng không mù mịt.

Đường Thần Duệ nhìn màn hình di động, gọi lại lần nữa, phía bên kia đã mất tín hiệu, không thể liên lạc được.

Yên lặng một hồi, Đường Thần Duệ bật cười thành tiếng, "Đáng chết..."

Anh chưa bao giờ là một người thích chủ động gặp mặt cha mẹ mình, vì cô nên mới phá lệ, thế nhưng ngay cả chuyện thất hẹn mà cô cũng có thể thành

thực đến vậy, thông báo trước cho anh không một chút giấu giếm gì. Trong một khoảnh khắc nào đó Đường Thần Duệ bỗng nhiên mơ hồ hiểu ra, nguyên lai, anh đã bị cô nắm được nhược điểm như thế, cô thẳng thắn đối với anh, tốt xấu cũng không hề nói láo, khiến anh dù có thế nào cũng không thể chán ghét cô được.

Đường Thần Duệ đặt điện thoại xuống. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, bước tiếp theo nên làm như thế nào, mọi kế hoạch phía sau ra sao, tất cả đều đã vô cùng nhanh chóng xuất hiện trong đầu.

"Hàn Thâm."

"Gì?"

"Buổi tối cùng tôi đi ăn một bữa cơm."

...

Sáu giờ tối, trong khách sạn.

Ba Đường mẹ Đường ngồi trong gian phòng được đặt sẵn, phong thái nhen nã quen thuộc, vẻ mặt cũng vô cùng trang trọng, mọi cử chỉ giơ tay nhắc chân đều hết sức tao nhã, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền biết chúng được luyện thành từ nhỏ trong những gia đình giàu có.

Mẹ Đường cầm chén trà lên nhấp một chút, giảm nhẹ cảm giác khẩn trương trong lòng. Ba Đường cũng thả lỏng bả thân mình, lòng bàn tay đã sớm đổ mồ hôi.

Đường phu nhân khẽ than: "Đây là lần đầu tiên Thần chủ động yêu cầu gặp mặt..."

Ừm. Ba Đường phụ họa.

Cuộc hôn nhân của Đường Thần Duệ được đồn đại xôn xao, người làm mẹ như bà, mấy ngày trước rốt cuộc nhịn không được gọi điện thoại tới cho con mình. "Nếu không phải muốn nghiêm túc, thì đừng đem mọi chuyện làm âm ỉ như vậy...". Người bên kia điện thoại nghe vậy liền cười nhạt một tiếng, tung ra một câu: "Cùng nhau ăn một bữa cơm đi, con giới thiệu cô ấy cho hai người gặp mặt."

Mẹ Đường đặt điện thoại xuống, tính toán trong lòng, có lẽ Đường Thần Duệ lần này nghiêm túc thật sự.

Bọn họ ly hôn đã lâu, ai cũng có gia đình của riêng mình. Trải qua thời gian dài, xuất phát từ lập trường xấu hổ với Đường Thần Duệ, nên họ mới khiến thằng bé có cha mẹ mà cũng như không. Lâu dần, đối với hai người, Đường Thần Duệ không chỉ không thân quen, cũng không đặc biệt coi trọng lắm, có những thứ mất đi chính là vĩnh viễn không cách nào lấy lại, Đường Thần Duệ lại là kiểu người không cho ai cơ hội hối hận bao giờ, cha mẹ cũng không là ngoại lệ. Phải đến nước này bọn họ mới hiểu ra, Đường Thần Duệ sớm đã đem cha mẹ trở thành người xa lạ đối với hôn nhân đại sự cả đời mình, cho dù bọn họ có làm gì đi chăng nữa, thằng bé cũng đều nghe theo, bởi vì nó đã hiểu và học được cách không quan tâm đến mọi thứ.

Một người con trai không biết đến cảm tình là gì, khiến bạn thật sự không còn cách nào đối với nó nữa.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến những tiếng ồn ào nho nhỏ.

Giọng nói giãy dụa vang lên: "Tôi không đi tôi không đi! Cậu buông tôi ra mau! Loại chuyện đi gặp cha mẹ này kéo tôi đi theo làm gì cơ chứ?!"

Một giọng nói khác tỏ vẻ không chút vấn đề đáp lại: "Ăn một bữa cơm thôi mà, cậu khẩn trương cái gì."

Ba Đường mẹ Đường lập tức khẩn trương cao độ: con dâu tới rồi!

Hai người sửa sang lại quần áo của mình cho tốt, đồng thời cùng đứng lên, lần đầu tiên nhìn thấy con dâu mà, nhất định phải để lại ấn tượng tốt với con bé.

Chỉ thấy cửa lớn chậm rãi bị người ta kéo mở ——

Đường Thần Duệ đi tới, ôn hòa mỉm cười, gần như là vẻ mặt vô cùng công thức.

"Cha, mẹ."

Người phía sau muốn tránh cũng không được, vô cùng túng quẫn, đành kiên trì đứng ra chào hỏi: "Chào chủ tịch, chào phu nhân."

Ba Đường: "..."

Mẹ Đường: "..."

Hít ngược một ngụm khí lạnh, bầu không khí lập tức rơi vào trạng thái đóng băng ngay tại chỗ...

Nhìn thấy người mới tới, vẻ khẩn trương cao độ của cha mẹ Đường gia lập tức biến thành khiếp sợ cao độ, nhìn Hàn Thâm đến mức ngây ngốc, ba Đường mở to hai mắt, kìm lòng không được bật thốt lên: "... Đàn ông, đàn ông? !"

Mặc dù biết lấy thâm mỹ quan của Đường Thần Duệ nhất định sẽ không dẫn về một tiểu yêu nữ xanh xanh đỏ đỏ, nhưng người trước mắt rõ ràng so với tiểu yêu nữ còn dọa người hơn...

"Ai, ông nhỏ giọng một chút đi!"

Chung quy cũng là người làm mẹ, mặc dù vô cùng khiếp sợ, nhưng vẫn bị mẫu tính áp đảo, kiên quyết tôn trọng ý thích của con trai mình. Mặc dù lúc

nhìn thấy cô ‘con dâu’ Hàn Thâm này, bà cũng có xúc động suýt chút nữa té xỉu, nhưng vẫn cố hết sức khống chế được.

Mẹ Đường tự cổ vũ chính mình: không phải chỉ là đàn ông thôi sao, lúc nhìn thấy dáng vẻ như mẹ già của Tiểu Thâm Dương [2] trong phim không phải bà cũng nhịn được hay sao? Hàn Thâm so ra vẫn còn tốt hơn Tiểu Thâm Dương nhiều lắm.

"Tiểu Thâm, cháu không cần khẩn trương đâu..." Mẹ Đường cố gắng dùng tình cảm để lay động lòng người, "Thật ra nhìn thấy cháu và Thần ở cùng một chỗ nhiều năm như vậy, trong lòng người làm cha làm mẹ như chúng ta cũng đã hiểu được rồi..."

—— Một chút cũng không hiểu gì hết ! !

Ba Đường dù đang gặm thét trong lòng, nhưng lời ra đến miệng lại lập tức phụ họa theo: "Đúng đúng, chúng ta cũng đã sớm hiểu, sớm biết rồi..."

"Cái gì? !"

Hàn Thâm lập tức bị ăn một cú sốc, đến cảm cũng phải rớt xuống: "Chủ tịch! Tôi và cậu ta không phải cái loại quan hệ này!" Cái kẻ trông như âm phong trận giống Đường Thần Duệ, ai mà con mẹ nó thích chứ? !

Cha mẹ Đường gia: "Hả?"

Đường Thần Duệ vẫn luôn thành thơi nhàn nhã bên cạnh rớt cuộc cũng chịu cất lời vàng ngọc: "Người con muốn giới thiệu với hai người không phải Hàn Thâm..."

Hàn Thâm an lòng.

Đường Thần Duệ nói nốt câu cuối: "... Kẻ chỉ biết mỗi cái thú tiêu khiển là chơi bài brit như cậu ta, hoàn toàn không hợp với khẩu vị của con."

Hàn Thâm trợn mắt.

Đường Thần Duệ cười nói: "Hôm nay Hường Văn có việc, sẽ qua đây muộn một chút. Hàn Thâm cũng đã lâu không thấy hai người, vừa vặn cậu ta có vài chuyện muốn cùng bàn bạc với ba, cho nên chúng ta cứ trò chuyện trước là được."

Ba Đường cẩn thận dò hỏi: "Nói cách khác con dâu của chúng ta là phụ nữ?"

"À, nữ," Đường Thần Duệ gật đầu, "Một cô nàng giáo hoạt."

Như vậy cũng được! Hy vọng ôm cháu chắt vẫn còn!

Chỉ qua mấy phút ngắn ngủi, yêu cầu đối với con dâu của cha mẹ Đường gia lập tức hạ thấp chỉ còn đúng một tiêu chuẩn: là nữ đều hài lòng! Những thứ khác đều không là vấn đề! Hoàn toàn không phải là vấn đề!

Hàn Thâm quay đầu, nghi hoặc: "Tôi không có gì muốn bàn bạc cả mà?"

"Thế thì nói cái gì cũng được," Đường Thần Duệ hạ giọng uy hiếp anh ta: "Mặc kệ cậu nói cái gì, nói chung cậu phải ở đây cùng tôi và bọn họ hết hai tiếng đồng hồ mới được, bằng không ngày nghỉ năm sau cắt toàn bộ. Hường Văn đến muộn, tôi không muốn bọn họ có thành kiến với cô ấy."

Hàn Thâm: ...

Thì ra tên này kéo anh em xuống nước cùng mình chỉ vì một người phụ nữ...

Nửa phút sau, bạn học Hàn Thâm nghiêng răng nghiêng lợi, tiếng gào rít lên qua kẽ răng từng chữ: "Đường Thần Duệ cậu là đồ vô sỉ! Cậu vô sỉ đến cực điểm ——!"

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Hàn Thâm quả nhiên là người anh em tốt nha ~~~

Đã lâu không viết được hơn bốn ngàn chữ ~~ tôi tự cảm động vì mình trước một chút đã TwT...

[1] Long Trảo Thủ: Một trong 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm. Long Trảo Thủ được Không Tính thần tăng sử dụng (một trong tứ đại thần tăng của Thiếu Lâm bây giờ là Kiến Văn Trí Tính trong bộ Ý Thiên Đồ Long Ký – Kim Dung) để đấu với Trương Vô Kỵ trên đỉnh Quang Minh.

Nghe cái tên là biết nó như thế nào rồi, thủ là tay mà.

[2] Tiểu Thâm Dương: diễn viên hài người Trung Quốc, cũng từng đóng một vài phim.

Cảnh anh ấy giả gái đây, thế này thì mẹ Đường phát sợ là phải rồi=]]

Ngoại truyện 4: Sóng Gió

"Anh nghĩ lần này thật sự thảm rồi, mình thật sự đã bị cô bắt được không sao trốn thoát, niềm tin cô dành cho anh, khiến anh không cách nào tỏ vẻ không quan tâm được nữa."

~~~

Đêm nay, tin tức buổi chiều của các đài truyền hình lớn đều tranh nhau viết về tai nạn giao thông liên hoàn trên đường cao tốc do mười mấy chiếc xe va chạm vào nhau lúc trưa. Nguyên nhân vẫn chưa được làm rõ, có hai chiếc xe tông vào nhau khiến mười chiếc xe sau né tránh không kịp, tạo nên hiệu ứng va chạm liên tiếp, đến lúc hết hạn thời gian nộp bản thảo mà số người tử vong cùng trọng thương vẫn chưa thể tính được.

Lúc đó, xe của bà Tịch đang ở bên trong.

Tịch Hương Hoàn và Tịch Hương Văn chạy đến hiện trường trước tiên, cứu bà Tịch ra khỏi khung cảnh hỗn loạn này rồi đưa lên xe cứu thương tới bệnh viện. Lúc đến nơi, Tịch Hương Tình cũng vừa chạy tới, ba người nhìn bà Tịch đã sớm hôn mê bất tỉnh bị đưa vào phòng phẫu thuật. Tịch Hương Văn xoa tay, cảm thấy dính ngấy, cúi đầu nhìn mới phát hiện trên tay dính đầy máu, lại nhìn tiếp, thấy trên người Tịch Hương Hoàn còn dính máu nhiều hơn.

Nhất thời, ba người đứng chờ bên ngoài phòng phẫu thuật đều im lặng. Một lát sau, vẫn là tiếng nói của Tịch Hương Tình vang lên trước hết: "Tài xế đâu rồi?"

Tịch Hương Hoàn không lên tiếng trả lời.

Tịch Hương Văn chỉ có thể trả lời cô: "Không cứu được. Lúc bọn họ đến hiện trường, đã có báo cáo cho biết tài xế đã tử vong tại chỗ.

Thế là Tịch Hương Tình cũng không nói gì nữa, dựa vào bức tường lạnh lẽo rồi tuột xuống, lẳng lặng ngồi trên sàn nhà chờ đợi. Mà chờ đợi, chính là ba tiếng liền.

Kiếp phù du như một lời ca, ngân lên nhiều bi thương hơn là hạnh phúc, dù trái tim có lạnh lẽo bơ vơ phiêu bạt đi khắp nơi, rồi cũng có lúc phải đốn đau, mệt mỏi.

"Không có chuyện gì."

Tịch Hương Văn tự biết mình không phải một người biết cách an ủi, nhưng hôm nay Tịch Hương Hoàn khiến cô mơ hồ cảm thấy có vẻ khác thường, giống như bỗng chốc buông tha mọi thứ, ngay cả giấy dựa cũng không màng.

Hương Văn ngồi xồm xuống trước mặt anh, nắm tay anh, cũng không nói thêm gì. Trong lúc này, bất cứ lời nói nào cũng đều chỉ là sự bất lực yếu ớt.

Đương nhiên, Tịch Hưởng Hoàn cũng không giống mấy anh nam phụ trong các tiểu thuyết ngôn tình, ôm cô khóc lóc nói cái gì mà "Em đừng đi" linh tinh các loại, đứng trước an nguy của mẹ, tình cảm nam nữ đều chỉ là mây bay.

"Em đi mua cái gì đó để ăn."

Bây giờ, mọi người ai cũng chưa ăn cơm chiều. Hai anh em Tịch Hưởng Hoàn và Tịch Hưởng Tình căn bản không còn cái tự giác 'Cần phải ăn cơm' của con người nữa, ngoại trừ việc đứng bên ngoài chờ kết quả phẫu thuật thì chuyện gì cũng không muốn làm. Hưởng Văn nhìn hai người, thế mới biết, cái nhà này cho dù tán loạn đến mức nào, chung quy vẫn là người một nhà, tình thân không thể giả.

Đứng dậy đi đến cửa hàng mua cơm tối, nhưng lúc đến khúc quanh ở hành lang lại đột ngột bị người ta nắm lấy tay phải, Hưởng Văn liền ngẩng đầu, nhìn thấy người mới tới, lập tức mở to mắt kinh ngạc: "Sao anh lại đến đây?"

Bóng hình dịu dàng của Đường Thần Duệ trong đêm trở nên ấm áp đến kì lạ.

"Nhìn thấy tin tức, biết người bị thương đều được đưa đến bệnh viện này, thế nên anh tới đây.

Hưởng Văn bỗng nhiên nghĩ tới việc mình đã nhận lời cùng anh vào tối nay: "Anh muốn giới thiệu hai người cho em gặp mặt đúng không? Giờ em đi mua cơm tối cho anh hai và Hưởng Tình rồi qua đó, có còn kịp không?"

Đường Thần Duệ nhìn cô.

Anh nhìn ra được, cả ngày chạy ngược chạy xuôi đã khiến cô mệt chết đi rồi, nhưng trong lòng vẫn che giấu quá nhiều tâm sự, muốn đối tốt với tất cả mọi người, cuối cùng chỉ mình cô mệt mỏi.

"Không cần, " Đường Thần Duệ sờ soạng gương mặt cô: "Để lần sau đi, lần sau cũng được."

Hương Văn dừng một chút, thật lâu sau, mới cố lấy dũng khí hỏi anh:

"Người anh muốn giới thiệu cho em gặp mặt là... ?"

"Bạn bè."

Nói dối một lần, vì không muốn để cô thêm áy náy.

Cô theo bản năng hỏi vặn lại: "... Thật sao?"

"Ừ, hai người bạn đã lâu không gặp mặt, quen biết lúc đại học, hôm nay từ nước ngoài trở về ở lại chỗ này một đêm, cơ hội khó có được, cho nên mới muốn giới thiệu họ cho em gặp mặt." Đường Thần Duệ nói dối y như thật.

"À..."

Không phải cha mẹ sao...

Hương Văn khẽ thở dài một hơi trong lòng, nhưng đồng thời cũng trào dâng chút cảm giác mất mát. Cô cứ tưởng rằng đêm nay sẽ có thể gặp được cha mẹ anh...

Mặc dù như thế, cô vẫn không muốn để anh phải thất vọng: "Em đi nhanh thôi, qua cửa hàng mua một chút sẽ quay lại, cuộc phẫu thuật của dì chắc phải mấy tiếng nữa mới xong, em có thể cùng anh trở về gặp mặt những người bạn ấy."

"Không cần," Đường Thần Duệ nắm tay cô đi ra cửa hàng bên ngoài: "Ở lại thì tốt hơn, em chạy ngược chạy xuôi như thế anh cũng không yên lòng."

"Thế... còn anh?"

"Em nói xem."

Anh đưa cô đến chỗ cửa hàng, buông tay cô ra: "Muốn mua gì thì lấy đi," thuận tiện lấy ra một chiếc thẻ đưa cho cô thu ngân ý bảo tính tiền giúp cho vị tiểu thư họ Tịch này. "Anh ở đây chờ em."

Không thể không thừa nhận, có anh bên người, so với lúc trước cô cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

Hai người mua cơm tối trở về, có Đường Thần Duệ nhìn, Tịch Hương Văn ngoan ngoãn tự mình ăn cơm trước tiên. Tịch Hương Tình có lẽ tự biết lần trước là mình nợ Hương Văn, nên khi cô đưa cơm hộp cho cũng không cự tuyệt kiểu đại gia như 'Ăn không vào' gì gì đó, chỉ nhẹ giọng nói cảm ơn, trong lòng dù có loạn lạc đến mấy vẫn cố gắng ăn cơm tối, so với hình tượng nữ sinh như quỷ ngày trước quả thật khác đi rất nhiều.

Chỉ còn lại Tịch Hương Hoàn.

Vẻ mặt anh xám xịt, khiến Hương Văn trước đó muốn an ủi anh mấy câu cũng không dám nhiều lời. Thật ra tâm tình của cô đối với Tịch Hương Hoàn nói kỳ quái cũng không kỳ quái, bởi ngày bé mất đi cha, người đầu tiên cho cô chỗ dựa vào chính là Tịch Hương Hoàn —— tiêu chuẩn kết tình chim non. Từ đó về sau hơn mười mấy năm, Tịch Hương Văn đối với người đàn ông này vẫn luôn có một phần kính trọng trong lòng.

Đường Thần Duệ bỗng nhiên tiến lên kéo Tịch Hương Văn, 'Em tránh đi một chút, anh có lời muốn nói với cậu ta.'

Hương Văn không hiểu, chỉ gật đầu nghe theo: "Vâng."

Trong hành lang chỉ còn lại hai người là Đường Thần Duệ và Tịch Hương Hoàn,

"Chuyện này xảy ra, tôi thật sự rất tiếc."

Tịch Hương Hoàn không chút cảm xúc hỏi: "Anh muốn nói cái gì?"

"Tôi muốn nói, tôi biết bây giờ tâm trạng của anh rất tồi tệ, rất lo lắng cho mẹ mình, nhưng nếu như là anh, tôi sẽ không lãng phí thời gian ngồi ở chỗ này chờ, mắt thấy cục diện chuyên biến xấu, tình trạng phát sinh về sau sẽ không thể lạc quan được."

...

"Tranh quyền đoạt chức trong nội bộ quý công ty đã sớm gay gắt, mấy ngày hôm trước anh lại từ chức như vậy, hôm nay mẹ anh xảy ra chuyện như thế này, anh nghĩ, những người đó sẽ bỏ qua cơ hội lớn như vậy hay sao? Nếu như tôi là họ, nhất định sẽ nắm lấy cơ hội này khiến anh không thể nào thoát thân được."

Tịch Hưởng Hoàn bật cười, có chút châm biếm: "Đường Thần Duệ, anh đang lo lắng cho tôi sao? Không cần, tôi không có dã tâm lớn như anh, cũng không có định lực tốt như anh vậy, có thể vào lúc mẹ mình gặp chuyện nguy nan mà vẫn suy nghĩ đến việc tranh quyền đoạt chức được."

"Vậy thì," Anh nhún vai, gật đầu: "Đã hiểu."

Xoay người, Đường Thần Duệ cất bước rời đi.

‘Mẹ mình coi trọng nhất thứ gì, đừng trách tôi không nhắc nhở anh. Anh không giữ được nó, tôi nghĩ, đấy mới là tâm sự trong lòng mà Tịch tổng không thể bỏ xuống được... Còn nữa, tôi không lo lắng cho anh, tôi chỉ không muốn nhìn thấy tương lai, Hưởng Văn vì anh tới cầu xin tôi mà thôi.'

Sắc mặt Tịch Hưởng Hoàn thoáng cái trở nên rất khó coi.

Đường Thần Duệ bước đi rất nhanh, cả người ẩn vào trong bóng đêm, thấy không rõ vẻ mặt, thẳng đến khi bước tới cuối hành lang bất ngờ dừng vào Tịch Hưởng Văn, cô mới nhìn rõ trên mặt anh lóe lên ba phần ý lạnh.

Nhìn thấy cô, cả người Đường Thần Duệ liền trở nên mềm mại hẳn, dường như sự lạnh lẽo vừa rồi chỉ là ảo giác mình cô nhìn thấy.

"Sao lại có vẻ mặt này?"

Cô cực kỳ thẳng thắn đáp lại: "Em nghe được cuộc nói chuyện của hai người."

Đường Thần Duệ ôm trán, phiền muộn: "Đã bảo em tránh ra một chỗ rồi cơ mà."

Cô không đùa cợt cùng anh: "Anh nói, nói anh trai em sẽ gặp phiền toái lớn, có thật không?"

Đường Thần Duệ cười cười, hỏi một đấng trả lời một nẻo: "Thế còn em, em sẽ vì anh ta mà đến cầu xin anh giúp đỡ sao?"

Một phút đồng hồ trầm mặc.

Tịch Hương Văn bỗng nhiên lắc đầu, nói: "Em không biết, anh làm thế nào, là chuyện của anh, em tin anh."

Hô hấp của Đường Thần Duệ trong nháy mắt ngừng lại.

Anh đứng trước mặt cô, thấy rõ từng biểu tình biến hóa trên gương mặt, biết rõ điều cô nói là sự thật, không tỏ ra vui vẻ, cũng chẳng chút khổ đau, giống như vẻ mặt của một người đứng giữa biển cỏ lau mênh mông cuộn cuộn, biết được phía sau luôn có người bảo vệ không để mình rơi xuống.

Đường Thần Duệ bỗng nhiên vươn tay ôm cô vào ngực, ôm thật chặt.

Anh nghĩ lần này thật sự thảm rồi, mình thật sự đã bị cô bắt được không sao trốn thoát, niềm tin cô dành cho anh, khiến anh không cách nào tỏ vẻ không quan tâm được nữa.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Oa ~~~ nghỉ đông rồi ~~ cuộc sống an lành phóng túng chơi mát chược từng ngày của tôi cuối cùng cũng tới rồi ~~~

- - - - -oOo- - - - -

Kết thúc

Bà Tịch gặp tai nạn bất ngờ, rất có khả năng biến thành người sống thực vật, trách nhiệm đặt trên vai Tịch Hương Hoàn nặng không thể gỡ, vào một buổi tối rất cuộc cũng nói cho Hương Văn biết chân tướng sự việc.

"Cuộc họp kia, người vốn phải tham gia là anh."

Gặp tai nạn xe cộ, cũng nên là anh mới đúng.

Lực ảnh hưởng của bà Tịch trong công ty liên tục sụt xuống, một thế lực mới xuất hiện, tạo nên thế chân vạc Tam quốc. Đường Thần Duệ tôn trọng sự lựa chọn của Tịch Hương Hoàn, buông tha cho việc tranh chấp quyền sở hữu, chỉ mượn thân phận đại cổ đông đến tranh thủ giải quyết giúp anh ta những hậu quả của mọi việc, từ đó về sau Tịch thị thay hình đổi dạng, đổi chủ giang sơn, sức mạnh cường giả nhất phương ngày xưa, nói đi đông không ai dám đi Tây cũng biến mất, khiến người ta không ngừng cảm thán.

Cái kết của một vương triều, cũng là sự chấm dứt của một gia tộc.

Sau khi bà Tịch xảy ra chuyện, Tịch Hương Tình ngược lại một tác không rời anh trai, cùng nhau lo liệu mọi chuyện. Ai nói tổn thất không phải là một cách đạt được chứ? Cho dù cái nhà này mất đi gia thế hiển hách, nhưng lại một lần nữa có được ba chữ ‘cùng một chỗ’ đáng quý này.

Một buổi tối, ba anh em ở trong phòng bệnh, Tịch Hường Hoàn thân nhiên nói với Hường Văn: "Qua vài ngày nữa mẹ có thể xuất viện, anh chuẩn bị mang bà cùng với Hường Tình rời khỏi nơi này."

"Anh muốn đi đâu?"

"Chắc là nông thôn, cách nơi này khá xa, " Anh nói: "Bình tĩnh một chút, cũng có thể bắt đầu mọi việc lại lần nữa."

Trong lòng Tịch Hường Văn căng thẳng.

"VẬY CÒN EM..."

Từ đầu đến cuối, cô vẫn luôn coi những người một nhà này như người thân ruột thịt của mình. Dù sao, họ cũng đã nuôi nấng cô nhiều năm như vậy, dù sao, cô bởi vì những người một nhà này mới có cơ hội gặp gỡ Đường Thần Duệ.

Vận mệnh vẫn luôn không thể lường trước được như thế, cho ta mất đi bao nhiêu, liền tặng lại ta bấy nhiêu, không biết nên hận hay là cảm kích.

"Hường Văn, hai tháng nữa, em sẽ gả cho Đường Thần Duệ."

Tịch Hường Hoàn nở nụ cười, nói với cô: "Thẳng thắn mà nói, chuyện anh muốn làm nhất, chính là có thể cùng mang em đi, anh có hai người em gái, giờ cuối cùng cũng có thể ở chung một chỗ với mọi người, nhưng anh cũng biết, mình không thể mang em đi được."

"."

Anh thân nhiên nói với cô: "Lập gia đình rồi, trung tâm cuộc sống của em chính là Đường gia. Về phần bọn anh, vẫn luôn luôn coi em như người một nhà, tùy lúc hoan nghênh em đến."

Nguyên nhân trong quá khứ, kết quả của bây giờ, đều ở giờ khắc này dùng một nụ cười xóa tan hết thù hận. Người sống ở trên đời, hướng về tương lai mới là điều quan trọng.

Cứ như vậy đi.

Như vậy là tốt nhất.

.....

Vì vậy, nên thu dọn liền thu dọn, nên rời khỏi liền rời đi.

Mấy ngày nay Tịch Hương Vãn đều ở tại nhà họ Tịch, giúp đỡ họ thu dọn đồ đạc chuyển đi, buổi tối ba anh em ngồi trong phòng khách, mở chiếc đèn bàn nhỏ, rót chén trà nói chuyện vui, vô cùng bình tĩnh.

Trước khi đi ngủ cô luôn nhận được điện thoại của Đường Thần Duệ, anh không hỏi cô bao giờ sẽ trở về, cũng không hỏi cô liệu có theo chân bọn họ rời đi không, chỉ dặn dò cô từ đầu kia điện thoại phải ngủ sớm một chút, không được thức đêm, chú ý sức khỏe, rồi nói một tiếng ngủ ngon.

Đường Thần Duệ, cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào dung túng cô nhiều hơn so với anh hết.

Ngay cả Hàn Thâm cũng phải than lên.

"Cậu cứ tùy ý cô ấy như vậy sao?"

"À." Đường Thần Duệ bật cười. "Thế thì sao?"

"Không sợ Hương Vãn cảm thấy trong lòng đồng tình, đi theo anh em nhà họ về nông thôn ở ấ à? Ở một thời gian, hôn sự của cậu chẳng phải sẽ cần kéo dài thời hạn hay sao?"

"Kéo dài thời hạn thì kéo dài thời hạn thôi, " Đường Thần Duệ vô cùng tùy ý, "Dù sao đã chờ lâu như vậy, đợi thêm nửa năm nữa cũng chẳng sao." Ánh mắt Hàn Thâm nhìn anh có chút quái dị, thật giống như bỗng nhiên có được cái hiểu biết 'không ngờ cậu cũng là một người tốt như vậy... '

"Đừng có nhìn tôi như vậy, có một số chuyện, là cô ấy đã dạy tôi như thế."

Tịch Hường Văn đã dạy anh rằng, điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất mà giữa hai người yêu nhau cần có, đó chính là hai chữ: lòng tin.

Mùa xuân tháng ba, tuyết lạnh tiêu tan, xuân về hoa nở.

Sáng sớm hôm nay, Đường Thần Duệ vừa ăn sáng xong liền thay quần áo, cầm chìa khóa xe bước ra cửa lớn.

Chậm rãi đi xuống lầu, dùng chìa khóa mở cửa xe, vừa chuẩn bị ngồi vào bên trong, tầm mắt anh lơ đãng đảo qua, liền nhìn thấy một bóng hình quen thuộc đang đứng trên bãi cỏ cách mình xa một chút, dường như đã mấy đời trôi qua vậy.

Đường Thần Duệ lập tức nở nụ cười, "Trở về từ lúc nào vậy?"

"Vừa nãy thôi, " Cô mỉm cười nhìn anh: "Em vừa tiễn anh trai và mọi người về quê, còn đang suy nghĩ, để khi nào rảnh đến thăm bọn họ một chút, biết bọn họ sống tốt, bản thân mình mới yên tâm được."

"Muốn anh đưa em đi không?"

"Được, " Cô tiến lên ôm lấy cánh tay anh: "Nhưng mà trước đó, em muốn làm một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Aizz, anh không tính để em gặp mặt cha mẹ một chút hay sao?" Cô than thở: "Con dâu chủ động yêu cầu gặp cha mẹ chồng như em, sẽ bị người ta

chê cười mất."

Đường Thần Duệ mỉm cười.

"VẬY ĐÊM NAY ĐI, " Anh vươn tay nắm vai cô kéo vào trong lòng, nở nụ cười uy hiếp: "Lần này em còn dám lờ hện, Hàn Thâm cũng không thể cứu được em nữa đâu... Anh không ngại giúp em lên xe trước mua vé bổ sung đâu đấy."

Hoàn

Table of Contents

[Giới thiệu](#)

[Chương 1: Kiểm sát viên](#)

[Chương 2: Đường Thần Duệ\(1\)...](#)

[Chương 3: Đường Thần Duệ\(2\)...](#)

[Chương 4: Binh bất yếm trá\(1\)](#)

[Chương 5: Binh bất yếm trá\(2\)](#)

[Chương 6: Binh bất yếm trá\(3\)](#)

[Chương 8: Ở chung.\(2\)](#)

[Chương 9: Gặp nhau \(1\)](#)

[Chương 10: Gặp nhau\(2\)](#)

[Chương 11: Vở kịch nhỏ.](#)

[Chương 12: Đính hôn\(1\)](#)

[Chương 19: Tác động lẫn nhau\(1\)](#)

[Chương 20: Tác động lẫn nhau\(2\)](#)

[Chương 21: Tác động lẫn nhau\(3\)](#)

[Chương 22: Thời niên thiếu\(1\)](#)

[Chương 23: Thời niên thiếu \(2\) +\(3\)...](#)

[Chương 24: Chút tùy hứng nho nhỏ\(1\)](#)

[Chương 25: Chút tùy hứng nho nhỏ\(2\)](#)

[Chương 26: Yến hội\(1\)](#)

[Chương 27: Yến hội\(2\)](#)

[Chương 28: Trọng lượng của tình yêu](#)

[Chương 29: Kế](#)

[Chương 30: Cưng chiều\(1\) + vở kịch nhỏ.](#)

[Chương 31: Cưng chiều\(2\)](#)

[Chương 32: Cảnh tránh gió\(1\)](#)

[Chương 33: Cảnh tránh gió\(2\)](#)

[Chương 34: Cân bằng.\(1\)](#)

[Chương 35: Cân bằng\(2\)](#)
[Chương 36: Đa tình\(1\)](#)
[Chương 37: Đa tình\(2\)](#)
[Chương 38: Đa tình\(3\)](#)
[Chương 39: Đa tình\(4\)](#)
[Chương 40: Violence\(1\)](#)
[Chương 41: Violence\(2\)](#)
[Chương 46: Cầu hôn\(3\)](#)
[Ngoại truyện 1: Cùng Vui Vẻ \(1\)](#)
[Ngoại truyện 2: Cùng Vui Vẻ \(2\)](#)
[Ngoại truyện 3: Gặp Phụ Huynh](#)
[Ngoại truyện 4: Sóng Gió](#)
[Kết thúc](#)